ПРОЗРІННЯ ВІЙНОЮ

ІІІ

ПЕТРО МИРОНЕНКО

Нотатки із щоденника політолога
(25.08.2023 – 24.02.2024)

Держава, котра не дбає про розвиток гуманітарної освіти і науки, втрачає шанс сформувати громадянське суспільство та врешті отримує індиферентну масу, якій вже все одно де жити, на кого працювати, кому служити. У кінцевому підсумку держава втрачає саму себе – припиняє своє існування.

Петро Мироненко

ПЕТРО МИРОНЕНКО

ПРОЗРІННЯ ВІЙНОЮ

Нотатки із щоденника політолога

том III

25.08.2023 – 24.02.2024

Видавництво Політія
Київ – 2025

УДК 323.1:355.4(477)
М64

Петро Мироненко

М64 Прозріння війною. Нотатки із щоденника політолога. Том третій. Київ. Видавництво Політія, 2025. 620 с.

ISBN 978-617-8166-08-3

Нередаговані нотатки із щоденника політолога, доктора політичних наук, президента Академії політико-правових наук України Петра Мироненка подаються для розуміння ментальності російського населення та форми державного правління держави-агресора росії, яка розв'язала Третю світову війну на території України та вчиняє геноцид Українського Народу, без чого неможливо зрозуміти наміри ворога, що приймає стратегічні рішення в умовах воєнно-політичного протистояння. Автор намагається пояснити суспільству агресивну сутність як держави росія, так і російського населення, яке успадкувало ментальність народів Орди, що заснувала Московське князівство. Через свої знання і досвід, здобуті протягом двадцяти п'яти років проживання на росії серед російського населення, автор доносить свої спостереження, що, на його переконання, варті уваги в умовах війни.

В книзі багато уваги приділено суспільно-політичній ситуації в Україні.

Автор вводить нові наукові терміни і поняття та пропонує приєднатися до демократичного цивілізованого світу через впровадження в Україні моделі державно-суспільного устрою «Правова демократія».

Нотатки із щоденника політолога адресовані широкому колу читачів, кому не байдужа доля України.

УДК 323.1:355.4(477)
ISBN 978-617-8166-08-3

© Петро Мироненко, 2025
© Видавництво Політія, 2025

Присвячую моїм синам –
Віталію і Сергію.

ЗМІСТ

Від автора: ціна правди 7

Передмова 9

Контури держави – 2024 11

Маніфест Світовій науковій спільноті
від українських вчених – представників
Академії політико-правових наук України 13

ЧАСТИНА VIII (25 серпня – 24 жовтня 2023 р.) 16

ЧАСТИНА IX (25 жовтня – 24 лютого 2024 р.) 270

АВТОРСЬКІ СТАТТІ

Мироненко П.В., Смолянюк В.Ф. Російсько-українська війна:
основні причини та ймовірні наслідки 386

Роль політичної стратегії і тактики
у функціонуванні системи державного управління 406

Форма правління: вектори політологічного аналізу 419

Особливості співставлення понять
«форма правління» та «демократизація» 431

Особливості автократичних векторів трансформації
форм правління (на прикладі
суперпрезиденціалізму країн центральної азії) 441

Засади стратегічного планування
в системі державного управління 452

Поліархія як форма державного правління 461

Теоретичне підґрунтя і практичні потреби
дослідження процесу змін форми правління
в сучасній Україні 473

Трансформація форми державного правління
у сучасній Білорусі 482

Класифікація форми державного правління:
базові напрями переосмислення класичних підходів 493

Параметри для визначення форми державного правління як дослідницька проблема 504

Еволюція і поліваріативність республіканської форми державного правління 514

Конфліктологічний вимір становлення ідентичності української нації 526

Методологічні основи політичної стратегії і тактики як системи засобів подолання політичної нестабільності 542

Оптимізація процесу підготовки та реалізації політичних рішень як необхідний аспект політичної стратегії і тактики 552

Особливості розгляду політичної стратегії і тактики у сучасній політології: аналіз основних підходів 562

Суспільно-політичні реалії сучасної України в системі етнонаціональних координат 573

Теоретико-методологічні аспекти конфліктологічної парадигми в Україні 588

Осмислення конфліктологічних підходів у контексті забезпечення стабільності соціально-політичного розвитку 609

Заключне слово автора 618

ВІД АВТОРА: ЦІНА ПРАВДИ

В імперії правдою є лише те, що дозволено бути правдою.

У шкільні роки, що випали на хрущовську відлигу, я був активним учнем і завжди обирався на всі можливі піонерські і комсомольські посади.

Так продовжувалось до 1979 року, коли я повністю зняв зі своїх очей шори комуністичної ідеології, пропаганді якій професійно навчався у Ленінградському вищому воєнно-політичному училищі ППО.

У 1979 році пройшов спеціальну підготовку з політичної аналітики у Новосибірську, де широко відкрив очі на існуючий стан речей в СРСР, країні розвинутого соціалізму, за яким маскувався неофашизм.

З розумінням цього я продовжував службу у Збройних Силах СРСР до 10 березня 1983 роки, коли відмовився від членства в КПРС, після чого 2-го червня 1983 року був звільнений у запас.

Ціною за правду було життя людини, або довічний чорний квиток.

Перший секретар МК КПРС сказав мені: «Тобі треба зникнути з нашого міста».

Старше покоління розуміє зміст цих слів.

Але я вірив у свої сили, у силу своєї моралі і нічого не боявся.

Історію творять люди, які мріють про велике і не зупиняються перед викликами долі.

Протягом всього життя мені зустрічались мудрі люди, у яких я навчався і яким безмежно вдячний за науку.

Дейл Карнегі писав: «Правда у кожного своя, а істина лише одна».

Відрізнити правду, яка у кожного своя, від істини часто важко, а іноді неможливо. І лише знання суспільних відносин і досвід, набутий протягом життя, дають можливість знайти ту саму єдину правду, яка є істиною.

Чому так важко знайти істину, яка є правдою?

Людина за своєю природою слабка і постійно виборює місце під Сонцем у суспільстві, де є свої правила, що здатні скорегувати не

лише погляди і характер людини, а й знищити людську гідність до стану недієздатності, чим і займалась комуністична партія протягом беззаперечного правління до 1991 року.

Але хто повірив, що ідеї комунізму (неофашизму) пішли назавжди в історію у нашому суспільстві, той глибоко помиляється. Ставлення до людини, яка має свої погляди на суспільно-політичні процеси, залишались радянськими.

І сьогодні правда має велику ціну, як і гідність людини, яка несе в собі цю правду.

2024 рік стане визначальним роком в історії України: або ми збудуємо Україну кожний в собі і навколо себе, або відійдемо в історію як народ, який не здатний мати демократичну, правову, соціальну державу.

Треба навчитись бути сміливими і мрії перетворювати у дійсність попри перешкоди, які чинять політикани, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення.

Історію творять сміливі люди, для яких гідність і правда не є пустими словами.

Правда має високу ціну, але вона варта того, щоб її відстоювати і чинити гідно по відношенню до своєї родини і Батьківщини.

Доктор Мироненко

ПЕРЕДМОВА

У 1975 році завершував навчання у Ленінградському вищому військово-політичному училищі ППО, куди вступив у 1971 році після строкової служби на кордоні з Афганістаном у військах ППО.

Начальник кафедри психології і педагогіки професор Александров Олександр Олександрович рекомендував мене для подальшої служби на його кафедрі з одночасним навчанням в ад'юнктурі за спеціальністю «психологія».

Тоді мені здавалося, що не маю достатнього досвіду для написання дисертації з психології і попросився у війська. Полковник Александров О.О. з розумінням поставився до мого рішення, але сказав таке: «Через три роки я організую тобі виклик до Воєнно-політичної академії на педагогічний факультет».

Проминули роки навчання, про які залишись самі добрі спогади, бо вчителі, які дали мені знання, були людьми з високим рівнем культури і інтелекту. Попереду була служба у військах ППО.

Через три роки я проходив службу на о. Зміїний заступником командира радіолокаційного вузла з політичної частини. Був визнаним кращим політпрацівником підрозділу у Київській армії ППО і, як обіцяв полковник Александров О.О., з Воєнно-політичної академії надійшов особистий виклик на педагогічний факультет, за що я дуже вдячний професору.

Але сталося те, що сталося: моє місце передано синові генерала, а офіцер родом із села через образу написав рапорт і поїхав з родиною на Сахалін, де служив, працював, зростав сам і ростив синів, які сьогодні є гідними помічниками і захисниками України. Синам Віталію і Сергію присвячую свою працю.

Про Сахалін треба писати окрему книгу, бо там своя ментальність і своє розуміння життя у соціумі, яке відрізняється від загальноросійського дикого життя з ненавистю до інших народів.

В Україну повернувся у лютому 1994 року. З 1-го березня 1994 року і по 22 жовтня 1997 року працював керівником інформаційно-аналітичної групи Науково-дослідного Центру ГУР МО України. У ті часи про діяльність ГУР знало обмежене коло спеціалістів.

Зараз про ГУР і його діяльність не знає лише лінивий. Але це проблема молодого керівництва, яке не дозріло до рівня вироблення стратегічних державних рішень з воєнно-політичних питань, що не можуть бути публічними під час війни, і не лише під час війни.

Кадри вирішують все, а кадри треба готувати. Саме тут і є наша ахіллесова п'ята.

Кадрова політика у нас постійно дає збій, бо не приділяється достатньої уваги створенню навчального закладу з підготовки фахівців стратегічного рівня політичного управління.

Була надія на Національну академію державного управління при Президентові України, але вона наказала довго жити, бо в державі, де править системна політична корупція, а Конституція є декларацією намірів, не мають права на життя навчальні заклади високого рівня підготовки. Це класика.

Тому треба змінювати форму правління і модель державно-суспільного устрою, або рухатись у зворотному напрямку. Третього шляху не існує.

Війна, попри велике горе і людські жертви, дає поштовх для подальшого розвитку. Але і тут є умова: при владі мають бути державники, яким Україна є рідною, а Український Народ не є їхніми рабами.

Це замкнуте коло без зовнішнього управління з боку США самим нам не розірвати, про що яскраво свідчить наша багатовікова історія.

За переконання щодо зовнішнього управління мене і критикували, і погрожували, але я так давно нічого не боюсь і всі залякування пролітають повз мене і не зачепили жодного бачення майбутнього.

Бажаю нам всім скорішої Перемоги над збоченою терористичною росією, місце якої у пеклі!

Розраховую на завершення третього тому разом із завершенням війни.

Ваш доктор Мироненко

КОНТУРИ ДЕРЖАВИ – 2024

Пункт № 1: Українська Політія – філософія розвитку держави, де визначити параметри політико-правового (конституційного) забезпечення державотворення.

Назва держави – Українська Республіка;

Форма правління – Республіка (парламентська);

Модель державно-суспільного устрою – Правова демократія;

Вид демократії – Представницька (процедурна);

Ідеологія – Радикальна на основі диктатури права;

Державна мова – Українська. Офіційні мови – Українська і Англійська. Підтримка мов національних меншин, що не мають державних утворень. Російська мова на території України забороняється без виключень;

Виборча система – пропорційна;

Опозиція до держави – заборонена;

Громадянство – єдине Українське. Громадянин України має вільно володіти державною мовою. Громадянин України не може мати іншого громадянства. Громадяни інших держав в Україні можуть набувати статусу «Негромадяни» з відповідними обмеженнями громадянських прав і свобод;

Релігійні організації України діють як громадські організації. Діяльність релігійних організацій, що мають стосунки з релігійними організаціями Російської Федерації, або з їхніми представництвами в інших державах, на території України забороняються;

Пункт № 2: Український народ є єдиним джерелом влади і єдиним суб'єктом визначення конституційного ладу в Україні;

Пункт № 3: Подолання системної політичної корупції, що є головною проблемою на шляху до ЄС і НАТО;

Пункт № 4: Штучний інтелект як інструмент математичного моделювання суспільно-політичних процесів в Україні, де максимально виключити вплив людини на вироблення стратегічних рішень щодо взаємодії держави і суспільства.

Пункт № 5: Електронне урядування – основа діяльності всіх гілок влади в Україні;

Пункт № 6: Посада президента України скасовується, Уряд України очолює Канцлер, який є главою держави;

Пункт № 7: Парламент – Сенат у складі 101 депутата.

Доктор Мироненко

МАНІФЕСТ
Світовій науковій спільноті від
українських вчених – представників
Академії політико-правових наук України

м. Київ, Україна 25-го жовтня 2023 року

24 лютого 2022 року демократична, мирна Україна, яка ніколи ні на кого не нападала, яка поважає суверенітет інших країн, здригнулася від вибухів бомб і ракет. У цей день Російська Федерація без жодних на те підстав, а лиш керуючись імперськими амбіціями, розв'язала широкомасштабну війну проти народу України, підло замаскувавши її під «спеціальну воєнну операцію».

Український народ за підтримки демократичних країн явив світові приклади героїзму й незламності духу, відстоявши Київ і звільнивши значну частину своєї території. Разом із тим війна, що триває вже другий рік поспіль на території України, принесла незліченні жертви. Ми щоденно ховаємо загиблих у її горнилі, серед них не тільки воїни, що піднялися на захист своєї країни, а й мирні жителі та, на превеликий жаль, – діти. Для нас є беззаперечним, що ця війна має всі ознаки геноциду проти українського народу: окупанти грабують наші музеї, бібліотеки, підривають церкви, переслідують українців за прагнення зберегти свою мову і культуру.

Ми – представники української наукової громадськості – після анексії Криму і окупації частини Донбасу в 2014 році незмінно попереджали світ про небезпеку, що йде від одного з носіїв зла – путінського політичного режиму й більшості російського населення, свідомість якого спотворена нелюдською масованою пропагандою. І в нас є вагомі підстави вважати, що ця війна темряви проти світла спрямована проти світової демократії та вже сьогодні має всі ознаки Третьої світової війни.

На жаль, міжнародні безпекові механізми, включно з ООН та ОБСЄ, виявились безсилими, не зупинивши Російську Федерацію ні на етапі підготовки, ні під час здійснення своїх агресивних намірів. Україна, яка втратила п'яту частину території та зчепилась у смер-

тельному двобої з ворогом, втомилась від «глибоких занепокоєнь» та «мирних пропозицій», що звучать з різних континентів. Знищення українців як нації стало реальністю XXI століття. Руїни Маріуполя й Бахмута, Харкова й Чернігова, Бучі та Ірпеня, десятків інших населених пунктів сочаться кров'ю вбитих мешканців. Проте світ, заколисаний російською медійною брехнею, у своїй більшості цього не помічає. Так званий «реалізм» окремих політиків не заперечує проти контактів з путінським режимом та закликає до «компромісів» й «збереження обличчя» варварів нової ери.

Росія, яку ми бачимо зараз, не зупиниться на Україні. У планах Москви – анексія інших європейських країн, захоплення нових територій, знищення прав і свобод людини, гідності, гуманізму як вищих цінностей демократичного світу. Задля досягнення цієї мети Кремлем легалізовано будь-які способи – підкуп, шантаж, провокації, вбивства, захоплення заручників, інформаційні диверсії, історичні пересмикування, залякування ядерними ударами. Й ошелешений світ поки що у своїй більшості покірно мовчить. Страх перед російським вторгненням діє як нова паралітична речовина, відсікаючи у багатьох бажання тверезо оцінити міжнародні реалії та визначити своє місце у захисті кращих надбань цивілізації.

Зупинити цю війну можна лише спільними зусиллями. Світ не повинен миритися зі злом. Продовження співпраці з людьми, що представляють Росію, в сучасних умовах означає не що інше як сприяння міжнародним злочинцям. Виходячи з цього, ми закликаємо вчених усього світу унеможливити доступ громадян Російської Федерації до міжнародних грантових програм, до всіх наукових видавництв, обмежити навчання російських студентів у вищих навчальних закладах демократичних країн, відмовитись від участі в наукових заходах на території країни-агресора.

Ми глибоко переконані – лише рішучі дії на всіх рівнях зможуть зупинити криваву агресію Росії проти України й загрозу для всього прогресивного людства.

Президент
Академії політико-правових наук України,
доктор політичних наук, академік-засновник АППН України
Петро Мироненко

НОТАТКИ
ІЗ ЩОДЕННИКА ПОЛІТОЛОГА

Частина VIII

(25 серпня – 24 жовтня 2023 р.)

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

25-го серпня 2023 року.

548-й день Світової війни, яку розв'язала терористична росія в Україні проти демократичного світу.

25-го квітня 2022 року вийшла перша (з трьох) частина книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни». Тоді я ще не уявляв, що буду писати щоденники воєнного часу до 25-го серпня 2023 року.

Була впевнена думка, що лідери демократичного світу скоріше примусять росію вийти з України та, врешті, припиниться багатовіковий геноцид Українського Народу з боку ординського народонаселення зі збоченим уявленням про людську цивілізацію, що не торкнулася території, де живе окрема популяція людей із кам'яного періоду.

У перших двох томах книги «Біль нескореного серця. Роздуми про війну і суспільство» багато уваги приділив характеристиці російського народонаселення, серед якого прожив 25 років (ходив у москалі).

У третьому томі (розраховую, що в останньому воєнного часу) спробую розкрити своє бачення на розбудову держави і плани на наступні 20 років, протягом яких разом з колегами будуватиму Академію «Українська Політія» і якісно покращуватиму діяльність Громадської організації «Академія політико-правових наук України», де зібралися талановиті науковці і громадські діячі, яким не байдуже майбутнє України і прийдешніх поколінь Українців.

Безумовно, що значна частина тому буде присвячена роздумам про наше суспільство через призму свого досвіду і здобутих знань з державотворення і політичного управління, чому я навчався протягом свідомого життя.

Заглавною тезою попередніх томів були слова: «Будуймо Україну в собі і навколо себе!»

Зараз пропоную перейти до наступного етапу: «Лише через тяжку працю збудуємо квітучу Україну».

Майже 15 років мав честь і можливість працювати з японцями, від яких отримав глибокі знання з державотворення та ставлення до своєї історії, культури і держави.

Мій японський колега Акіра Ідеміцу (Токіо) ніяк не міг зрозуміти доки ми будемо реформувати і перебудовувати свою державу. З 1994 року, після повернення в Україну, я теж не можу зрозуміти намагання влади реформувати і перебудовувати мертву радянську систему управління державою.

Без зміни моделі державно-суспільного устрою у нас нічого не вийде, бо не можна будувати майбутнє на гнилому фундаменті.

Системна політична корупція, яка з мовчазної згоди населення України охопила всі сфери життєдіяльності держави і суспільства, не випустить важелі управління без революційних змін щодо форми правління і моделі державно-суспільного устрою.

Багато років поспіль пишу про зовнішнє управління Україною з боку США і пропоную перейти від посттоталітарної моделі до моделі державно-суспільного устрою «Правова демократія», де верховенство права понад усе і всі рівні перед законом, без виключення.

Але для цього:

Треба перевести Конституцію України із стану Декларації у стан Основного Закону України, якою вона і має бути за призначенням.

Ліквідувати опозицію до держави у політико-правовий спосіб, а якщо треба, то і зі зброєю у руках, але ліквідувати негайно, бо з п'ятою проросійською колоною – ворогами України – руху у бік цивілізованого демократичного світу не станеться.

Готувати проукраїнських державників на досвіді провідних країн світу. Патріотичний кадровий потенціал з високим рівнем підготовки є основою державотворення.

Завершити, нарешті, Майдани зміною форми правління і моделі державно-суспільного устрою. Державу треба будувати, а не ліпити без фундаментальних основ державотворення і надійного правового даху над головами громадян України.

Лише через тяжку працю можна збудувати квітучу Україну!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

549-й день Світової війни.

ВІЙНА, ЦИФРИ І ПСИХІКА

Психіка людини так налаштована, що звикає до будь-яких умов існування. Війна увійшла майже у кожний дім Українців. Загиблих і поранених серед військових і цивільних понад один мільйон.

Народ звикає до стану війни, а цифри з фронту і окупованих територій перетворюються у статистику, бо психіка людини у надзвичайних ситуаціях включає інстинкт самозахисту, що не дозволяє мозку давати команду організму на самознищення.

У моєму житті було декілька випадків, коли підсвідомість керувала мозком у надзвичайних ситуаціях, а через мозок і усім організмом задля спасіння.

Опишу декілька незначних із таких випадків.

Мені було п'ятнадцять років. Їхав на велосипеді у сусіднє село до своєї тітки за дорученням Бабусі через парк Бантиша на Донеччині. Доріжка була такою вузькою, що на велосипеді майже неможливо було їхати.

На дереві побачив змію і дуже злякався. Наступне включення свідомості сталося на виїзді з парку, який я проїхав з незрозумілою швидкістю і без єдиної подряпини від гілок, які не можна було оминути.

Наступний подібний випадок стався в Кара-Кумах, де я проходив строкову службу (1969-1971). З солдатами пішли збирати сухі гілки для потреб пекарні. По піску повзали змії і бігали варани, що було звичним явищем у пустелі.

Звернув увагу на змію чорного кольору. Подивився, на кобру не схожа, бо без капюшона біля голови. Змія пірнула у нору, а мені захотілось виманити її. Беру гілку і намагаюся вигнати змію з нори. І тут бачу за декілька метрів чорну змію уже з капюшоном кобри, яка виповзає з іншої нори.

Побачив капюшон і зі швидкістю звуку опинився на кузові автомобіля, де інші солдати були здивовані моїм стрибкам по барханам.

Було ще кілька більш складних життєвих випадків, коли організм включав надзвичайні здібності задля спасіння.

До чого я все це веду?

Треба вчитись дослухатися до підсвідомості, що дуже не просто, бо насправді нами керує саме підсвідомість, про що ми й не здогадуємося.

Вчені, які займаються мозком, приходять до висновку, що мозок через підсвідомість керує людиною, а не людина мозком і підсвідомістю.

Керування собою є надскладним завданням, з яким справляються далеко не всі. Чому? Тепличні умови зростання привчають людину до мінімальних витрат енергії організму для виживання, що є поганою послугою для самого організму і психіки людини, яка за своєю природою має постійно боротись за виживання.

Сьогодні, під час війни, психіка людей, які безпосередньо або дотично причетні до бойових дій, пристосовується жити у надзвичайних ситуаціях, де навколо можуть бути змії на деревах або під одним дахом у вигляді людей.

Учасники бойових дій розповідали мені, що часто бачили очі людей, які готові встромити ножа у спину солдатові України на своїй землі. Спочатку це сприймається дуже важко, а потім спокійно, бо бути у постійному стані тривоги нестерпно.

Але при цьому більшість втратили пильність, що закінчилось трагічно, а ті, хто керував своєю підсвідомістю, включали інстинкт самозахисту і врятували життя своє і побратимів.

В Інституті мозку, яким керувала академік Наталія Петрівна Бехтерєва, онука академіка Володимира Михайловича Бехтерєва, мені випала честь за направленням начальника кафедри психології і педагогіки професора Александрова Олександра Олександровича написати реферат на тему: «Сновидіння та їх причини».

У моєму архіві зберігся зошит з надписом «Проблема сну за працями І. П .Павлова. 7 травня 1973 рік. Інститут експериментальної медицини. Ленінград». Так називався тоді Інститут мозку і був закритою установою, для роботи у якому видавали довідку щодо допуску до таємної літератури.

Мені дуже поталанило у житті на вчителів з високим рівнем фундаментальних і прикладних знань, що супроводжувалось високим рівнем внутрішньої культури. До таких вчителів я намагався внутрішньо дотягнутись і пишатись тим, що був знайомий з ними і доторкнувся до їхніх знань, які зберігаю все життя з вдячністю і повагою.

Зараз маю вже своїх учнів, яким від 28 до 57 років. Я готовий передати їм все, що набув за своє життя і пишаюсь їхніми успіхами. Готовий підставити плече, як колись підставляли мені. Лише велика любов до своїх учнів може дати позитивний результат, бо без любові не можна робити жодної справи.

З великою любов'ю до Українського Народу має будуватись і держава, яка до цього часу ще залишається на рівні радянського прогнилого фундаменту, який вже час зруйнувати, а поруч побудувати правову, демократичну республіку, де модель державно-суспільного устрою – Правова демократія – стане основою майбутньої квітучої України з вільним народом, готовим захищати свої демократичні цінності.

Чи готові ми до такого будівництва ментально?

Маю визнати, що ні. Ми так довго були у комуно-фашистському російському рабстві, що втратили генетичні здібності своїх пращурів на боротьбу за своє майбутнє. Ми весь час пристосовувалися до обставин, а треба обставини пристосовувати до своїх вимог задля нащадків, яким маємо передати цивілізовану державу, а не улус терористичної московії, яка багато віків вчиняє геноцид Українського Народу.

Психіку Українського Народу треба перепрошивати і перенаштовувати, що самостійно здійснити неможливо. Це засвідчили Майдани і війна, яку ми самі і спровокували своєю слабкістю.

Поки що нами правлять символи і традиції, а треба переходити до іншого рівня: пишатися своїми успіхами.

Позавчора один із моїх учнів запитав: «Чому в історії є прогалина у майже 500 років?» Відповідь, якщо добре подумати, на поверхні: більшість держав і суспільств пройшли через інквізицію, що згодом перейшло до тоталітарного способу державотворення і стало причиною майже зупинки розвитку людської цивілізації.

Маніпуляцією підсвідомістю через релігію влада у всі часи намагалась приручити населення до своїх правил, що обмежувало права і свободи, а врешті, люди втрачали можливість до розвитку.

Зараз на Землі відбуваються події, які можна порівняти з подіями часів інквізиції: йде жорстка боротьба між демократичними і тоталітарними режимами шляхом маніпуляції підсвідомості людської популяції, яка не завжди чинить супротив, бо пристосовується до обставин.

Війна – це виклик людству за його нездатність чинити опір силам зла. Народонаселення території, яка зветься росією, перше стало

жертвою інквізиції кремлівців, у яких патологічне сприйняття своєї ролі у світовій історії.

Війна між цивілізованим світом і далеким минулим, яким ще править інквізиція. Війна у часи, коли людство вступило у цифрову цивілізацію зі штучним інтелектом. Такий розрив може зрівнятися лише з машиною часу, що переносить учасників у різні історичні епохи.

Війна, цифри і психіка.

Всі три поняття пов'язані між собою, бо війна через цифри впливає на психіку, яка реагує або адекватно, або сходить з дистанції.

Після війни ми будемо мати проблему з державотворенням, бо дефіцит державників стане трагічним явищем для нашого майбутнього. Тому я постійно пишу про підготовку кадрів стратегічного рівня політичного управління і зовнішнє управління з боку США на період зростання одного покоління (25 років).

Я готовий вислухати прорадянських нафталінових вчених, які звинувачують мене у непатріотизмі, але хай ці вчені на прикладі покажуть свою персональну участь у будівництві демократичної, правової держави, якою мають пишатися наші нащадки.

Коли Громадська організація «Академія політичних наук Україна» у 2016 році випустила першу книгу, а потім і ще декілька про агресію росії, то більшість вчених «великої» академії зайняли тиху мовчазну позицію щодо агресії росії.

Так само сталося і з 24 лютого 2022 року.

У квітні ми вже видали книгу і журнал з Хроніками війни, а «велика» академія очікувала переломний момент у війні і лише зараз стала проявляти активність, спираючись у більшості випадків не на свої праці.

Без зовнішнього управління нам не вибратись із комуно-фашистського минулого. В цьому переконаний на 101 %. США і союзники нам допоможуть відбувати фасад і внутрішню начинку, але США і союзники не змінять нас самих, а тому пропоную всім встати з диванів і приступити вже зараз до будівництва завтрашнього дня.

Лише тяжкою працею можна збудувати квітучу Україну!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

27-го серпня 2023 року.

550-й день Світової війни.

ВІЙНА І ПОЛІТИЧНА КОРУПЦІЯ

Системна політична корупція в Україні виникла у перші роки незалежності як спадок від радянської системи управління.

Що змінилось після 24-го серпня 1991 року?

Посаду Першого секретаря КПУ замінено на Президента України, перших секретарів обкомів КПУ – на голів ОДА, і далі по вертикалі. Іншими словами: перефарбували фасад без заміни внутрішньої начинки. На будівлі Верховної Ради України та інших, до району включно, символи УРСР поверх закрили Гербом України. І це вся зміна форми правління і моделі державно-суспільного устрою незалежної України.

Зверніть увагу на Прапор України в залі пленарних засідань за президією. Прапор перевернуто з ніг на голову і це не відповідає опису в Конституції України.

Куди не кинь – скрізь все навиворіт, а мало бути фундаментально і за зразком державного будівництва провідних держав світу.

Дещо із теорії питання:

1) Політична корупція підриває демократію та незалежне управління шляхом порушення чи навіть підриву формальних процесів. Корупція на виборах та в законодавчих органах зменшує підзвітність та спотворює представництво у процесі формування політики; корупція в судовій системі компрометує верховенство права; а корупція в державному управлінні призводить до неефективного надання послуг. Для республік це порушує основний принцип республіканізму щодо централізації громадянської чесноти.

2) Більш загально, корупція руйнує інституційну спроможність уряду, підриває легітимність влади та такі демократичні цінності, як довіра та толерантність. Останні дані свідчать про те, що коливання рівнів корупції серед демократій із високим рівнем доходу можуть суттєво відрізнятися залежно від рівня підзвітності осіб, що приймають рішення. Докази крихких держав також показують, що

корупція та хабарництво можуть негативно вплинути на довіру до установ.

3) Корупція може також вплинути на надання урядом товарів і послуг. Це збільшує витрати на товари та послуги, які виникають внаслідок втрати ефективності. За відсутності корупції державні проекти можуть бути економічно ефективними за їх справжніх витрат, однак після включення витрат на корупцію проекти можуть не бути економічно ефективними, тому вони не виконуються, спотворюючи надання товарів і послуг.

Із моїх щоденників та виступів на конференціях:

2009 рік.

Конституція України є декларацією намірів, а не Основним Законом. Політична доцільність керує всіма процесами в державі замість норм прямої дії, що задекларовано в Конституції України.

2017 рік.

Головні загрози для України:

1) Політична корупція, що роз'їла всю систему державного управління від стратегічного (центральні органи влади) до тактичного (район) рівнів;

2) Внутрішня опозиція до держави, яка діє в інтересах російської влади, може спровокувати повну окупацію України через відсутність зрілого громадянського суспільства, яке не спромоглося ідеї Майданів довести до логічного завершення зі зміною форми правління і моделі державно-суспільного устрою від посттоталітарної до Правової демократії.

3) Агресія росії і законсервовані російські агенти, які одночасно є державними чиновниками високого рангу.

2020 рік.

Отримав Свідоцтво про авторське право на науковий термін «Правова демократія».

2022 рік.

Вийшли з друку три томи книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни».

Так, через системну політичну корупцію ми дійшли до війни, яку самі і спровокували своєю слабкістю у державотворенні протягом понад 30 років незалежності, а за цей час інші держави у пустелі збудували передові економіки світу.

Мій мудрий Дідусь, Мироненко Михайло Іванович (25.05.1885 – 15.11.1969), називав владу, яка діє у власних інтересах яловою. Я запитував Дідуся: «Чому ялова, вона ж не корова?» Дідусь відповідав: «Ялова влада нічого не робить для розвитку держави на благо народу».

Минуло 54 роки, як не стало мого Дідуся, а влада так і залишалась яловою, але перефарбувалася від радянської на українську. Тільки ця влада не є українською, бо діє у власних інтересах, що і є ознакою системної політичної корупції.

Політична корупція під час війни має іменуватися мародерством у воєнний час з відповідними правовими наслідками.

А наслідки де?

І знову велике питання до розподілу між гілками влади, які сьогодні є маленькими гілками на одному дереві – президентської вертикалі влади, де за Конституцією інститут президентства в Україні не є гілкою влади.

Намагання президента підкорити собі всі гілки влади існувало з перших днів незалежності України. Навіть Конституція України від 1996 року не навела конституційного порядку у цьому питанню державного будівництва. Чому?

Постійно діючий процес реформування і перебудови радянської системи державного управління не дозволив збудувати в Україні правову, демократичну, соціальну республіку, як задекларовано в Конституції України.

І знову коло на арені у 13 метрів під куполом, де депутати з шорами на очах ходять гуськом один за одним без права на власну думку.

Український Народ за часи багатовічної окупації втратив генетичну здатність до державотворення, що і стало головною причиною слабкості держави, чим скористалась росія за підтримки нашої рідної опозиції до держави, яка готова продати Україна за тридцять срібних монет.

В цих умовах системна політична корупція набула таких розмірів, що ліквідувати її внутрішніми силами неможливо. І знову я за своє: лише зовнішнє управління з боку США і союзників може виве-

сти Україну на демократичний шлях розвитку. А поки ми радянські за всіма показниками державного будівництва.

Війна і політична корупція.

Про корупцію під час війни пишуть і говорять багато. Одне мушу зауважити, що корупція більше мільйона доларів США без дозволу верхів не можлива. Це щоб суспільство не думало, що крадуть чиновники середньої ланки, а високопосадовці про це не знають, як часто-густо виглядають виступи міністрів та інших високопосадовців, які «не в курсі» хабарницьких схем під їхнім носом. Все вони знають і отримають свою долю, та ще й заносять на самий верх, де роблять вид, що борються з цією самою політичною корупцією, яку очолили за власним бажанням.

Висновок:

1) Системну політичну корупцію в Україні очолюють державні інституції, тому вона і є політичною;

2) Громадянське суспільство – Український Народ – не чинить системний спротив політичній корупції через нездатність до будь-яких фундаментальних змін у державному будівництві та бути єдиним джерелом влади в Україні, як задекларовано в Конституції.

3) Політична корупція на війна є воєнним злочином і має каратися за законами воєнного часу.

Якщо цього не зрозуміти, то не треба кивати на дзеркало.

Самі у всьому винні, бо дозволили державним інституціям діяти за правилами системної політичної корупції, що набула розмірів і сили, яку вже не подолати самотужки. Майдани і війна підтвердили правоту моїх слів, на превеликий жаль.

Україна – це моя рідна країна, де жили мої пращури багато віків, і житимуть мої нащадки, а тому мені не все одно як будується Україна.

Лише тяжкою працею ми зможемо збудувати квітучу Україну!

Доктор Мироненко

28-го серпня 2023 року.

551-й день Світової війни.

ВІЙНА І СВІТ

Війна в Україні, яку розв'язала терористична росія з генетично збоченим народонаселенням, що здатне лише вбивати, гвалтувати та знищувати все навколо себе, розділила світ на цивілізований та інший.

До цивілізованого світу увійшли США та союзники, які підтримують Україну. До іншого – Китай, який хоче висидіти на двох політичних стільцях, і держави з тоталітарними режимами, які бояться перемоги України, бо після нашої Перемоги тоталітарні режими, на кшталт росії, почнуть сипатись як доміно при малому поштовху.

У перші дні повномасштабного вторгнення я писав про те, що лише США і Китай спроможні примусили росію вивести війська з України та припинити геноцид Українського Народу. Але Китаю здалося, що він всемогутній і вирішив висидіти на горі, не розуміючи, що у цей час у підніжжя відбуваються політичні і економічні процеси, що можуть завалити цілу імперію, що зветься КНР.

Шкода, що народ з багатовіковою історією філософії мудрості допустив до влади комуністів, у яких народ є рабами, що призведе до скорого краху. Як відомо з історії: великі держави більш залежні від глобальної економіки і політики, ніж малі, а тому Китаю треба готуватись до трагічних часів своєї історії.

Нічого під Сонцем не змінилось: комунофашизм зароджується, розвивається і зникає за одним алгоритмом. Італія, Німеччина, Греція, Чилі, росія, Китай тощо.

Комунофашизм діє за логікою стометровщика, що не передбачає довголітнє правління у декілька поколінь. У західних цивілізаціях це явище проходить швидко, у східних – довше, бо там компартійна релігія створює тюремні казарми для народонаселення, яке не здатне на супротив через ідеологічне зомбування.

Висновок:

1) Цивілізований світ на чолі зі США не залишить Україну на одинці з терористичною росією не тому, що Україна їм близька мен-

тально, а тому, що терористичну росію треба закрити як комунофашистський проект, який свою стометрівку вже пробіг до кінця.

2) Цивілізований світ змушений підтримати Україну, бо без України росія ніколи не стане імперією за визначенням. Без України в росії немає історії, яку вона собі вигадала за рахунок історії Русі-України.

3) США і Китай сядуть за стіл перемовин щодо України, бо інакше Китай завалиться під власною комуністичною ідеологією і зійде зі статусу передових економік світу.

4) Світ підійшов до рубікону, за яким може бути лише єдине рішення: Перемога України за підтримки цивілізованого світу. У Китая не залишається іншого варіанту, як підтримати США.

Тому Перемога України над комуно-фашистським російським режимом за підтримки США і союзників має стати аксіомою для цивілізованого світу.

Доктор Мироненко

СИСТЕМНА ПОЛІТИЧНА КОРУПЦІЯ

Пропозиція Президента України буде сприйнята позитивно, але є одне але: боротьбу із системною політичною корупцією треба починати зі свого оточення, бо Український Народ вже «наївся» популізму верхів.

Створено антикорупційних установ по одній на кожного високопосадовця за рахунок платників податків – Українського народу. Вже час діяти, а не говорити, бо за вікном війна, де гинуть кращі представники України у той час, коли народні і не дуже народні обранці займаються мародерством у воєнний час, що має каратися за законами війни.

Доктор Мироненко

ІЗ НОВИН

КИЇВ. 27 серпня. УНН. Президент України Володимир Зеленський заявив, що запропонує законодавцям прирівняти корупцію до держзради на період воєнного стану в державі. Про це він сказав в інтерв'ю Наталії Мосейчук, пише УНН.

Цитата

«Я поставив задачу законодавству і законодавцю України буде запропоноване мої пропозиції щодо прирівняння корупцію до державної зради на військовий час. Я розумію, що така зброя не може діяти постійно в суспільстві, але, думаю, на військовий час – це допоможе», – сказав Зеленський.

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

29-го серпня 2023 року.

552-й день Світової війни.

ВІЙНА І ВЧЕНІ

Вчора отримав від колеги зауваження, що мій стиль написання не відповідає статусу доктора політичних наук.

Думав не відповідати публічно, але вирішив це зробити.

З перших днів повномасштабного вторгнення збоченої росії в Україну я звернув увагу на те, що мої щоденні записи спрямовані тим, кому не байдужа Україна, а не тим, хто чекав приходу «русского мира» і до кінця 2022 року не виказував своєї позиції щодо російської агресії і геноциду Українського Народу.

До таких вичікувальників відношу більшість із «великої» академії наук, бо вона стала такою «великою», що держава усунулась від керівництва і створила всі умови для того, щоб мільярди коштів платників податків уходили у пісок, а не на наукове обґрунтування державного будівництва на шляху до ЄС і НАТО.

За понад 30 років «велика» академія наук спромоглася дійти стану пострадянського нафталіну як за віком науковців, так і за якістю «наукових» праць. Стала музеєм воскових фігур, що вже нікуди не рухаються.

До війни мав бесіду з міністром освіти і науки. Запитую: «Чому Ви не впливаєте на діяльність НАНУ?» Відповідь міністра: «У них такий Статут, що я не можу втрутитись у їхню діяльність».

Ви тільки вдумайтесь: державна установа, діяльність якої регулюється Законом України «Про наукову і науково-технічну діяльність» повністю вийшла з під контролю держави і суспільства, за рахунок якого існує.

Це є наслідком політичної корупції, що роз'їла всі сфери діяльності держави і суспільства та перетворила відносини з установами і організаціями на правила радянської казарми, бо ще продовжуємо жити за ґратами з відповідною мораллю на вищих щаблях влади.

27-го серпня 2023 року Президент вніс пропозицію про те, що корупцію треба прирівняти до державної зради. Історію корисно іноді читати, і не лише Ізраїлю, а ще корисніше підбирати кадри стратегічного рівня за діловими і професійними якостями, а не із дитячої спільної пісочниці, як це робиться в Україні.

Політична корупція проростає з гори і саме там треба шукати винних, а не займатися популізмом.

Український Народ вже давно переріс за своїм розвитком нашу рідну «політичну еліту», яка не спромоглася виробити і запропонувати політичні рішення щодо будівництва демократичної, правової держави.

Наші науковці з «великої» академії займаються постійнодіючим процесом вироблення для себе завдань і звітності про виконання того, що самі собі вигадали, бо не мають інших завдань від держави. Така собі держава в державі, яка вже давно покрилась нафталіном.

Якось приніс в одну наукову установу книгу Василя Ткаченка про російську агресію, яку видала ГО «Академія політичних наук» у 2016 році. І що я почув від колег-науковців: «Ви захворіли русофобією».

Можна було б на цьому і поставити крапку у темі про «велику» академію. Але ж ця «велика» останнім часом розвела таку бурхливу діяльність щодо видання книг про російську агресію, що можна зробити висновок про те, що «велика» схаменулась і стала дійсно українською установою.

Не вірю я цій «великій».

У 2019 році підписував Договір з Латвійською академією наук щодо співпраці і запитав президента Академії: «Які у Вас стосунки з НАНУ?» Президент Академії відповів: «Ніяких, бо не бажають співпрацювати через нашу проєвропейську позицію і засудження російської шовіністичної політики щодо інших народів пострадянських держав».

Відповідь президента Академії Латвійської Республіки я передав першому віце-президенту НАНУ академіку В. П. Горбуліну, з яким маю багаторічні добрі стосунки. Після спілкування з деякими директорами науково-дослідних інститутів НАНУ В. П. Горбулін підтвердив правдивість слів президента Академії наук Латвії.

Сумно все це. І таких держав у державі в Україні досить багато, які існують за рахунок коштів платників податків, а діють не в інтересах України.

Це на кшталт УПЦ Московського патріархату: отримують кошти від Українського Народу, а діють в інтересах держави-агресора під носом державних органів влади, які і прикривають діяльність ворожої церкви.

Як не крути, куди не кинь оком, скрізь опозиція до держави, яка своєю павутиною накрила всі органи влади по вертикалі і горизонталі.

Хай засуджують мене за впровадження ідеї щодо зовнішнього управління Україною з боку США, але я не вірю у самостійний вихід із пострадянського багна з політичною корупцією. Ми генетично втратили здатність до глибинної боротьби проти внутрішнього ворога, бо були і ще є рабами.

Зворотнє хай мені доведуть, якщо зможуть представники «політичної еліти», яка привела Україну до війни.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

30-го серпня 2023 року.

553-й день Світової війни.

У КОЖНОГО СВІЙ ФРОНТ

Держава, яка дбає про безпеку своїх громадян, завжди повинна бути готовою боронити державу і суспільство від зовнішнього ворога. Це незмінний закон для притомних керівників держав і урядів.

Україна у 1991 році отримала із рук розваленого із середини радянського союзу державну незалежність. Очолили державу комуністичні лідери, які за одну ніч перефарбувались у демократів, а будувати демократичну правову Україну і не збирались, бо комуністична ідеологія існувала у наших лідерів не лише в головах, а й генетично через системне комуно-фашистське зомбування членів кпрс, яке здійснювалось на високому професійному рівні із застосуванням психічного впливу на масову свідомість, що і породило окрему популяцію радянських людей без прав, свобод і батьківщини своїх пращурів.

Україна отримала понад мільйонне угрупування військ радянського союзу, із якої не спромоглася збудувати дієздатні Збройні Сили України за 30 років, що і стало головною причиною окупації частини України у 2014 році і повномасштабного вторгнення терористичної росії 24-го лютого 2024 року.

Сьогодні треба ретельно розкласти по полицях і розщепити на атоми всі стратегічні, оперативні і тактичні прорахунки політичного керівництва України за 32 роки та виробити механізми захисту держави і суспільства від дій політичних авантюристів, які приходили до влади, або захоплювали її після Майданів, але не намагались діяти в інтересах громадянського суспільства через свої проросійські ідеологічні переконання.

Наші керманичі добре навчилися перефарбовуватись у демократів за одну ніч, а по суті залишались підданими проросійських інтересів в Україні.

Феномен «опозиція до держави» міг з'явитися лише у незрілому громадянському суспільстві, якому все одно кого обирати у народні і

не зовсім народні, кому служити і кому будуть служити ці самі народні, яких ми з вами і обрали.

Україна дійшла стану, за яким або рух в сторону цивілізованого світу, або проросійське комуно-фашистське зомбоване існування. Третього напрямку руху історією не передбачається.

Тому у кожного свідомого громадянина України має бути свій фронт зі своїми редутами і міцною ідеологічною зброєю. Кожному свідомому громадянину України має бути зрозумілим, що нас самих змінити здатні лише ми самі.

США і союзники допоможуть нам економічно, але вони не можуть змінити нашу психологію і нашу ментальність.

Треба наполегливо працювати над будівництвом демократичної, правової, соціальної республіки, про що задекларовано в основному Законі – Конституції України, яка de-facto ще не набула ознак головного закону України, бо системна політична корупція перетворила основний Закон у декларацію намірів.

У кожного свій фронт. У мене особисто фронт з редутами проти опозиції до держави і удосконалення ідеологічної складової державного будівництва шляхом створення Наукової установи «Академія «Українська Політія» і зміцнення позицій у суспільстві Громадської організації «Академія політико-правових наук України», де об'єдналися науковці суспільних наук, які спроможні створити політичну еліту України.

У кожного має бути свій фронт, бо війна потребує участі всього населення України у протистоянні терористичній росії з її намірами знищити Україну і Український Народ.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

31-го серпня 2023 року.

554-й день Світової війни.

ПРОМАЙНУЛО ДЕВ'ЯТЕ ЛІТО ВІЙНИ

У квітні 2014 року я написав у своїх щоденниках таке: «Агресія росії проти України вийде на рівень Світової війни, бо цивілізований демократичний світ не дозволить головному терористу знищити Україну».

Щодо Світової війни, то мій прогноз збувся, а щодо цивілізованого демократичного світу, то помилився. Цивілізований демократичний світ після Другої світової війни впав у летаргічний сон і пробудився лише восени 2021 року, коли розвідки провідних держав світу зафіксували рух росії у бік повномасштабного вторгнення в Україну у лютому 2022 року, про що у дрібницях повідомили політичне керівництва України.

Але політичне керівництво України занурило голови у пісок разом з розвідками і мирно, «без паніки», чекало 24-го лютого 2022 року, забезпечивши «мирний» прохід ворога з Криму до Маріуполя без єдиного пострілу, і до станції Берестейська у Києві. Так почалася окупація півдня України, який de-facto здали ворогу разом з населенням, третина якого вже немає в живих.

Державне будівництво – це не прогулянка дорогами «великого будівництва», а ретельна підготовка держави до війни, бо поруч вічний ворог, який з 1991 року марив захопити Україну та знищити Український Народ у той час, коли наші керманичі займались особистим збагаченням і грали у піддавки з кремлем.

Всіх попередніх президентів України знав у тій чи іншій мірі, але жоден із них не був ментально українським патріотом і не відмовився від популістичних ігор з росією, що мало ознаки недержавницької політики по відношенню до Українського Народу.

Мені з цього приводу колеги закидали: «Так Віктор Андрійович Ющенко був патріотом України і діяв в інтересах України». Був патріотом України, але ходив до УПЦ МП як прихожанин. Для мене це як червона ганчірка для бика.

Всі попередні президенти України рухали державу у бік війни з терористичною росією з генетично збоченим народонаселенням. Останній президент з непрофесійною командою пісюнкового віку своїми діями і бездіяльністю спровокував росію на війну, де вчиняється геноцид Українського Народу і гинуть кращі сини і доньки на фронтах і в тилу.

Згадую запевнення Секретаря РНБО України за дві доби до війни щодо кількості військових формувань, які здатні вторгнутись в Україну з метою її окупації. Олексій Данілов запевняв населення України у тому, що росія для наступу повинна мати 500 тисяч військ.

О 2-й годині ночі 24-го лютого 2022 року всі відповідальні керівники міноборони отримали повідомлення щодо початку війни, але вищі і найвищі зайнялися рятуванням тих, хто поруч, а не захистом держави, чим мали б займатися за Конституцією України.

До обіду 24-го лютого 2022 року будівля мінборони була майже пустою, де залишились офіцери секретних бібліотек для знищення документів. Деяких генералів шукали біля двох тижнів.

І знову повернусь до Конституції України, яка не набула ознак Основного Закону держави, а є лише декларацією намірів, про що я сказав ще у 2009 році, коли стало зрозуміло, що державу і суспільство накриває системна політична корупція, де головною стала політична доцільність, яку визначають ті, хто перетворив Конституцію України у декларацію намірів.

Можна багато писати і говорити про терористичну збочену росію з ординським народонаселенням, хворим на масову шизофренію у стадії пандемії, про що писав з початку 2000 року, але Україна за понад 30 років нічого не зробила для будівництва демократичної, правової, соціальної держави, яка мала б сильне громадянське суспільство і боєздатні Збройні Сили для свого захисту.

Промайнуло дев'яте літо війни, а ми ще не всі дійшли висновку про те, що російське народонаселення є ворогом Українському Народові. Ще третина громадян України вірять, що росіяни теж люди і можна після війни мати з ними добрі стосунки.

Повторюю тисячний раз: ВСЕ російське народонаселення здатне лише вбивали, гвалтувати і знищувати все навколо себе заради забави, бо це народонаселення не є людьми, а лише схоже на людей. Це підвид Homo Sapiens, який залишився у кам'яному періоді розвитку людства.

Опозиція до держави, яку ми з вами зростили в надрах українського суспільства, з 90-х років руйнувала нашу державність на угоду росії з мовчазної згоди влади.

У квітні 2022 року я запропонував секретарю РНБО України терміново заборонити діяльність УПЦ МП. Пан Олексій Данілов через свого помічника переказав, що він у справи церкви не втручається.

Ось такі у нас державні діячі, які за Конституцією мають дбати про державну безпеку.

Тому після війни громадянському суспільству є чим зайнятися, бо імітація державотворення має перейти у стадію дії.

Я вже зморився нагадувати, що постійно діючий процес реформування органів влади та інших органів нічого спільного з державотворенням немає.

Державотворення – це наука, яку треба пізнавати фундаментально, а не мимоходом з циркової арени до арени під куполом Верховної Ради, де фактично діють бізнесові політклуби на чолі з політичними авантюристами, яким Україна слугує для їхнього власного збагачення за рахунок платників податків.

Впевнений, що літо 2024 року буде без війни, а наші внутрішні вороги (опозиція до держави) будуть за ґратами або за межами України, що більш реально, враховуючи стан громадянського суспільства, яке все ще залишається ментально прорадянським.

Промайнуло дев'яте літо війни і ми вже звикли до багатотисячних жертв, що поступово стає статистикою, хоча майже кожна родина відчула на собі жахи війни.

Ми все ще радянські, бо генетику наших пращурів перекодували у комуно-фашистському таборі смерті.

Майя Плісецька писала у своїй книзі: «Про фашизм знали всі, а про комунізм, який був страшнішим за фашизм, мовчали, бо боялися смерті від своєї влади».

Хто здатний думати – думайте, бо за нами нащадки, які згадають нам всі гріхи щодо мовчазної згоди на знищення України терористичною збоченою росією, яка віками вчиняла Геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Прозріваємо і починаємо будувати Україну сьогодні в собі і навколо себе важкою працею задля майбутніх поколінь вільних Українців.

Доктор Мироненко

ПОВІДОМЛЕННЯ

Шановні Колеги!

30-го серпня 2023 року підписав договір оренди офісу для Наукової установи «Академія «Українська Політія» (230 кв.м).

Приступаю до процедури ліцензування науково-освітньої діяльності та акредитації Наукової установи.

Роботи непочатий край. Запрошую колег надати консультативну і практичну допомогу у створенні унікальної Наукової установи, метою якої є підготовка наукової еліти України разом з ГО «Академія політико-правових наук України».

Реєстрація Наукових центрів буде здійснено після отримання ліцензії на науково-освітню діяльність і акредитації Наукової установи.

З повагою П.В. Мироненко

31-го серпня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

Є ДВІ ГОЛОВНІ НАУКИ: МАТЕМАТИКА І ФІЛОСОФІЯ, ІЗ ЯКИХ ВИПЛИВАЄ ФОРМАЛЬНА ЛОГІКА.

Суспільство готують до виборів під час воєнного стану.

За формальною логікою вибори під час війни провести неможливо. Або провести через можливості «ДІЯ», але після цього треба державу і суспільство зливати в унітаз.

Такий короткий коментар може бути про вибори під час війни за рахунок США і союзників.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

1-го вересня 2023 року.

555-й день Світової війни.

ХТО БОРОНИТЬ УКРАЇНУ ВІД ЗБОЧЕНОЇ РОСІЇ?

Вже час надати відповідь на це питання. Є обґрунтована думка, що Україну боронять цивільні, які мобілізовані або пішли добровільно під час війни, а кадрові військові і всі, хто професійно, за рахунок платників податків, носять форму правоохоронних органів продовжують виконувати свої обов'язки як і в мирний час: кришують і кошмарять бізнес, виписують штрафи на дорогах і не тільки на дорогах, відсиджуються у штабах з документом учасника бойових дій.

Чоловіки, які навчені за родом своєї діяльності професійно використовувати табельну зброю, мають бути на фронті, а їхні місця можуть сміливо зайняти жінки.

За час війни багато чоловіків у військовій та спеціальній формах одягу і цивільні високопосадовці так збагатились, що вислів: «Кому війна, а кому мати рідна» яскраво відображає реальний стан речей під час війни.

Із розповіді одного військового з південного фронту: «Надсилають на фронт непридатних для виконання бойових завдань людей, які не отримали необхідної підготовки. Таких «військових» не можна відправляти у бій…».

Кажуть, що ми ментально не радянські. Ні, шановні. Радянські до самих коренів, бо в демократичній державі дбають про своїх громадян, а не посилають у бій для отримання груз-200 наступного дня після бою.

Згадую грудень 2014 року.

Загинув солдат у бою на Донеччині через один місяць після складання Присяги, у 18 років і два місяці.

Звертаюсь письмово до міністра оборони з проханням надати коментар щодо загибелі солдата у 18 років і два місяці від народження.

Відповідь заступника міністра: «Солдат призваний наступного дня після 18-го дня народження. Пройшов двотижневу підготовку, склав присягу і направлений на фронт. Інструктаж перед боєм проводив сержант такий-то».

Спокійно читати таку відповідь не можна. Наші діти потрапляють у руки радянських офіцерів і генералів, для яких солдати є видом зброї, а не громадянами України, яких треба берегти і навчати бойовому мистецтву до такого рівня, коли солдат спроможний виконувати бойове завдання професійно, а не на рівні першокласника.

Не мав бажання піднімати цю тему у складні часи для держави, але життя громадян України має бути головним для нас.

Політичне керівництво України публічно проводить активну політику щодо вступу до ЄС і НАТО, але на практиці робить все навиворіт, за радянськими стандартами відношення до своїх громадян.

Саме цікаво те, що США і союзники все це знають, і знають ціну заявам наших керманичів, але до завершення війни публічної реакції союзників щодо такої політики чекати не слід.

Війна завжди є локомотивом прогресу. Шкода, що багатотисячні людські жертви на війні згодом стануть статистикою, а людське горе залишиться на душі тих, хто втратив своїх рідних.

Ось така сумна історія виходить, але її треба знати, бо до цивілізованого демократичного світу з нашими радянськими підходами не допустять.

Спочатку будуємо цивілізовану демократичну державу, а потім входимо до клубу провідних держав світу. Інакше не буде.

Доктор Мироненко

2-го вересня 2023 року.

556-й день Світової війни.

ІСТОРИЧНІ ПАРАЛЕЛІ

2-го вересня 1945 року завершено Другу світову війну.

Капітуляція Японської імперії ознаменувала собою завершення Другої світової війни, зокрема війни та Тихому океані та радянсько-японської війни.

10 серпня 1945 Японія офіційно заявила про готовність прийняти Потсдамські умови капітуляції із застереженням щодо збереження

структури імператорської влади в країні. 11 серпня США відкинули японську поправку, наполягаючи на формулі Потсдамської конференції; в результаті 14 серпня Японія офіційно прийняла умови капітуляції і повідомила про це союзникам.

Формальна капітуляція підписана 2 вересня 1945 року о 9:02 за токійським часом на борту американського лінкора «Міссурі» (BB-63) в Токійській затоці. Від Японії акт про капітуляцію підписали міністр закордонних справ Мамору Сігеміцу і начальник Генштабу Есідзіро Умедзу. Від союзних держав акт підписав спочатку верховний командувач союзних держав генерал армії (США) Дуглас Макартур, а потім інші представники, зокрема, адмірал Честер Німіц – від США, Брюс Фрезер – від Великої Британії, генерал-лейтенант К.М. Дерев'янко – від СРСР.

==========

Нюрнберзький процес (20.11.1945 – 1.10.1946).

Нюрнберзький процес (англ. Nuremberg trial, нім. Nürnberger Prozess, рос. Нюрнбергский процесс, фр. Procès de Nuremberg) – міжнародний судовий процес, який проводився альянсами проти представників Третього Рейху за підготовку та здійснення вторгнень в інші країни та інші злочини під час Другої світової війни.

Між 1939 і 1945 роками нацистська Німеччина захопила багато країн Європи, у результаті спричинила 27 мільйонів смертей, лиш в Радянському Союзі. Пропозиції щодо того, як покарати переможених нацистських лідерів, варіювалися від показового суду (СРСР) до розстрілів без судочинства (Велика Британія). У 1945 році Велика Британія, Радянський Союз, Сполучені Штати та Франція домовилися скликати в Нюрнберзі спільний суд, юридичним документом якого стала Нюрнберзька хартія. У період із 20 листопада 1945 року до 1 жовтня 1946 року **Міжнародний військовий трибунал** (МВТ) судив 21 найважливішого з живих керівників нацистської Німеччини в політичній, військовій та економічній сферах, а також шість німецьких організацій. Метою процесу було не лише засудити підсудних, а й зібрати незаперечні докази злочинів нацистів, подати урок історії переможеним німцям та делегітимізувати традиційну німецьку еліту.

==========

Міжнародний Суд (Міжнародний Воєнний Трибунал) над російськими воєнними злочинцями комуно-фашистського тоталітарного режиму має відбутися в Україні, де вчинявся геноцид Українського народу.

Є всі підстави завершити Світову війну, яку розв'язали збочене російське народонаселення на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним, до 25-го грудня 2023 року за активної підтримки США і союзників.

Продовжувати війну у 2024 році не політично, не економічно недоцільно для провідних держав, які підтримують Україну.

Звичайно, що є деякі умови, які виставляють США і союзники перед Україною:

1) демократичні перетворення;

2) активна позиція щодо подолання політичної корупції на вищих щаблях влади;

3) приведення держави і суспільства до правових норм Конституції України, яка de-facto не набула ознак Основного Закону України.

Висновок:

Попереду важка праця щодо будівництва демократичної, правової, соціальної Республіки Україна, яка до цього часу є прорадянським державним утворенням через системну політичну корупцію, що загальмувала розвиток держави і суспільства на декілька десятків років за мовчазної згоди Українського Народу.

Український Народ є єдиним джерелом влади в Україні і треба цю аксіому доводити до реального стану, а не стану декларації, як сьогодні.

Доктор Мироненко

2-го вересня 2016 року.

Як перемогти росію?

Слід ввести повну ізоляцію на все російське в Україні.

Іншого рецепту не існує.

3-го вересня 2023 року.

557-й день Світової війни.

ФОРМИ І МОДЕЛІ

(P o l i t e i a).

Можна поговорити і про форми для сталеливарного цеху та моделі одежі, але сьогодні для України самими болючими є форма правління і модель державно-суспільного устрою, що de-facto мають радянський гнилий присмак.

Один відомий політик і дипломат казав: «Яку політичну партію не будуй, а виходить КПРС».

Трохи лікбезу:

Форма державного правління – спосіб організації верховної влади, який визначає систему її найвищих органів, порядок їх формування і особливості розподілу повноважень між ними, а також взаємовідносини з населенням держави.

Форма правління показує:

яким чином утворюються вищі органи влади в державі,

структуру вищих органів державної влади,

які принципи лежать в основі взаємодії між органами державної влади,

яким чином вибудовуються взаємовідносини між верховною владою і звичайними громадянами держави,

котрою мірою організація державних органів дає можливість забезпечувати права людини.

ІДЕЇ ЩОДО ФОРМИ ПРАВЛІННЯ В ПЕРІОД АНТИЧНОСТІ

Перші ідеї щодо форм державного правління були висловлені в основному Платоном, Гераклітом, Піфагором, Аристотелем, Цицероном, Полібієм.

Платон, зокрема у творі «Політея», вирізняв три основні форми правління – монархію, аристократію і демократію, кожна з яких ділиться на дві форми.

Монархія – це правління одного і може бути законною (цар) або насильницькою (тиран).

Аристократія – правління небагатьох і може бути правлінням кращих і гірших (олігархія).

Демократія – правління всіх і може бути законною або незаконною, насильницькою.

Згадує **Платон** у своїх творах і «змішану» форму правління. Платон був ідеалістом і це значно вплинуло не тільки на його філософські, але й політико-правові погляди щодо сутності, так званої, «ідеальної держави», форм її устрою. Платон розглядав форму правління через призму вад і негараздів людської природи.

Геракліт з Піфагором використали два поняття: «аристократія» та «демократія». Принципово новим для підходів Піфагора і Геракліта був вибір ними інтелектуального критерію для визначення терміна «аристократ». Під ним вони розуміють «найкращого», «благородного», а, відповідно, під аристократією – правління «найкращих», розумової, моральної, освіченої еліти, тобто «аристократію розуму, духу», а не «аристократію за кров'ю».

Аристотель розрізняв шість можливих форм правління: демократію, політею, аристократію, олігархію, монархію, тиранію. Деякі з них він оцінював позитивно: монархію, аристократію і політею (владу середнього класу, яка є поєднанням олігархії і демократії). Інші три, на думку мислителя, погані, звироднілі (тиранія, чиста олігархія і крайня демократія). Розглядаючи сильні і слабкі сторони різних типів державного правління, Аристотель висловлювався про бажаність поєднання кількох найкращих з його точки зору форм, тобто схилявся до ідеї «змішаного» правління.

Полібій стверджував, що будь-яка держава, як живий організм, проходить стадії розвитку і занепаду. Розвиток держави починається з найпростішої форми – монархії. Монархія – управління, засноване на праві, змінюється тиранією – управлінням, заснованим на силі. Тиранія, у свою чергу, переходить в аристократію, яка обумовлює, за висловом Полібія, період розквіту держави. Потім настає демократія, яка змінюється олігархією. Остання, зазнавши занепаду, перетворюється в охлократію.

Політичним ідеалом **Цицерона** щодо форми правління була аристократія. Він виділив такі форми правління:

царську владу – монархію (коли верховна влада знаходиться в руках однієї людини, яку називають царем, то такий державний лад є царською владою);

владу оптиматів – аристократію (коли влада знаходиться в руках виборних осіб, то ця громадська община керується волею оптиматів);

владу народу – демократію (народною ж, він вважав, є така община, де влада знаходиться в руках народу).

Цицерон у своїй праці «Держава» визначав республіку так: «res publica – res populi», що дослівно означає «держава – справа народу. Отже він визначав республіку як державу. Далі цю думку у своїх працях продовжили **Н.Макіавеллі, Ж.Боден.**

Українська Політія (Ukrainian Politeia).

Таку назву (найменування) має нещодавно створена **Наукова установа «Академія «Українська Політія».**

Кажуть, що від назви (найменування) залежить доля.

П'ять років тому я приступив до розробки Концепції підготовки кадрів стратегічного рівня політичного управління, бо розумів, що без елітного кадрового потенціалу побудувати демократичну, правову, соціальну державу, як задекларовано в Конституції України, неможливо.

У 2018 році, коли третій рік вже активно діяла Громадська організація «Академія політичних наук», яка зібрала у своїх лавах провідних науковців суспільних і гуманітарних наук, виникла ідея створити Науково-навчальний заклад «Університет «Політія».

Вивчено досвід провідних держав світу, де державотворенням займаються досвідчені науковці і політики. Аналіз показав, що в Україні, за наявності системної політичної корупції і de-facto відсутності Основного Закону – Конституції України, немає політико-правових підстав розраховувати на позитивні зміни щодо будівництва демократичної держави.

Єдиний навчальний заклад підготовки кадрів для державних органів влади всіх рівнів – Національна академія державного управління при Президентові України – наказав довго жити через дилетантизм політичного керівництва держави, яке під час свого зростання навчалися не там і не тому, а на виході не отримали достатніх знань і практичних навичок щодо державотворення у пострадянській країні, де й досі переважають радянські тоталітарні форма управління державою і модель державно-суспільного устрою.

За формальними ознаками Україна є республікою, а de-facto є державним утворенням некласичної змішаної форми, за якою єдине джерело влади – народ – не має практичного впливу на владу, що є ознакою тоталітарної форми державного управління.

Наші Майдани мали за мету змінити форму правління, а на виході політичні авантюристи захоплювали владу на хвилі Майданів і нічого не змінювати за наявності системної політичної корупції, яка править усім і всіма.

Ось така виходить картина маслом, а масло замішане на радянському багні під соусом православно-ординського московського патріархату, який має достатній вплив на політичну владу в Україні, щоб утримати системну політичну корупцію задля маніпуляції населенням, яке за понад 30 років не стало громадянським суспільством, здатним бути єдиним джерелом влади в Україні.

Коло замкнулось.

Що робити?

Лише повторюсь: будувати Україну в собі і навколо себе важкою щоденною працею. У кожного притомного Українця має бути свій фронт і своя ділянка у державному будівництві на своєму робочому місці як в економіці, так і в громадянському суспільстві, якому ще треба зростати до рівня Правової демократії.

Про Правову демократію я так часто писав і говорив, що й оскому набив, але не достатньо для того, щоб цвяхами забити кожному для прищеплення від комуно-фашистської радянської форми управління державою і суспільством.

10-го березня 1983 року я направив до ЦК КПРС листа, у якому виклав порівняльний аналіз комуністичної і фашистської ідеології, що направлена на маніпуляцію свідомості населення з метою беззаперечного підкорення. До листа додав партійний квиток і на цьому моє перебування у комуно-фашистській партії було завершено.

Люди старшого покоління мають розуміти які засоби впливу почалися після такого листа і як я вийшов живим і почав будувати своє майбутнє на інших ідеологічних принципах. Правду кажучи, я й досі не вірю, що все обійшлося без ангелів-охоронців, про які говорила моя Бабуся, яка разом з Дідусем виховали мене від народження коли від пологів померла моя мама.

Бабуся говорила, що я маю двох ангелів-охоронців.

Один ангел-охоронець, моя Бабуся – Мироненко (Щербаченко) Векла Олексіївна, 09.06.1893 року народження, пішла в інші світи

07.01.1983 року, а другий ангел-охоронець залишився пожиттєво зі мною. Дякую долі за це!

Мої Бабусі і Дідусь були протестантами, бо село, де вони народились і прожили все своє життя, належало до 1918 року німецькому панову Еппу. З дитинства мені не нав'язували віру, але прищеплювати добро і благородне ставлення до людей. Бабуся говорила, що між людиною і Богом не повинно бути посередника, бо Бог має бути в душі. Так я і зростав між двома високопорядними і мудрими людьми, які замінили мені батьків.

Пишу це не для того, щоб сумувати разом зі мною, а ділюсь життєвим досвідом своїм і своїх пращурів, без чого не можна будувати майбутнє для нащадків.

Наша держава має стати Українською Республікою з моделлю державно-суспільного устрою Правова демократія, де верховенство права понад усе для кожного громадянина Республіки, без виключення.

А для цього нам треба дослухатись до вимог США і союзників по ЄС і НАТО, які вже криком нагадують про наші ракові пухлини, що роз'їли державу і суспільство до фундаменту. А це системна політична корупція – головна наша біда.

Politeia (Політія) за задумом творців демократичної форми правління передбачала створення держави, де народ є джерелом влади, яку делегує гідним обранцям, а не політичним авантюристам за гречку чи популізм.

Як не крути, а скрізь винне дзеркало.

Не здатні збудувати демократичну державу самі, то залишається зовнішнє управління, про що я пишу не один десяток років.

Війна показала, що Український Народ здатний у лиху годину захистити свою землю і свої родини, але залишається третина населення, які є опозицією до держави і має бути відсторонено у політико-правовий спосіб від державного управління. Іншого рецепту на сьогодні я не бачу.

Можна говорити, що ми незалежна держава з наявністю зрілого громадянського суспільства, але це все слова, за якими пустеля і жодних практичних дій у бік будівництва демократичної, правової, соціальної держави.

Будуймо Україну в собі і навколо себе важкою працею з великим бажанням залишити нащадкам квітучу Україну!

Доктор Мироненко

4-го вересня 2023 року.

558-й день Світової війни.

МЕНТАЛЬНИЙ ЗЛОЧИН ПРОТИ УКРАЇНИ

ІЗ ОСТАННІХ НОВИН

Представництво президента: «Ментальна деокупація Криму може зайняти від 10 років до одного покоління».

У пострадянській Україні так полюбляють круглі числа, що спасу немає від щоденних круглих приписок як на війні, так і в тилу.

Начитались міфів про 40 років виходу євреїв із єгипетського рабства та й досі виправдовують свої некомпетентність і бездіяльність на 33-му році незалежності України.

У Криму була одна гімназія з державною мовою викладання і одна школа у Севастополі, тож про яку ментальну деокупацію можна говорити, якщо ментальна бездіяльність у головах майже всіх високопосадовців, які повинні дбати про будівництво демократичної, правової, соціальної держави.

Конституція України, закони гарно написані, але є декларативними по суті. Нормативно-правові акти пишуться не для народу України, а для влади, яка у свою чергу мародерить платників податків з їхньої мовчазної згоди.

Деокупація Криму має бути агресивною по відношенню до всього російського, що відбувалося в Криму за 10 років окупації. Та і до того майже нічого українського впроваджено так і не було, і це є правдою.

З 2008 року, і до цього теж, писав і говорив про закриття в Україні всього проросійського і російського. Натомість перед 2014 роком в Україні офіційно діяли понад 100 неурядових проросійських і російських організацій, які готувалися до повної окупації України росією.

Третина Українського населення, а відповідно і третина чиновників органів влади в Україні працювали на росію, що є суто українським феноменом. Це опозиція до держави, а іншими словами – вороги України.

Прикро, що ці вороги України працювали під надійним дахом української влади, яка у свою чергу понад 30 років діяла у фарватері російської політики, що направлена на знищення України і всього українського.

Так ми добровільно дійшли до війни, яку притягнули бездіяльністю щодо державного будівництва і політичною безвідповідальністю перед нащадками.

Зверніть увагу, шановні Колеги, на інформаційний простір України, де є лише одна думка, яка дбає про своє владне крісло, а не про Український Народ, який сьогодні боронить Україну.

Круглі числа, кругом все добре, брехня щодо виконання умов ЄС і НАТО і багато чого цікавого ще.

Реальний бізнес, який наповнює Державний бюджет, продовжують принижувати до стану недієздатності.

Державний бюджет животіє майже на 80% завдяки США і союзникам.

А чому в інформаційному просторі України все добре?

Відповідь до банальності проста: новоспечені олігархи під час війни займаються мародерством, що є воєнним злочином, а прикриттям їхньої діяльності є той самий інформаційний простір України під керівництвом системної політичної корупції, яку очолюють мародери.

І знову повертаємося до дзеркала, де добре проглядається пострадянське громадянське суспільство, яке не здатне на роль єдиного джерела влади у своїй державі.

Приїхали. Нам вперто нав'язують думку про 40 років блукання пустелею. Але сьогодні не ті часи і у пустелі притомні держави будують передові економіки світу за 30 років, а Україна за цей час не здатна змінити форму правління і модель державно-суспільного устрою у бік демократичного розвитку.

Круглі числа завели нас у постійно діючий процес реформування на суцільній брехні влади перед суспільством. Влада роздає гречку, а суспільство не бажає дивитись у дзеркало, бо заборонено.

Сьогодні про круглі числа на фронті писати не буду, бо не час. Думаю, що круглі числа на фронті з'являються не від бажання писарів круглих чисел, а від безвихідності через дії мародерів, які доводять ситуацію на фронті до критичної.

Лише героїзм воїнів сьогодні утримує редути України перед ворогом. І так всі півтора роки, з перших днів повномасштабного вторгнення збоченої росії в Україну.

Слава нашим Героям, які боронять Україну!

Буду вдячний, якщо читачі почують біль мого серця, бо далі вже нікуди. Далі ментальна прірва.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

5-го вересня 2023 року.

559-й день Світової війни.

ПІСЛЯВОЄННИЙ ВАКУУМ

Війна є поштовхом розвитку.

Війна розділяє суспільство.

Війна викриває як позитивні, так і негативні якості людей.

Війна, яку розв'язала збочена росія проти демократичного цивілізованого світу в Україні, розділила не лише населення в Україні, а й країни у світі, бо виявила всі прогалини людської цивілізації на сучасному етапі розвитку.

Як відомо, всі люди різні і державні утворення теж різні, але заради співіснування у відносному мирі треба встановлювати політико-правові норми і правила.

Війна показала ненадійність існуючих міжнародних правил, а тому потребують удосконалення.

Після війни об'єктивно настане часовий вакуум, який можуть заповнити як державники з державними рішеннями, так і політичні авантюристи з рішеннями для задоволення власних потреб.

Сьогодні, під час війни, треба готуватися до мирного часу таким чином, щоб післявоєнний вакуум не настав.

У 2016 році науковці об'єдналися у Громадську організацію «Академія політико-правових наук України», навколо якої створено:

Наукову установу «Академія «Українська Політія» (2023 р.);

Благодійний фонд «Політія» (2007 р.);

Видавництво «Політія» (2017 рік).

Цей Комплекс об'єднує провідних науковців суспільних і гуманітарних наук задля підготовки суспільства і держави до післявоєнного часу, який може виявитись для України значно важчим за воєнний через розбрат, причиною якого є системна політична корупція.

Тому закликаю небайдужих Українців доєднатися до нашого Комплексу. Місце знайдеться кожному, хто бажає рухатись у бік цивілізованого демократичного світу разом з ЄС і НАТО.

Будуймо Україну в собі і навколо себе важкою працею!

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

ДО УВАГИ

4-го вересня 2015 року.

Слов'яномовні московити-ординці.

Треба твердо визначитись, що росіяни є слов'яномовними, а не слов'янами. У такому разі багато чого стає зрозумілим у поведінці московитів-ординців, котрі називають себе росіянами.

П.В.Мироненко

ДО УВАГИ

4-го вересня 2015 року.

Кращий правитель той, про якого народ знає лише те, що він існує.

(Лао-Цзи)

Якось у 2003 році мені випала нагода вручати премію журналістам за висвітлення діяльності Президента України Леоніда Даниловича Кучми.

Під час нагородження я сказав: «Бажаю всім нам дожити до того часу, коли про Президента України будуть згадувати лише під час виборів».

Прес-секретар Президента мій виступ вирізала, але я залишився при своїй думці й досі.

П.В.Мироненко

6-го вересня 2023 року.

560-й день Світової війни.

ВЛАДА ТА ЇЇ ГІЛКИ

За Конституцією України (стаття 6) державна влада в Україні здійснюється на засадах поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

У нас так часто говорять і пишуть про три гілки влади, що всі ці гілки або зламалися під натиском політичних циклонів, або добровільно підкорилися іншій владі, яка не є гілкою.

Дивна річ: на весь світ тридзвонимо про будівництво демократичної, соціальної, правової держави, а не помітили зворотній рух у бік диктатури.

Гілки влади є, але вони в кайданах і з мішками на головах.

Що відбувається?

У 2009 році на науковій конференції я зазначив, що в Україні Конституція є декларацією намірів, а її місце зайняла політична доцільність, яку визначають вузьке коло людей, що не мають відношення до гілок влади, але керують ними.

Визначення цьому явищу – ***системна політична корупція.***

Ректор столичного університету запросив мене провести лекцію на тему: «Інститут президентства в Україні». Погодився, але таку лекцію можна провести або суто за Конституцією України, або провести бесіду з роз'ясненням студентам реального стану справ з інститутом президентства, який є збудником політичних конфліктів через те, що Конституцією України повноваження Президента виписані таким чином, що президент не відповідає лише за сантехніків.

У суспільстві існує стала думка про те, що президент відповідає за зовнішню політику і оборону держави. Ця думка панує у тих, хто не знайомий з текстом Конституції, а таких понад 99% населення. Але для політичної картинки прикриття системної політичної корупції дуже вигідно і підтримується провладними інструментами впливу.

Приклади з перетасовкою міністрів та інших високопосадовців, яких називають топ-чиновниками, показують реальний стан справ у гілках влади, які вже спиляні і висушені перед спаленням на Майдані, де знову вийдуть студенти, а владу черговий раз перехоплять по-

літичні авантюристи. І так по колу, по колу у 13 метрів, де ходять коні з шорами на очах. І називається це ареною під куполом цирку. Тільки замість коней у шорах ходять гілки влади, а поганяють їх ті, що не є гілками влади.

Висновки:

Влада в Україні de-facto не поділена на гілки, а тому говорити про наявність в державі Основного Закону не приходиться;

Законодавча, виконавча і судова влади в Україні знаходяться в одній будівлі за адреса: м. Київ, вулиця Банкова, 11, каб. 201, де обітали і грали у піддавки з ординською росією перші секретарі ЦК КПУ, а потім і президенти України, які згодом перебрались на четвертий поверх.

Політична доцільність, що виконує роль Основного Закону, керується системною політичною корупцією.

Чому так сталося?

Після 24-го серпня 1991 року в Україні не відбулося зміни форми правління і моделі державно-суспільного устрою. За формою і змістом ми є прорадянською республікою, яка лише зараз, під час війни, здобуває свою незалежність від терористичної збоченої росії, яка вчиняла геноцид Українського Народу протягом понад 300 років.

Жоден Президент України не намагався будувати демократичну, правову державу, а лише займався постійнодіючим процесом реформування гнилої радянської системи управління, що нічого спільного з державним будівництвом не має.

Кожний Президент України хотів бути Генеральним секретарем, а не Українським державником. І це є нашою головною проблемою і бідою: не збудували ми квітучу і сильну Україну за понад 30 років.

Інститут президентства є, а демократичної моделі державно-суспільного устрою, де є розділені гілки влади, немає.

Провідні науковці з конституційного права доводили мені, що наша Конституція одна із найкращих у світі. А я і не заперечую, що текст Конституції України один із найкращих у світі, але від імені цього тексту гілка, яка не є гілкою влади, вертить державою і суспільством на свій холопський розум, який не завжди знаходиться між вухами.

Багато часу останніми днями провожу серед молоді, яким завтра жити в Україні. Маю зауважити, що настрій у молоді важкуватий через розуміння того, що влада і народ живуть за різними Конституціями.

Влада і її гілки в Україні живуть не за правилами цивілізованого світу, а за законами тоталітарних режимів.

Що робити?

Будувати Україну в собі і навколо себе важкою щоденною працею не за гречку, а по совісті і з відповідальністю перед нащадками, яким ми маємо передати вільну демократичну Україну.

Байку про те, що від однієї людини нічого не залежить, треба викинути з голови, між вухами якої має бути сіра речовина, а не попіл.

Доктор Мироненко

7-го вересня 2023 року.

561-й день Світової війни.

СИСТЕМНА ПОЛІТИЧНА КОРУПЦІЯ ЗАЙШЛА НА МІННЕ ПОЛЕ

Всяке незаконне формування має початок і трагічний кінець.

Системна політична корупція в Україні сміливо зайшла на конституційне поле держави і суспільства і поводила себе під дахом влади досить нахабно, бо de-facto підкорила собі всі гілки влади, що є ознакою злочинної діяльності.

==========

Воєнна розвідка України.

Сьогодні, 7 вересня, День воєнної розвідки України, до діяльності якої я був причетний у перші роки незалежності нашої держави. Особисто знайомий з першими керівниками ГУР МО України: Олександр Скіпальський, Ігор Смешко, Віктор Палій, Олександр Галака, з яким й досі підтримую добрі стосунки.

Воєнна розвідка України створювалася на базі військової розвідки округів срср, що вплинуло на якість підготовки кадрів стратегічного рівня. Терористична росія з перших днів діяльності ГУР намагалась впливати на його кадровий потенціал і мала значні успіхи, бо президенти України не протистояли цьому явищу через залежність від росії.

Воєнна розвідка демократичної правової держави повинна діяти в інтересах держави і суспільства, керуючись нормами Конституції і Присяги на вірність народу.

Кому слугує воєнна розвідка України?

На це питання після війни суспільство має отримати відповідь, бо частина України з березня 2014 року і з 24-го лютого 2022 року була окупована саме через відсутність в Україні воєнної і зовнішньої розвідок стратегічного рівня підготовки, які діяли не завжди в інтересах України.

Діяльності воєнної розвідки я присвятив частину своєї книги «Спогади про майбутнє», що вийшла друком у 2022 році та розійшлася без залишку. Прийшлось писати другу частину, що вже готова до друку.

==========

Системна політична корупція можлива там і тоді, де і коли влада очолює системну політичну корупцію. Це є аксіомою.

Спостерігаю за кадровими перетасовками і відчуваю підготовку до виборів, які, за традицією, стають в Україні цирковою виставою, а не державним політичним дійством.

Причина?

В Україні немає політичних партій, бо політичне поле України займають політичні бізнес-клуби, яким цікавий лише Державний бюджет України, а не доля Українського Народу.

Із Новин за 6 вересня 2023 року: заступники міністра оборони Володимир Гаврилов, Віталій Дейнега, Андрій Шевченко подали у відставку.

А де ж заява про відставку заступника міністра оборони Дениса Шарапова? Ще не виконав завдання керівництва системної політичної корупції. Такі заступники виходять у відставку, зазвичай, не через двері. Чекаємо новин.

Із розповіді учасника перемовин одного із заступників міністра оборони України з делегацією США щодо постачання озброєння для ЗСУ: за контракт на суму в один млрд. дол. США наші топ-чиновники просили відкат у 300 млн.

Звичайно, що ця інформація була передана у Білий дім, де зробили відповідні висновки щодо воєнно-політичного керівництва України, про що вибірково повідали і медіа.

Мене критикують за відстоювання зовнішнього управління Україною з боку США, до чого я звик. Але не можу звикнути з нахабністю

високопосадовців, які під час війни займаються відкритим мародерством, через що гинуть кращі сини і доньки України.

Якщо 17 розвідувальних агентств США, які зараз працюють над викриттям корупції в Україні, оприлюднять свою інформацію, то державний кордон України не витримає натиску наших народних і не зовсім народних топ-чиновників з дипломатичними паспортами, які будуть тікати з країни.

Тому про вибори ці топ-чиновники, які займаються мародерством під час війни, можуть забути, бо це вже не їхня історія.

Системна політична корупція в Україні зайшла на мінне поле завдяки системній діяльності 17-ти розвідагенств США із залученням розвідорганів союзників.

Суспільство не уявляє масштаби корупції в Україні, бо цифри і дії виходять за межі можливості сприйняття. Учасники системної політичної корупції є патологічно хворими на психіку людьми, бо притомна людина не здатна обкрадати свій народ під час війни, та і не лише під час війни.

Перший рік війни нам уперто радили не піднімати делікатні теми у медіа.

З яких пір мародерство на війні є делікатною темою?!

Мародерів під час війни страчують, якщо цього не знають в Україні.

Гірко і гидко писати про такі ганебні явища в Україні.

Доктор Мироненко

8-го вересня 2023 року.

562-й день Світової війни.

ДЕРЖАВИ БУДУЮТЬ ДЕРЖАВНИКИ

Кажуть, що кадри вирішують все. Це так.

У цивілізованому демократичному світі підготовці кадрів стратегічного рівня приділяється достатньо велика увага. Створюються спеціальні навчальні і науково-навчальні установи (заклади), де навчаються майбутні державники за спеціальними програмами.

В Україні з 1992 року по 2021 рік існувала Національна академія державного управління при Президентові України (НАДУ) з інститутами в Харкові, Львові, Одесі, Дніпрі для підготовки кадрів для державних органів влади всіх рівнів та місцевого самоврядування.

Головна мета Академії – підготовка вищих керівних кадрів.

Мета благородна і зрозуміла. Для здійснення такої мети треба мати благородні цілі політичного керівництва держави, що є великим дефіцитом.

Переведення НАДУ у статус факультету навчального закладу свідчить про те, що політичне керівництво держави не зацікавлене у фаховій підготовці вищих керівних кадрів.

Історія з НАДУ підтверджує тезу, що ми прямуємо у бік тоталітарної форми державного управління, де переважає ручне управління державою. За таких умов фахова підготовка вищих керівних кадрів заважатиме встановленню диктатури однієї гілки влади, яка за Конституцією не є гілкою державної влади.

З 2021 року, коли НАДУ переведено у статус другорядного факультету, я приступив до створення Українського Гарварду. У лютому 2022 року, перед самою війною, завершено Концепцію створення і проведено ряд перемовин з іноземними інвесторами (США і Туреччина) щодо будівництва Університету «Політія».

Незважаючи на війну, робота продовжується. 28-го липня 2023 року створено Наукову установу «Академія «Українська Політія», основним видом діяльності якої є науково-освітній з підготовки докторів філософії і докторів наук, а також наукова діяльність в галузі політики і права.

Не може держава рухатись у бік цивілізованого світу без керівних кадрів з високим рівнем професійної підготовки з державотворення. Тому, шановні Колеги, запрошую до співпраці на початковому етапі створення Наукової установи. Це нелегка праця, але ми маємо думати про майбутні покоління.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

9-го вересня 2023 року.

563-й день Світової війни.

ВІЙНА І КАДРИ

Ведення війни потребує підготовлених кадрів з високими морально-психологічними якостями.

1998 році я був причетний до розробки та введення в дію Концепції виховної роботи у Збройних Силах та інших військових формуваннях України. Це був складний процес, але всі перепони, що вчинялися прорадянськими генералами, було подолано і в листопаді 1998 року вийшов Указ Президента України щодо затвердження вказаної Концепції.

У 2003 році було прийнято ще одну Концепцію щодо гуманітарної підготовки у Збройних Силах та інших військових формуваннях України.

У перші роки незалежності України було створено фундамент для подальшого будівництва Збройних Сил, здатних протистояти зовнішньому ворогу.

Але з 5-го вересня 2005 року, коли росія спровокувала політичну кризу в Україні, ретранслятором якої став Державний секретар України, до управління державою фактично прийшли проросійські сили спочатку в кабміні, а в 2010 році і на всіх щаблях влади, включно до Президента України, що стало початком розвалу Збройних Сил та інших військових формувань України і фактичної окупації України, бо з 2012 року керівниками силових структур держави вже були громадяни росії.

Кажуть, що нам треба пройти відстань у 40 років до повного розуміння своєї ролі у державотворенні. Все це казки від маніпуляторів і політиканів. За 30 років будуються передові економіки і квітучі держави у пустелі, а в Україні на благодатній землі і освіченим населенням не спромоглися побудувати демократичну державу.

Чому?

Тому, що ми ментально прорадянські і чекаємо рішень згори, від ЦК КПРС, бо самі не спроможні мріяти і діяти задля майбутніх поколінь у своїй державі.

Війна є рушієм прогресу. Так пишуть класики.

Війна, яку розв'язало збочене російське народонаселення на чолі з воєнним злочинцем путіним, не стала для України рушієм прогресу, бо мародерство на вищому рівні держави і суспільства не може рухати прогрес.

Мародерство на війні з боку високопосадовців є ознакою найнижчого рівня розвитку громадянського суспільства, що є трагедією для України.

США і союзники намагаються всіма силами надати вагому допомогу Україні задля перемоги над терористичною росією, але рівень розвитку української держави і суспільства не дає надії на самостійний вихід з радянського минулого, яке тримає нас кайданами на ногах, руках і мізках.

Тому я пишу вже більше десяти років про зовнішнє управління Україною з боку США на термін дозрівання покоління, яке народилось після 1991 року.

У 1998 році я пропонував звільнити всіх військових, старших за 45 років. Не дослухались, а саме старші за 45 років на той час і чинили спротив реформуванню Збройних Сил та інших військових формувань України за стандартами НАТО. Звичайно, що серед старшого покоління є офіцери і генерали, які віддано служать Україні. Індивідуальний підхід у кадровій політиці потрібен обов'язково з урахуванням тенденцій.

З 2014 року йде війна з росією, а підготовка військових кадрів не зайняла гідного місця в Україні. За часів Януковича частину навчальних корпусів Національного університету оборони передано Верховному суду. Звернення офіцерів і генералів до Президента і не тільки до Президента з цього приводу не дали позитивного результату, бо Верховний суд у Верховного головнокомандувача є вищим за оборону держави і підготовку військовий кадрів оперативного і стратегічного рівнів.

За майже десять років систему підготовки військовий кадрів всіх рівнів можна було вивести на високий рівень і вийти на стандарти НАТО, але не з нашим воєнно-політичним керівництвом з радянською ментальністю.

Війна висвітила всі прогалини підготовки кадрів як військових, так і цивільних високопосадовців, які мають дбати про оборону держави.

ВІЙНА І КАДРИ

Війна знищує цвіт Української нації через низький рівень професійної підготовки військ і морально-психологічних якостей високопосадовців, які очолюють мародерство під час війни на очах цивілізованого світу.

Президент під час представлення нового міністра оборони наголосив на тому, що людина у військах має бути вищою цінністю. Слова гарні і високі, але за ними пустота і безвідповідальність перед конкретним солдатом, який має бути озброєним до зубів, бо допомога США і союзників дозволяє це зробити.

Кадри вирішують все.
Які кадри – такі і рішення.

Сьогодні на фронті військові майже наполовину забезпечують своє існування за свій рахунок (ремонт техніки, заправка тощо). Чому? А тому, що ми ще радянські і не вважаємо життя громадянина України найвищою цінністю.

Говорять всі високопосадовці правильні слова, але за словами криється інше: політиканство і бездушність до конкретного воїна чи цивільного.

Ось такі справи, шановні Колеги!

Або ми змінюємо форму правління і модель державно-суспільного устрою за прикладом передових держав цивілізованого світу, або нічого кивати на дзеркало: що дозволяємо робити з собою нашим обранцям, те і отримуємо у підсумку.

А в підсумку очікується післявоєнний суспільно-політичний хаос через розбіжності між суспільством і владою щодо методів і засобів у державному будівництві.

Швидше стаємо прогресивними, бо радянськими ми вже заходимо у важкий стан, де без сторонньої допомоги вибратись неможливо.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

10-го вересня 2023 року.

564-й день Світової війни.

ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ – модель державно-суспільного устрою.

Науковий термін «Правова демократія» вперше описав у 2020 році і отримав Свідоцтво про авторське право.

==========

Правова демократія (грец. – νομική δημοκρατία, англ. – legal democracy) – модель державно-суспільного устрою, згідно з якою:

1) Засади функціонування державності ґрунтуються на стійкій соціально-політичній згоді соціуму і влади, що передбачає правління більшості при забезпеченні прав меншості;

2) Право системно забезпечує регулювання взаємодії суб'єктів політики та рівність усіх членів суспільства перед законом (верховенство права).

Правова демократія, як форма співіснування соціуму і влади, мінімізує головну суперечність демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

==========

Перша редакція цього терміну була «Диктатура права», але, враховуючи ставлення суспільства до терміну «диктатура», я його замінив.

Про Правову демократію писав неодноразово, а тому зазначу лише головну думку. Після отримання державної незалежності від 300-річної окупації України росією (срср) громадянське суспільство у правовому полі не змінило форму правління і модель державно-суспільного устрою держави, яка мала б перейти від тоталітарної форми правління до демократичної з чітким визначенням моделі державно-суспільного устрою.

Але цього не сталося, наслідком чого в Україні відбувається постійно діючий процес реформування радянської системи управління та перебудови замість будівництва держави на нових демократичних принципах за прикладом цивілізованих країн світу.

Конституція України (Основний Закон) є, але виконує роль Декларації намірів, бо основні норми Конституції не дотримуються і не приведені в дію, що є ознакою слабкості політичної нації. Основні норми Конституції замінено політичною доцільністю, а це у свою чергу виводить на перше місце системну політичну корупцію, а не народ, який за Конституцією є єдиним джерелом влади в Україні.

Тому виникла необхідність роз'яснення поняття «демократія», яке за понад 2000 років, з часів Солона і Аристотеля, зґвалтовано політиками і діячами від політики до стану непридатності до практичного впровадження.

Абсолютної демократії, як і абсолютної свободи, не можна досягти, бо і держави, і суспільства обмежують права і свободи громадян за взаємної згоди.

Багато написано і сказано про верховенство права, що має корені від природного права людини.

Після війни в Україні треба негайно змінювати модель державно-суспільного устрою і форми державного правління, бо може відбутися черговий Майдан, який буде вже не мирним на фоні системної політичної корупції і мародерства високопосадовцями під час війни, що має каратися за законами воєнного часу.

У 1991 році ми проспали зміну державно-суспільних відносин після радянщини, а тепер у суспільства може урватися терпець, бо високопосадовці поводять себе безкарно як феодали у середні віки.

У Конституції України задекларовано: Україна є суверенна і незалежна, демократична, правова, соціальна держава. І що, дозвольте запитати громадян України, із цього є правдою? Нічого, крім декларації намірів, що за понад 30 років не стало основним Законом держави.

Тому наш шлях до цивілізованих країн світу лежить через диктатуру права до правової демократії, де верховенство права понад усе, а людина є головною цінністю держави, яка має бути захищена Конституцією України de jure і de facto, а не декларативно, як зараз.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

10 вересня 2019 року.

ТРЕБА ПОБОРОТИ ВНУТРІШНЬОГО ВОРОГА – ОПОЗИЦІЮ ДО ДЕРЖАВИ

Україна різна, і народ у нас різний, але Держава одна, і треба її захищати від ординсько-московсько-російської навали, яка понад 300 років знищувала все Українське.

Але спершу треба побороти внутрішнього ворога – опозицію до держави, яка штовхає Україну до «русского мира».

Свої гниди страшніші за чужинців-москалів.

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

ІЗ НОВИН

10-го вересня 2023 року.

США підтримуватимуть Україну доти, доки вона не вижене всіх російських окупантів зі своєї землі. Про це 10 вересня під час панельної дискусії на 18-й зустрічі Ялтинської європейської стратегії в Києві заявив 43-й президент США (у 2001–2009 роки) ***Джордж Буш-молодший***, його цитує сайт YES.

За словами політика, коли люди виборюють свою свободу, це «дає додатковий стимул для підтримки».

«Я не знаю, чи буде ця підтримка стабільною. Перше, про що має подбати Україна, щоб забезпечити підтримку з боку США, – це боротьба з корупцією, тому що ми витрачаємо на це гроші, і багато американців дратується, якщо ці гроші йдуть у чиюсь кишеню замість боротьби з Росією, – наголосив Буш-молодший. – Потрібно, щоб хтось пояснив американцям, чому Україна така важлива. Якщо Україна впаде перед Росією, якою буде доля Польщі або Румунії, або Латвії, або Литви?»

За словами 43-го президента США, Вашингтон не має нав'язувати Києву свою ідею миру.

«Ми можемо консультуватися, ми можемо ділитися своїм поглядом, але ми не можемо вимагати, щоб Україна віддала частину своєї території агресору», – резюмував Джордж Буш-молодший.

ХРОНІКИ ВОЄННОГО ЧАСУ

СПОГАДИ

11-го вересня 2022 року.

200 днів війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення ординського походження на чолі з цинічним холоднокровним воєнним злочинцем путіним.

Війна остаточно набула ознак Третьої світової війни, про що я написав 24-го лютого 2022 року.

Під час презентації Частини І книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога» колега, доктор історичних наук, задав питання: «Чому Ви називаєте цю війну Третьою світовою?» та додав аргументи проти такої назви.

Згадав розмову з іншим доктором історичних наук щодо назви держави «Київська Русь». Кажу колезі: «Такої назви не існувало, то чому в літературі вона є? Була держава з назвою «Русь». Відповідь колеги, доктора історичних наук, мене вразила: «Так прийнято у науковому середовищі».

Тому на презентації книги я відповів колезі так: «Нам треба сьогодні, під час війни, визначати адекватні терміни, а не чекати поки це зроблять політикани, які дбають про своє місце в історії, а не про історичні артефакти».

Нам дійсно не вистачає стійкості перед політиканами, які узурповують не лише владу, а й суспільно-політичний та інформаційний простір, який може залишити у головах населення полову замість фактів, що мають стати основою історії війни в Україні, де збочена росія вчиняє геноцид Українського Народу.

24-го лютого 2022 року я не мав наміру оприлюднювати особисті щоденники, які веду протягом багатьох років, але наші зовнішні і внутрішні вороги, які бажають стерти Україну з мапи Землі, змусили мене взятися за перо задля донесення своїх поглядів щодо війни, миру і суспільно-політичної ситуації в Україні.

Опозиція до держави, що формувалась протягом 31 року з мовчазної згоди толерантного громадянського суспільства і політичного керівництва України, яке часто і очолювало опозицію до власної держави, що є суто українським феноменом.

Після війни, що завершиться Перемогою України за підтримки цивілізованого світу, нам належить завершити війну з внутрішнім ворогом – опозицією до держави.

Ця опозиція має бути терміново ліквідована у політико-правовий спосіб, бо інакше потрапимо знову на арену цирку, де все діє за сценарієм 13-метрового кола, із якого не існує цивілізованого виходу.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

566-й день Світової війни.

ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ

У всякого суспільно-політичного процесу є початок, кінець і час неповернення.

Із моїх щоденників:

27-го лютого 2022 року. 4-й день війни.

Настав час неповернення

США і Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з-під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу…

==========

Час неповернення визначався морально-психологічними якостями керівництва росії, яке через генетичні вади не здатне було оцінити воєнну авантюру, яку затіяло на території України проти демократичного світу.

Демократичний світ після Другої світової війни (1939-1945) за майже 80 років перестав сприймати загрозу з боку росії, як смертельну, чим спровокував росію на воєнну агресію проти України.

Розв'язавши повномасштабну війну проти України, росія поставила себе поза законами міжнародного права і перейшла Рубікон, за яким повернення в точку «0» не можливий через неадекватне сприйняття глобального світопорядку.

Через півтора року повномасштабної війни США і союзники остаточно зрозуміли смертельну небезпеку для Європи і світу у випадку перемоги росії у цій війні, а тому змушені вжити всіх можливих заходів щодо перемоги України над росією.

Відносини США і Китаю вже дійшли стану, за яким не існує іншого варіанту, як спільно примусити росію завершити війну з наступним розділенням її на протекторати інших держав.

Висновок:

Збочена росія впевнено рухається до завершення свого існування;

США і союзники дійшли згоди закрити проект «росія»;

Час неповернення до старого світопорядку минув і до 25 грудня 2023 року повинен перейти у правову площину оформлення завершення війни.

Все має свій початок, розвиток і кінець.

Збочена росія, нарешті, у конвульсіях і власному багні, завершує свою ганебну історію, бо російське народонаселення з генетичними вадами не здатне співіснувати з цивілізованим світом.

ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ росією ПРОЙДЕНИЙ.

Доктор Мироненко

12-го вересня 2023

ДЕ НОВА ЕЛІТА?

Чим ближче до природного права і подалі від бюджетного корита, тим ближче до нової еліти і подалі від капкану для щурів.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

13-го вересня 2021 року.

ЗАПАМ'ЯТАЙТЕ ВСІ ОРДИНЦІ-МОСКОВИТИ-РОСІЯНИ, ЯКІ ХОЧУТЬ ВБИТИ МІЙ НАРОД !

На нашій землі війна йде останні понад 1000 років.

Ми воювали в Русі з татарами, ордою, племенами. Ми воювали проти царської Росії, ми воювали з Польщею, ми воювали з Угорщиною, ми воювали за царську Росію, ми воювали з турками. Ми воювали в Першій світовій війні. Ми воювали в Другій світовій війні. Ми воювали в Афгані, ми воювали в Анголі і у В'єтнамі, ми воювали в Ефіопії і Єгипті, ми воювали в Ічкерії за чеченців і Дудаєва, ми воювали в Іраку.

На нашій землі опір російській окупації тримався до 1960-х років. Нас не змогли витравити ні розстрілами, ні Голодоморами, ні Чорнобилем. Нас полягло за Свою Землю сотні мільйонів.

Ми вигризли незалежність.

Ми нація воїнів і вбивць режимів. Ми пережили всіх.

Комуністи не дарма знищували нашу мову і перекручували історію – вони не могли б інакше нас підкорити. Але справа не в мові, справа не в історії. Справа в генах, генах переможців.

Швидше весь Світ зникне в ядерній війні, але останнє, що він почує – СЛАВА УКРАЇНІ!

МИ ПЕРЕМОЖЕМО!

(Авторство не моє, дещо виправив,
але підписуюсь під кожним словом тричі).

13-го вересня 2023 року.

567-й день Світової війни.

СПОГАДИ

Минуло сім років війни, а ситуація з мовою не покращилась. Владні будівлі просякнуті москальщиною. Наші керманичі і високопосадовці, за рідким виключенням, лише на арені перед електоратом видають із себе українців.

12 вересня 2016 р.

І вкотре про українську мову.

= SOS =

Я себе ідентифікую українським націоналістом і колись російськомовним, який народився на Донбасі і прожив на росії 25 років. Але сьогодні я твердо розумію і знаю, що українська мова в Україні потребує термінового захисту від агресивного засилля російської мови.

14-го вересня 2023 року.

568-й день Світової війни.

НАУКА ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО УКРАЇНИ

Завершено формування Науково-просвітницького Комплексу під загальним брендом «Українська Політія»:

Благодійний фонд «Політія», 2007 р.

ГО «Академія політико-правових наук України», 2016 р.

Видавництво Політія, 2017 р.

Наукова установа «Академія «Українська Політія», 2023 р.

Головна мета: формування наукової еліти України, спроможної вивести державу і суспільство у цивілізований демократичний світ із тоталітарного минулого.

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

ПОВІДОМЛЕННЯ

Введено в дію сайт наукового видання «Суспільно-політичні процеси», ISSN 2518-7546, Index Copernicus:

http://spp.kyiv.ua/index.php/spp/issue/view/20

14-го вересня 2023 року Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення прийняла позитивне рішення щодо перереєстрації журналу «Суспільно-політичні процеси».

Вчена рада АППН України

15-го вересня 2023 року.

569-й день Світової війни.

ЗОВНІШНЄ УПРАВЛІННЯ ЗАХОДИТЬ В УКРАЇНУ

ІЗ НОВИН

2023.09.14
Білий дім.

Президент США Джо Байден призначив Пенні Пріцкер Спеціальним представником США з питань відновлення економіки України.

(Рід Пріцкер походить з Обухівського району Київської області. Пенні Пріцкер має досвід державного управління на високих посадах в США. Ій 64 роки).

==========

Наші керманичі та високопосадовці так ганебно управляють державою, що без Спеціального представника США ніяк не можна.

Зовнішнє управління з боку США, про необхідність якого я пишу понад десять років, нарешті заходить в Україну, бо ми не здатні впоратись зі своїми народними і не зовсім народними обранцями, які здирають останню шкуру, поки Український народ, єдиний носій

влади в Україні, своїми тілами закриває демократичний світ від терористично збоченої росії.

Я не в захваті від того, що нами управляють США і союзники, але ще більше не в захваті від наших високопосадовців, які займаються мародерством під час війни, що є воєнним злочином і мало б карати-ся за законами війни.

Громадянське суспільство України у перехідний період від тоталітарного радянського режиму до демократії мало б пройти шлях через правову диктатуру, але не сталося, бо ми слабкі, і дозволили політичним авантюристам займатися постійнодіючим процесом реформування радянської системи державного управління, що нічого спільного з будівництвом демократичної держави не має.

Тому і Майдани виявились пустими за наслідками, бо не дійшли до зміни форми правління і моделі державно-суспільного устрою. Тому маємо війну з терористичною росією, бо не спромоглися за понад 30 років побудувати демократичну державу.

Нас так наполегливо зомбували понад 300 років, що ми позбулися генетичного коду воїна.

Війна виставила свої прапорці на межах, куди зайти зможе не кожний, бо ставлення до мародерів, втікачів за кордон тощо буде жорстке. Думаю, що багато кому доведеться використати дипломатичний паспорт у власних цілях на кордоні.

Україна не має часу на виховання тих, хто грав у піддавки з терористичною росією. Тому невихованих треба позбутися у політико-правовий спосіб через заборону займати посади державних службовців і депутатів усіх рівнів. Інакше знову ходитимемо по колу, де немає світла.

Українцям вже час прокинутись від летаргічного пострадянського сну і брати на себе відповідальність за долю України.

Доктор Мироненко

15-го вересня 2023 року.

ПРИЄМНА ПОДІЯ

Фундатор Української незалежної держави Микола Григорович Жулинський вручив сьогодні мені орден «За розбудову України» за № 500.

ХРОНІКИ

15-го вересня 2023 року.

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ДЕМОКРАТІЇ

Розумію День демократії у конкретній державі, але не зовсім розумію міжнародний його статус.

З 2014 року Україна на шляху до демократії палає вогнем через воєнну агресію терористичної збоченої росії, а міжнародна демократична спільнота дозовано вводить санкції проти міжнародних терористів із кремля, замість виключення росії з усіх видів міжнародних відносин.

У селі на Донеччині, де я виріс, було правило: якщо зайшлі побили односельця, то все село виходило на захист з відповідними інструментами.

Демократії понад 2000 років, а все ще людство не може зрозуміти: демократія має бути з міцними зубами і надійним правом, що здатне захистити населення держави і сусідів за необхідності.

Демократію з роками зґвалтували до стану людини похилого віку, яка не здатна існувати без сторонньої допомоги, прикриваючись свободою волевиявлення громадян. Це не демократія, про яку мріяли Солон і Аристотель.

Тому пропоную пройти Україні шлях через диктатуру права до правової демократії, де всі рівні перед законом, без виключення і закритих декларацій.

Демократія – це не піраміда, де на верху високопосадовці, а у підніжжя раби.

Демократичне суспільство делегує владу, а за необхідності позбавляє.

Будуймо демократію в Україні, ліквідувавши системну політичну корупцію, що роз'їла державу і суспільство до фундаменту.

Без ліквідації системної політичної корупції не можна й мріяти про демократичну, правову, соціальну державу, про що задекларовано в Конституції України, яка все ще залишається декларацією намірів, а не Основним Законом держави.

Доктор Мироненко

16-го вересня 2023 року.

570-й день Світової війни.

БЕЗ НАУКОВО-ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ УКРАЇНА ПРИРЕЧЕНА

Ми заїздили поняття «політична еліта» до стану непристойності. Вкладаємо у його зміст все, крім світлого, що мають нести професіонали з високим рівнем політичної культури і моралі.

Пригадую один випадок. На збіговиську високопосадовців одна особа з Банкової говорить: «Я зайняв посаду № 3 і увійшов до «політичної еліти держави». Так ми і докотились до елітних посад, господарі яких не мають ні моралі, ні політичної культури, бо живуть з шорами на очах і мізках.

Системна політична корупція, «героями» якої є високопосадовці, розділила суспільство на населення і смітник «елітних» посадовців, які проростають з великою швидкістю за рахунок платників податків. Але цей смітник вертить суспільством і державою на свій розсуд на рівні плінтуса, бо дипломи отримали, а професійну підготовку і рівень культури ні.

Тому вже восьмий рік створюється Науково-просвітницький комплекс «Українська Політія», головною метою якого є формування науково-політичної еліти, здатної вивести Україну у цивілізовані світи, де право є правом, а Конституція є Основним Законом держави, а не декларацією намірів.

Світова війна, яку розв'язала терористична збочена росія на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним, добігає логічного кінця, за яким неминуче наступить розпад росії на протекторати, а Україна, якщо спроможна засвоїти уроки трагічної історії і зробити адекватні висновки, займе гідне місце серед демократичних провідних держав світу.

Науково-політична еліта України має взяти на себе відповідальність за минуле і майбутнє нашої держави: покаятись за свою пасивну участь у державотворенні і сміливо очолити державне будівництво, чим за 32 роки не займалися, бо «політична еліта» з номерними посадами довела Україну до війни.

Без встановлення адекватного діагнозу не можна лікувати ні людину, ні державу. Нічого нового під Сонцем багато тисяч років не відбувається: все рухається по спіралі.

Або ми рухаємось по спіралі у бік провідних держав, або злітаємо на узбіччя, де місце тим, хто не бажає будувати квітучу країну.

Кожна людина має право обрати майбутнє для своїх нащадків і докласти зусиль, щоб це майбутнє було світле, і – найголовніше! – існувало подалі від збоченої росії.

Доктор Мироненко

17-го вересня 2023 року.

571-й день Світової війни.

ГОРИЛИ НАМАГАЮТЬСЯ ЗАВОЛОДІТИ ЗЕМЛЕЮ

==========

ІЗ ЩОДЕННИКА:

13 березня 2022 року. 18-й день війни.

ДЕМОКРАТІЇ ОТРИМАЛИ СИСТЕМНИЙ НОКАУТ

Український героїчний Народ 18-й день захищає цивілізований світ від агресії Четвертого Рейху – російського нацизму.

Демократія (політичний режим і ліберальна ідеологія) отримала системний нокаут і потребує термінових фундаментальних і прикладних корекцій щодо політичної конструкції держав з демократичними цінностями.

У 2020 році я наполегливо впроваджував науковий термін «Правова демократія». Сьогодні вже зрозуміло, що класична демократія часів Солона і Аристотеля потребує уточнення, бо світ за понад 2000 років змінився.

Демократія потребує правового захисту задля протистояння тоталітарним режимам, що за своєю природою є руйнівними і без моральних цінностей.

Демократія декларує повновладдя народу, а виявилась не здатною оперативно і достатньо міцно протистояти тоталітарному режиму, що має за мету знищення демократичного правопорядку і встановлення воєнної диктатури.

Історія німецького нацизму не навчила прогресивне людство протистояти злу. Повновладдя народу виявилось мильною бульбашкою для пропаганди, а не для реального життя в умовах протистояння політичних систем і режимів.

Нещодавно я задав собі питання: «Чому неандертальці жили поруч з Homo Sapiens і зникли як підвид?» Відповідь лежала на поверхні, але ми цього не помітили. Homo Sapiens виявились агресивнішими за близьких родичів і знищили їх.

Еволюція сучасної людини так і не дійшла до рівня мирного співіснування з природою. Homo Sapiens почали деградувати.

Нічого нового не відбувається і Homo Sapiens продовжують знищувати навколо себе все, що слабкіше. Агресія людини не має меж, а тому треба виставити червоні прапорці і паркани з колючого дроту для тієї частини Homo Sapiens, що марить підкорити цивілізований світ.

В Африці дослідили одну групу горил, яких 10 років тому було 150, а за рахунок захоплення територій і знищення інших груп горил їх стало біля 350. Генетика – це наука.

Зрозуміло намагання срср протистояти цій науці, а згодом і логіку прибрали із середніх навчальних закладів.

Цивілізація потребує корекції спільної життєдіяльності груп населення з різним рівнем розвитку. А тому саме тепер, під час війни, треба вибудувати правовідносини між державами і суспільствами. Інакше ми станемо горилами і почнемо знищувати собі подібних за території і їжу, де мозок і свідомість не матимуть домінуючого значення.

Правова демократія має упорядкувати співіснування Homo Sapiens, бо не вистачить паперу для написання на ньому пустопорожніх Будапештських Меморандумів, виконувати які горили і не збирались, бо вони горили.

Панове Науковці!

Починайте гуртуватись, бо саме нас горили з'їдять першими за нашу толерантність. Так вже було не одноразово в історії, але це нас, науковців, нічому не навчило, бо горили сильніші і агресивніші, а ми толерантні.

==========

17-го вересня 2023 року.

До США вирушають глави держав для участі в Асамблеї ООН високого рівня (19-23 і 26.09.23).

Про що будуть говорити? Якщо дозріли до прийняття адекватних рішень щодо приборкання воєнно-політичних конфліктів на Землі, то і виступи, і рішення будуть дієвими. А якщо знову говорильня для паперу на кшталт Будапештського Меморандуму від 5 грудня 1994 року, то війни будуть продовжувати знищувати кращих представників людства, а ООН та інші пустопорожні утворення будуть продовжувати лише говорити.

Агресивний підвид горил вийде на перший план глобальної політики, бо толерантний демократичний світ не здатний себе захистити.

На початку війни (з 24-го лютого 2022 року) я вже звертав увагу на тенденцію падіння економіки Китаю. Сьогодні Китай прямує шляхом росії, бо комуністична ідеологія не здатна на стійкий прогрес, бо це ідеологія комунофашизму, що може лише знищувати людей і держави.

Розвідки провідних держав світу не зрозуміли систему алгоритмів розвитку держав з тоталітарними режимами, бо судили за краватками і костюмами, а не за внутрішніми органами істот, які очолюють комунофашистські режими цих держав.

Філософія і математика

Філософія і математика – це фундаментальні науки про існування людства. Хто цього не розуміє і намагається будувати свою політику без математичного моделювання політичних процесів, той не розуміється в природі суспільних відносин.

З філософії і математики витікає формальна логіка, без якої не можна готувати професіоналів будь-якої галузі.

Якось я запитав декана філософського факультету, де готують політологів: «Чому на факультеті не викладають математику?» Відповідь мене вразила: «Навіщо математика суспільним наукам».

Математику і фолософію треба викладати на всіх факультетах, без винятку, бо це основа основ розвитку людської цивілізації. Що може

сьогодні говорити професор студенту без базових знань про штучний інтелект? Сьогодні це вже не професор, а оболонка в костюмі.

Тому, панове науковці, закликаю готуватися до фундаментальних змін в освіті і науці, бо попереду сито, через яке можна не потрапити у майбутнє.

Будуймо себе сьогодні, бо завтра може настати без нас.

Доктор Мироненко

18-го вересня 2023 року.

572-й день Світової війни.

ЧОМУ РОСІЯНИ ТАКІ ЗЛІ?

15-го вересня 2023 року під час вручення орденів «За розбудову України» лунали запитання: «Чому росіяни такі злі?»

Українці не знають росіян, бо ми інші, і не уявляємо ординську природу російського народонаселення, яке за віки не змінилося: як вбивало і гвалтувало чужі народи, так і досі вбиває і гвалтує заради забави, бо вони нелюди.

Із мого щоденника:

РОСІЯНИ – ЛЮДИ ЧИ НЕЛЮДИ?

Деякі Колеги і Друзі дорікають мені щодо жорсткої позиції по відношенню всього російського населення і особливо щодо його психічного стану.

Думаю, що мої Колеги і Друзі сьогодні мають вже інше розуміння щодо психічного стану збоченого російського народонаселення.

Я намагався ще делікатно висловлювати свою думку щодо характеристики народонаселення росії, серед якого прожив 25 років.

Війна є продовженням політики і дуже добре висвітлює «людські» якості російського народонаселення від кухарки леніна до президента терористичної держави.

Хто вважає поодиноких людей на росії порядними людьми, то це велика помилка через брак інформації і розуміння того, що відбувається на росії та хто ті мешканці, які живуть на території росії.

Масовий психоз, що від надмірного вживання алкоголю переходить в стадію психічного розладу, накрив всю росію і це помічають вже в усьому світі.

Українці є толерантним народом і не можуть зрозуміти збочене народонаселення росії, яке вбиває Український Народ без всякої причини, через забаганки кремлівців, яких очолює цинічний холоднокровний убивця.

Сьогодні читаю деякі коментарі щодо недотримання росіянами Міжнародного гуманітарного права в Україні. Коментувати важко такі коментарі, бо вони є наслідком того, що росіян українці не знають. Це інші істоти, які нічого спільного з людьми не мають.

Чим скоріше Український Народ це зрозуміє, тим скоріше прозріємо і повернемо свої землі. Люди так не вчиняють з миролюбним народом, як це робить збочене народонаселення росії на території України.

Слава Україні!

Доктор Мироненко

19-го вересня 2023 року.

573-й день Світової війни.

УКРАЇНСЬКІ БЕЗПІЛОТНИКИ НА МОСКВУ

Безпілотники на Москву діють як психологічна зброя і не більше.

З перших днів війни було зрозуміло, що у першу чергу треба знищувати військові бази у Новоросійську, Ростові-на-Дону і Севастополі, а потім військові бази (аеродроми, нафтобази, військові частини, логістику тощо) на півночі.

Влаштовувати під час війни шоу для електорату недоречно і коштовно. Дії на цій війні мають бути максимально ефективними для України і трагічними для росії, яка має значні переваги щодо озброєння і живої сили.

Військові бази на території білорусі, з яких у перші дні повномасштабного вторгнення рухались війська і техніка на Чернігів і Київ, досі не зазнали втрат.

Тому раджу змінювати психологію і ставлення до планування військових операції задля ефективного знищення ворога і макси-

мального наближення до Перемоги. А шоу для електорату залишити на час виборів, де виборці вже викажуть своє ставлення і до мародерів на війні, і до політичних авантюристів, які привели Україну до війни.

КОРУПЦІЯ НА ВІЙНІ = МАРОДЕРСТВО

Вчора переглядав коментарі щодо соцопитування з приводу корупції під час війни. Коментували переважно посадовці та ішні посіпаки, які звикли жити за рахунок платників податків та ще і займатися корупцією під час війни, що є відкритим мародерством і має каратися за законами війни.

Раніше не розумів людей, які крадуть. Але з роками дійшов висновку, що це психічне захворювання, що підлягає примусовому лікуванню. Таких людей треба включати в особливий реєстр і не допускати до влади і будь-якої роботи з людьми, бо це небезпечно для суспільства.

Ми так звикли до крадіжок посадовцями, яких ми з вами обрали, що сприймаємо майже без емоцій і не чинимо спротив. Це є ознакою хворого суспільства, яке не здатне бути джерелом влади в Україні. Тому всі питання з цього приводу до дзеркала.

Деякі коментатори намагаються захистити верховну владу, яка, нібито, не знає про масштабну корупцію під час війни. Все це байки. Крадіжки у великих розмірах без дозволу верховної влади здійснити в Україні неможливо. Це аксіома і не треба бути наївними. Всі масштабні корупційні схеми діють за погодженням з верховними корупціонерами.

Ось така правда, яку треба знати і розуміти намагання США і союзників поставити під жорсткий контроль свою допомогу Україні під час війни.

Багато років я намагаюсь переконати суспільство у тому, що без зовнішнього управління з боку США ми не подолаємо системну корупцію. Днями Президент США Джо Байден призначив Спеціального представника США в Україні з відновлення економіки. Це і є першим етапом зовнішнього управління.

Громадянському суспільству вже час, після двох Майданів і війни, зрозуміти, що влада в Україні має належати Українському Народові, а не політичним авантюристам, яким Україна не є рідною ментально, а лише місце для особистого збагачення.

19-го вересня 2023 року. Нью-Йорк.

Сьогодні глобальна політика може здійснити крок у бік завершення війни, яку розв'язала терористична росія в Україні проти демократичного світу, за умови прозріння керівників провідних держав, які братимуть участь у засіданні Генеральної Асамблеї ООН високого рівня 19-23 і 26 вересня 2023 року.

Хочу вірити, що цивілізований світ остаточно зрозумів агресивну сутність збоченої росії та виробить дієві рішення щодо приборкання терористичного угруповання у Кремлі.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

19 вересня 2015 року.

З російською мовою Україна завжди буде колонією.

На мовному полі йде така сама війна проти України, як на військовому.

Наші політики ще не зовсім розуміють, у яку халепу вони затягують країну з мовним питанням. А дії мають бути адекватні діям Росії: скільки шкіл українських в Росії, стільки ж російських шкіл в Україні. ЗМІ, книги і т. ін. так само.

Не можна будувати державу з постійною простудою від російської мови.

Це Вам говорить людина, котра закінчила ВНЗ в Ленінграді, прожила в Росії 25 років і народилась на Донбасі, а сьогодні не лише говорю українською вільно, а ще й перекладаю наукові роботи з російської на українську.

Важко? Важко було, але треба мати терпіння і велике бажання будувати для своїх дітей і онуків вільну Україну.

18-го вересня 2023 року.

Продовження.

Кабмін звільнив шістьох заступників міністра оборони та держсекретаря міністерства.

==========

Якщо керуватися формальною логікою та аналізом діяльності Рустема Умєрова на попередніх посадах, то заступники міністра оборони прийдуть з однієї пісочниці, що притаманно існуючій владі.

Без зміни всієї системи, форми правління і моделі державно-суспільного устрою, нічого доброго очікувати не слід.

Доктор Мироненко

20-го вересня 2023 року.

574-й день Світової війни.

МОБІЛІЗАЦІЯ

Якщо коротко: яка верховна влада – така і мобілізація.

Нещодавно спілкувався з бійцями, які захищають Україну від вічного ворога – росії. Там, де військові мотивовані і підготовлені, там успіх і високий морально-психологічний стан в колективах військових частин. Але рівень підготовки перед відправкою на фронт далекий від потреб війни. Чому?

Допризивної підготовки не існує, школи молодого спеціаліста, які під час війни мали б інтенсивно готувати бійців для фронту, не справляються зі своїми функціями, військові навчальні заклади діють у радянському режимі підготовки мирного часу.

Тому надія лише на тих, хто пройшов бойову підготовку в США і країнах-союзниках, та на фронті з 2014 року. Ми так довго і голосно говорили про введення стандартів НАТО у ЗСУ, що перетворили це дійство у говорильню.

Головнокомандувач ЗСУ і офіцери першої ланки дійсно роблять неможливе на війні проти агресивного ворога, а майже вся середня ланка проміжних виконавців часто-густо наживаються на війні. Наживаються тому, що високопосадовці своїми діями провокують проміжні ланки, до чиновників міноборони включно, діяти за правилами бандитів-мародерів.

Рєзніков і його команда мають бути вже за ґратами за мародерство на війні і доведення ЗСУ до важкого матеріального і технічного стану, наслідком чого є чисельні втрати серед військових і цивільного населення.

«Jeden das saine» («Кожному своє») – німецьке прислів'я, яке підходить до мародерів. Вже пора їм отримати своє за свої дії.

Уявіть собі ситуацію на фронті, де офіцери першої ланки заправляють техніку і ремонтують її за свій рахунок. І це не поодинокі випадки, а масове явище. Грошове забезпечення бійцям обрізають за любу надуману провину. Це є корупцією і мародерством на війні, що карається за законами воєнного часу.

Хіба про це не знають на верхах? Не бажають знати, бо піраміда мародерства діє від низів до самого верху.

Я вже звертав увагу на те, що прояви корупції є наслідком психічного захворювання, і треба таких пацієнтів лікувати примусово за ґратами, бо інакше не буде ладу у нашій державі.

Президент США Джо Байден змушений був призначити Спеціального представника США в Україні з питань економічного відновлення після війни. Це означає, що Україні не довіряють через системну політичну корупцію на всіх рівнях державного управління.

Мобілізують на війну всіх, крім синів посадовців, за рідким винятком, де сини виявились кращими за батьків-посадовців (і таке буває).

Мобілізувати треба підготовлених і мотивованих, а не всіх, хто не вміє тримати зброю. Війна – це не прогулянка по Хрещатику на Параді, а тяжка праця для професіоналів.

Професіоналів треба ретельно готувати.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

21-го вересня 2023 року.

575-й день Світової війни.

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ

Після повернення в Україну у 1994 році (25 років блукав іншими світами) постійно мріяв створити Український Гарвард, бо без Школи не можна побудувати демократичну, правову державу, де природне право громадянина захищено Конституцією.

У 2006 році з колегами створив Міжнародну громадську організацію «Міжнародний інститут гуманітарних технологій», у 2007 році – Благодійний фонд «Гуманітарна академія», у 2016 році – на базі МГО «МІГТ» створено ГО «Академія політичних наук» і засновано науковий журнал «Політичні інститути та процеси», який згодом отримав назву «Суспільно-політичні процеси».

У 2020 році ГО «Академія політичних наук» змінила назву на ГО «Академія політичних наук України», а з 28 вересня 2022 року – ГО «Академія політико-правових наук України».

Така еволюція відбулася не лише у назвах, а й у змісті діяльності великого колективу наукової еліти України. Сьогодні ГО АППН України має філії у Дніпрі, Черкасах, Івано-Франківську, Чернігові. Ведуться перемовини з керівниками провідних університетів, на базі яких планується відкриття філій Академії.

28 липня 2023 року створено Наукову установу «Академія «Українська Політія», чим завершено створення Науково-просвітницького комплексу під загальним брендом «Українська Політія».

Сьогодні ми маємо:

ГО «Академія політико-правових наук України»;

Благодійний фонд «Політія»;

Видавництво «Політія»;

Наукова установа «Академія «Українська Політія».

Це є фундамент для Українського Гарварду.

Залишилось зовсім «маленький» крок: тяжкою працею показати суспільству, що мріяти і діяти треба в одному напрямку – до квітучої України для нащадків.

Від 2006 року до 2023 року минуло довгих 17 років, за які перетекло багато води, відбулася зміна світогляду щодо місця України у гло-

бальному світі, але не зникло бажання створити Український Гарвард.

Проведено перемовини з іноземними академіками АППН України, які виказали бажання сприяти створенню Українського Гарварду з назвою «Українська Політія», де буде готуватися наукова і політична еліта на нових демократичних принципах і високої моралі.

Україна терміново потребує глобальних системних змін від форми правління, державно-суспільного устрою до подолання системної політичної корупції, яка знищує основи державотворення.

А для цього потрібні фахівці з іншим світоглядом і мисленням, метою яких стане будівництво України, де діє верховенство права однаково для всіх громадян без винятку.

Шановні Колеги, Друзі!

Завтра Україна переможе заклятого ворога – російське збочене народонаселення, а післязавтра виникне стан пустоти, який треба заповнити саме сьогодні, бо потім буде запізно.

Лише світлими мріями і діями можна прокласти дорогу у майбутнє, де про нас згадають не лихим, добрим словом.

Будуймо Україну в собі і навколо себе сьогодні!

Доктор Мироненко

22-го вересня 2023 року.

576-й день Світової війни.

І. ЗАВЕРШАЛЬНА СТАДІЯ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

19-го вересня 2023 року стартувала завершальна стадія Світової війни, яку розв'язало російське збочене народонаселення на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним.

ООН повертається до виконання своїх прямих обов'язків і функцій щодо забезпечення миру на планеті Земля. Лідери провідних держав світу знайшли спільну мову щодо примусу росії вивести війська з території України та визнати свою поразку. Хача Китай, Індія, Велика Британія і Франція не були представлені на високому рівні в ООН,

але Президент США Джо Байден виказав спільну позиція щодо агресії росії в Україні.

Тому чекаємо на активні військові і дипломатичні дії з боку світових лідерів.

Але це не означає, що Український Народ має заспокоїтись і чекати Перемоги. Всім нам треба важко працювати над собою задля того, щоб нас прийняли до спільноти демократичних держав через входження до ЄС і НАТО.

ІІ. СЛОВА І КІЛЬКІСТЬ МАЮТЬ ПЕРЕЙТИ У ДІЇ І ЯКІСТЬ

АППН України починає з себе.

Починаємо процес очищення своєї організації від пасивних членів, яким треба обрати інший шлях подальшої громадської діяльності. Попереду важка праця і потрібні активні члени організації, які спроможні взяти на себе відповідальність за майбутнє держави.

АППН України у складі Науково-просвітницького комплексу «Українська Політія» починає рух до формування науково-політичної еліти України, яка має вивести Україну у світи через зміну форми правління і державно-суспільного устрою шляхом ліквідації системної політичної корупції, опозиції до держави і внесення суттєвих змін до Конституції України, яка має стати Основним Законом, а не декларацією намірів, якою є сьогодні.

Війна потребує жорстких правил виходу із кризи, у яку завела нас «політична еліта» України без моралі і політичної культури.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

23-го вересня 2023 року.

577-й день Світової війни.

МРІЯ І РЕАЛЬНІСТЬ

Приступаю до кадрового забезпечення діяльності Наукової установи «Академія «Українська Політія».

Завдання надзвичайно складне, але життя під час війни вимагає і надзвичайних сил та засобів щодо забезпечення руху України у бік ЄС і НАТО, про що задекларовано в Конституції України і що має бути головною метою на сьогодні, бо після війни виникне ситуація, яка може бути складнішою і трагічнішою за війну, бо опозиція до держави і системна політична корупція не подолані і мають всі шанси розхитати суспільство до стану громадянської війни, із якої вийти без зовнішньої допомоги неможливо.

Тому свідомим громадянам України треба гуртуватися навколо науково-політичної еліти, яка спроможна і має інтелектуальні ресурси вивести державу і суспільство із стану невизначеності щодо державотворення для майбутніх поколінь.

Провів декілька зустрічей з докторами наук, які, на мій погляд, могли б здійснити мрію щодо створення Українського Гарварду. Звернув увагу на те, що наші науковці ментально не готові відірватися від державних наукових і освітніх закладів (установ) і почати рух у бік цивілізованих держав, де наука і освіта переважно знаходиться у приватному секторі.

Перебудова самого себе є надскладним процесом, що під силу лише сильним особистостям.

У 1971-1975 роках під час навчання у Ленінградському вищому військово-політичному училищі ППО мав можливість відвідувати Інститут мозку (тоді він мав назву «Інститут експериментальної медицини»), де неодноразово зустрічався з директором Інституту академіком Бехтерєвою Наталією Петрівною, яка давала мудрі поради і поставилася до мене з материнським почуттями (її батько Бехтерєв Петро Володимирович був репресований).

Декілька порад від Н.П.Бехтеревой:

– саме складне у житті це управління собою;

– постійно мрій про велике;

– плануй життя на багато років;
– створюй позитив навколо себе;
– постійно вчись у мудрих людей.

Майже так само, але іншими словами, говорив і мій Дідусь, який разом з Бабусею виховали мене від народження.

Звичайно, що поради Наталі Петрівні, як і поради Дідуся, згадував вже у зрілому віці, коли сам став батьком двох синів і мав своїх учнів.

Моя Бабуся любила повторювати: «Хто не був молодим, той не був дурним». Всі ми вчимося з роками і часто не приділяємо значення мудрим порадам. Мабуть така природа Homo Sapiens.

Згадую це для того, щоб молоде покоління, яке йде за нами, вчилося на наших помилках і мріяло про добре і світле, яке треба будувати сьогодні.

Мрійте про велике і будуйте велике, бо мале швидко зникне, як роса на Сонці.

Доктор Мироненко

24-го вересня 2023 року.

578-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія проти цивілізованого світу на території України, де вчиняє геноцид Українського Героїчного Народу за бажання бути вільними серед вільних.

1. Щодо терміну «Третя світова війна».

Хто вважає цю війну російсько-українською, той не розуміє причини її розв'язання та наслідки для глобального світу.

24-го лютого 2022 року почалось відкрите збройне протистояння між демократичними державами і тоталітарною росією в Україні, куди увійшли декілька держав і коаліцій (союзів) держав з різних континентів у різний спосіб участі.

Збочена росія із віртуального світу прийняла рішення щодо розділу світопорядку на користь тоталітарних систем, не розуміючи свого місця і того незаперечного факту, що на росії вже почалися незворотні процеси розпаду держави.

Тому наполягаю на визначенні терміну щодо війни, як Третя сві-

това, про що я написав 24 лютого 2022 року у своїх Нотатках із щоденника політолога, що вийшли з друку 3-го травня 2022 року «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни».

Від адекватного визначення війни буде залежати відповідальність агресора.

2. Українська Політія:
державотворення після війни.

Ця тема ніяк не постане перед Українським громадянським суспільством і політичним керівництвом держави, бо немає розуміння напрямку руху через розбрат між політичними бізнес-клубами вождівського типу, що звуться політичними партіями, та керманичами держави, які кидають Україну на свій розсуд, що часто-густо не відповідає національним інтересам України.

Науковцям, які здатні запропонувати Концепцію розвитку України, треба зайнятись своєю основною місією у критичний для держави час.

Виходячи з того, що Національна академія наук України разом з галузевими національними академіями з 24 лютого 2022 року не подали фундаментальних пропозицій щодо моделі державно-суспільного устрою після війни, можна на цих установах поставити крапку, бо не варто звертати увагу на мертве тіло, що тягне вже 32 роки Україну в сторону занепаду радянського типу.

У 2020 року мною запропоновано наукове визначення моделі державно-суспільного устрою «Правова демократія» та отримано Свідоцтво про авторське право.

Політична конструкція України, на моє переконання, може бути такою:

1. Форма правління – **Республіка** (парламентсько-президентська);
2. Модель державно-суспільного устрою – **Правова демократія**;
3. Державна ідеологія – **Класичний лібералізм**.

Є чутливе питання у розподілі повноважень між гілками державної влади. За Конституцією України президент України є главою держави, але не представляє жодної гілки влади, через що постійно маємо конфліктну ситуацію, а іноді і революційну, з чим після війни треба остаточно покінчити у політико-правовий спосіб.

Запрошую до дискусії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

КАТАФАЛК З РОСІЄЮ НА ШЛЯХУ ДО КРЕМАТОРІЮ

Росії як державі треба дати можливість померти, на уламках якої постануть нові держави в значно менших кордонах.

«Слон вже помер, але він про це ще не знає, бо дуже великий», – це про Росію.

Доктор Мироненко

25-го вересня 2023 року.

579-й день Світової війни.

ХРОНІКИ І СИНДРОМ ВІЙНИ

І. ХРОНІКИ

Згадав розповідь одного письменника, який за своє життя написав понад 30-ти книг з детективного жанру і за всіма книгами поставив фільми. На запитання журналіста: «Як Вам вдалося так наполегливо писати все життя?» відповів так: «Я кожного дня писав по 20 сторінок у любому стані».

Цю відповідь письменника я часто повторюю своїм учням, які знаходять причини не рухатись вперед у науковій діяльності. Кожному своєму учневі, у яких і сам вчуся, раджу спробувати поглянути на себе з майбутнього і вперто йти до нього, бо без прогнозування свого майбутнього сьогодні нічого доброго не вийде. Не можна лежати на дивані і чекати манни небесної. Без тяжкої праці над собою не можна досягти успіху. Це аксіома.

24-го лютого 2022 року прийняв рішення описати свої роздуми про війну і суспільство та видати щоденники без коректур. Так вийшла перша книга у квітні 2022 року під назвою «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога», потім друга і третя частини з такою ж назвою, а у вересні 2022 року ви-

пустив великий том із попередніх трьох книг під назвою «Спогади про майбутнє. Хроніки війни (24.02.2022 – 24.08.2022)».

На сьогодні передано до Видавництва Політія двотомник «Біль нескореного серця. Роздуми про війну і суспільство» і приступив до написання третього тому, який планую завершити 24.02.2024.

Багато хто вважає, що щоденникам війни треба пролежати біля 50 років, а потім можна оприлюднити. Знаю я про ці байки минулих років. Після війни з'являться «свідки» і «ветерани», які будуть розповідати про свої «геройства» на війні. Так було у всі часи. Переконаний, що треба описувати події війни і своє ставлення до цієї трагедії вже сьогодні, щоденно, бо завтра події будуть сприйматися під іншим кутом зору.

Сприймайте мої щоденники без коректур під час війни, а не після 50 років, коли історію, як завжди, напишуть під політиків, а не для нащадків, які мають право знати правду. А правда трагічна, бо війну ми спровокували своєю слабкістю і відсутністю державного будівництва, яким не займалися понад 30 років.

Радянська ментальність і комуно-фашистська ідеологія ще не відпустили нас і тримають путами на мізках. Ні Майдани, ні війна суттєво не вплинули на свідомість громадян України, бо проросійському народонаселенню в Україні все українське чуже, і цей народ не здатний рухатись у майбутнє.

З цією правдою нам жити і будувати Україну, яка має стати демократичною, правовою державою.

ІІ. СИНДРОМ ВІЙНИ

Після війни, яка завершиться Перемогою України і союзників, ми отримаємо більше десяти мільйонів громадян України із синдромом війни, що стане проблемою для держави і суспільства.

До цього треба вже сьогодні готувати відомства і служби з функціями реабілітації і соціального захисту населення, яке потребує психологічної адаптації.

Історія останніх 100 років знає синдроми Другою світової, в'єтнамської, афганської та інших воєн, вихід із яких державам і суспільствам коштував значних психологічних і фінансових витрат для врівноваження суспільних відносин.

Розшарування суспільства після війни очікувано буде тривожне, і треба готуватися на всіх рівнях.

Системна політична корупція і опозиція до держави, про які я пишу понад десять років, не зникнуть без надзвичайних заходів щодо їх ліквідації у політико-правовий спосіб, без чого подальший рух у бік демократизації неможливий.

Синдром війни може накрити всю державу і суспільство, якщо не вжити сьогодні дієвих заходів щодо захисту населення.

Доктор Мироненко

26-го вересня 2023 року.

580-й день Світової війни.

ПЕРЕГЛЯДАЮ ХРОНІКИ ВІЙНИ.

8 березня 2022 року. 13-й день війни.

Переглядаю новини. Переважна більшість стосується оцінкам дій Четвертого Рейху – росії в Україні і стану психічного здоров'я путіна.

Я неодноразово наголошував на тому, що Україна воює з російським народонаселенням на чолі з «колективним путіним».

Але від «колективного путіна» до солдата чи офіцера, які вбивають Український Народ, є декілька інстанцій, що погоджують і затверджують дії солдата чи офіцера.

Ми маємо справу з народонаселенням, яке з часів Орди не змінилось ментально: нападає на слабших зі спини і покидає поле бою, знищивши все на своєму шляху.

Путін, вождь тоталітарного режиму з кріпацьким народонаселенням, видає себе за лідера світового рівня, яким не є за рівнем інтелекту і здатності до сприйняття реальності.

Путін живе у парадигмі минулого часу, коли вже світ вступив у цифрову цивілізацію, чого не помітили на росії. Це є наслідком довгого перебування на вершині влади.

Мій добрий товариш з росії нещодавно сказав, що путін маніакально мріє пересидіти у кріслі Сталіна (1924-1953). Дуже схоже на правду.

Вчора у Конгресі США відбулось відкрите слухання щодо подій в Україні. Виступали представники розвідок. Говорили і про психічний стан путіна.

Шкода: розвідки США не розуміють, що від путіна до солдата, який вбиває Український Народ, приймаються рішення цивільними високопосадовцями і генералами, які точно знають і розуміють про наслідки своїх злочинних наказів і рішень.

Висновки:

1. В Україну з війною прийшло збочене російське народонаселення з хворою психікою, про що я писав неодноразово. Росіяни – людиноподібні істоти і це треба всім нам добре уяснити, бо ворога треба знати на генетичному рівні.

2. Путін мріє до свого 70-річчя завоювати Україну і в цьому бажанні йому потурає все воєнно-політичне керівництво держави, що має ВВП менший за ВВП одного штату США, а населення дорівнює населенню Японії.

3. Я і до цього писав про народонаселення росії, як про людей із зайвою хромосомою, про що, до речі, говорив і міністр культури росії, а після варварського нападу на Україну мої оцінки щодо ординців змінились на порядок в гіршу сторону.

4. Аналітикам і політикам треба зрозуміти, що ми маємо справу з російським божевільним народонаселенням. І не важливо хто у них вождь. Помре путін від рук власної охорони, що є традицією на московії, то прийде другий путін, а росія не стане іншою, бо не можна змінити те, що само не бажає жити у цивілізованому світі.

5. І вкотре повторюю для розуміння: на росії самий великий демократ є великодержавним шовіністом і не слід очікувати навальних чи інших вальних, бо всі вони у Кремлі прищеплюють собі інфекцію, через вплив якої втрачають зв'язок з реальністю.

6. Раджу нашим керівникам не шукати зустрічі з путіним, бо це бажання принижує Україну і не матиме позитивного результату.

7. Долю росії і путіна мають вирішувати США і Китай під тиском США. Інші гравці на глобальній політичній шахівниці не спроможні змінити ситуацію.

8. Український Народ обраний часом принести жертву заради знищення міжнародного терориста – р о с і ю.

Героїчному Українському Народові Слава у віках!

Доктор Мироненко

21-го березня 2022 року.

26-й день війни.

КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА?

Лише тоді, коли російська фашистська армія буде розбита, а росія повалена.

Іншого варіанту вже не існує, бо російське збочене народонаселення на чолі з «колективним путіним» марить захопити всю Україну і підкорити вільний Український Народ.

Якщо цього ще не зрозумів «цивілізований» світ, то землян очікують знову печери і стріли для добування їжі.

Доктор Мироненко

27-го вересня 2023 року.

581-й день Світової війни.

НАУКОВА ФАНТАСТИКА, МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ І ДЕРЖАВНЕ БУДІВНИЦТВО

(ТЕЗИ ВГОЛОС)

Моє покоління зростало на світовій літературі, більшість із якої була наукова фантастика, що спонукало до мрій про краще майбутнє і розуміння своєї ролі у житті.

Нас вчили планувати і моделювати своє життя як на перспективу, так і покроково. Ми розуміли важливість знань з філософії, логіки і математики для державного будівництва.

Сьогодні наші керманичі плутають державу з власною коморою, не вчать основи державотворення і не володіють методологією прийняття політичних рішень на основі моделювання суспільно-політичних процесів.

Пам'ятаю часи, коли кращих учнів покоління моїх дітей називали ботаніками. Зараз правлять не ботаніки, а ті, хто не знає азів формальної логіки.

Тому в державі Конституція є декларацією, закони лише для електорату, а демократію плутають з анархією, що не має нічого спільного з правом. І це є великою проблемою для суспільства і держави.

Наслідком відсутності стратегії розвитку держави є формування опозиції до Української держави, що є суто українським феноменом і ганьбою для всього суспільства.

Опозиція до держави має бути ізольована і оцінена як кримінальне угрупування. В демократичній державі все підпорядковано державотворенню і опозиції до держави не повинно бути місця ні в політиці, ні фізично.

Ставленики ФСБ росії пробираються в органи влади, а суспільству це пояснюють проявом демократії. Це є маніпуляція і дуже шкідлива для національної безпеки.

Відкривайте очі широко і судіть політиків за їхніми справам, а не по рекламах, де суцільна брехня.

Доктор Мироненко

І ЗНОВУ ПРО РОСІЮ-ОРДУ

Якби у світі зрозуміли, що росія не слов'янська держава, а лише слов'яномовна, котра генетично, ментально і історично успадкувала форму правління деспотичної Орди і є її нащадком, то поведінка Європи і США була б іншою.

Тому путін і поводить себе як хвора людина на шизофренію, успадковану від своїх пращурів-ординців, які завжди нападали зі спини і знищували все на своєму шляху. Але путіну ніхто із його оточення не підказав, що світ вже багато століть живе у іншому вимірі.

27 вересня 2014 року.

28-го вересня 2023 року.

582-й день Світової війни.

УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ

Перегортаю щоденники, де натрапив на записи за квітень 2005 року, коли я вийшов на вимушену пенсію за вислугою років (команда В.А. Ющенка звільнила мене з Адміністрації Президента України за донецьке походження).

З тих пір перетекло багато води і відбулося багато політичних подій в Україні, які привели нас до війни.

З 2005 року я мріяв про Український Гарвард: писав концепції, програми, будував плани тощо. Мрія почала набувати ознак конкретики у 2006 році, коли з колегами створив Міжнародну громадську організацію «Міжнародний інститут гуманітарних технологій», яка стала базою для створення ГО «Академія політико-правових наук України» у 2016 році.

Мудрі вчителі спрямовували мене на високі цілі і плани, які досягаються важкою щоденною працею. З виходом на вимушену пенсію за вислугою років відмовився від відпусток, бо не розумів цей вид «діяльності».

У грудні 2019 року проведено перші перемовини із зарубіжними колегами щодо будівництва в Україні Університету «Політія» для підготовки фахівців стратегічного рівня політичного управління. А далі пішли пандемія, війна, інші катаклізми, що зачепили освіту і науку, які поступово рухаються у бік скорочення кількості букв в абетці і спілкування переходить на рівень здібностей людиноподібних істот, які спілкуються особливим сленгом.

І мріяти про Український Гарвард стає все важче, але мрія, як кажуть, помирає останньою.

28 липня 2023 року створено Наукову установу «Академія «Українська Політія» з метою закладення фундаменту для будівництва Українського Гарварду, де фундаментальна і прикладна наука буде слугувати державотворенню для нащадків, які будуть жити в Україні без системної політичної корупції і опозиції до держави.

Ми маємо нарешті зрозуміти, що без зміни форми правління і моделі державно-суспільного устрою, про я пишу другий десяток років,

нічого у нас не вийде. Не можна будувати демократичну державу на комуно-фашиському гнилому фундаменті.

Держава, яка нехтує прогресивною наукою, може рухатись лише у минуле.

Українська Політія – це мрія, яка має вивести колектив науковців ГО «Академія політико-правових наук України» на рівень політичної еліти, яка спрямує суспільство і державу у бік провідних держав світу, де панує Правова демократія і всі рівні перед законом.

Завдання надскладне, але рухатись треба сміливо і наполегливо, бо за нами наші діти і онуки, які запитають: «Що ви зробили для будівництва демократичної, правової, соціальної держави, про що задекларовано в Конституції України?»

Кожне наступне покоління має бути кращим за попереднє, але прикладом моралі і політичної культури має бути старше покоління. А тут у нас велика проблема, бо радянська ментальність тримає вже декілька поколінь українців міцними кайданами на мізках.

Позбутися цих кайданів можуть лише сильні особистості, які спроможні взяти на себе відповідальність за майбутнє держави і визнати помилки у державотворенні, які привели до трагічних наслідків сьогодні.

Вчора натрапив на інформацію, із якої витікає, що у Маріуполі під час окупації загинуло понад 81 тис. людей. І це далеко не повна інформація. Відкриваються жахливі цифри і факти про цю війну, яку ми спровокували своєю слабкістю і байдужістю до свого майбутнього.

За все треба платити, а за байдужість перед нащадками ціна буде дуже високою, бо це людські життя.

Мене критикують за пропозицію щодо зовнішнього управління Україною з боку США, але не бачу критичної маси еліт, які спроможні вивести державу і суспільство із політичної і економічної корупції, ліквідувавши при цьому опозицію до держави.

До нас приїхали спеціальні представники і інспектори із США з метою підготовки України до відновлення економіки після війни і приборкання системної корупції, що підтверджує мою тезу щодо нездатності України вийти із прорадянського багна.

Тим, хто заважатиме просуванню України до ЄС і НАТО, треба показати дорогу до пекла, бо самі не знайдуть її. Якщо хто вважає, що війна скорегувала ставлення проросійського населення до росії, то це велика помилка.

Народонаселення, яке підтримувало росію, не змінило свого ставлення до держави-агресора, а тому воно має бути позбавлено громадянських прав в Україні у правовий спосіб. Гратися у піддавки з опозицією до держави не можна – це небезпечно.

Будуймо Україну в собі і навколо себе сьогодні, бо завтра буде вакуум, після чого знову прийдуть політичні авантюристи до влади, як це сталося після майданів.

Доктор Мироненко

29-го вересня 2018 року.

Доброго ранку, Друзі!

Сьогодні закінчив роботу Науковий Конгрес в Баку з питань Кавказу. Враження складне: Азербайджан продовжує публічно грати у піддавки з Москвою, але мені здається, що це ширма задля підготовки плацдарму для лідерських позицій на Кавказі, на що Росія за певних умов вже не зможе впливати стратегічно.

Представник Туреччини заявив, що турки і азербайджанці є одним народом. Впевнений, що через рік-два ми зрозуміємо цю фразу представника Туреччини. Україні треба підтримати Баку у майбутньому.

29-го вересня 2023 року.

583-й день Світової війни.

НАУКА ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО

У 2016 році я звернувся до Першого заступника голови Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Олександра Володимировича Співаковського з Концепцією реформування Національної академії наук України і галузевих академій наук, які засновані на державній власності.

Пропозиції були сприйняті позитивно, але зрушити процес реформування НАНУ не вдалося через «вагомий» аргумент: «Зараз не можна чіпати НАНУ, бо Б.Є. Патон цього не витримає».

У жовтні 2020 року за пропозицією керівництва Офісу Президента України я повторно подав рекомендації щодо реформування НАНУ та галузевих академій наук.

Концепція реформування полягала у наступному:

◊ Всі наукові установи НАНУ і галузевих академій наук передати університетам, а самі академії перевести у статус громадських академій наук;

◊ Наукові установи природничого напряму досліджень мають працювати на грантовій основі, а суспільно-гуманітарні, що забезпечують державотворення, за рахунок бюджетного фінансування;

Пропозиції «пішли» через Кабмін, МОН до НАНУ і галузевим академіям наук, як і мало бути в державі, де відсутні алгоритми прийняття державних рішень на перспективу з урахуванням передового світового досвіду.

Президент НАНУ академік Анатолій Глібович Загородній заявив керівництву МОН: «НАНУ була, є і буде завжди». Віцепрезидент НАНУ і президенти галузевих академій наук надали письмові відповіді до МОН, де вказали на недоцільність впровадження пропозицій Мироненка П.В. та звинуватили автора у проросійських поглядах тощо.

Маю подякувати МОН, від якого я отримав відповідь і копії листів НАНУ і галузевих академій наук, де Мироненка П.В. «стерли» у попіл за проросійську позицію.

Сьогодні доречно згадати реакцію НАНУ і галузевих академій наук після повномасштабного вторгнення терористичної росії в Україну. До травня 2022 року ніхто з НАНУ і галузевих академій наук не виказав позицію щодо агресії росії.

Також слід нагадати, що саме установи НАНУ були майданчиками для деяких народних депутатів з проросійською позицією: Бойко, Льовочкін, Деркач та інші з ОПЗЖ тощо. Деякі інститути НАНУ виконували функції ідеологічного супроводження проросійських політичних партій. І ці інститути курує віцепрезидент НАНУ академік Сергій Іванович Пирожков, який сьогодні перефарбувався у проукраїнського вченого. І таких «вчених» у нас багато.

Лауреатів Нобелівської премії та іншої міжнародної премій в НАНУ немає, а нафталіну предостатньо. Нічого нового у нашому пострадянському королівстві кривих дзеркал.

До травня 2022 року ГО «Академія політичних наук України» видала спеціальний випуск наукового журналу «Суспільно-політичні процеси», який повністю присвячений агресії росії. 24 квітня 2022 року випущено книгу «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни», яка презентована у травні.

Тому АППН України пішла своїм шляхом, створивши Науково-просвітницький комплекс:

◊ ГО «Академія політико-правових наук України»;

◊ Наукова установа «Академія «Українська Політія»;

◊ Благодійний фонд «Політія»;

◊ Видавництво Політія.

Наш шлях чесний і прямий у бік провідних держав світу, де Правова демократія захищає громадянина, а не перетворює особистості у рабів.

Сьогодні Олександр Володимирович Співаковський є дійсним членом (академіком) АППН України і вживає дієвих заходів щодо впровадження західних освітніх технологій у Херсонському державному університеті, де є ректором.

Запрошую особистостей до співпраці в рамках нашого Комплексу.

Доктор Мироненко

1-го жовтня 2023 року.

585-й день Світової війни. Неділя.

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ ПОВІДОМЛЕННЯ

ГО АППН України заснована 10 травня 2016 року і внесена до Державного реєстру Міністерством юстиції України 13 травня 2016 року, ідентифікаційний код юридичної особи 40482070, як правонаступниця Громадської організації «Міжнародний інститут гуманітарних технологій», ідентифікаційний код юридичної особи 34185822, заснованої 28 березня 2006 року.

Відповідно до запису у Державному реєстрі Міністерства юстиції України від 14.03.2017 року №10671120009007537 припинено діяльність Громадської організації «Міжнародний інститут гуманітарних технологій» у зв'язку з реорганізацією у Громадську організацію «Академія політичних наук», код ЄДРПОУ 40482070.

28 вересня 2022 року змінено назву: Громадська організація «Академія політико-правових наук України», про що внесено зміни до Державного реєстру Міністерства юстиції України.

На цих підставах днем заснування ГО АППН України вважається 28 березня 2006 року.

Академік-засновник АППН України

П.В. Мироненко

СПОГАДИ

1-го жовтня 2014 року.

ГОЛОВНА ПОМИЛКА ТИХ, ХТО УПРАВЛЯЄ КОЛЕКТИВНИМ ПУТІНИМ

Ларець відкривався просто:

Кремлівські підлабузники переконали колективного Путіна у тому, що Росія велика і сильна держава. Цивілізований світ вважає Росію недієздатним фантомом і саме це є правдою.

В СРСР Генсекам теж доповідали про велич «комуністичної наддержави», що луснула як мильна бульбашка.

Хворі на циклофренію керівники Кремля живуть у віртуальному світі і не здатні мислити і діяти відповідно політичній ситуації.

Колективний Путін проклав шлях до кремації Росії.

Війна з Україною – це остання агонія Російської терористичної держави.

1-го жовтня 2020 року.

ФОРМА ПРАВЛІННЯ І УКРАЇНА

ШАНОВНІ ДРУЗІ, КОЛЕГИ!

Відповідаю на численні запитання щодо мого ставлення до Президента Зеленського, і чи не шкодую, що підтримав його на виборах у 2019 році.

Більшості із Вас відомо, що перед першим туром 5 березня 2019 року я звернувся до діючого Президента України Петра Порошенка з пропозицією зняти свою кандидатуру з виборів та просити своїх прихильників голосувати за Ігоря Смешка.

Справа не в особистих симпатіях чи антипатіях. Йшлося про долю держави на етапі роздоріжжя і воєнно-політичного конфлікту з Росією. Петро Порошенко вичерпав свій потенціал і не мав шансів виграти вибори. Моя пропозиція була виграшною і розрахованою. Відмова Петра Порошенка від зняття своєї кандидатури спричинила перетікання протестних голосів до Володимира Зеленського. Математика виборчого процесу дуже проста, але її треба знати, а не припускати те, чого вже не могло бути, що зробила команда Петра Порошенка.

Щодо Володимира Зеленського. Ми маємо поважати вибір Українського народу і не піддаватись на всякого роду провокації. Молодого Президента України треба підтримати і не допустити реваншу опозиції до держави.

Команда навколо Президента України дуже слабка і не професійна, наслідком чого спостерігається лише гасіння поточних пожеж і недолуге вирішення тактичних проблем, що вкрай неприпустимо для стратегічного рівня управління державою.

Чи намагався я особисто допомогти команді Президента України з питань своєї компетенції? Намагався протягом тривалого часу, з кінця травня 2019 року і дотепер, але зворотного руху з Офісу Президента не сталося.

Причина такого стану?

Неодноразово писав і говорив, що майже всі чиновники високого рангу після призначення на посаду втрачають зв'язок з реальністю і не спроможні комунікувати з суспільством, що набуває згодом рис комплексу непогрішимості, всезнайства і вседозволеності. І як наслі-

док, ми постійно рухаємось по колу тих самих проблем державного будівництва, з чого починали у 1991 році.

Все це дуже сумно. Справа не в Зеленському особисто, а в системі, яка слабкого Президента постійно тягне в сторону імпічменту, а сильного державника не допускає до виборів.

Чи є вихід з цього кола?

Вихід завжди є, але для цього суспільство має скорегувати форму правління, чого не зроблено за часів обох Майданів (2004, 2014).

Для України на сьогодні, на мій погляд, треба провести Референдум щодо зміни форми правління та вибори Парламенту і Президента.

Україну врятує лише диктатура права (правова демократія), де закон один для всіх і всі рівні перед законом. Класичну демократію за Аристотелем за майже 30 років ми згвалтували до стану анархії.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

2-го жовтня 2023 року. 586-й день Світової війни.

СИСТЕМНА ПОЛІТИЧНА КОРУПЦІЯ І ВІЙНА

На системну політичну корупцію, як першочергову проблему в Україні, я звернув увагу у 2017 році.

Проблеми України:

Системна політична корупція;

Опозиція до держави;

Політичний авантюризм у підготовці кадрів стратегічного рівня політичного управління;

Агресія росії проти України.

Саме у такому порядку треба розглядати наші проблеми, бо від виставлення порядку вирішення наших проблем можна подолати і агресію росії проти України.

Ми спровокували агресію росії слабкістю інститутів влади, що не спромоглися протягом 32 років займатися державним будівництвом, а натомість перетворили Конституцію (Основний Закон

України) у декларацію намірів, що нічого спільного з державотворенням не має.

Конституція замінена на політичну доцільність, яку визначають політичні авантюристи, котрі очолюють системну політичну корупцію, яка роз'їла державу і суспільство по всій владній вертикалі і горизонталі суспільних відносин.

Провідні держави світу, які сьогодні за рахунок платників податків своїх громадян допомагають Україні подолати агресора, визначили головного ворога України – корупцію.

Це вирок державотворенню і громадянському суспільству в Україні. Дійшли до краю через байдужість громадян до майбутнього своїх нащадків. Це наслідки ідеологічної окупації України російським комуно-фашизмом.

Від правильного виставлення діагнозу державі і суспільству можна накреслити шляхи виходу із системної кризи, яку подолати без зовнішнього управління з боку США вже неможливо.

Мене критикують за таку позицію, але час показав, що самі ми не здатні вийти з прірви, у яку потрапили з власної згоди.

У США розуміють стан держави і суспільства в Україні, а тому вживають всіх можливих заходів щодо рятування України від внутрішніх нездоланних проблем.

На війні системна корупція має вважатись мародерством і каратись за законами воєнного часу, без всяких виключень для обраних, бо саме обрані у першу чергу винні за слабку Україну, на яку напала збочена росія.

Така правда і її треба знати.

Доктор Мироненко

ІЗ НОВИН

Виробництво БПЛА в Україні за рік зросло у 100 разів – Шмигаль.

Ніколи не довіряв таким повідомленням, бо за круглими числами завжди ховається брехня, через яку гинуть люди.

У 100 разів порівняно з чим? Можливо з цифрою «1»?

3-го жовтня 2023 року.

587-й день Світової війни.

Із мого щоденника. 3 жовтня 2014 року.

МРІЯ І РЕАЛЬНІСТЬ

Син Віталій: «Про що ти мрієш?»

Я: «Мрію збудувати Гарвард в Україні, щоб наші діти не їхали за кордон».

Син Віталій: «Тримай телефон з інтернетом і мрій про реальне».

Я: «Дякую за телефон, а мріяти буду все одно про Гарвард в Україні, де наші діти і онуки будуть здобувати знання світового рівня, без корупції, що захлеснула наші виші».

4-го жовтня 2023 року.

588-й день Світової війни.

ВЕЛИКА БУЧА ПІСЛЯ ВІЙНИ

У США і ЄС визнали найбільшу проблему для України – корупцію. Не агресію росію в Україні проти демократичного світу, а внутрішньополітичну проблему під назвою «Системна політична корупція», яка затягує державу і суспільство у ментальну прірву, із якої виходу без зовнішнього управління з боку США особисто я не бачу, бо довіри до «політичної еліти», яка мала б дбати про державне будівництво, а не займатися самозбагаченням за рахунок Українського народу, немає.

Намагаюсь прогнозувати події після війни і виходить, що внутрішньополітична ситуація очікується значно складнішою за війну, бо органи влади по всій вертикалі загрузли у системній корупції настільки, що не відчувають свою провину перед суспільством, за рахунок якого ця владна вертикаль існує.

Системна політична корупція і опозиція до держави є найбільшими ворогами України. Не росія, а саме вказані пороки, що породжені постійно діючим процесом реформування радянської системи управління. Ми 32 роки не будували нову Україну, а затягували державу і суспільство у стан війни, яку і спровокували своєю слабкістю.

Я не знаю іншої держави на Землі, де опозиція до власної держави керує всіма процесами державотворення. Таке можливо лише там, де не сформоване громадянське суспільство і не діє Конституція, про що я пишу і говорю з 2009 року.

Нам потрібні особистості, які мають фундаментальну підготовку з державотворення і бажають збудувати Україну з іншою формою правління на основі моделі державно-суспільного устрою – Правова демократія (Диктатура права).

Всезнаючі «політики», яким цікаво лише самозбагачення за рахунок Українського народу, мають відійти у минуле без права займати державні посади, бо вже далі нікуди, далі – катастрофа.

Але не вірю у люстрацію, бо вже проходили. У Верховній Раді є гарна люстра вагою у 9 тон. Чому б не застосувати її за прямим призначенням: і радянську люстру можна знищити і люстрацію здійснити. Заодно і символи держави на будівлі і в будівлі Верховної Ради привести до Конституції України.

Час почистити всі конюшні, а особливо політичні, де українською політикою і не пахне, а лише смердить радянщиною.

Вчора аналізував інформацію, що приходить з фронтів. Дійшов висновку, що ми ще радянські: наші офіцери і система управління військами потребують суттєвих змін за стандартами НАТО. Більшість загиблих і поранених вини офіцерів рівня командирів батальйонів. Командири бригад не володіють ситуацією на рівні рота-взвод, а командири батальйонів поводять себе зверхньо по відношенню до солдата, що є ознакою радянської ментальності.

Тому США і ЄС насторожено почали реагувати на внутрішньополітичну ситуацію в Україні, де верховодить системна політична корупція, а не верховенство права.

Якщо суспільство не прокинеться, то після війни станеться велика буча по всій Україні через байдужість кожного до власної держави. У дзеркало, у дзеркало кожному із нас треба уважно придивитись, бо саме там є винні у нашій трагедії.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го жовтня 2023 року.

589-й день Світової війни.

ПОШУКИ СЕБЕ

27 червня 1997 року я отримав запрошення щодо подальшої роботи в Адміністрації Президента України головним консультантом Головного управління внутрішньої політики, і лише у жовтні міг перейти з Науково-дослідного Центру ГУР МО України, де працював керівником інформаційно-аналітичної групи – старшим науковим співробітником з березня 1994 року.

Почалася нова історія в моїй біографії, про яку я постійно дбав і намагався не зіпсувати.

В Адміністрації Президента України до моїх обов'язків входило створення політичного паспорту і отримання та систематизація інформації з питань суспільно-політичної ситуації в регіонах. У березні 1998 року політичний паспорт було створено і налагоджено постійний обмін інформації з регіонами через систему «Астра» (інтернету ще не було).

У липні 1998 року завершено утворення управлінь внутрішньої політики у кожній області, АРК, містах Києві і Севастополі. У більшості областей я мав можливість побувати і уявляв рівень підготовки фахівців з політико-правових питань. Підбір кадрів проводився ретельно: із двадцяти семи регіонів лише у двох замінили керівників управлінь через низький рівень виконавчої дисципліни.

Щомісяця проводили тематичні конференції з метою підвищення рівня підготовки працівників ОДА, АРК, Київської і Севастопольської МДА, що згодом дало позитивний результат. Майже всі керівники напряму внутрішньої політики пройшли перепідготовку в Національній академії державного управління при Президентові України, яка у 2021 році наказала довго жити, бо більшість кадрів почали приходити на Банкову, і не лише на Банкову, прямо з дитячої пісочниці.

У червні 2000 року за пропозицією міністра оборони О.І. Кузьмука мене переведено заступником начальника Головного управління ви-

ховної роботи МО України, де відповідав за взаємодію з центральними органами влади.

У лютому 2003 року повернувся до Адміністрації Президента України на посаду керівника управління суспільно-політичних питань, а 27 квітня 2005 року вимушено вийшов на пенсію за вислугою років, бо за донецьке походження мене не бажали бачити в команді В.А. Ющенка.

Почалася інша історія: **пошуки себе**. Зрештою зайнявся науковою діяльністю, яка привела мене до створення Громадської організації «Міжнародний інститут гуманітарних технологій» 28 березня 2006 року, на базі якої 10 травня 2016 року шляхом реорганізації створено Громадську організацію «Академія політичних наук», яка згодом отримала назву «Академія політико-правових наук України».

Логічним завершенням стало створення Наукової установи «Академія «Українська Політія». Пишаюсь тим, що мені вдалося створити і розвинути. Готовий присвятити ідеї створення Українського Гарварду всього себе і на цьому завершити **пошуки себе**, бо вже знайшов.

Вдячний всім, хто повірив в мої ідеї.

Впевнений, що в Україні настане час, коли науці і освіті буде приділено достатньої уваги, бо без високопрофесійних кадрів до цивілізованого світу нас не пустять.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го жовтня 2022 року. 224-й день війни.

До завершення війни, яку розв'язала збочена росія на чолі з цинічним холоднокровним воєнним злочинцем путіним на території України, де вчиняє геноцид Українського Народу, залишилось перемогти кремлівців, яких історія вже веде до лобного місця на Красній площі Москви.

Кремлівці виявились істотами, яким невідомі традиції цивілізованого світу, а тому мають відійти в інші світи разом з ординською росією, яка своїм існуванням заважає розвитку людській цивілізації.

Наведу один показовий приклад з 1992 року, початку історії державотворення в Україні.

СПОГАДИ ПРО МИНУЛЕ, ЯКЕ РУХАЄ МАЙБУТНЄ

Вчора завершив формування Академії політико-правових наук України, погодивши з Міністерством юстиції України процедуру реєстрації друкованих засобів масової інформації (наукові видання «Суспільно-політичні процеси» і «Політичне право») з коригуванням мети у бік фундаментальних і прикладних досліджень політико-правових аспектів державотворення у контексті аналізу та прогнозування суспільно-політичних процесів в Україні та світі.

Рівно 30 років тому відбулася цікава повчальна історія.

Двоє видатних українських науковців доктор фісософських наук, професор Михальченко Микола Іванович і доктор юридичних наук, професор Тацій Василь Якович домовились створити Академію політико-правових наук України. Розробили Концепцію, підготували проект Указу Президента України.

Доктор юридичних наук обдурив доктора філософських наук, зайшов сам до Президента України Леоніда Кравчука з проектом Указу щодо створення Академії правових наук України, який Президент і підписав, а доктор філософських наук залишився лише з проектом Указу, де двоє видатних українських науковців мріями про велике.

Микола Іванович Михальченко відійшов в інші світи 28 лютого 2021 року, а Тацій Василь Якович – 28 вересня 2022 року, у день державної реєстрації Академії політико-правових наук України.

Історія – цікава річ і все розставляє по своїх місцям.

З Миколою Івновичем Михальченком у мене були добрі дружні стосунки. Він створив у 1993 році (після хитрого доктора юридичних наук) Всеукраїнську академію політичних наук.

Саме після грунтовної розмови з професором М.І. Михальченком 25 квітня 2016 року я прийняв рішення створити проукраїнську Академію політичних наук, яка стане фундаментом для формування Політичної еліти України.

10 травня 2016 року засновано Академію політичних наук як правонаступниця Міжнародного інституту гуманітарних технологій.

Історія має вчити нас не множити помилки попередніх поколінь.

Моє покоління, яке зростало після Другої світової війни на більшовицько-фашистських ідеологічних постулатах, багато натворило помилок щодо виховання молодого покоління.

Але треба визнати ці помилки, проаналізувати причини і знайти в собі сили і мужність виправити сторінки історії, які писались тоталітарними режимами.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

6-го жовтня 2023 року.

590-й день Світової війни.

«ОПОЗИЦІЯ В РОСІЇ ПОВИННА РОБИТИ ВІДПОВІДНІ КРОКИ, ЯКЩО ВОНИ ХОЧУТЬ СПРАВЖНІХ ЗМІН», – ЗЕЛЕНСЬКИЙ.

Намагаюсь зрозуміти ці слова Президента України Володимира Зеленського і задаю собі питання: «Яка «розвідка» і які «аналітики» написали йому щодо наявності опозиції на росії?»

На росії опозиції не існує за визначенням, бо при тоталітарному режимі опозиції бути не може. Мені кажуть: «А Навальний?» І Навальний управляється владою.

Звертатися до російського народонаселення чи російською ворожою мовою – це приниження для Українського народу, який захищає демократичний світ від збоченої росії на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним.

Все російське народонаселення прагне знищення України і всього українського. Тому не треба займатися політиканством для електора-

ту, а підлабузникам від політики треба запам'ятати просту істину: на росії всі вороги, без виключення, бо там, де починається українське питання на росії, там закінчується демократія, якої на росії ніколи не було і не буде, бо це народонаселення не здатне до демократичних перетворень у своїй терористичній державі, яка має населення, що дорівнює населенню Японії, а ВВП як в одному маленькому штаті США.

Розраховую, що я дохідливо пояснив сутність «демократії» на росії, де опозиція може бути лише в російській родині після безпробудної пиятики, наслідком чого народжуються збочені росіяни, здатні лише на вбивство і згвалтування інших народів, бо їхній розвиток знаходиться у кам'яному періоді людської цивілізації. Хто цього не розуміє, той не знає росію, або грає з нею у піддавки.

На одному із захистів дисертації з політичних наук у моєму рідному Київському національному університеті імені Тараса Шевченка у 2014 році один професор похилого віку, який викладав науковий комунізм, зауважив, що я захворів русофобією. Шкода, що такі професори навчають молоде покоління, яке потім цурається всього українського в Україні. Так народжується опозиція до держави.

ШКОЛА (від садочка до докторантури) має стати українською. Міністр освіти і науки України минулих років Д.В. Табачник говорив мені, що Київ завжди був російськомовним. І багато інших міністрів керували освітою та наукою в інтересах росії, що і привело нас до Майданів і війни, яку ми спровокували своєю слабкістю.

Корені опозиції до України в Україні знаходяться глибоко у нашій історії, де понад 300 років Україна була окупована російською імперією. Саме так треба визначити період, коли Україна була у складі збоченої росії (срср), бо не станеться поступу у бік демократичного світу, якщо ми не приймемо свою історію такою, якою вона була і є, за артефактами, а не за російською комуно-фашистською ідеологією, що відбувається і дотепер.

Ми ще радянські, якщо наші керманичі вірять у наявність опозиції на росії.

Доктор Мироненко

6-го жовтня 2023 року.

590-й день Світової війни. *Продовження.*

Російська пропаганда пронизує світові медіа з приводу «політичної кризи» у США, що стане причиною суттєвого зменшення допомоги Україні.

Маю зауважити, що політичної кризи у США не відбувається, бо процедурна демократія, що є основою Конституції США, не передбачає тривалих перебоїв у роботі Конгресу.

Тому російська пропаганда, як завжди, дує у свисток паровоза, яким і досі керує ленін із мовзолея. Той самий ленін, який, за словами «освіченого» путіна, створив Україну.

На росії всі кошти йдуть на ідеологію і підкуп світових політичних повій, бо на розвиток власної держави розуму не вистачає.

Україна не далеко відірвалася від росії, але починає рух у бік демократичного світу. Після війни громадянське суспільство має зрозуміти хто є хто із політиків та вжити відповідних політико-правових заходів щодо відсторонення від влади політичних авантюристів, які довели державу і суспільство до війни.

У Сполучених Штатах Америки знають все про Україну (значно більше за наших керманичів), а тому допомога буде надходити постійно до повної Перемоги над збоченою росією. Це аксіома, яка не підлягає сумніву.

27-го лютого 2022 року я написав, що США і Китай мають вжити заходів щодо приборкання росії.

Саме зараз США і Китай ідуть цим шляхом. До них приєднуються понад 140 держав світу в рамках ООН і понад 50-ти держав навколо ЄС і НАТО. Все заради Перемоги над терористичною росією.

У цьому питанні не можу бути іншої думки, бо стратегічно США і союзники мають бачення завершення війни у часі. Процедура завершення війни почнеться 25 грудня 2023 року з юридичним оформленням 16-го березня 2024 року. Вся історія будується на символах, бо люди звикли до символізму. Війна не є виключенням.

Але це не означає, що треба сісти на крісло чи диван і чекати завершення війни. Всім нам на своєму місці треба прискорювати Перемогу.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

7-го жовтня 2023 року.

591-й день Світової війни.

Дуче путін з комплексами неповноцінності розбудив світ після летаргічної сплячки, а сам увійде в історію як лідер фашистсько-терористичного режиму на росії.

7-го жовтня 1952 року народилася істота з усіма ознаками потвори. І ця потвора з комплексами неповноцінності марить захопити або знищити весь світ.

Штучному інтелекту з використанням квантового комп'ютера треба прорахувати дії неадекватного дуче з метою розуміння його подальших дій, або ліквідувати у звичний для росії спосіб.

Цивілізований світ повірив у могутність російської імперії, що фактично є колосом на глиняних ногах.

Я вже виказав свою позицію щодо росії, російського народонаселення і путіна. Лише нагадаю, що все російське народонаселення хворе на шизофренію у стадії пандемії, яке підлягає повній ізоляції від зовнішнього світу.

До 2014 року більшість розвідок провідних держав світу не розуміли росію та подавали аналітичну інформацію своїм керівникам викривлену, а тому неправдиву.

У 2022 році, нарешті, почали з'являтися ознаки розуміння щодо форми правління і моделі державно-суспільного устрою росії і психічної неадекватності кремлівців, але вплинути на початок війни з Україною, а через Україну з усім цивілізованим світом, можливості вже не було, бо і самі українські керманичі виявились ментально прорадянськими, що не дозволило підготувати державу до війни. Скоріше навпаки: підготували безперешкодний прохід російським військам в Україну з Криму, півночі і сходу. Але цим діям має дати правову і юридичну оцінку Міжнародний Суд в Гаазі, бо наші суди є дієвою частиною системної політичної корупції.

32 роки Україна як держава, так і громадянське суспільство, не вживали дієвих заходів щодо будівництва демократичної, правової держави, а лише займаються декларуванням намірів та імітацією реформування, що стало причиною Майданів і війни.

33-й рік незалежності України має стати роком розуміння самих себе і свого шляху до демократичного світу, який сьогодні є союзником проти збоченої росії.

У березні 2014 році я пропонував встановити пам'ятник путіну за об'єднання української політичної нації. Помилився, бо не розумів українське громадянське суспільство, яке ментально залишалося радянським.

Вчора всі медіа подавали інформацію щодо загибелі 51 людини в Харківській області внаслідок ураження магазину і кафе, де відбувалися поминальні заходи. Це жахливе горе, але ніхто не звернув увагу на те, що в селі, де проживає всього біля 100 мешканців, знайшовся той, хто навів ворогів на кафе, де люди поминали загиблих.

Це випадок не поодинокий і говорить про те, що наше суспільство хворе на радянщину, де кожний третій писав доноси на сусіда. Радянська ментальність проникла до генетичного рівня і дає про себе знати під час випробувань на міцність особи зокрема і суспільства в цілому під час війни.

Дуче путін є уособленням фашистсько-терористичного режиму імперської росії, де не могло бути іншого керманича, бо сама система не дозволяє порядним людям просунутись до вищих щаблів влади.

Україна не далеко просунулась у бік демократичного світу від росії. Системна політична корупція під час війни, що є ознакою мародерства на самому високому державному рівні, не дає мені надії на вихід з політичної і економічної кризи без зовнішнього втручання, про що я пишу вже понад 10 років.

Наступного року в Україні вибори Президента і Верховної Ради, що стане визначальним етапом розвитку держави і суспільства. Попри все я вірю в Український Народ, який через жахливі людські жертви на війни прийде до тями і почне обирати державників, а не політичних авантюристів, яким Україна і Український Народ потрібні лише для особистого збагачення.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

НОВИНИ

07.10.2023. 17.58

Західні союзники України не тільки надають підтримку в контексті конфлікту з Росією, а й також ретельно спостерігають за подіями всередині країни. Особливо їх цікавить посилена боротьба з корупцією в Україні.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

8-го жовтня 2023 року.

592-й день Світової війни.

ІДЕОЛОГІЧНИЙ ФРОНТ

Ідеологічний фронт в Україні набуває важливого значення, бо після Перемоги над збоченою росією перед Українським Народом постане жорстка битва з власними гнидами: опозицією до держави.

Лідери «політичних партій» просяться на мило.

У нас люба партія згодом стає КПРС.

А все тому, що партії не мають філософії розбудови держави.

Треба ставати або провінцією Китаю, або штатом США і не морочити голову Українському Народові.

Принаймні таке складається враження від діяльності лідерів політичних партій, які окрім себе в державі нікого не помічають.

Український Народ за Конституцією є єдиним джерелом влади в Україні, а діячів, які марять бути вічними феодалами, має відправити на мило.

Політики та інші діячі, яких Український Народ обирає, навчились лише красти державні кошти та відпочивати за рахунок Народу України.

Була надія, що війна вправить мізки політикам і державним діячам, а виявилось навпаки: кому війна, а кому збагачення на крові.

Весь світ збирає кошти, зброю, гуманітарну допомогу, а наші (чи не наші вже) розкрадають все це та продають.

Один американець, який брав участь у перемовинах із заступником міністра оборони України щодо постачання боєкомплектів на суму 1 млрд. дол. США, розповідав, що заступник міністра оборони України особисто вимагав 300 млн. відкату.

Я говорив з Представником АППН України у Вашингтоні. Просив не асоціювати хабарників при владі з усім Українським Народом, який сьогодні боронить не лише Україну, а й увесь демократичний світ від тоталітарних режимів, що мають зникнути з мапи Землі, як зайва збочена складова людської цивілізації.

Після війни треба провести ретельну ревізію всіх політичних партій, а особливо вождівського типу. Партійну колоду час замінити на Політичну еліту, яка запропонує Україні Концепцію розвитку замість постійно діючого процесу реформування, що нічого спільного з державотворенням немає.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

8-го жовтня 2023 року.

Продовження

І. В ІЗРАЇЛІ СТАН ВІЙНИ, А ДЕМОКРАТИЧНИЙ СВІТ ПЕРЕЖОВУЄ СОПЛІ

За лічені години Ізраїль підняв всю державу і суспільство на боротьбу з агресором. Ніхто з генералів спецслужб не втік за кордон, як в Україні у перші дні повномасштабного вторгнення росії.

Всякого терориста, а тим більше терористичну державу, треба знищувати у такий спосіб, щоб не було можливості відродитися і знову чинити зло проти людства.

Комуно-фашизм, що в передсмертній агонії схрестився з релігійним фанатизмом, почав наступ на демократичні держави і суспіль-

ства, що є ознакою слабкості демократичного світу, який живе за процедурами.

Діагноз суспільно-політичним процесам і подіям мають виставляти професіонали, бо наслідки від дилетантизму у державотворенні трагічніші за враження ядерною зброєю.

Шкода, що стратегічні державні рішення приймає людина, або група людей, без урахування математичного моделювання політичних процесів і подій.

ІІ. ПОЛІТИКА БЕЗ МАТЕМАТИКИ – ЦЕ РУХ У МИНУЛЕ.

Світ увійшов у цифрову цивілізацію, але, схоже, увійшли лише ті, хто розробляв штучний інтелект.

Старше покоління державних діячів покладається на свій досвід і знання, але не враховує швидкість змін, що відбуваються не за століття, як раніше, а за години.

Штучний інтелект на базі квантового комп'ютера здатний прорахувати та видати алгоритм рішення за лічені хвилини і не дати людині прийняти хибне рішення.

Про математичне моделювання політичних процесів говорять і пишуть вже понад 50 років, у тому числі і я. Але наша наука відірвана від вищої освіти, а тому винаходи вчених залишаються за межами освітніх закладів.

Якось мав бесіду з деканом факультету, де готують політологів. Запитую: «Чому Ви не викладаєте політологам вищу математику і фізику?» Відповідь декана мене здивувала:»Навіщо політологам математика і фізика?»

І це не просто декан, а людина зі ступенем доктора наук і дійсний член (академік) НАНУ. Тієї НАНУ, яка поросла нафталіном і не бажає рухатись у бік цивілізованої наукової спільноти.

Якщо політик чи державний діяч любого рівня не здатний навчатися і просувати сучасну науку і освіту у своїй діяльності, то місце таким «цінним» кадрам на покої.

ІІІ. HOMO SAPIENS ЗНАЧНО БІЛЬШЕ НА ЗЕМЛІ, АЛЕ НЕДОСТАТНЬО ДЛЯ ВИЖИВАННЯ ЗА НАЯВНОСТІ ТИХ, ХТО ЗАЛИШИВСЯ У КАМ'ЯНОМУ ПЕРІОДІ ЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ.

Все рухається колом арени під куполом цирку.

Одесит Михайло Жванецький сказав: «Дурнів на Землі мало, але вони розміщені так вдало, що постійно на них натикаються розумні».

Можна на цьому і завершити пост, але хочу зауважити таке:

Український Народ дуже працьовитий і здатний сприймати нове.

Родина і земля навколо хати для Українця є святими, за що готовий покласти своє життя.

Українець не сприймає насильство над собою, у тому числі і з боку держави, бо ми вільні генетично.

Лише велика трагедія може змінити нас таким чином, щоб ми подолали в собі байдужість до своєї держави, якою управляють політичні авантюристи з нашої згоди.

Війна – це не лише велике горе на народу, а й прогрес.

Держава і суспільство мають стати єдиним міцним організмом і лише тоді ми переможемо ворога і зовнішнього, і внутрішнього, який страшніший за зовнішнього.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ДУМИ, МОЇ ДУМИ

Згадав жовтень 1980 року.

Готував звітну доповідь секретаря партійної організації військової частини. Завчасно показую начальнику політвідділу полку, який прибув на партійні збори, для погодження.

Зауваження начальника політвідділу полку підполковника Сокольникова: «У вступній частині треба додати роль Генерального секретаря ЦК КПРС Л.І.Брежнєва у будівництві комунізму з посиланням на його виступи на з'їздах партії».

До виходу із КПРС залишилось три роки (10 березня 1983 року партійний квиток спрямував з листом до ЦК КПРС). Протистояти комуно-фашистській системі міг лише у такий спосіб.

Чому згадав партійні збори 1980 року?

Побачив паралелі і мередіани у сучасному житті України.

Один відомий політик сказав: «Яку партію не будуємо, а виходить КПРС».

Концентрація влади однією інституцією, яка не є гілкою влади, завжди обертається трагедією для державного будівництва.

Конституція України, яка має бути Основним Законом України, декларує таке:

Стаття 6. Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

Стаття 106. 31) …

Президент України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Виникає запитання: якою гілкою влади є Президент України, у якого повноваження перевищують повноваження Президента США?

Ця проблема закладена в Конституції України, що провокує суспільно-політичні конфлікти, які і довели Україну до війни.

Державотворення – це наука, нехтування якою завжди призводить до трагічних наслідків для держави і суспільства.

Можна навести безліч прикладів трагедій держав і суспільних відносин через узурпацію влади однією особою або органом, який за Конституцією не є органом влади.

Можна заперечити тим, що у нас війна і мають діяти закони війни. Це так. Але закони війни мають діяти і по відношенню до мародерів, які під час війни очолюють політичну корупцію, що є воєнним злочином.

Український народ, який сьогодні боронить весь демократичний світ від фашистської терористичної росії, не уявляє розміри системної політичної корупції в Україні, що вже США і союзники визначили головним ворогом України не російську агресію, а корупцію.

А це, шановний Український Народе, вирок нашій державі і громадянському суспільству, яке не спромоглося стати єдиним джерелом влади в Україні, про що декларує Конституція України.

Тому у 2009 році я висловив думку про те, що Конституція України є декларацією намірів, а не Основним Законом.

Чому таке могло статися?

Протягом років займався формуванням Науково-просвітницького комплексу під загальним брендом «Українська Політія».

В Україні має зрости ***Науково-політична еліта*** замість понад

400 так званих політичних партій, які переважно є партіями політичних авантюристів, які довели Україну через Майдани до війни.

Науково-політична еліта не може зростати на смітнику історії, а формуватися на нових правилах державотворення, де форма правління і модель державно-суспільного устрою співпадають з деклараціями руху України у бік ЄС і НАТО.

Поки у нас декларується шлях у бік Європи, а фактичний рух здійснюється у зворотному напрямку, бо ми ще ментально радянські, про що дуже добре знають у Кремлі. Саме ця обставина покладена в основу стратегії війни, яку розгорнула росія проти демократичного світу в Україні.

У 1995 році я написав, що на території України може виникнути воєнний конфлікт між росією і НАТО. Чому саме в Україні? А тому, що всі наші керманичі були прихожанами московського патріархату в Україні. Це та відповідь, що не озвучується, бо важко уявити діяльність наших керманичів в інтересах росії.

Війна має промити мізки суспільству, якщо суспільство вже спроможне промити не лише мізки, а й очі, яким треба побачити те, що ми натворили за 32 роки незалежності, коли не будували демократичну, правову, соціальну державу, а лише імітували державотворення, стоячі на місці.

Тому і згадав 1980 рік, коли срср впевнено почав рух до неминучого розпаду.

Україну сьогодні боронять від нас самих США і союзники, які розуміють нашу державно-суспільну біду, із якою самим нам не вибратись. І хай мої опоненти кидають у мене каміння, але пораджу їм вживати дієвих заходів на своєму місці щодо будівництва України в собі і навколо себе, а не займатися політиканством для електорату, який може знову і знову прийти на голосування, а не на вибори.

Доктор Мироненко,
який на своєму місці намагається будувати
Україну майбутнього у той час,
коли кращі сини України боронять нас
від вічного ворога – росії.

СПОГАДИ

ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА НАН УКРАЇНИ. НОВИНИ НАНУ.

«7 жовтня 2020 року відбулися вибори Президента Національної академії наук України.

Шляхом таємного голосування двома третинами голосів виборців Президентом Національної академії наук України обрано академіка Анатолія Глібовича Загороднього».

Анатолій Глібович Загородній має достатній досвід керівництва науковою установою, але у січні 2021 року він відзначає своє 70-річчя.

Не можна йти вперед, рухаючись постійно назад. НАН України потребує вже не реформування, а будівництва Академії на нових принципах: наука і вища освіта мають бути єдиним організмом.

З повагою П.В. Мироненко

8-го жовтня 2014 року.

СПОГАДИ

УКРАЇНСЬКІ ШКОЛИ НА РОСІЇ

На Сахаліні на початку 90-х років я, на посаді віце-мера міста, виніс на обговорення сесії питання щодо відкриття української неділь-ної школи для українців. Школу не відкрили, а я став українським націоналістом і згодом подав у відставку.

На Росії немає жодної української школи, а в Україні йде жорстка боротьба за збільшення російських шкіл і викладання російською мовою у вишах.

Українська мова і справжня історія Русі є головними ворогами Ро-сії. Тому треба відстоювати Українську мову як головну цінність дер-жави.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

9-го жовтня 2023 року.

593-й день Світової війни.

ВІЙНА КРОКУЄ СВІТОМ.

Хто має сумнів щодо терміну «Третя світова війна (з 24.02.2022)», той не розуміє глобальні воєнно-політичні процеси.

Комуно-фашизм, що в передсмертній агонії схрестився з релігійним фанатизмом, почав наступ на демократичні держави і суспільства, що є ознакою слабкості демократичного світу, який живе за процедурами.

Із мого щоденника.

24 лютого 2022 року

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА

Російське збочене народонаселення під керівництвом цинічного холоднокровного «колективного путіна» розв'язало Третю світову війну на території України проти західних демократій. Темрява пішла війною проти світла.

РОЗПОЧИНАЮ ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-й день війни.

1. Ерефія військами пішла на Україну задля встановлення свого режиму в Києві, який за задумом кремлівців має підкорятися Четвертому Рейху – Росії.

2. Збройні Сили України мужньо відбивають окупантів.

3. Ерефія втратила сім літаків, два гелікоптера, масу танків і особового складу.

4. Прохід для окупантів з Криму виявився незахищеним.

5. Бійці острова Зміїного наодинці відбивають окупантів.

6. Уроки 2014 року не вивчені.

7. Один колишній екс-голова СБУ у Москві радить, інший екс-голова СБУ радить у Києві.

8. Надія на Збройні Сили України і на союзників.

9. Яловій владі саме час проявити здатність виконати Присягу на вірність Українському Народові.

25 лютого 2022 року. 2-й день війни.

РОСІЯ (ЧЕТВЕРТИЙ РЕЙХ) ПОТРАПИТЬ НА «НЮРНБЕРЗЬКИЙ ПРОЦЕС-2» ЯК ТЕРОРИСТИЧНА ДЕРЖАВА

З В Е Р Н Е Н Н Я

СВІТОВА ВІЙНА І ВЧЕНІ УКРАЇНИ

Повномасштабна війна, яку розв'язала 24-го лютого 2022 року збочена росія на території України, трактується як війна між росією і Україною, що є стратегічною воєнно-політичною помилкою та може призвести до викривлення понятійного апарату, як це часто бувало в історії.

На території України йде війна цивілізацій: західної демократії на чолі зі Сполученими Штатами Америки і тоталітаризму на чолі зі збоченою росією.

США і союзники політично, економічно, воєнно-технічно, інформаційно вступили у Світову війну на етапі підготовки вторгнення росії в Україну.

Всім нам треба навчитись тлумачити історичні події такими, якими вони є, а не як вигідно політикам.

Тому пропоную Колегам прийняти мою пропозицію щодо тлумачення війни як Світова війна, де головним агресором є терористична росія.

Безхребетність українських вчених вже має трагічні наслідки щодо суспільно-державного розвитку. Понад 30 років ми знаходимось у постійному стані реформування і перебудови замість державного будівництва на новому ідеологічному фундаменті.

Поки Україна за формою правління є радянською, а Конституція України є декларацією намірів, що не припустимо, ми не зможемо рухатись у бік демократичного світу.

Тим, хто хитається у питанні нашої перемоги над збоченою росією, пораджу приборкати свої настрої і зайнятись корисними справами: зі зброєю в руках боронити Україну.

Тим, хто сховався за законами та бронею, не відкривати свого рота до закінчення війни, бо можна отримати проблему від тих, хто боронить.

Звертаюся до Колег – викладачів суспільних наук, які ще й досі живуть у парадигмі наукового комунізму та вважають російське народонаселення братами. Краще Вам покинути кафедри і зайнятися огородами, якщо не вистачає сірої речовини в голові зрозуміти свою роль у вихованні молодого покоління вільної від збоченої росії України.

Сьогодні ідеологічна безхребетність вчених і викладачів має прирівнюватись до державної зради, бо ця категорія громадян за рахунок платників податків має боронити Український Народ на своєму робочому місці, в інформаційній війні проти збоченої росії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Академік-засновник АППН України,
доктор політичних наук
Петро Мироненко

==========

9-го жовтня 2023 року.

Дискусію щодо терміну «Третя світова війна» треба завершити, бо який термін – такі і політико-правові наслідки.

Мене звинувачують у тому, що з 2009 року я виступаю за зовніщнє управління Україною з боку США.

«Патріоти», які понад 30 років займаються імітацією державного будівництва і перетворенням Конституції України (Основний Закон) у декларацію намірів, не спромоглися підготувати державу до війни, а тому продовжую вважати, що самі ми не здатні подолати системну політичну корупцію, що роз'їла державу і суспільство по вертикалі і горизонталі і є загрозою державному суверенітету.

Науково-політична еліта, яка формується під час війни, має знести «патріотів» і зайнятися, нарешті, будівництвом держави зі зміною форми правління і моделі державно-суспільного устрою.

Ми маємо пройти через Диктатуру права до Правової демократії швидкими темпами, бо зростає покоління, яке вже не уявляє Україну без політичної корупції на всіх рівнях взаємовідносин держави і суспільства. І це нашою трагедією і вироком державі і громадянському суспільству, яке дозволило політичним авантюристам узурпувати владу, що належить народові за Конституцією України.

Шановні Колеги – науковці!

Звертаю Вашу увагу на важкий стан державотворення в Україні і уклінно прошу кожного на своєму місці зайнятися будівництвом держави навколо себе, бо інакше буде біда. Час після війни може виявитись трагічнішим за війну, якщо ми не впораємось з системною політичною корупцією.

Доктор Мироненко

10-го жовтня 2023 року.

594-й день Світової війни.

І. ПЕРЕДСМЕРТНА АГОНІЯ РОСІЙСЬКОГО ВЕДМЕДЯ

Демократичний світ на чолі зі Сполучені Штати Америки так довго розповідав про раненого ведмедя, який здатний нтворити багато біди, що й сам повірив у цю хибну теорію.

Ведмедя треба вбивати, а не ранити.

У 1917 році недобитий ведмідь з допомогою США виліз із лісу і почав знищувати народонаселення срср, яке мало стати зомбованими істотами, що згодом і трапилось на очах цивілізованого світу: людиноподібні мавпи захопили шосту частину суходолу Землі шляхом вбивств, гвалтування та спустошення територій, де віками жили інші народи.

Дійшла черга до вільного Українського Народу.

Але кремлівські карлики ординського походження через брак достатньої кількості і якості сірої речовини в голові, де має бути мозок Homo Sapiens, не мають здібностей до розуміння логіки розвитку ци-

вілізації, а тому існують у віртуальному світі кам'яного періоду, про що не здогадувався цивілізований світ, котрий мав надію на демократичні зрушення на росії після 1991 року.

США і Європа стали жертвою хибної політичної стратегії, яка вироблялась під своє бачення світового порядку без урахування неадекватної поведінки кремлівських карликів, яких самі і породили своєю бездіяльністю у стані романтичного сприйняття майбутнього людства.

У кремлівських бандитів з кам'яного періоду свої закони, і вони не розуміють людської мови і логіки.

З бандитами і терористами треба поводитись відповідно: їх знищують.

Російського ведмедя треба вбити.

ІІ. КИТАЙ – РОСІЯ – ІРАН – ІЗРАЇЛЬ – УКРАЇНА

На початку війни росії проти України у березні 2014 році я написав: «Україною воюють демократичний світ проти тоталітарного».

Сьогодні додам: «Україною і Ізраїлем воюють майбутнє і минуле людської цивілізації».

Якщо з росією і іраном все зрозуміло, бо це держави з тоталітарними режимами, що замішані на терористичній ідеології і фанатизмі, то Китай затягнув сам себе у провальний проект створення другого полюсу глобального світопорядку.

Китай з квазікомуністичною ідеологією втратив можливість і час для переходу на ринкову економіку і спрямував свою країну в історичну прірву, бо не вистачило сірої речовини у лідерів Комуністичної партії Китаю зрозуміти стару мудрість: велику за населенням країну простіше завалити, ніж малочисельну.

Іран і росія пішли шляхом самоліквідації як держави і суспільства, бо цивілізований світ міг дозволити напасти на Грузію, Україну, але не дозволить знищити Ізраїль.

У США сьогодні є єдиний шанс і можливість разом із союзниками по НАТО ліквідувати росію і іран як терористичні держави, діяльність яких спрямована на постійне провокування воєнно-політичних конфліктів.

Логічно і історично справедливо можна прогнозувати такий варіант розвитку подій у цій Світовій війні:

Росія розпадеться на дрібні протекторати;

Іран розділять між собою Азербайджан за підтримки Туреччини, бо в Ірані проживають біля 25 млн. етнічних азербайджанців, і, можливо, передадуть залишок території Великобританії під зовнішнє управління до встановлення демократичної форми правління;

Китай має пройти шлях до демократизації через революцію проти комуністичної партії;

Україна вийде із війни гідно, але на тривалий час перейде під нагляд США, що цілком виправдано, бо системна політична корупція не дає надії на самостійний вихід із кризи;

Ізраїль сьогодні переграв сам себе, але висновки із цього зроблять і в Ізраїлі, і у США.

Доброї ночі!

Доктор Мироненко

11-го жовтня 2023 року.

594-й день Світової війни.

СИСТЕМНА ПОЛІТИЧНА КОРУПЦІЯ І МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ УКРАЇНЦІВ

Провів декілька годин спілкування з молодим поколінням, яке прагне змінити Україну до рівня передових держав світу.

Молоді люди віком біля 30 років (+-) намагаються брати участь у будівництві держави через місцеве самоврядування, але старше покоління з радянською ментальністю і політичні авантюристи від державних органів влади виштовхують ініціативних освічених фахівців, які не бажають приймати участь у сумнівних рішеннях на користь політичних партій, які ведуть займаються імітацією державотворення.

Згадав 1979 рік.

Партійний актив Дивізії ППО у Южно-Сахалінську. Молоді офіцери, серед яких і я, домовились виступити з ініціативою щодо підтрим-

ки молодих офіцерів, які пропонують нові методи виховної робити з особовим складом, що направлені на демократизацію відносин у Радянській Армії, де мали системні випадки «дідівства» з вини офіцерів, які не бажали оновлювати взаємовідносини.

Я виступив першим, за мною, як домовлялися, мали виступити ще декілька молодих офіцерів, але не виступили, бо не вірили у зміну системи, та і не вистачило духу.

Після партійного активу почався справжній терор по відношенню до мене: партійна комісія, медична психіатрична комісія, особовий відділ і все, що є в арсеналі радянської терористичної системи подавлення особи, яка не згідна з лінією партії.

Через доброго товариша передав записку голові партійної комісії Далекосхідної армії ППО, який особисто відбирав мене після випуску в ЛВВПУ ППО. Голова партійної комісії прилетів до полку РТВ, де я служив на Сахаліні, провів певну роботу, наслідком якої командир полку, начальник політвідділу полку залишили свої посади, а мене переведено на північ о. Сахалін у м. Оха, де я завершив свою службу у 1983 році після виходу із КПРС.

Щиро вдячний голові партійної комісії, який не дозволив у 1979 році розчавити мене системою, але згодом я зрозумів, що краще вийти із лав КПРС, ніж дозволити подавити в собі особистість і волю.

Аналізуючи ситуацію, що складається сьогодні в Україні, все більше схиляюся до того, що ми самі і система державного управління прорадянська, яка продовжує подавляти особистості і намагається зомбувати Український Народ, не розуміючи того, що народ вже інший і випередив у своєму розвитку так звану «політичну еліту», яка створила системну політичну корупцію, через що ми не маємо можливості увійти до ЄС і НАТО без зовнішнього управління.

З 1991 року минуло 32 роки, а ми все віримо у систему, яка прогнила і немає жодного шансу на її реформування.

Треба будувати Україну на новій моделі державно-суспільного розвитку і з новою формою правління, про що я пишу і говорю вже багато років, але лише зараз, під час війни, суспільство починає прозрівати щодо політичних авантюристів на всіх рівнях, які фактично узурпували владу, носієм якої має бути Український Народ, як про це декларує Конституція України. Але лише декларує.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

12-го жовтня 2023 року.

596-й день Третьої світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення ординського походження на території України, де на очах цивілізованого світу вчиняє геноцид Українського Народу за бажання бути вільними серед вільних.

Мені закидають деякі колеги: «Називаєш пости «ХРОНІКИ ВІЙНИ», а пишеш про інше».

Я описую тенденції, бо про події на війні говорять 24 години на добу інші. Мій фронт ідеологічний і я роблю те, чому навчений.

Темні сили в епоху цифрової цивілізації вирішили закрити Сонце для людства.

6-го жовтня 2023 року Світова війна поширилась на Ізраїль та інші держави, але початком Третьої світової війни треба вважати 24 лютого 2022 року.

Від понятійного апарату щодо визначення цієї війни будуть залежати політико-правові наслідки, що стануть фундаментом для прийняття правових і політичних рішень по відношенню до держав-агресорів та їхніх спонсорів.

З 1995 року періодично звертаю увагу суспільства на агресивну сутність росії, яка існує у паралельному світі кам'яного періоду, де переважали закони мисливства доісторичного періоду Homo Sapiens.

==========

Від мого Колеги:

«Логіка й історизм цього печерного створіння (росіян – *пояснення моє*), яке ментально так і залишились в епосі мисливства, основними, необхідними для виживання цінностями якої були: швидкий біг (наздогнати здобич чи втекти від хижака), жорстокість й упивання кров'ю (вбивати, бо сам здохнеш) і ненаситна жадоба (нажертися сповна, бо коли ще доженеш).

А людство тим часом після епохи мисливства пережило сільськогосподарську, технічну епохи і зараз увірвалося у цифрову…» –

Петро Кондратюк.

==========

Мій Дідусь, Мироненко Михайло Іванович (1885 – 1969), який разом з Бабусею, Мироненко Веклою Олексіївною (1893 – 1983) виховали мене від народження, на запитання: «Як Ви воювали?» завжди відповідав: «Краще тобі цього не знати. Це велика трагедія для людства і горе, яке випалювало душі і серця. Твоє покоління має жити у мирі і злагоді».

Сьогодні і моє покоління, і покоління моїх синів та онуків, відчули як випалюються душі і серця від горя людського, що прийшло на нашу землю від диких ординців.

Цивілізований світ не знав і не знає ординську росію, яка за віки ментально не змінилась: вбиває, гвалтує і знищує все навколо себе заради забави, бо на інше це людиноподібне слов'яномовне народонаселення не здатне. Це істоти, а не люди.

Я вже зморився пояснювати, але змушений це робити, бо прожив серед збочених росіян-ординців 25 років, коли ходив у москалі (1969 – 1994).

Пояснюю знову і знову: росіяни-ординці – це інша гілка людиноподібних, яка розвивалась паралельно з Homo Sapiens за іншими законами, де переважає зло через системне пиятство і відсутність любові між собою і до ближнього.

==========

Із мого щоденника:

1995 рік.

«Спрямованість розвитку воєнно-політичної ситуації навколо України поряд із загальними тенденціями будуть визначати хід глобальних процесів.

На східному напрямку в період розширення НАТО можливе зростання напруженості між Альянсом і росією з приводу сфер впливу, що призведе до посилення тиску з боку останньої на Україну.

Реалізація стратегічного курсу росії, основою якого є націоналізм і зовнішня експансія, призведе до спроби воєнно-силової інтеграції України в лоно російської державності.

Це може призвести до формування умов виникнення регіонального воєнно-політичного конфлікту між росією і Україною, або між росією і НАТО, де територія України може опинитись в якості театру бойових дій».

==========

До 2015 року, включно, до РНБО України та інших державних установ надсилались аналітичні записки щодо формування в Україні проросійської опозиції до держави, але політичне керівництво було зайняте проблемами внутрішньополітичної боротьби за владу, де й досі переважає корупція, що роз'їла всю систему державного управління та завадила протягом 32 років будувати Українську державу.

Сьогодні, коли йде війна, треба вже думати про мирне життя, яке може виявитись значно складнішим за перемогу над збоченою росією.

В Україні немає досвіду демократичного державотворення, бо й досі існуємо у радянській парадигмі державного управління.

Постійно діючий процес реформування, що імітує державне будівництво, нічого спільного з державотворенням не має, бо рух у бік цивілізованого світу, про що так яскраво декларує Конституція України, повинен набути інших, прогресивних, якостей.

Всі наші президенти, без виключення, які складали Присягу на вірність Українському Народові, приходили на посаду Президента з гаслами щодо будівництва демократичної, правової, соціальної України, й одразу ж забували про них наступного дня після інавгурації, бо в душі були радянськими і проросійськими.

Війна відкрила очі Українському Народові, який закрив своїми тілами весь демократичний світ від збоченої ординської росії, але ще належить знищити остаточно опозицію до держави у політико-правовий спосіб, бо ці гниди ще здатні розхитати суспільство до стану громадянської війни, про що я попереджав не лише Українців перед війною.

Наше майбутнє поруч зі Сполученими Штатами Америки, ЄС і НАТО. Ми втратили історичний час з 1991 року, коли мали б будувати Україну і рухатись у бік цивілізованого світу від збоченої ординської росії.

Ординська росія – це зайва ланка людської цивілізації і має зникнути з мапи Землі, бо інакше циркова арена для нас може звузитись від тринадцяти метрів до квартирки у печері.

І це не залякування, а реальність. Прокидаймось, обираємо державників на місце політичних авантюристів і дбаємо про наших нащадків.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

13-го жовтня 2023 року.

597-й день Третьої світової війни. П'ятниця.

ВСІ МЕДІА ВІЩУЮТЬ ПРО ПОЧАТОК ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ

Де ці медіа були 24 лютого 2022 року, коли дійсно почалася Третя світова війна непровокованим збройним нападом на Україну?

Всі «знатаки» воєнного мистецтва і політикани мають зрозуміти таке: від терміну, який визначатиме форму війни, яку розв'язала терористична росія проти демократичного світу в Україні, будуть відповідні і політико-правові наслідки після війни.

6-го жовтня 2023 року збройним нападом на Ізраїль почалася друга фаза Третьої світової війни і не остання, бо попереду буде третя в Ірані і четверта, завершальна, на росії. Це класика воєнного мистецтва.

Тому раджу політиканам і коментаторам без спеціальної освіти вивчити історію і матеріальну частину перед тим, як визначати форму і методи ведення війни.

24-го лютого 2022 року аргументовано визначено форму війни як Третя світова. Якби процедурна демократія була більш розворотлива, то 6-го жовтня 2023 року росія і іран не наважились би на війну проти Ізраїля.

Треба вчитися моделювати політичні процеси і виробляти алгоритми запобігання воєнно-політичних конфліктів, а не слухати поради авантюристів від політики.

28-го липня 2023 року після фундаментальної теоретичної і прикладної підготовки групою однодумців прийнято рішення щодо створення Наукової установи в Україні за прикладом спеціальних науково-освітніх установ з підготовки науково-політичної еліти.

Не можна будувати державу без наукового обгрунтування і кадрів з високим рівнем підготовки з державотворення.

Але є одне «але».

На словах ми всі бажаємо збудувати квітучу Україну, але на ділі більшість стоять в стороні і спостерігають з думкою: вийде, то добре для всіх, а не вийде, то закидаємо камінням.

Через це ми програли Майдан-2004, Майдан-2014 і привели Україну до війни, бо не доводили до логічного завершення революції, які починали романтики, а наслідками, як завжди, скористалися політичні авантюристи, яким Україна не є рідною, як і Український Народ, який сьогодні закриває своїми тілами демократичний світ від збоченої росії.

Багато моїх учнів сьогодні займаються політичним аналізом і прогнозуванням. Маю велику надію, що я вклав у їхні голови свою біль за Україну.

Запрошую у свою команду тих, кому Україна рідна і бажають підставити своє плече у нелегкій справі формування Науково-політичної еліти України.

Будуймо Україну в собі і навколо себе заради нащадків своїх!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

14-го жовтня 2023 року.

598-й день Третьої світової війни. Субота.

ЗВЕРНЕННЯ ДО МОЛОДІ

Шановні молоді Друзі!

Війна завершиться, після чого нам треба відновлювати Україну, а точніше – будувати Нову Україну.

Вам випала історична місія збудувати Україну через зміну форми правління і державно-суспільного устрою, бо моє покоління не спромоглося вийти із тоталітарної радянщини, через що ми маємо сьогодні війну.

Витрачайте весь вільний час на самоосвіту задля просування по службі.

Шукайте позитивну мотивацію для справи, яку Ви обрали для себе.

Виконуйте свою роботу на високому професійному та культурному рівні і пишайтесь собою.

Лише позитивне ставлення до себе і свого оточення зробить із Вас привабливу людину на всіх рівнях Вашої діяльності.

Буде краще у Вас, біля Вас, біля кожної молодої людини – буде добре і в Україні!

Творіть добро і робіть все краще за інших!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

15-го жовтня 2023 року.

599-й день Третьої світової війни. Неділя.

2008 рік: старт підготовки Третьої світової війни.

Бухарестський саміт НАТО 2008 або 20-й саміт країн-членів НАТО відбувся 2 – 4 квітня 2008 року в Бухаресті (Румунія).

На порядку денному стояли питання про визнання Косова, військові дії в Афганістані, розширення Альянсу, шляхом приєднання до нього Хорватії, Албанії та Македонії, а також приєднання до ПДЧ України та Грузії. У пресі це зібрання охрестили «самітом великих надій» і «великих скандалів».

За інформацією російської газети «Коммерсант», на цьому саміті президент Росії Володимир Путін висловив думку Джоржові Бушу, що «Україна – це навіть не держава!», і натякнув, що у випадку вступу України до НАТО, Росія може розпочати відторгнення Криму та Східної України.

Шість років по тому розпочалася збройна агресія росії проти України, що стало початком Третьої світової війни, яку демократичний світ проспав і допустив сьогодні війну проти Ізраїлю, другої фази Третьої світової.

Класики пишуть, що розвідки моделюють майбутнє.

Сучасні розвідки провідних держав світу були нікудишніми учнями в школі і зовсім не знають математики – головної науки цифрової цивілізації.

Замість того, щоб задіяти математичне моделювання глобальних політичних процесів, 100-річні нафталінові дипломати літають світом з метою увіщування лідерів тоталітарних держав.

Тоталітарні режими треба знищувати, а їхніх лідерів ліквідовувати, як скажених істот.

Процедурна демократія в США і Європі зайшла у глухий кут, із якого вихід лише один – Диктатура права через політико-правові інструменти ліквідації терористів і держав, що фінансують терористичні угрупування.

Війна проти Ізраїлю стала можливою саме через те, що терористи і їхні фінансисти вільно планують воєнні дії під носом розвідок провідних держав світу.

2008 рік.

До РНБО, Мінюсту, Адміністрації Президента від імені Міжнародного інституту гуманітарних технологій спрямовано аналітичну записку, у якій сформовано список російських і проросійських неурядових організацій в Україні, які здатні спровокувати суспільно-політичний конфлікт на користь росії з метою окупації України.

Жодна установа не прийняла до відома ту інформацію.

2017 рік.

Полковник СБУ прибув до мене з проханням оновити Аналітичну записку 2008 року. Я делікатно відмовив. Соромно за установи, які мали б дбати за безпеку держави.

24.02.2022 року.

На печерських пагорбах кажуть, що не очікували повномасштабного вторгнення. Брешуть, бо знали. Деяких керівників спецслужб з генеральськими погонами шукали більше двох тижнів, і не тільки генералів.

Вже писав неодноразово, але повторю записи із свого щоденника, що опубліковані 25 квітня 2022 року у книзі «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога»:

24 лютого 2022 року.
ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА

Російське збочене народонаселення під керівництвом цинічного холоднокровного «колективного путіна» розв'язало Третю світову війну на території України проти західних демократій. Темрява пішла війною проти світла.

РОЗПОЧИНАЮ ХРОНІКИ ВІЙНИ
1-й день війни.

1. Ерефія військами пішла на Україну задля встановлення свого режиму в Києві, який за задумом кремлівців має підкорятися Четвертому Рейху – Росії.

2. Збройні Сили України мужньо відбивають окупантів.

3. Ерефія втратила сім літаків, два гелікоптера, масу танків і особового складу.

4. Прохід для окупантів з Криму виявився незахищеним.

5. Бійці острова Зміїного наодинці відбивають окупантів.

6. Уроки 2014 року не вивчені.

7. Один бувший екс-голова СБУ у Москві радить, інший екс-голова СБУ радить у Києві.

8. Надія на Збройні Сили України і на союзників.

9. Яловій владі саме час проявити здатність виконати Присягу на вірність Українському Народові.

25 лютого 2022 року. 2-й день війни.
РОСІЯ (ЧЕТВЕРТИЙ РЕЙХ) ПОТРАПИТЬ НА «НЮРНБЕРЗЬКИЙ ПРОЦЕС-2» ЯК ТЕРОРИСТИЧНА ДЕРЖАВА

26 лютого 2022 року. 3-й день війни.
НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ НА РОСІЇ:
«ВІД ТРЕТЬОГО РИМУ ДО ЧЕТВЕРТОГО РЕЙХУ».

==========

Третя світова війна вже крокує мередіанами і паралелями з 2008 року, чого не хотіла помічати процедурна демократія.

Початок війни – це не лише пряма військова агресія, а інформаційна, ідеологічна, фінансова тощо складові війни, яка переростає у повномасштабну.

Війна в Україні почалася з 2012 року, коли керівниками силових відомств стали громадяни росії з мовчазної згоди громадянського суспільства, яке й досі залишається напіврадянським ментально.

Тому требе перестати гратися у назви форми і методів ведення цієї війни, бо від тлумачення залежить не лише назва війни, а й долі держав і народів після війни.

СВІТ ПЕРЕБУВАЄ У СТАНІ ТРЕТЬОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

Доктор Мироненко

ІЗ АРХІВУ

15 жовтня 2015 року.

Малоосвічені «спеціалісти» пролазять на високий рівень державних посад так вперто, що вже є бажання жорстко спитати «а ви хто, хто вас вчив і чи вчились ви взагалі десь?»

(На жаль повторююсь, але вже хочу кричати)

Малоосвічені «спеціалісти» пролазять на посади. Коли я прочитав на офіційному сайті Президента України звернення Президента Порошенка П.О. зі щорічним посланням до Верховної Ради України про внутрішнє і зовнішнє становище України 27 листопада 2014 року, де виявив 52 граматичних, стилістичних і нормативно-правових помилок, то навіть не знав як на це реагувати.

Зателефонував до приймальні Глави Адміністрації Президента з проханням зняти матеріал з сайту і виправити помилки, але отримав відповідь: «Це не наше питання, телефонуйте до приймальні Президента». Ось такі справи у нас.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

16-го жовтня 2023 року.

600-й день Третьої світової війни, яку розв'язало російське збочене народонаселення проти демократій на території України, де на очах у цивілізованого світу вчиняє геноцид Українського Народу, який закрив своїми тілами цивілізований світ.

Багато хто ще й досі вважає, що війну розпочав путін. Так говорять ті, хто не знає росію. Там ніколи не управляв цар, імператор, генсек, президент чи інша перша особа, бо на росії завжди упраляли бояри, які вважали і вважають народонаселення за біомасу, якою воно і стало врешті.

600-й день війни і вже час дати оцінку російському народонаселенню, яке воює проти Українського народу.

Багато написано мною про росіян, які не здатні до реального сприйняття світу і здатні лише на зло: вбивства заради забави, згвалтування і знищення всіх, хто живе краще за них.

Це та гілка людиноподібних істот, яка не розвинулась до рівня Homo Sapiens. Читав одне дослідження: на території майбутньої московії люди вийшли із кам'яної доби на дві тисячі років пізніше за інші народи. Тому росіянам ординського походження з генетичними вадами ще треба пройти шлях у дві тисячі років і досягти того рівня цивілізованих суспільних відносин, які є сьогодні за межами росії.

США і цивілізована Європа намагались за вуха притягнути росію у коло демократичних держав декілька разів, але породили монстра з ядерною зброєю, через що сьогодні страждає людська цивілізація, яка може зникнути внаслідок того, що США і Європа не впоралися з аналізом і прогнозом розвитку росії, яка за визначенням не здатна бути демократичною.

США і Європа винні у тому, що росія є такою.

У кого є інша думка, то поділіться, якщо є аргументи і відповідні знання про народонаселення росії.

Без ретельного вивчення ворога не можна займатися прогнозуванням і моделюванням воєнно-політичних процесів.

600-й день війни.

Сотні тисяч загиблих і понад 10 млн. біженців з України.

Ця війна пройшла горем через кожну Українську родину.

Чекати сина з фронту – це нестерпний біль.

Вічна пам'ять Українським воїнам, які полягли від рук клятого російського ворога.

Слава Україні!

Доктор Мироненко

16-го жовтня 2023 року.

ГОТУЄМОСЬ ДО МИРНОГО ЧАСУ

АКАДЕМІЯ «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

ПОВІДОМЛЕННЯ

Відповідно до статей 10.1, 10.2, 10.3 і 10.4 Статуту Наукової установи «Академія «Українська Політія» сформовано Вчену раду у складі:

Мироненко Петро Володимирович, доктор політичних наук, академік-засновник АППН України, генеральний директор Академії «Українська Політія» – голова Вченої ради;

Горбатенко Володимир Павлович, доктор політичних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, завідувач відділу політико-правових досліджень Академії «Українська Політія» – заступник голови Вченої ради;

Алєксєєнко Ірина Вікторівна, доктор політичних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, завідувач відділу політичних досліджень Академії «Українська Політія»;

Бишовець Юрій Павлович, громадський діяч, дійсний член (академік) АППН України, засновник Академії «Українська Політія»;

Бойко Анжела Іванівна, доктор філософських наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, завідувач кафедри філософських і політичних наук Черкаського державного технологічного університету;

Дем'янчук Олександр Петрович, доктор політичних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, завідувач науково-організаційного відділу Академії «Українська Політія»;

Корж Ігор Федорович, доктор юридичних наук, дійсний член (академік) АППН України, заступник керівника наукового центру Державної наукової установи «Інститут інформації, безпеки і права Національної академії правових наук України»;

Кривошеїн Віталій Володимирович, доктор політичних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, в.о. декана факультету

суспільних наук і міжнародних відносин Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара;

Кукуруз Оксана Володимирівна, доктор політичних наук, дійсний член (академік) АППН України, головний науковий співробітник відділу політико-правових досліджень Академії «Українська Політія»;

Кухаренко Артем Володимирович, громадський діяч, асистент-дослідник АППН України;

Лоза Віктор Олександрович, асистент-дослідник АППН України, молодший науковий співробітник Академії «Українська Політія»- секретар Вченої ради;

Мазур Ірина Іванівна, доктор економічних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, професор кафедри екологічного менеджменту та підприємництва Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Малкіна Ганна Миколаївна, доктор політичних наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, професор кафедри політичних наук Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Мироненко Віталій Петрович, кандидат політичних наук, академік-засновник АППН України, засновник Академії «Українська Політія»;

Ступник Ярослав Валерійович, кандидат юридичних наук, дійсний член (академік) АППН України, завідувач кафедри кримінального права та процесу Ужгородського національного університету;

Хомич Іван Олександрович, громадський діяч, академік АППН України;

Черінько Микола Миколайович, громадський діяч, академік АППН України;

Чорний Олександр Олексійович, доктор філософських наук, професор, дійсний член (академік) АППН України, завідувач кафедри права, філософії і політології Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка.

Генеральний директор Академії «Українська Політія»

П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

601-й день Третьої світової війни.

УПЦ МП (Російська церква в Україні)

ІЗ АРХІВУ

Офіційний сайт РПЦ.
15 октября 2018 г. 19:38

Заявление принято на заседании Священного Синода Русской Православной Церкви 15 октября 2018 года в Минске.

С глубочайшей болью Священный Синод Русской Православной Церкви воспринял опубликованное 11 октября 2018 года сообщение Константинопольской Патриархии о принятых решениях Священного Синода Константинопольского Патриархата: о подтверждении намерения «предоставить автокефалию Украинской Церкви»; об открытии в Киеве «ставропигии» Константинопольского Патриарха; о «восстановлении в архиерейском или иерейском чине» лидеров украинского раскола и их последователей и «возвращении их верующих в церковное общение»; об «отмене действия» соборной грамоты Константинопольского Патриархата 1686 года, касающейся передачи Киевской митрополии в состав Московского Патриархата.

Эти беззаконные решения Синод Константинопольской Церкви принял в одностороннем порядке, проигнорировав призывы Украинской Православной Церкви и всей полноты Русской Православной Церкви, а также братских Поместных Православных Церквей, их Предстоятелей и архиереев к всеправославному обсуждению вопроса.

Вступление в общение с уклонившимися в раскол, а тем паче отлученными от Церкви равносильно уклонению в раскол и сурово осуждается канонами Святой Церкви: «Если… кто из епископов, пресвитеров, диаконов или кто-либо из клира окажется сообщающимся с отлученными от общения, да будет и сам вне общения церковного как производящий замешательство в церковном чине» (Антиохийского Собора правило 2; Апостольские правила 10, 11).

Решение Константинопольского Патриархата о «восстановлении» канонического статуса и принятии в общение бывшего митрополита Филарета Денисенко, отлученного от Церкви, игнорирует ряд последовательных решений Архиерейских Соборов Русской Православной Церкви, правомерность которых не подлежит сомнению.

Решением Архиерейского Собора Украинской Православной Церкви в Харькове от 27 мая 1992 года митрополит Филарет (Денисенко) за невыполнение клятвенно данных им перед крестом и Евангелием на предшествующем Архиерейском Соборе Русской Православной Церкви обещаний был смещен с Киевской кафедры и запрещен в священнослужении.

Архиерейский Собор Русской Православной Церкви определением от 11 июня 1992 года подтвердил решение Харьковского Собора и изверг Филарета Денисенко из сана, лишив всех степеней священства, по следующим обвинениям: «Жестокое и высокомерное отношение к подведомственному духовенству, диктат и шантаж (Тит. 1. 7-8; Апостольское правило 27); внесение своим поведением и личной жизнью соблазна в среду верующих (Мф. 18:7; I Вселенского Собора правило 3, VI Вселенского Собора правило 5); клятвопреступление (Апостольское правило 25); публичная клевета и хула на Архиерейский Собор (II Вселенского Собора правило 6); совершение священнодействий, включая рукоположения, в состоянии запрещения (Апостольское правило 28); учинение раскола в Церкви (Двукратного Собора правило 15)». Все рукоположения, совершенные Филаретом в запрещенном состоянии с 27 мая 1992 года, и наложенные им прещения были признаны недействительными.

Несмотря на неоднократные призывы к покаянию, после лишения архиерейского сана Филарет Денисенко продолжал раскольническую деятельность, в том числе и в пределах иных Поместных Церквей. Определением Архиерейского Собора Русской Православной Церкви 1997 года он был предан анафеме.

Означенные решения были признаны всеми Поместными Православными Церквами, в том числе и Константинопольской Церковью. В частности, Святейший Патриарх Константинопольский Варфоломей 26 августа 1992 года в ответе на письмо Святейшего Патриарха Московского и всея Руси Алексия II по поводу низложения митрополита Киевского Филарета писал: «Наша Святая Великая Христова Церковь, признавая полноту исключительной по этому вопросу ком-

петенции Вашей Святейшей Русской Церкви, принимает синодально решенное о вышесказанном».

В письме Святейшего Патриарха Варфоломея Святейшему Патриарху Алексию II от 7 апреля 1997 года об анафематствовании Филарета Денисенко указано: «Получив уведомление об упомянутом решении, мы сообщили о нем иерархии нашего Вселенского Престола и просили ее впредь никакого церковного общения с упомянутыми лицами не иметь».

Ныне, спустя более двух десятилетий, Константинопольский Патриархат по политическим мотивам изменил свою позицию.

В своем решении оправдать лидеров раскола и «узаконить» их иерархию Священный Синод Константинопольской Церкви ссылается на несуществующие «канонические привилегии Константинопольского Патриарха принимать апелляции архиереев и клириков из всех автокефальных Церквей». Эти претензии в том виде, в каком они ныне Константинопольским Патриархом осуществляются, никогда не имели поддержки полноты Православной Церкви: они лишены оснований в священных канонах и прямо противоречат, в частности, 15 правилу Антиохийского Собора: «Если какой-нибудь епископ… судим будет от всех епископов той области, и все они согласно произнесут ему единый приговор, – таковой другими епископами отнюдь да не судится, но согласное решение епископов области да пребывает твердым», – они также опровергаются практикой решений Святых Вселенских и Поместных Соборов и толкованиями авторитетных канонистов византийского и нового времени.

Так, Иоанн Зонара пишет: «Константинопольский [Патриарх] признается судьей не вообще над всеми митрополитами, но только над подчиненными ему. Ибо ни митрополиты Сирии, ни палестинские, ни финикийские, ни египетские не привлекаются помимо воли на его суд, но сирийские подлежат суждению Антиохийского Патриарха, палестинские – Иерусалимского, а египетские судятся Александрийским, которым они рукополагаются и которому подчинены».

О невозможности принятия в общение осужденного в иной Поместной Церкви говорит 116 (118) правило Карфагенского Собора: «Кто, быв отлучен от общения церковного… прокрадется в заморские страны, дабы принятым быть в общение, тот подвергнется извержению из клира». О том же говорится и в каноническом послании Собора к Папе Келестину: «Те, которые в своей епархии отлучены от обще-

ния, да не явятся восприемлемыми в общение твоею святынею… Какие бы ни возникли дела, они должны оканчиваемы быть в своих местах».

Преподобный Никодим Святогорец в своем «Пидалионе», который является авторитетным источником церковно-канонического права Константинопольской Церкви, толкует 9-е правило IV Вселенского Собора, отвергая ложное мнение о праве Константинополя на рассмотрение апелляций из других Церквей: «Константинопольский Предстоятель не имеет права действовать в диоцезах и областях других Патриархов, и это правило не дало ему права принимать апелляции по любому делу во Вселенской Церкви…» Перечисляя целый ряд аргументов в пользу этого толкования, ссылаясь на практику решений Вселенских Соборов, преподобный Никодим делает вывод: «В настоящее время… Константинопольский Предстоятель есть первый, единственный и последний судья над подчиненными ему митрополитами – но не над теми, которые подчиняются остальным Патриархам. Ибо, как мы сказали, последний и всеобщий судья всех Патриархов – это Вселенский Собор и никто другой». Из вышесказанного следует, что Синод Константинопольской Церкви не имеет канонических прав для отмены судебных решений, вынесенных Архиерейским Собором Русской Православной Церкви.

Присвоение себе полномочий отмены судебных и иных решений других Поместных Православных Церквей – лишь одно из проявлений нового ложного учения, провозглашаемого ныне Константинопольской Церковью и приписывающего Патриарху Константинопольскому права «первого без равных» (primus sine paribus) со вселенской юрисдикцией. «Такое видение Константинопольским Патриархатом собственных прав и полномочий вступает в непреодолимое противоречие с многовековой канонической традицией, на которой зиждется бытие Русской Православной Церкви и других Поместных Церквей», – предупреждал Архиерейский Собор Русской Православной Церкви 2008 года в определении «О единстве Церкви». В том же определении Собор призвал Константинопольскую Церковь «впредь до общеправославного рассмотрения перечисленных новшеств проявлять осмотрительность и воздерживаться от шагов, могущих взорвать православное единство. Особенно это относится к попыткам пересмотра канонических пределов Поместных Православных Церквей».

Акт 1686 года, подтверждающий пребывание Киевской митрополии в составе Московского Патриархата и подписанный Святейшим Константинопольским Патриархом Дионисием IV и Священным Синодом Константинопольской Церкви, пересмотру не подлежит. Решение об его «отзыве» канонически ничтожно. В противном случае было бы возможно аннулирование любого документа, определяющего каноническую территорию и статус Поместной Церкви – вне зависимости от его древности, авторитетности и общецерковного признания.

В Синодальной грамоте 1686 года и иных сопутствующих ей документах ничего не сказано ни о временном характере передачи Киевской митрополии в ведение Московского Патриархата, ни о том, что данный акт может быть отменен. Попытка иерархов Константинопольского Патриархата в политических и своекорыстных видах пересмотреть данное постановление спустя более трехсот лет после того, как оно было вынесено, противоречит духу священных канонов Православной Церкви, не допускающих возможности пересмотра установившихся и не оспариваемых на протяжении длительного времени церковных границ. Так, правило 129 (133) Карфагенского Собора гласит: «Если кто… обратил какое место к кафолическому единению и в продолжение трех лет имел оное в своем ведении, и никто оного не требовал от него, то после да не будет оное от него взыскуемо, если, притом, в сие трехлетие существовал епископ, долженствующий взыскать, и молчал». А 17 правило IV Вселенского Собора устанавливает тридцатилетний срок давности для возможного соборного рассмотрения споров о принадлежности даже отдельных церковных приходов: «Приходы в каждой епархии… должны неизменно пребывать под властью епископов, заведующих ими – и в особенности, если в продолжении тридцати лет бесспорно они имели их в своем ведении и управлении».

Да и как возможна отмена решения, действовавшего на протяжении трех веков? Это означало бы попытку почитать «яко не бывшей» всю последующую историю развития церковной жизни. Константинопольский Патриархат как будто не замечает, что Киевская митрополия 1686 года, о возвращении которой в его состав заявлено ныне, имела пределы, существенно отличавшиеся от современных границ Украинской Православной Церкви, и охватывала лишь меньшую часть последней. Киевская митрополия наших дней как таковая

включает в себя город Киев и несколько прилегающих к нему районов. Наибольшая же часть епархий Украинской Православной Церкви, особенно на востоке и юге страны, была основана и получила развитие уже в составе автокефальной Русской Церкви, являясь плодом ее многовековой миссионерской и пастырской деятельности. Нынешнее деяние Константинопольского Патриархата – попытка похитить то, что никогда ему не принадлежало.

Деяние 1686 года положило предел двухсотлетнему периоду вынужденного разделения в многовековой истории Русской Церкви, которая, несмотря на менявшиеся политические обстоятельства, неизменно сознавала себя единым целым. После воссоединения Русской Церкви в 1686 году на протяжении более трех столетий ни у кого не возникало сомнений, что православные Украины являются паствой Русской Церкви, а не Константинопольского Патриархата. И сегодня, вопреки давлению внешних антицерковных сил, эта многомиллионная паства дорожит единством Церкви всея Руси и хранит верность ей.

Попытка Константинопольской Патриархии решать судьбу Украинской Православной Церкви без ее согласия является антиканоническим посягательством на чужие церковные уделы. Церковное правило гласит: «Да соблюдается и в иных областях и повсюду в епархиях, дабы никто из боголюбезнейших епископов не простирал своей власти на чужую епархию… да не преступаются правила отцов, да не вкрадывается под видом священнодействия надменность мирской власти, и да не утратим постепенно и неприметно той свободы, которую даровал нам Своей Кровию Господь наш Иисус Христос, освободитель всех человеков» (III Вселенского Собора правило). Под осуждение этого правила подпадает и решение Константинопольской Патриархии об учреждении по соглашению со светскими властями своей «ставропигии» в Киеве без ведома и согласия канонического священноначалия Украинской Православной Церкви.

Лицемерно оправдываясь стремлением к восстановлению единства украинского Православия, Константинопольская Патриархия своими безрассудными и политически мотивированными решениями вносит еще большее разделение и усугубляет страдания канонической Православной Церкви Украины.

Принятие в общение раскольников и анафематствованного в другой Поместной Церкви лица со всеми рукоположенными ими «епи-

скопами» и «клириками», посягательство на чужие канонические уделы, попытка отречься от собственных исторических решений и обязательств, – все это выводит Константинопольский Патриархат за пределы канонического поля и, к великой нашей скорби, делает невозможным для нас продолжение евхаристического общения с его иерархами, духовенством и мирянами. Отныне и впредь до отказа Константинопольского Патриархата от принятых им антиканонических решений для всех священнослужителей Русской Православной Церкви невозможно сослужение с клириками Константинопольской Церкви, а для мирян – участие в таинствах, совершаемых в ее храмах.

Переход архиереев или клириков из канонической Церкви к раскольникам или вступление с последними в евхаристическое общение является каноническим преступлением и влечет за собой соответствующие прещения.

С прискорбием вспоминаем предсказание Господа нашего Иисуса Христа о временах прельщения и особых страданий христиан: И, по причине умножения беззакония, во многих охладеет любовь (Мф. 24:12). В условиях столь глубокого подрыва основ межправославных отношений и полного пренебрежения тысячелетними нормами церковно-канонического права Священный Синод Русской Православной Церкви считает своим долгом выступить на защиту фундаментальных устоев Православия, на защиту Священного Предания Церкви, подменяемого новыми и чуждыми учениями о вселенской власти первого из Предстоятелей.

Призываем Предстоятелей и Священные Синоды Поместных Православных Церквей к надлежащей оценке вышеупомянутых антиканонических деяний Константинопольского Патриархата и совместному поиску путей выхода из тяжелейшего кризиса, раздирающего тело Единой Святой Соборной и Апостольской Церкви.

Выражаем всестороннюю поддержку Блаженнейшему Митрополиту Киевскому и всея Украины Онуфрию и всей полноте Украинской Православной Церкви в особо трудное для нее время. Молимся об укреплении ее верных чад в мужественном стоянии за истину и единство канонической Церкви в Украине.

Просим архипастырей, духовенство, монашествующих и мирян всей Русской Православной Церкви усилить молитвы о единоверных братьях и сестрах в Украине. Молитвенный покров Пресвятой Царицы Небесной, преподобных отцов Киево-Печерских, преподобного

Иова Почаевского, новомучеников, исповедников и всех святых Церкви Русской да пребудет над всеми нами.

==========

Російська православна церква заснована у незаконний спосіб, і відновлена у 1943 році у ще більш незаконний спосіб за рішенням уряду срср.

Російська церква є органом влади і діє виключно на подалення народонаселення росії з метою беззаперечного підпорядкування кремлю.

Ні російська церква (а по суті – секта), ні терористична держава під назвою «росія» ніколи не визнають існування незалежної України, а тому демократичному світові треба діяти сьогодні разом задля закриття проекту «росія» з усіма політико-правовими наслідками.

УПЦ МП, з якою влада грає у піддавки, може перефарбуватись і діяти за правилами законсервованих агентів. Саме цим зараз займається ФСБ, про що, надіюсь, знають наші спецслужби, яким я з 2008 року прямим текстом натякав на антиукраїнську діяльність московської церкви в Україні.

Один високопосадовець у травні 2014 року відповів мені: «Ми у справи церкви не втручаються». Догралися до трагедії, до війни, прямим учасником якої з боку росії є УПЦ МП.

Це, нарешті, почали розуміти після 7-го жовтня 2023 року, а не після 16-го березня 2014 року, як мало статися у притомних цивілізованих державах, де розвідки займаються своїми прямими обов'язками, а не виконують інструкції політиканів.

Ніяк не можу зрозуміти: як у часи цифрової цивілізації можна планувати з допомогою рахівниць?!

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18-го жовтня 2023 року.

602-й день Третьої світової війни.

АППН України з перших днів на ідеологічному фронті проти збоченої росії.

ТАК МИ ПОЧИНАЛИ

20 вересня 2016 року: Перший публічний Конгрес.
Вступне слово президента ГО АПН Мироненка П. В.

Вельмишановні Учасники Конгресу і гості!

Дозвольте Конгрес Громадської організації «Академія політичних наук» вважати відкритим.

Щиро і уклінно вдячний всім присутнім за Вашу довіру!

Від сьогодні Громадське об'єднання – громадська наукова організація «Академія політичних наук» розпочинає публічну діяльність як суб'єкт наукової і науково-технічної діяльності відповідно до Законів України «Про громадські об'єднання» та «Про наукову і науково-технічну діяльність».

Група науковців, які заснували Академію, мають за мету об'єднати вчених для цілеспрямованого розвитку політичної науки і гуманітарної освіти, гуманітарних технологій у суспільно-політичних відносинах, взаємної координації наукової роботи, обміну досвідом та захист фахових інтересів, економічних, юридичних, соціальних прав своїх членів.

Початок нашої діяльності за часом не випадковий, бо суспільство вимагає від науковців конкретних пропозицій і дій щодо удосконалення системи влади у період політичної і економічної нестабільності у державі.

Український народ чекає демократичних реформ на шляху від тоталітарного минулого до цивілізованого світу, а державні органи влади, які структурно і ментально знаходяться ще й досі у радянському

минулому, ніяк не налаштуються на законодавчому рівні сприяти змінам.

Саме у цьому надзвичайно важливому питанню вчені політичної науки мають подати руку допомоги владі.

Президент України Петро Порошенко у Щорічному Посланні до Верховної Ради 6-го вересня 2016 року сказав таке: «… за умов, коли агресія Росії проти України все ще триває, а воєнна загроза зі Сходу є найскладнішим стратегічним викликом, питання національної єдності та політичної консолідації – це є питання життя та смерті. Це, власне, головне, що я хотів би сьогодні сказати».

Україна вже втратила понад 10 тисяч своїх синів і доньок за свою свободу і незалежність. Пам'ятаємо це і схиляємо голови перед родинами загиблих.

Шановні учасники Конгресу!

Останні події – воєнна агресія Росії проти України висвітила багато проблем. Держава роками не приділяла достатньої уваги національній безпеці, розвитку і вихованню людини і громадянина. Сьогодні у нас вже є танки та інша зброя, є нова форма військового і поліцейського, але ще немає людини, яка збудує європейську Україну.

Як відомо, держава, котра не дбає про розвиток гуманітарної освіти і науки, втрачає шанс сформувати громадянське суспільство та врешті отримує індиферентну масу, якій все одно: де жити, на кого працювати, кому служити. У кінцевому підсумку держава втрачає саму себе – припиняє своє існування.

Що ми вже маємо для активної діяльності?

Науково-популярний журнал «Суспільно-політичні процеси», четвертий випуск якого готується до друку. Вчора з Парижу надійшов міжнародний шифр журналу ISSN 2518-7546.

Підписано до друку видання – Серія «Бібліотека АПН», перша книга якої вже знаходиться у типографії. Автор Академік АПН Василь Ткаченко «Россия: беспутье агрессора» (російською мовою, щоб і вороги наші змогли прочитати). Сьогодні запускаємо в роботу сайт Академії. Розроблено та зареєстровано Символіку Академії.

Впевнений, що до нашої Академії долучаться молоді науковці, у тому числі і ті, які присутні тут і яким ми дуже раді. Заради Вас, шановна молодь, ми заснували Академію, заради Вас ми готові на важку працю.

Слава Україні!

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ

Демократія потерпає від свавілля неосвічених правителів. Україна потребує переходу на іншу модель державно-суспільного устрою – Правова демократія, де меншість править в інтересах більшості на принципах верховенства права, без винятку.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

18-го жовтня 2019 року.

Політична толерантність українців вже стає проблемою
для України у боротьбі з російською імперією.

Ідеологічна машина Росії, як і СРСР, діє нахабно з натиском і не цурається різних методів ведення інформаційної війни. Наша толерантність і постійне посилання на ідеали стає вже на заваді у нашій боротьбі з ворогом.

П.В.Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18 жовтня 2018 року.

На фоні деяких публікацій щодо посадових осіб розвідки згадав старий анекдот.

Полковник у розвідці – це вище військове звання.

Генерал у розвідці – це той, хто здав п’ять полковників.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18-го жовтня 2017 року.

ПОРАДА НАШИМ ПОЛІТИКАМ У ВЕРХОВНІЙ РАДІ УКРАЇНИ

Введіть у дію результати референдуму від 16 квітня 2000 року і не морочте людям голову.

16.04.2000 року.

Питання, що винесені на референдум і отримали підтримку населення України.

1. «Чи згодні Ви з необхідністю обмеження депутатської недоторканності народних депутатів України і вилученням у зв'язку з цим частини третьої статті 80 Конституції України: «Народні депутати України не можуть бути без згоди Верховної Ради України притягнені до кримінальної відповідальності, затримані чи заарештовані?»,

2. «Чи згодні Ви із зменшенням загальної кількості народних депутатів України з 450 до 300 і пов'язаною з цим заміною у частині першій статті 76 Конституції України слів «чотириста п'ятдесят» на слово «триста», а також внесенням відповідних змін до виборчого законодавства?»,

3. «Чи підтримуєте Ви необхідність формування двопалатного парламенту в Україні, одна з палат якого представляла б інтереси регіонів України і сприяла б їх реалізації, та внесення відповідних змін до Конституції України і виборчого законодавства?»

З повагою П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

19-го жовтня 2023 року.

603-й день Третьої світової війни.

ДЕРЖАВИ-ТЕРОРИСТИ І ПОЛІТИЧНА АНАЛІТИКА

Демократія ніяк не може збагнути, що процедурами від тероризму закритися не можна, це лише провокує на агресію.

Тероризм сприймає лише дзеркальну відповідь своїм діям. Тому саме дієве рішення для демократії – це ліквідація терористів разом з їхніми державними утвореннями.

Людська цивілізація підійшла до того краю, за яким треба визначитись: розвиватись чи оборонятися від терористів.

Постійний стан оборони від терористів притупляє здатність людини і держави до прогресивного розвитку. Сьогодні Ізраїль є показовим прикладом цього явища.

Напівзнищення терористів є напіврозвитком, а насправді – рух у минуле.

Неодноразово писав про математичне моделювання суспільно-політичних процесів. При сучасних цифрових технологіях можна прорахувати не лише дії ХАМАСу, а й неадекватного путіна на десять кроків. Це так очевидно.

В далекому 1979 році я мав честь прослухати курс аналітики від провідних вчених-математиків і дипломатів. Минуло 44 роки, а мені й досі не зрозуміло: чому розвідки провідних держав світу не можуть прораховувати дії терористів і лідерів терористичних держав не декілька кроків.

Можливо їх не тому вчать, або не ті викладачі.

Саме тому в основу підготовки науково-політичної еліти я намагаюсь закласти такі знання, що стануть фундаментом моделювання процесів і дій людини.

Повторюсь: не можна у часи цифрової цивілізації прогнозувати майбутнє на рахівницях. Я знаю керівників установ (закладів) молодших за себе, у яких на робочому столі немає комп'ютера. Таких керівників треба відправляти на пенсію.

Політична аналітика, яка грунтується на математичному моделюванні, має стати основним предметом для політолога. На сьогодні політологи не вивчають основи вищої математики і це є бідою.

У європейських університетах філософія, математика і політологія об'єднані в один факультет, де готують політичних аналітиків. А ми ще й досі радянські і готуємо політологів на базі наукового комунізму.

Викладачі вишів можуть заперечити. То нехай доведуть, що готують політологів світового рівня.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

20-го жовтня 2023 року.

604-й день Третьої світової війни.

НАУКОВО-ПОЛІТИЧНА ЕЛІТА УКРАЇНИ

Поняття «демократія» і «політична еліта» так знівельовані часом і політичними авантюристами, які використовують демократичні ідеали і високе звання «політична еліта» у цілях, далеких від праведних, що потребує фундаментальної корекції як форми, так і змістовного наповнення.

Із теорії питання.

Демократія, народоправство – політичний режим, за якого єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається її народ. При цьому управління державою здійснюється народом, безпосередньо (пряма демократія), або через обраних представників (представницька демократія).

Іноді демократію визначають також як набір ідей і принципів, що стосуються свободи, оскільки вона є інституціональною свободою. У формулюванні 16-го президента США Авраама Лінкольна, демократія – врядування «іменем народу, силами народу і для народу».

Політична еліта – внутрішньо єдина соціальна сукупність осіб, яка складає меншість, але виступає суб'єктом підготовки та прийняття важливих стратегічних рішень у сфері політики.

Політичну еліту характеризує: близькість цінностей; причетність до влади; наявність політичного ресурсного потенціалу; спосіб легітимізації влади.

Функції еліти: стратегічна; організаційна; соціального моніторингу; інтегративна.

Типи політичної еліти: за способом формування:

відкрита (вибори), закрита; авторитарна, тоталітарна, демократична, ліберальна;

за видами політичної діяльності: державна, муніципальна, еліта громадських організацій; правляча еліта, опозиційна еліта та контреліти.

Що ми маємо в Україні?

Виходячи із теорії питання, то нічого, що може асоціюватися з демократією і політичною елітою.

Можна заперечити аргументами: є правляча еліта і деякі елементи демократії.

Якщо дуже притягнути за вуха, то деякі елементи є, але лише деякі.

Намагання так званих «політичних еліт» побудувати демократичні інститути за 32 роки завершились повним провалом, бо, врешті, збудували класичну тоталітарну систему під демократичними гаслами, що маскують політичну корупцію по всій вертикалі і горизонталі відносин держави і суспільства.

Суспільству влада радить під час війни не піднімати питання політичної та іншої корупції. При цьому влада не бажає розуміти, що корупція під час війни є мародерством і має каратися за законами війни.

І де поділась «політична еліта», яка мала б брати активну участь у формуванні стратегії розвитку держави і суспільства?

«Політична еліта», як і «політичні партії» перетворилися у політичні бізнес-клуби, де місця для стратегії розвитку держави і суспільства не знайшлося.

Висновок: ні демократичної форми правління, ні політичної еліти в Україні не існує за визначенням.

Що робити?

Громадянському суспільству, яке почало дозрівати під час війни, треба терміново зайнятися формуванням стратегії руху України у бік демократичного світу і завершити постійно діючий процес реформування і перебудови радянської системи державного управління, що нічого спільного з державотворенням демократичного типу немає.

Імітація державного будівництва, що супроводжується системною політичною корупцією, має відійти в історію, інакше Україна може відійти в історію.

США і союзники, які підтримують Україну у війні, яку розв'язала росія проти демократичного світу в Україні, визначили головним ворогом для України – корупцію.

Це є вироком для України, де «політична еліта» і «демократія» не прижилися на гнилому радянському фундаменті.

Тому пропоную завершити дискусію щодо наявності в Україні «політично еліти» і «демократії», вийти з радянського ментального кола мислення і почати будувати державу на принципах нової моделі державно-суспільного устрою – Правова демократія із залученням Науково-політичної еліти, яку треба формувати вже сьогодні, під час війни, бо після війни знову постануть колишні «демократи» і політичні авантюристи, які здатні лише на грабування Українського народу та доведення до війни через слабкість держави і громадянського суспільства.

Лише прозріння суспільства може вивести Україну у світи.

Багато років пишу про зовнішнє управління Україною на період зростання нового покоління. Значна частина суспільства вже зрозуміла, що влада, яку постійно захоплюють через «вибори» політикани, не погодиться на зовнішнє управління добровільно.

Залишається скористатися нормами Конституції, де задекларовано про єдине джерело влади в Україні, що належить Українському народові.

Джерело має взяти владу у свої руки і передати у законний спосіб тим, хто здатний будувати державу, а не імітувати рзбудову в інтересах тих, кому Україна є лише місцем для особистого збагачення.

Будуймо Україну в собі і навколо себе на принципах нової моделі державно-суспільного устрою «Правова демократія», яку мають впроваджувати кращі представники Науково-політичної еліти України.

Треба брати краще, що є сьогодні у світі, і нести в Україну.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

19 жовтня 2017 року.

РОЗДУМИ НАД МАПОЮ РОСІЇ

Така велика територія Росії, а кількість населення дорівнює населенню Японії. Всіх росіян треба переселити на Чукотку і Магадан, де раніше була каторга. І можливо тоді прозріють. Але ні, не прозріють, бо запізно. Пандемія шизофренії накрила вже всю Росію.

Це ж треба так ненавидіти весь світ і не любити себе, щоб так жити, як живуть люди на Росії: вся каналізація вийшла із ладу і розтеклась у голови кремлівських вождів.

Просто жах!

19 жовтня 2014 року

ХТО ТАКИЙ ПУТІН?

Це такий собі зібраний образ, який втілений в одну ляльку, керованою групою людей. Лялька може бути різною як зовні, так і внутрішньо. «Путін» краще виглядає коли мовчить, бо рівень його підготовки не виходить за межі спеціальних знань з фарбування трави в армії.

Якщо хтось думає, що після путіна Росія стане іншою, то це помилка. Прийде другий Путін, який і стане останнім президентом Російської імперії – Росії, яка зникне, як і СРСР.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

21-го жовтня 2023 року.

605-й день Третьої світової війни.

БЕЗЗАПЕРЕЧНЕ ЛІДЕРСТВО США І УКРАЇНА

Постійно наголошую: ***рівняйтесь на кращих і несіть найкраще, що є у світі, в Україну.***

Ми так довго займалися реформуванням і перебудовою мертвої радянської системи державного управління із залученням ідеологів наукового комунізму, що почали рух у минуле так швидко, що застрягли у системній політичній корупції настільки, що весь цивілізований світ визнав це головною загрозою для України.

Президент США Джо Байден виступив з промовою перед нацією, у якій закликав до підняття рівня безпеки у світі шляхом підтримки України і Ізраїлю у боротьбі проти сил зла, чим забезпечити мирне майбутнє американського народу.

Американський народ підтримує Український і Ізраїльський народи заради своєї безпеки і підтримання демократичного розвитку держав і суспільств.

Це треба дуже добре зрозуміти: прагматичний американський народ, який підняв свою країну на вищий щабель державно-суспільного розвитку, прагне підняти рівень безпеки в Україні і Ізраїлі саме для своєї безпеки.

В Україні за 32 роки жодна влада не вживала необхідних заходів для укріплення безпеки держави і суспільства, а навпаки: грала у піддавки з росією, що і призвело до війни.

І сьогодні, коли цивілізований світ за рахунок платників податків своїх громадян допомагає Україні у боротьбі зі збоченою росією, знаходяться високопосадовці з хибним уявленням свої ролі, які відкрито займаються мародерством, збудувавши системну політичну корупцію по всій вертикалі влади.

Мені деякі колеги говорять, що на Банковій можуть і не знати про масштаби корупції під час війни. Це глибока помилка: побудована

система влади таким чином, що без Банкової і Сонце вранці не встає над Україною.

США і ЄС зацікавленні у подоланні політичної корупції в Україні і чекають Україну у колі демократичних держав, але влада України робить все, щоб нас до цього кола не прийняли.

Дивна ситуація: єдиним джерелом влади в Україні є народ, а реальної влади цей самий народ немає, бо не бажає мати.

Можливо війна промиє мізки суспільству, у що я не дуже вірю, бо історія показала, що купка політичних авантюристів завжди перемагає тих, хто голосує, а не на обирає під час виборів.

Тому вже багато років пропонує запросити США для зовнішнього управління Україною на період до зростання молодого покоління політиків на принципах Правової демократії, де верховенство права стане правилом для кожного громадянина, без винятку.

Президент США просить свою націю підтримати Україну, а сама Україна впирається ногами і руками, бо ментально не готова перейти від радянщини до демократичному шляху розвитку.

Дехто говорить, що треба пройти 40 років пустелею. Це байки. Декілька тисяч років тому потрібні були 40 років, а зараз інший час і інші технології, що дозволяє рухатись швидше.

Кращий досвід треба брати і нести в Україну.

США нам допоможуть, якщо ми самі цього бажаємо. Не влада, яка займається мародерством на війні під кришою системної політичної корупції, а Український народ.

Зріємо і, бажано, дуже швидко, бо можна втратити віру молодого покоління у державу, що стане великою бідою для України. Первинні ознаки втрати віри у молоді вже є.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

22-го жовтня 2023 року.

606-й день Третьої світової війни.

РПЦ В УКРАЇНІ ПІД КРИШОЮ ВЛАДИ

Із Новин.

Зв'язки з РФ треба ще довести: в Раді розповіли, чому процес заборони УПЦ МП може бути тривалим.

«Повинен бути доказаний зв'язок релігійної організації з країною-агресоркою, що вона управляється з країни-агресорки, при цьому дається можливість розірвати цей зв'язок. І це один із міфів, що в законопроєкті буквально записано, яку церкву треба заборонити. Насправді у Московського патріархату є можливість фактично відмовитися від цього канонічного зв'язку, і тоді все буде гаразд. Але якщо релігійна організація не відмовляється, тоді спрямовується позов до суду, а після відповідного рішення припиняється діяльність релігійної організації», – висловилася депутат Кравчук.

==========

З 2014 року УПЦ МП відкрито підтримала агресію росії проти України і у лаврах, які de-jure належать Україні, підтримали дії путіна. А у цей час влада не перериває зв'язок з церквою держави-агресора.

СБУ має достатньо доказів дій УПЦ МП проти України на користь росії, але ці докази блокуються владою, бо кожний третій там чужак. Ось і вся правда.

УПЦ МП – це вороги України. Під час війни забороною має займатися РНБО і Президент України, а не чекати рішення суду, що може затягнутися на роки. Політиканство під час війни дуже дорого обходиться суспільству, яке втрачає своїх кращих синів і дочок на фронті у той час, коли високопосадовці граються у політику і часто на боці росії.

Церква ворога маніпулює свідомістю віруючих, яких декілька мільйонів в Україні. Інформаційно-психологічна війна, яку веде росія

проти України протягом віків, має завершитись повним закриттям всіх релігійних організацій, які мають стосунки з росією через РПЦ.

Люстрація церковних діячів мала відбутися ще у 1992 році після Харківського бунту під проводом РПЦ проти автокефалії Української православної церкви, а сьогодні це має статися терміново і без вагань.

Як радянська влада, так і влада в Україні, яка є ментально прорадянською, вважає Український народ за бидло, а тому не вживає дієвих заходів щодо захисту суспільства від впливу російської церкви (а по факту – секти, бо утворена у неканонічний спосіб).

Всі президенти України, без виключення, підтримували УПЦ МП. Тому і маємо сьогодні розгалужену мережу ФСБ в Україні під кришою, у сучасному розумінні цього терміну, УПЦ МП. І цього не помічає або сліпий, або високопосадовець, який грає на полі росії.

Висновок: Верховна Рада України під час війни діє не в інтересах Українського Народу, який її обрав. Час вручити народним депутатам зброю і відправити на фронт, де вони зможуть показати свої навички і вміння захищати Україну. Але тут є великий сумнів: після війни більшість їх цих народних втечуть із України, бо тут їх чекатиме не лише люстрація, а й народний суд.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

21 жовтня 2021 року.

ПОЛІТИЧНА ДЕМАГОГІЯ

Сьогодні точка зору має бути одна: рятувати країну, яка потрапила у дев'ятибальний шторм. Всяку демагогію треба припинити, бо насувається війна.

Я не розумію де знаходять час високопосадовці для всяких ефірів та інших -ірів допізна, а то і вночі. Всім треба пахати, як селяни у жнива. Час говорити вже давно минув.

Або ми всі разом і кожний на своєму місці будуємо державу, або впадаємо у довготривалу депресію і політичну демагогію.

Що вимагає суспільно-політична ситуація?

1. Жорстка боротьба з корупцією до самого верху.

2. Виконання результатів всенародного референдуму від 16 квітня 2000 року, а не пусте голосування щодо недоторканності.

3. Скорочення державного апарату на 50 % за рахунок введення електронного урядування.

4. Підняття рівня життя населення до середньоєвропейського.

5. Підготовка держави до війни.

Звичайно, що демагоги будуть проти, а нам своє робити задля дітей і онуків.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го жовтня 2023 року.

607-й день Третьої світової війни.

УКРАЇНА РУХАЄТЬСЯ ПО КОЛУ

Неодноразово звертав увагу на те, що під куполами Верховної Ради і Цирку відбуваються аналогічні дії: все рухається по колу діаметром 13 метрів. Народні депутати заходять на арену і діють за вказівкою дресирувальника із Банкової.

Нічого нового на пострадянському просторі. Є одна різниця: за радянських часів депутати не працювати на постійній основі, а збиралися лише на сесії, де голосували за вказівкою дресирувальника із ЦК КПРС.

ЦК КПРС змінився на Банкову, а по суті все залишилось без змін. Зміни відбуваються лише у гаслах, які прикривають системну політичну корупцію.

Імітацію руху України у бік демократичного світу не помічають лише сліпі. США і Європа вже прямим текстом говорять, що в Україні головний ворог — це корупція, а потім вже агресія росії.

Системну політичну корупцію нам самим не подолати, бо ментально ми все ще радянські і не спроможні взяти на себе відповідальність за майбутні покоління. Радянщина прищепила населенню СРСР діяти виключно за вказівкою дресирувальника зверху, де точно «знали» що треба робити кожному громадянину і кожній родині у загальній казармі комуністичного концтабору, із якого ми ніяк не вийдемо, бо слабкі.

Війна до нас прийшла через нашу слабкість, якою скористалась терористична росія. Це треба всім зрозуміти і зробити правильні висновки щодо влади, яку ми обираємо, і яка наступного дня після виборів забуває текст Присяги, яку складала на вірність Українському Народові, який сьогодні захищає демократичний світ від збоченої росії.

А у цей час високопосадовці займаються мародерством на війні, через що гинуть наші кращі сини і доньки. Крадуть без сорому і страху, бо знають про продажну судову систему, яка не закриє мародерів за грати.

Тому постійно наголошую на тому, що лише зовнішнє управління з боку США може змінити вектор руху Україну від радянщини до демократичного світу. Іншого варіанту вже не залишилось. Майдани і війна не сколихнули суспільство до стану прозріння, що є трагедією для всіх нас.

Мушу нагадати деякі прописні речі із історії інших країн.

СІНГАПУР.

Творець сінгапурського дива Лі Куан Ю, перебуваючи в Києві у 2010 році, підкреслив, що за умов стабільної послідовної політики Україна має всі можливості впродовж 10-ти років повністю модернізувати країну, увійти до числа розвинених країн світу.

Лі Куан Ю вивів свою країну із трущоб у процвітаючу державу, яку ставлять у приклад лідери провідних держав світу. Вивів жорсткими правилами і тяжкою працею кожного громадянина. Про корупцію у Сінгапурі не знають.

КУВЕЙТ.

Завдяки експорту нафти Кувейт перетворився в одну із найбагатших держав світу. Рівень життя в цій країні став одним з найвищих у світі. Високий рівень освіти в Кувейті може отримати кожний громадянин. Із пустелі у процвітаючі держави Кувейт вийшов за 30 років.

КАТАР.

Катар має найвищий у світі ВВП на душу населення за паритетом купівельної спроможності (ПКС), відповідно до CIA World Factbook і близько 14 % домогосподарств є доларовими мільйонерами.

В країнах, де державники дбають про розвиток, там і народ почуває себе захищеним.

Україна не вивчає передовий досвід успішних країн і рухається колом через постійно діючий процес реформування і перебудови мертвої радянської системи державного управління, що нічого спільного з державотворенням немає, бо це все імітація руху.

Без зміни форми правління і моделі державно-суспільного устрою ми не перебудуємо самих себе і не збудуємо державу для наступних поколінь.

Для прогресивних змін потрібні державники, яких в Україні одиниці і ті не мають реальної можливості впливати на рух держави. Конституція залишається декларацією намірів, системна політична корупція управляє державно-суспільними відносинами, які не можуть вийти на рівень цивілізованих, бо ментально громадяни України не готові до переходу на демократичні норми існування.

Все рухається по колу.

Після війни, яка завершиться Перемогою України за підтримки США і союзників, настане час розбрату і хитань, що може призвести до трагічних наслідків, якщо громадянське суспільство не згадає про те, що воно є єдиним джерелом влади в Україні – НАРОДОМ, а не народонаселенням.

Нам треба пройти шлях до демократії через диктатуру права, де верховенство права є незаперечною нормою життя для кожного громадянина, без винятку.

Будуймо Україну в собі і навколо себе, якщо ми є Народом!

Доктор Мироненко

22 жовтня 2018 року.

Мої спогади з радянського минулого.

«Советский человек» – це штучно виведений вид людини з подавленою імунною системою, яка здатна жити лише в казармі і у минулому часі.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

3-го березня 2022 року.

=== ВСІ РОСІЯНИ ВИННІ ЗА ВІЙНУ ===

Сьогодні послухав лідерів, політиків, політологів, журналістів, які намагались пояснити Українському народові, що це не населення росії воює, а російська влада.

Наші лідери кажуть, що знають росію і ментальність росіян.

Не маю бажання ображати лідерів, політиків, політологів і журналістів, які «знають» росію і росіян, але зазначу таке:

1. Нічого вони не знають ні про росію, ні про росіян, бо це окрема популяція людиноподібних істот, які здатні вбивати жінок, стариків, дітей просто заради забави.

2. Путін надав наказ змінити владу в Україні. А хто сьогодні вбиває Український народ? Вбивають військові, які вчора були простими громадянами, а сьогодні заради забави за гроші звіряче вбивають Український народ.

3. Росіяни всі однаково психічно хворі і це треба добре розуміти. Вони одягли костюми і краватки на гниле тіло і хвору душу.

4. Росію і росіян можуть знати ті, хто десятки років жив поруч з ними і розуміє їхню психологію, їхню ментальність, яка не змінилася з часів заснування Ордою московського улусу.

5. Український народ має зрозуміти, нарешті, що росіянин на нашій землі повинен бути або мертвим, або вигнаним на росію.

6. Український народ має зрозуміти, нарешті, що в Україні є опозиція до нашої держави і ця опозиція має бути ліквідована. Очистити всю проросійську гидоту, бо наша толерантність вже довела державу до краю, за яким лише прірва.

7. Під крилом політичної влади діють проросійські партії і російська церква, які мають бути заборонені. Наша слабкість породила війну проти нас.

8. Нас не навчили Майдани 2004 і 2014 років. Нам обов'язково треба було дочекатись війни, щоб прокинутись і зрозуміти те, що вже давно відомо: росія – наш вічний ворог і ніколи не була нашим другом, а тим більше одним народом.

9. Наш Український народ генетично сильний, але за 300 років поневолення забув про це.

10. Сьогодні ми прокинулися остаточно і добре б не заснути знову після війни, яку ми обов'язково подолаємо. Подолаємо зі значними жертвами.

11. Вже сьогодні треба думати про майбутній державний устрій і політичний режим, бо й досі живемо за радянськими кальками і з радянською, ментально, владою.

12. Український Народ гідний жити разом з цивілізованим світом, але для цього треба назавжди скинути радянські кайдани з ніг, з рук і з мізків.

Перемога буде за нами!

Слава Україні!

Героям Слава!

Доктор Мироненко
3-го березня 2022 року.
20.20 за Київським часом.

24-го жовтня 2023 року.

608-й день Третьої світової війни.

У ГЛОБАЛЬНІЙ ПОЛІТИЦІ ПОЧАЛОСЯ ВИВЕРЖЕННЯ ВЕЗУВІЮ

Новою «віссю зла» назвав Росію, Китай та Іран лідер республіканців у Сенаті США 81-річний Мітч Макконнелл.

За його словами, світ зараз перебуває у більшій небезпеці, ніж будь-коли за його життя.

«Це надзвичайна ситуація, коли ми повинні активізуватися й розібратися з цією новою віссю зла – Китаєм, Росією, Іраном, тому що це безпосередня загроза для Сполучених Штатів», – заявив Макконнелл.

==========

Процедурна демократія в США прокинулась після 15-річного спостереження за діями росії в Грузії з 2008 року, з 2014 року в Україні.

І лише події в Ізраїлі змусили провідних політиків і аналітиків США звернути увагу на «вісь зла», яка почала загрожувати безпеці США і союзникам по НАТО.

Україна щиро вдячна Американському народові за підтримку України під час війни. Наодинці України вже не існувало б.

Але треба говорити всю правду: і США, і Європа за післявоєнний час (з 1945 року) звикли до мирного часу і не приділяли достатньої уваги тому, що і Росія, і Китай, і Іран не одне десятиліття мріють про переділ світу на свій лад, де місця для демократії не передбачено.

У державників США і Європі не вистачило аналітичних здібностей для прогнозування та прийняття стратегічних рішень з урахуванням дій противників із Росії, Китаю, Ірану.

«Холодна війна» не підготувала світ до полум'я, яке безконтрольно розійшлося світом, як виверження Везувію 24-го серпня 79 року нашої ери – одне з найпотужніших вулканічних вивержень за всю історію існування людства.

Роберт Гейтс, видатний державний і воєнний діяч, неодноразово попереджав Білий дім і Конгрес про насування небезпеки з боку Росії, Китаю і Ірану, на що реакція була млявою.

Сьогодні всі провідні фахівці в галузі глобальної політики б'ють на спалах, але Дев'ятий вал Айвазовського почав накривати світ темрявою, як дві тисячі років тому Везувій накрив Помпеї.

Через дві тисячі років вчені з іншої цивілізації знайдуть рештки папірусів, де прочитають про останні дні діяльності людства напередодні світової катастрофи, яку зупинити не вистачило розуму.

Світ увійшов у цифрову цивілізацію, застосовує штучний інтелект і квантовий комп'ютер у своїй діяльності, а прорахувати дії «вісі зла» не здатний, бо майже всі наукові винаходи плануються для мирного часу без урахування дій людиноподібних істот, які ще не вийшли з кам'яного періоду розвитку і мріють знищити всіх, хто має іншу мету на Землі.

Хто мріє управляти світом, той не здатний управляти собою. Це класика психології особистості тирана і її треба знати всім політикам та науковцям, які аналізують політичні процеси. Неадекватність поведінки тиранів коментувати немає потреби, бо все і так видно.

Неодноразово писав про те, що США своєю допомогою і надією на демократизацію зростили Росію з 1917 року (1917, 1945, 1991) і перетворили її у терористичну державу, яка сьогодні загрожує демократичній частині людської цивілізації.

Ворога треба вивчати не за краватками, костюмами і словами, а за діями і планами, що часто не відповідають зовнішньому обліку.

Перед війною, яку розв'язала збочена росія проти України у 2014 році, я писав про те, що російське народонаселення генетично не здатне до демократичних змін у своїй державі. Вся історія росії будувалася на захопленні чужих земель і знищення народів, яких підкоряли. Нічого іншого це народонаселення робити не вміє.

Декілька днів читаю книги про великих державників, які були творцями процвітаючих країн. Заздрю по-доброму і дуже сумую з того, що ми не спроможні вийти із радянського ментального кола, де люди жили в казармі під наглядом тоталітарного режиму, який перековував людей на біомасу.

Треба спробувати перекувати себе знову, але без страху і надії на когось: лише дзеркало у всьому винне, лише самі ми повинні витягнути себе із минулого.

Після війни США і союзники нам допоможуть підняти економіку, але не змінять нас самих.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

24-го жовтня 2023 року.

608-й день Третьої світової війни. *Продовження*.

ІСТЕРІЯ НАВКОЛО ПУТІНА

Із новин:

у путіна зупинка серця;

путін під апаратом забезпечення життєдіяльності;

лікарі повідомляють про тяжкий стан путіна.

Зомбоване народонаселення вірить, що на росії управляє путін, бо не знають історію російської імперії, де цар (імператор, голова уряду, генеральний секретар, президент тощо) не управляє російською імперією за визначенням, бо форма правління на росії побудована та-

ким чином, що управління державою здійснюють бояри від імені першої особи.

Президент путін – це лялька, яку показують народонаселенню, а управлінням займаються представники кланів, як і має бути в Азії, де знаходяться корені московитів-ординців.

Смерть путіна нічого не змінить, але більшість політиків зовнішнього світу вважають інакше: відійде путін і росія зміниться. Наївна і стратегічно помилкова позиція, яка матиме трагічні наслідки. Після путіна прийде путін-2, а росія прямуватиме, як і до цього, у минуле.

Тому вже багато років намагаюсь донести свою позицію, яка грунтується на фундаментальних знаннях про росію, які здобув протягом 25 років на росії.

Позиція: лише розпад росії на дрібні протекторати у далекому майбутньому може змінити цю територію, де сьогодні мешкає інфіковане на масову шизофренію народонаселення, яке здатне лише на пиятцво, вбивства і згвалтування заради забави та знаходяться у далекому минулому за своїм розвитком.

Цього не розуміють світові політики, які моделюють майбутнє людської цивілізації. Не розуміють тому, що не тому вчились і не ті викладачі викладали історію Homo Sapiens.

У 2014 році один завідувач кафедри, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, який викладав науковий комунізм, назвав мене русофобом. Назвав, бо крім наукового комунізму нічого фундаментально не вивчав. Цей завідувач кафедри, професор і досі доносить до молодого покоління Українців свої погляди з часів наукового комунізму, перефарбовані на сучасний лад маніпуляції.

Я не русофоб, а обізнаний політолог за освітою, який здобув фундаментальні знання і все свідоме життя займаюся тим, чому навчався у Великих вчителів від народження протягом 72 років.

Тому закликаю не довіряти тим, хто не бажає змінювати себе і Україну заради майбутнього.

Росія – це далеке минуле, яке має відійти в історію.

Міжнародний злочинець путін, який «керує» терористичною росією від імені кланів, що мріють управляти світом, має померти у страшних муках за все те, що він і його бояри накоїли в Україні.

Смерть ворогам України!

Доктор Мироненко

НОТАТКИ
ІЗ ЩОДЕННИКА ПОЛІТОЛОГА

Частина IX

(25 жовтня – 24 грудня 2023 р.)

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го жовтня 2023 року.

609-й день Третьої світової війни.

УКРАЇНСЬКИЙ ГАРВАРД

Мав дискусію з колегами з приводу діяльності у післявоєнний час, після Перемоги над терористичною росією.

Думки, як і серед населення України, розділились:

деякі колеги, серед яких і я, вважають своїм обов'язком готувати вже сьогодні підґрунтя для післявоєнного часу;

переважна більшість готова працювати на майбутнє, але після війни.

Неодноразово писав, що після війни може скластися ситуація значно складніша за воєнний час, бо суспільство розділиться на декілька частин: захисники, «патріоти», радянський нафталін і науково-політична еліта.

Якщо дії захисників, «патріотів» і радянського нафталіну можна змоделювати, то науково-політичну еліту треба формувати негайно, бо від її діяльності залежатиме напрямок руху України.

Захисники і науково-політична еліта матимуть однакову мету: знищення системної політичної корупції, ліквідація опозиції до держави у політико-правовий спосіб і розбудова України з новою моделлю державно-суспільного устрою – Правова демократія.

Зрозуміло, що без високоосвічених кадрів стратегічного рівня державного управління збудувати квітучу Україну неможливо. Для цього потрібно терміново будувати Український Гарвард.

Гасла щодо будівництва університетів майбутнього ми чули, але далі розкрадання державних коштів діло не пішло, як завжди.

Згадав один вислів: «В Україні саме таємне є те, як ми будуємо державу». Таємне тому, що будуємо на папері, а далі імітуємо будівництво шляхом розкрадання бюджетних коштів.

Сумно все це, але діагноз громадянському суспільству і державі треба виставити сьогодні, ще під час війни, бо після війни повилазять кроти, які під виглядом «патріотів» почнуть знову брати владу у свої брудні руки, як це сталося після Майданів.

Війна стала великим випробуванням для Українського народу, де яскраво проявилися політичні авантюристи-мародери, яких ніхто не здатний зупинити.

Мародери на війни – це воєнні злочинці, і вони мають бути покарані за законами воєнного часу так само, як російські агресори, бо вина їхня однакова перед Українським народом.

Якщо ми зрозуміємо ці прописні істини, то після війни з'явиться надія на будівництво держави на принципах верховенства права, де закон однаковий для всіх громадян, без винятку.

Але у мене особисто є сумнів, що без зовнішнього управління з боку США ми впораємося із системною політичною корупцією і опозицією до держави.

Хай мене критикують опоненти щодо зовнішнього управління, але ці опоненти нічого не роблять для подолання ганебних явищ нашого суспільства.

Тому пропоную формувати Науково-політичну еліту і будувати Український Гарвард, випускники якого у майбутньому стануть державниками і виведуть Україну у світи після зовнішнього управління на термін зростання молодого одного покоління.

Іншого шляху не бачу, бо інший шлях повертає нас у лоно терористичної росії назавжди без права виходу.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

26-го жовтня 2023 року.

610-й день Третьої світової війни.

ПРОБЛЕМА ДИЛЕТАНТИЗМУ В УКРАЇНІ

Проблема дилетантизму не нова, але під час війни має особливе забарвлення з трагічними наслідками, бо для дилетантів не існує моралі і перепон у своїй діяльності.

Щодо державотворення, то вже все зрозуміло: за 32 роки ми пройшли шлях від радянщини до пострадянщини і не збудували демо-

кратичну, правову, соціальну державу, як задекларовано у Конституції України від 28 червня 1996 року.

Декларувати і імітувати ми навчились досконало, а будувати не виходить, бо на всіх рівнях виконавчої влади сидять трутні за рахунок платників податків, які не навчені державному будівництву за зразком провідних держав світу.

Науковий комунізм заволодів моїм і молодшим поколінням на рівні підсвідомості, що виглядає у мозку прямою лінією між вухами, яку маніпулятори від влади спрямовують у своїх інтересах для підтримки системної політичної корупції, без чого влада існувати вже не здатна.

Це вирок громадянському суспільству і державі, на що звертають увагу у США як на головну загрозу для України. Докерувались, довибирались і дійшли до війни, бо не спромоглися збудувати державу і сформувати політичну еліту.

За 32 роки можна збудувати передову економіку, якщо керуватися інтересами держави і суспільства, як того вимагає Присяга на вірність Українському народові, яку складали всі державні службовці і високопосадовці політичного управління.

Дилетанти не навчаються, але вважають себе фахівцями майже в усіх галузях державного будівництва.

Мені випала честь і можливість майже все життя вчитися одній справі – політичній аналітиці. Незважаючи на те, що мої обидві дисертації присвячені державотворенню, я не вважаю себе теоретиком у політології, а скоріше прикладним політологом і експертом з воєнно-політичних питань.

Набувши достатній досвід і знання, сьогодні займаюся створенням Наукової установи «Академія «Українська Політія», яка має стати фундаментом для формування Науково-політичної еліти України, на що знадобиться не менше п’яти років тяжкої праці.

10 травня 2016 року створена Громадська організація «Академія політико-правових наук України», яка об’єднала науковців суспільних і гуманітарних наук з метою цілеспрямованого розвитку політичної і правової науки та гуманітарної освіти, гуманітарних технологій у суспільно-політичних відносинах.

Тепер дійшла черга до формування Науково-політичної еліти України із членів АППН України, які готові до цього як на рівні теоретичних знань, так і на рівні практичної підготовки.

Дилетанти мають відійти від управління державою і суспільними відносинами, бо далі вже нікуди, далі прірва у державотворенні, чого не бачать лише сліпі, або автори системної політичної корупції, яким професіонали заважають розкрадати все, до чого торкаються мародери під час війни.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

27-го жовтня 2023 року.

611-й день Третьої світової війни.

ДЕРЖАВА-ТЕРОРИСТ РОСІЯ МАЄ БУТИ ІЗОЛЬОВАНА

Декілька поколінь населення Землі зростало з тезою: «Поранений російський ведмідь може натворити багато біди».

Повірили стратегічно хибному сприйняттю росіянина і дійшли до війни. Скаженого російського ведмедя треба не поранити, а вбити. І в цьому полягає різниця, через нерозуміння якої сьогодні гинуть сотні тисяч Українців.

Демократичний цивілізований світ виростив російського скаженого ведмедя з ядерною зброєю, якого зупинити можна лише шляхом ліквідації всього воєнно-політичного керівництва росії та розділу терористичної держави на протекторати.

Інші методи і засоби впливу не подіють, бо скажену істоту, яка загрожує існуванню людства, треба знищити, а не займатися політичною демагогією щодо дипломатичного вирішення воєнно-політичного конфлікту.

Цей воєнно-політичний конфлікт вже називається Світовою війною, про що я вперше написав 24 лютого 2022 року, у перший день

війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним.

Деякі науковці ще називають цю війну російсько-українським конфліктом чи протистоянням. Загинуло вже біля одного мільйона громадян України на фронті і серед цивільного населення, біженців з України понад десять мільйонів, а ми все називаємо конфліктом? Відкрийте очі!

Це не російська-українська війна, а глобальна воєнно-політична катастрофа під назвою «Світова війна» між двома світами.

Російський скажений ведмідь має бути вбитий, а не поранений.

Історію змінити не можна, але забезпечити мирне майбутнє нащадкам ще можна, якщо сьогодні все зробити з холодним розумом, ліквідувавши головного ворога людства на Землі.

У перші дні повномасштабної війни я написав, що росіяни нелюди. І сьогодні моя думка не змінилась, а набула більш глибокого змісту щодо відсутності людяності у росіян.

Росіяни інші, як і інші ті народи, де правлять диктатори. Це народонаселення, яке не спроможне до демократичних змін і зростання до рівня провідних країн світу, бо їхня зомбована підсвідомість не дозволяє сприймати реальний світ адекватно, а тому їм комфортніше існувати у минулому часі, де казарма з кайданами на мізках для них є рідним середовищем.

Цивілізований демократичний світ увійшов в епоху високих технологій і знань, а Росія, Іран, КНДР залишились у минулому.

Але саме трагічне те, що до цієї компанії почав рух Китай. Трагедія Китаю у тому, що він великий за населенням, а тому його рух у бік Росії, Ірану, КНДР матиме ефект доміно: економіка Китаю розвалиться до стану великого смітника.

Кожний народ має право на свій шлях і політичний курс, але не кожний народ здатний обрати свій курс через неадекватне сприйняття реального світу політиками, яких цей народ обрав.

Терористична росія не має майбутнього, і всі надії на те, що після путіна настануть зміни, не реальні, бо в самій природі росії закладено несприйняття іншого світу на генетичному рівні. Росіяни інші і сучасними стати не здатні. Це аксіома, яку треба прийняти і вжити всіх можливих заходів для ізоляції цієї країни до повного розпаду і прозріння через декілька поколінь майбутніх мешканців території, де сьогодні є росія.

Скаженого російського ведмедя треба не поранити, а вбити, а його лігво – Палату № 6 у Кремлі – зрівняти з бруківкою красної площі.

Хто цього не розуміє, той сліпий і не розуміє закономірності розвитку людської цивілізації.

Доктор Мироненко

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА

2-го жовтня 2014 року.

Карти на столі геополітики.

Україною грають дві держави (США і РФ).

Росія за маскою «величі» не розуміє світ і своє місце в ньому, а тому програє Україну.

Шкода, що у цій геополітичній грі загинуть сотні тисяч громадян України, які сьогодні мріють про майбутнє.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

28-го жовтня 2023 року.

612-й день Третьої світової війни.

ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ І ЗОВНІШНЄ УПРАВЛІННЯ

Як не намагаються наші політикани і політичні авантюристи замилити очі громадянам України щодо успішного просування у бік НАТО і ЄС, а без подолання системної політичної корупції, яка охопила законодавчу, виконавчу і судову гілки державної влади, нічого не виходить.

Поки йде війна, то США і союзники дипломатично натякають на головну загрозу для України – корупцію, але після війни ця проблема постане дуже гостро і викрутитись нашим керівникам не вийде.

Україна не пройде шлях до демократії без впровадження диктатури права з елементами зовнішнього управління, бо самі ми не впораємось з цим ганебним явищем, яке стало більшою загрозою за війну.

Модель державно-суспільного устрою «Правова демократія» має вивести Україну у цивілізований світ, але треба накреслити головну мету: досягти верховенства права, за якого закон має стати однаковим для всіх громадян України, без винятку для окремих діячів.

Для досягнення великої мети щодо будівництва квітучої України треба сформувати Науково-політичну еліту, бо «політична еліта» вже показала свою спроможність будувати Україну лише для обраних, які за рахунок коштів платників податків займаються мародерством під час війни, що є воєнним злочином.

Тому залишається лише один шлях: погодитись на зовнішнє управління з боку США і прийняти правила демократичного світу, де незаперечно діє верховенство права.

Ті, хто буде чинити опір руху України у бік НАТО і ЄС, мають бути усунуті від усіх посад без права займати у майбутньому. Гра в імітацію державного будівництва завершена. Час будувати Україну для наших нащадків.

Деякі мої колеги зауважують, що я агресивно реагую на помилки органів державної влади. Маю завірити, що я реагую дуже виважено, бо агресивно буде виглядати інакше.

Дочитав книгу Лі Куан Ю «Із третього світу в перший». Перечитую вдруге і задаю собі важке питання: «Як ми дозволили політичним авантюристам протягом 32 років займатися імітацією державного будівництва і розкрадати державу до стану неспроможності протистояти ворогу, чим і скористалася росія?»

Відповідь на це питання треба обов`язково знайти і публічно об'явити громадянам України, бо інакше руху вперед не станеться. Винні за імітацію будівництва демократичної, правової, соціальної держави, чого вимагає Конституція України, мають понести політичну і кримінальну відповідальність. Прощення за злочини проти держави і суспільства нанесуть шкоду Україні у майбутньому.

Демократія в Україні має стати правовою, а не з ознаками політичного свавілля, як сьогодні.

Переконаний на 101 % у тому, що ми подолаємо і системну політичну корупцію, і ліквідуємо у політико-правовий спосіб опозицію до держави, але лише пройшовши шлях зовнішнього управління. Ментальність Українського народу, яка ще є радянською, треба змінювати швидко, бо повільно коштуватиме трагічними наслідками нашим нащадкам.

За свої помилки і стратегічні прорахунки у державному будівництві наше покоління має покаятись і передати майбутнім поколінням настанову щодо гідного служіння Україні.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

29-го жовтня 2023 року.

613-й день Третьої світової війни.

НОВИЙ СПІКЕР ПАЛАТИ ПРЕДСТАВНИКІВ США

Багато прогнозів щодо негативу для України з обранням Майка Джонсона Спікером Палати представників США.

Чи це так?

==========

Спікер Палати представників США — головна посадова особа Палати представників Сполучених Штатів Америки, нижньої палати Конгресу США. Ця посада заснована 1789 року Статтею I Конституції США. Спікер є політичним та парламентським лідером Палати представників, а також одночасно її головною посадовою особою та очільником адміністрації Палати. Спікером Палати представників є представник Республіканської партії Майк Джонсон (з 25 жовтня 2023 року).

==========

Майк Джонсон, 1972 р.н., перш за все є громадянином США, а потім представником Республіканської партії. За освітою юрист, має ступінь доктора юриспруденції.

Впевнений, що новий Спікер буде керуватись інтересами США у цей глобальний кризовий період, у який завели Росія, Іран і Китай.

Для подолання світової кризи Майк Джонсон спрямує всю свою діяльність, а тому Україні не слід переживати щодо негатива, бо його не буде.

Громадянському суспільству треба перейнятися внутрішньо-політичними проблемами, які насуваються з космічною швидкістю, а після війни можуть накрити і державу, і суспільство, якщо не зупинити системну політичну корупцію, яка стала головного загрозою для існування України.

Друга наша біда – це опозиція до держави, яка готова розірвати Україну на частини. Цю біду треба ліквідувати у політико-правовий спосіб негайно.

Нам треба вжити всіх дипломатичних інструментів для налагодження стосунків з новим Спікером, а не роздувати негатив щодо нього, як це у нас часто буває.

Все буде добре!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

30-го жовтня 2023 року. 614-й день Третьої світової війни.

ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ ДОБІГАЄ КІНЦЯ

==========

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА.

27 лютого 2022 року. 4-й день війни.

НАСТАВ ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ

США І Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

Ребус: Запорізька АЕС – путін у бункері на Уралі.
Треба швидко розгадати.

ЗВЕРНЕННЯ

ШАНОВНІ ДОБРОДІЇ!

Науковці АПН України другий рік пропонують ввести в обіг поняття «Опозиція до держави» до тих, хто виступає проти України в Україні і «Четвертий Рейх» – до держави-агресора. Вказані поняття відображають стан об'єктів, до яких це вживається, бо інші поняття є розмитими.

Час вживати жорсткі і виправдані поняття по відношенню до ворога як зовнішнього, так і внутрішнього.

Слава Україні!

==========

США і Китаю знадобилося майже два роки для розуміння спровокованої збоченою росією глобальної воєнно-політичної кризи, що має термін «Третя світова війна».

Кожний притомний політик, у якого є достатній рівень професійної підготовки, має розуміти процедури вироблення алгоритмів щодо моделювання воєнно-політичних процесів глобального рівня.

Поки США і Китай перетягули канати первенства, світ увійшов у Третю світову війну, вихід із якої треба знайти негайно, бо країни з тоталітарною моделлю державно-суспільного устрою (Китай, Росія, Іран, КНДР) в агонії можуть знести людську цивілізацію.

«Я не знаю якою зброєю вестиметься третя Світова війна, але четверта буде вестися палицями і камінням», – Ейнштейн.

Зустріч Джо Байдена і Сі Дзіньпіна у листопаді 2023 року здатна завершити війну, яку розв`язало російське народонаселення на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним та його оточенням з кремлівської Палати № 6.

Зустріч лідерів країн має відбутися у рамках саміту блоку Азіатсько-Тихоокеанського економічного співробітництва (АТЕС), який проходитиме у Сан-Франциско з 11 по 17 листопада.

Китайська філософія і американська прагматичність мають знайти спільну мову у критичний для людської цивілізації період розвитку.

Я завжди кажу, як мене вчили мої Бабуся і Дідусь, «Все буде добре!»

Людина може боротися проти сил зла стільки, скільки у неї є волі до перемоги. В Україні є воля до Перемоги над ворогом, але сьогодні без підтримки США і союзників нам не впоратись.

Разом з тим маю зазначити таке: без зміни моделі державно-суспільного устрою і форми правління Україні рух у бік демократичного світу буде зачинено. Всяка подальша імітація руху вперед вже оцінюється союзниками як саботаж, за що громадяни України можуть заплатити високу ціну, якщо не подолаємо системну політичну корупцію і опозицією до держави.

Не можна говорити постійно на одну тему і при цьому нічого не робити для будувництва демократичної, правової, соціальної держави, про що декларує Конституція України (Основний Закон).

США і Китай домовляться щодо спільних дій з приборкання росії та інших агресорів, які марять переділити світ на свій збочений лад, але нам самим треба негайно змінюватись і змінювати Україну.

==========

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА.

1 березня 2022 року. 6-й день війни.

МІЖНАРОДНИЙ ТЕРОРИСТ ПУТІН ПІДЛЯГАЄ ТЕРМІНОВІЙ ЛІКВІДАЦІЇ

За навмисні злочинні дії, що загрожують міжнародній безпеці та поставили весь світ на межу ядерної війни, президент росії владімір путін підлягає терміновій ліквідації.

==========

Через півтора роки до цього висновку дійшли і в НАТО. Шкода, що довге прозріння коштувало Україні біля одного мільйона мирного населення і військових на фронті.

Жертвувати чужими долями можна, але не довго, бо за політичну близорукість прийдеться платити життями своїх громадян. Це аксіома, яка вже почала діяти.

Світ прозріває щодо росії і її кривавих союзників.

Прозріти мають і громадяни України, які ще вірять у дипломатичне завершення війни. Лише Перемога над росією принесе мир на нашу землю.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ДО ПОВНОМАСШТАБНОГО ВТОРГНЕННЯ ЗАЛИШАЛОСЬ ДЕВ'ЯТЬ ДІБ

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА

15-го лютого 2022 року.

І ЗНОВУ ПРО РОСІЮ

1. Росія на чолі з путіним є центром світового тероризму.
2. Путінізм – це фашизм у сучасній квазі демократичній обгортці.
3. Ці визначення треба ввести у понятійно-категоріальний апарат політичної науки для адекватного розуміння держави, що провокує людство на самознищення через патологічне несприйняття цивілізаційного розвитку.
4. Путін через неспроможність до стратегічного мислення здатний лише на знищення свого народу, як і всі його попередники.
5. Росія – це територія, де народжуються лише хворі на голову люди через системне пиятство.
6. Самий «великий» демократ на росії є великодержавним шовіністом і не треба чекати від цього народу позитивних змін.
7. Росію треба добре вивчати, бо за незнання ворога можна дорого заплатити життями Українського народу.
8. Від росії постійно треба чекати агресію і бути готовим до масштабної війни, яка вже насувається.

30-го жовтня 2023 року.

НАУКОВА УСТАНОВА
АКАДЕМІЯ «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

ПОВІДОМЛЕННЯ

Підписано Меморандум з Київським університетом імені Бориса Гринченка щодо стажування студентів на базі Академії «Українська Політія». Також дійшли згоди щодо спільної діяльності з підготовки наукових кадрів.

Український державний університет імені М.П. Драгоманова висловив бажання щодо співпраці з Академією «Українська Політія». Готується договір щодо стажування студентів та спільної підготовки наукових кадрів.

Проведено перший раунд переговорів з Латвійським університетом «ISMA» щодо стажування науковців Академії «Українська Політія».

ХРОНІКИ ВІЙНИ

31-го жовтня 2023 року.

615-й день Третьої світової війни.

ВІДПОВІДАЮ КОЛЕГАМ ЩОДО ПУТІНА

Кілька днів поспіль отримую запитання щодо «смерті» путіна: «Ти прожив на росії 25 років і краще знаєш їхні звичаї і форму правління. Чому мовчиш про путіна?»

Я не мовчу. Не маю бажання коментувати плітки із кремлівської Палати № 6, де адекватних людей не залишилось.

«Смерть» путіна – це спецоперація ФСБ задля вивчення реакції народонаселення збоченої росії, а не для зовнішнього вжитку. Тому коментувати тут нічого.

Неодноразово звертав Вашу увагу на те, що путін не управляє росією. Він є лялькою в руках спецслужб, яку виставляють на показ, коли цього потребують ситуація і інтереси ляльководів.

Смерть путіна не вплине на політику росії. Прийде інший путін, а росія до розпаду на дрібні протекторати не зміниться. Якщо це зрозуміти, то і питання щодо «смерті» путіна стають не цікавими.

Якщо на росії приймуть рішення про те, що путін помер, то це в традиціях росії. Україну це не повинно цікавити.

Наше завдання: вибити ворога з України і добитися разом з союзниками політико-правової і кримінальної відповідальності російського народонаселення з їхніми вождями у Міжнародному Суді і перед Українським Народом.

==========

ІЗ МОГО ЩОДЕННИКА

19-го березня 2022 року.

ПУТІН, ПУТІН, ПУТІН

24-й день війни фашистської росії проти Українського Народу.

На шпальтах газет та електронних носіях інформації звинувачення за війну в Україні покладають тільки на путіна.

Путін – воєнний злочинець і, скоріше за все, психічно хворий. Але ж накази бомбити мирні міста і села та вчиняти геноцид мирного Українського Народу виконують конкретні військовослужбовці – громадяни росії.

Кожний військовослужбовець, від солдата до генерала, складав присягу і знає, що злочинні накази відповідно до військових статутів має право не виконувати.

Тому нам треба, нарешті, зрозуміти правду: проти нас воює збочене російське народонаселення. І не важливо те, цей народ у військовій формі чи вдома погоджується з геноцидом мирного населення.

Путін – воєнний злочинець і його подальшу долю буде згодом визначено. Але поруч з ним на лаві підсудних буде велика кількість цивільних російських високопосадовців і керівного складу Збройних Сих РФ, які приймали рішення щодо знищення Українського Народу,

Це буде «Нюрнберг-2» з палатами, залежно від рангу підсудних.

Висновок з цього: росія є терористичною державою з неофашистською ідеологією і підлягає ізоляції від цивілізованого світу без права мати свої збройні формування, як це було у 1945 році по відношенню до держав, що підтримали нацистську Німеччину.

Україна переможе і закриє собою Європу від російського фашизму ціною життів Українського Народу.

Збочене російське народонаселення має стояти на колінах перед Українським Народом віками, поки не затягнуться генетичні рани на душах людей України.

==========

Моя думка з 19-го березня 2022 року, як і 55 років до того щодо російського народонаселення не змінилась.

У кого є сумніви щодо цього і є бажання повірити у добрих росіян, то мені шкода таких людей. Росіянин – це генетичний збій природи, який треба виправити.

Завершу пост так: мене не цікавить доля путіна і російського народонаселення, яке зникне за свої гріхи перед Українським Народом. Все інше щодо свого ставлення до росіян я детально описав у своїх щоденниках, які вже опубліковані.

Після війни будуть багато писати і говорити про росіян. Напишуть ті, хто не знає росію і росіян. Я буду мовчати, бо все вже все сказав. Допишу третій том свох щоденників і на цьому поставлю крапку.

Мені є чим зайнятися. Україна потребує формування Науково-політичної еліти, яка спроможна вивести Україну у світи через приборкання системної політичної корупції і ліквідацію опозиції до держави.

У кожного сьогодні свій фронт. Я обрав свій фронт ще 10 березня 1983 року, коли скинув із себе кайдати комуністичної партії.

Служу Українському Народові, якому присягнув 2 жовтня 1992 року під час отримання громадянства України.

Ваш доктор Мироненко

31-го жовтня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ.

ПРО СТАТТЮ В TIME

РАДЯНЩИНА ПОВИЛАЗИЛА З УСІХ КАБІНЕТІВ ВЛАДИ

Не мав наміру коментувати статтю у Time від 30-го жовтня 2023 року про оточення Президента України та справ у державі під час війни, але пан Данілов переплутав своє службове крісло з цирковою ареною.

Замість того, щоб зайнятися приборканням системної політичної корупції, що роз'їла державу і суспільство до основ, Данілов шукає винних у витоці «таємної» інформації щодо бардака в державних органах влади.

А поскільки у нас саме таємне є те, як ми будуємо державу, то і висновки будуть відповідні у наших союзників.

Але маю заспокоїти Українців: США і союзники підтримують не українську владу, а український народ, який протистоїть тоталітарній росії за демократію у світі.

Тому криси хай гризуть самі себе, а держава має рухатись вперед, до Перемоги.

Доктор Мироненко

1-го листопада 2023 року.

616-й день Третьої світової війни.

ДЕМОКРАТІЯ У СИСТЕМНОМУ НОКАУТІ

Демократія (політичний режим і ліберальна ідеологія) отримала системний нокаут і потребує термінових фундаментальних і прикладних корекцій щодо політичної конструкції держав з демократичними цінностями.

З 2020 року я наполегливо впроваджую науковий термін «Правова демократія». Сьогодні вже зрозуміло, що класична демократія часів Солона і Аристотеля потребує уточнення, бо світ за понад 2000 років змінився.

Демократія потребує правового захисту у протистоянні з тоталітарним режимам, що за своєю природою є руйнівними.

Демократія декларує повновладдя народу, а виявилась не здатною оперативно і достатньо міцно протистояти тоталітарним режам, що мають за мету знищення демократичного правопорядку і встановлення диктатури.

Сьогодні стосунки демократичних і тоталітарних держав можна порівняти зі стосунками інтелігента з бандитом. Інтелігент діє за моральними правилами і процедурами, а бандит керується тваринними інстинктами.

Демократичні держави дотримуються процедур у взаємовідносинах всередині своїх країн, але виявились не здатними протистояти зовнішнім викликам з боку тоталітарних режимів, де інші психологія і мораль.

Тоталітарна росія (московія) з часів її утворення Ордою не змінилась, бо генетично не здатна до цивілізаційного розвитку.

Історія німецького нацизму не навчила прогресивне людство протистояти злу. Повновладдя народу (демократія) виявилась мильною бульбашкою для пропаганди, а не для реального життя в умовах протистояння політичних систем і режимів.

Нещодавно я задав собі питання: «Чому неандертальці жили поруч з Homo Sapiens і зникли як підвид?» Відповідь лежала на поверхні, але ми цього не помітили. Homo Sapiens виявились агресивнішими за близьких родичів і знищили їх. Еволюція сучасної людини так і не дійшла до рівня мирного співіснування з природою. Homo Sapiens почали деградувати.

Нічого нового не відбувається і Homo Sapiens продовжують знищувати навколо себе все, що слабкіше. Агресія людини не має меж, а тому треба виставити паркани з колючого дроту для тієї частини Homo Sapiens, що марить підкорити цивілізований світ.

Вчені пишаються тим, що увійшли в епоху штучного інтелекту, а здійснити корекцію ДНК людини та гена агресії не змогли, бо не зрозуміли закономірності розвитку людства, яке почало деградувати саме за рахунок агресивної сутності.

Агресивність – це внутрішня соціально-біологічна якість, властива людині, яка визначає її руйнівну та саморуйнівну поведінку.

Головною метою для терористичної росії сьогодні є створення умов для постійних збурень і конфліктів усередині ворожої держави. Це стратегічна лінія політики росії, а не теорія питання. А поскільки росія визначила своїми ворогами майже весь цивілізований світ, то не важко виставити діагноз росіянам: народонаселення з генетичними вадами агресивного типу.

Після війни, а краще вже зараз, вченим треба ретельно вивчити психотип російського народонаселення та остаточно визначити їхнє місце щодо стану розвитку росіянина, який здатний лише на знищення тих, хто інакше сприймає світ.

Комуністичний інтернаціонал влучно визначив: «До основания разрушим, а потом….».

А потім нічого не буде, бо ті, що знищують, нічого не будують. На росії сьогодні відбувається повна руйнація країни і суспільства, що цілком закономірно. Але це народонаселення руйнує не лише свою країну на очах демократичного цивілізованого світу, який відмежувався демократичними процедурами і статтями.

Демократія потерпає від своєї конструкції, бо збудована за принципами, які діяли 250 років тому, а сьогодні інший світ і інші технології, що здатні знищити демократії за лічені години.

Війна на території України за демократичні принципи показала світові нікчемність демократичних процедур, за якими не можна врятувати народ від агресії.

Демократичні держави мають переосмислити свої принципи і дійти спільної згоди щодо уточнення терміну «демократія» з урахуванням тенденцій у глобальному світі, що спонукають до змін.

Демократію треба оточити правовим полем, що здатне оперативно захисти державу і суспільство від агресії.

Штучний інтелект має стати інструментарієм у прийнятті стратегічних політичних рішень, а не чекати реакції посадовця, де людський фактор завжди запізнюється у часі.

Демократія у нокауті – і це треба визнати.

На зміну має прийти Правова демокартія із застосуванням сучасних методів прийняття рішень на базі штучного інтелекту.

Доктор Мироненко

2-го листопада 2023 року.

617-й день Третьої світової війни.

ВІЙНА І УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ

Війна є великим випробуванням для Українського народу і влади, яку обрано для здійснення конституційних повноважень щодо державного будівництва на шляху до ЄС і НАТО, відповідно до Конституції України.

Як відомо, єдиним джерелом влади в Україні є народ.

24-го лютого 2022 року Російська Федерація на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним і його оточенням із кремлівської Палати № 6 здійснили збройний напад на демократичну України, де чинять протягом 617 діб геноцид Українського народу за бажання бути вільними серед вільних.

Чи виявились народ і влада єдиними у протистоянні смертельній загрозі державності в Україні?

НІ. І це є наслідком системної політичної корупції, яка розділила владу і народ в Україні до стану несприйняття. Народ і влада існують у різних вимірах і не перетинаються у просторі, що є трагедією.

США і союзники вже прямо звернули увагу на головну загрозу для України – корупцію. Це вирок державі і громадянському суспільству, яке не вибралося з радянських кайданів.

Багато-хто зауважить, що держави за 32 роки не будуються і для цього потрібен більший термін. Мушу не погодитись з такою тезою, бо є приклади будівництва держав з бараків до високотехнологічного стану державотворення за ці самі 32 роки, за які ми не спромоглися побудувати демократичну, правову, соціальну державу не на базі бараків, а значно з кращого старту у 1991 році.

Не виходить нам самостійно побудувати державу високого технологічного рівня розвитку за прикладом Сингапуру, бо не маємо державників у своїй країні. Обираємо політичних авантюристів, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення.

Понад 15 років тому я написав, що наші будівлі влади інфіковані безкарністю. Майже всі, хто входить в будівлі на Банковій чи Грушевського, з перших днів отримують щеплення від впливу Українського народу.

Замкнуте коло. Владу обираємо самі, а наступного дня влада забуває про текст Присяги, яку складали на вірність Українському народові.

Що робити і як вийти із цього замкнутого кола?

Нічого нового під Сонцем не відбувається і нічого нового у державотворенні не існує.

Є два шляхи:

1) після війни провести примусову пожиттєву люстрацію чиновників і політиків усіх рівнів;

2) запросити США для зовнішнього управління на термін зростання одного покоління.

З пунктом 1) будуть проблеми, бо примусову люстрацію важко уявити без примінення зброї і революції, яку, нарешті, треба довести до логічного завершення зі зміною форми правління і моделі державно-суспільного устрою.

Пункт 2) можна здійснити без зброї, але без примусової люстрації теж не вийде позитивного результату.

І знову глухий кут?

Як відомо, у теорії прийняття політичних рішень не повинно бути глухих кутів. Завжди є вихід.

На мій погляд є вихід:

Влада добровільно, під тиском суспільства, подає у відставку, а на її місце заходить зовнішнє управління від США.

Призначається Конституційна рада для вироблення нового тексту Суспільного договору – Конституції України, де всі гілки влади (включно з президентом, який сьогодні не є гілкою влади), мають розділені повноваження і конкретну відповідальність перед Українським народом.

Основою Конституції має стати нова модель державно-суспільного устрою – Правова демократія, за якої всі рівні перед законом, без винятку.

Народних депутатів і депутатів місцевого самоврядування обирати не на постійній основі до повної відбудови держави за зразком провідних країн світу.

Безумовно, що це маски на картині «Українська Політія», де мають проявитися всі сторони державотворення.

Вірю в Український народ, який протягом віків зміг зберегти рідну мову, культуру пращурів і волю до незалежного мирного існування.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ХТО ЙДЕ ДО ВЛАДИ?

Слабку людину ведуть до влади, а потім на бойню.
Сильна людина стає державником.
Вибір у кожного свій: хтось в історію, а хтось на смітник.

2-го листопада 2014 року.

3-го листопада 2023 року.

618-й день Третьої світової війни.

ВІД «ПОЛІТИКА» ДО «POLITEIA»

Політика є управлінською діяльністю стратегічного рівня щодо внутрішніх та зовнішніх правових стосунків і взаємодій.

У широкому розумінні політика – визначена частина, програма або напрям такої діяльності, сукупність засобів (інструментів) та методів для реалізації певних стратегічних інтересів задля досягнення визначених (суб'єктом політичного процесу) цілей в певному соціальному середовищі.

Політикою позначають процес прийняття рішень, а також поведінку в суспільно-державних установах.

У демократичних суспільствах політику можна спостерігати у взаємодії між певними групами людей у корпоративних, академічних, релігійних інституціях з основою демократичної форми влади та певної політекономічної системи країни.

Politeia – держава.

Якщо Politeia страждає від політики, то треба змінювати політику і політиків.

На перший погляд все зрозуміло, але Український народ з 1991 року постійно потрапляє у халепу через те, що політики, яких народ обирає, неспроможні здійснювати конституційні повноваження на користь України і Українського народу, як передбачено Присягою, яку складають державні службовці і політики.

Чому не спроможні? Не навчені і не мають досвіду державного будівництва за прикладом провідних демократичних країн світу.

Можна привести для прикладу країни арабського світу, де у пустелі за лічені роки будують урбанізовані сучасні міста і держави, молодь навчають у провідних країнах світу. Це розвинуті економіки і багаті держави.

Що нам завадило за 32 роки побудувати на чудовій землі демократичну, правову, соціальну державу, як задекларували у Конституції України?

Важке запитання. Але на нього треба відповідати чесно, бо не буде поступу вперед без глибокого політико-правового аналізу минулого і моделювання майбутнього із застосуванням штучного інтелекту, бо «інтелект» наших спеціалістів, як показав час, не годиться для моделювання майбутнього через генетичний збій у період перебування під російською окупацією у 400 років.

Визначаємо головні проблеми:

Системна політична корупція;

Опозиція до держави;

Не визначена модель державно-суспільного устрою;

Відсутня державна ідеологія;

Викривлена історія України.

Тут Вам і базис, і надбудова.

Саме у такому порядку, від п. 1 до п. 5, треба моделювати поступ України у бік демократичного світу.

Без подолання системної політичної корупції не можна ліквідувати у політико-правовий спосіб опозицію до держави.

Без ліквідації опозиції до держави не можна визначити модель державно-суспільного устрою.

На базі моделі державно-суспільного устрою треба сформулювати ідеологію державного будівництва, без чого неможливо визначити економічну модель розвитку.

Концепцію написання історії України можливо здійснити лише після формування державної ідеології, яка має стати основою Конституції України.

Україна має закріпити своє правонаступництво від давніх пращурів, які будували держави на території сучасної України і мріяли про незалежність від інших держав і народів.

Як практично втілити всі п'ять пунктів?

Ліквідувати системну політичну корупцію без зовнішнього управління Україна не здатна, бо ментально громадянське суспільство все ще знаходиться у перехідному періоді розвитку від радянщини до пострадянщини і досі не позбулися рабської психології російського типу, де кожний керівник від Бога, а народ є підданими без права на обговорення дій влади.

І це є самою великою нашою проблемою.

Тому постійно наголошую на тому, що треба якомога швидше зрозуміти наші головні проблеми і вжити термінових заходів щодо запрошення США для зовнішнього управління на термін зростання одного покоління не інфікованої радянщиною молоді.

Не буде толку з наших політиків і чиновників, які не можуть моделювати майбутнє України без вказаних мною головних проблем.

Дешевше для держави і суспільства запросити іноземців на 25 років, ніж терпіти саботаж своїх гнид, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення.

Ось така неприглядна картина виходить для майбутнього України: або ми рухаємось вперед з допомогою США і союзників, або залишаємось прорадянськими і рухаємось разом з росією в історичну прірву з наступним розпадом на території вже інших держав.

Про державу з назвою «Україна» можна забути і визнати, що ми добровільно зруйнували свою державу і наші нащадки житимуть під іншим стягом і з іншою мовою.

Сьогодні в Україні вирішується доля людської цивілізації і це треба усвідомити.

Політика і Politeia мають стати одним організмом і на чолі з Науково-політичною елітою виведе Україну у світи з допомогою зовнішнього управління з боку США.

Більшість притомних громадян України, яким Україна є рідною, вже зрозуміли, що з нашими політичними авантюристами, які називають себе політичною елітою, нічого доброго не буде.

Тому будуємо Україну в собі і навколо себе терміново, бо завтра, після війни, знову повилазять рідні гниди і знову поведуть Україну по колу циркової арени з шорами на очах Українського народу.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

4-го листопада 2023 року.

619-й день Третьої світової війни.

КОРУПЦІЯ = МАРОДЕРСТВО

Українському народові радять не говорити під час війни про корупцію. А чи відомо авторам таких закликів, що корупція під час війни є мародерством і має каратися за законами воєнного часу?

Корупціонерів-мародерів під час війни треба страчувати, а не замовчувати їхні злочини. Саме м'яке покарання для мародерів має бути конфіскація всього майна (разом з майном усіх родичів) і відправка до штрафних підрозділів Збройних Сил України. Хай риють окопи на першій лінії оборони.

Ніколи не розумів людей, які дозволяють собі жити за рахунок крадіжок у інших людей. Дехто каже, що наші гниди крадуть не з допомоги США і союзників, а з Державного бюджету України. Уявіть собі цинізм таких заяв. Державний бюджет розкрадають, а поповнюють його з допомоги США і союзників. Ось така картина маслом. Гидко і соромно відчувати безпорадність у той час, коли наші сини захищають Україну, а мародери із числа високопосадовців наживаються на війні за рахунок платників податків.

В усі історичні часи мародерство на війні каралося смертною карою. Тому сьогодні треба не замовчувати, а викривати мародерів і корупціонерів негайно і виставляти інформацію про них всюди, якщо наші правоохоронні органи не спроможні виконувати свої функціональні обов'язки щодо викриття корупціонерів-мародерів належним чином, як того вимагає Присяга.

Непокараний злочин обов'язково спричинить ще більш тяжкий злочин. Це аксіома, про яку мають знати студенти з першого курсу юридичного факультету.

Тому закликаю всіх виявляти факти корупції-мародерства під час війни і вживати заходів щодо незворотності покарання.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го листопада 2023 року.

620-й день Третьої світової війни.

РАДЯНЩИНА НА ФРОНТІ І У ВЛАДНИХ КАБІНЕТАХ

Не планував піднімати цю тему до завершення війни, але щодня надходить інформація щодо зверхнього ставлення командирів (начальників) до підлеглих за принципом «я начальник, а ти дурень».

Вина за загибель 22-х військових на фронті під час вручення їм нагород біля Запоріжжя лежить повністю на організаторах цього дійства.

Днями отримав інформацію про те, як командири використовують підготовлених операторів наведення дронів за принципом «забивання цвяхів айфоном»: посилають рити окопи.

Ми ще ментально радянські за ставленням до підлеглих на всіх рівнях, бо командир (начальник) від Бога, а підлеглий є підданим без прав. Радянщина ординського замісу.

За 400 років російської окупації ми набули ганебних російських якостей щодо ставлення до ближнього, що не було притаманно нашим пращурам.

Неодноразово надходила інформація щодо необґрунтованого втручання командування у бойові дії первинного підрозділу на фронті, внаслідок чого мали 200-х і 300-х.

Нам розповідають про солдатське м'ясо з боку росії, а чим ми кращі, коли командири (начальники) не дбають про солдата на війні, а вище керівництво займається ще й мародерством, бо корупцію під час війни інакше називати не можна.

Треба швидше змінювати ставлення до підлеглого і виходити із радянщини, бо не буде у нас поступу вперед до демократичного світу.

Ми так гарно навчились звітувати про виконання вимог ЄС і НАТО, а на практиці все це лише на папері, бо для виконання законів, що приймаються на вимогу ЄС і НАТО, треба мати іншу ментальність і інше ставлення до Українського народу з боку влади, яка живе за своїми правилами і не відчуває відповідальності за свої дії перед Українським народом, на вірність якому складала Присягу.

Майдани і війна не вчить нашу владу, бо наша влада впевнена у тому, що Український народ не здатний змінити форму правління і модель державно-суспільного устрою на вимогу суспільства і сьогодення.

Нас, безумовно, приймуть і до ЄС, і до НАТО авансом, але за такого ставлення до ближнього у нас нічого доброго не вийде.

Українська влада протягом 32 років грала на полі росії і сьогодні ще не стала проукраїнською, а тому єдиному джерелу влади в Україні, народові, треба прокинутись і зрозуміти просту річ: владу треба передати державникам, а не політичним авантюристам, які протягом всього періоду незалежності не спромоглися здійснити кроки у напрямку будівництва демократичної, правової, соціальної держави.

Шори з очей треба зняти і подивитися на дійсний стан державотворення в Україні. Час будувати Україну за прикладом провідних держав світу, а не займатися постійно діючим процесом реформування та перебудови, що є імітацією державного будівництва.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

6-го листопада 2023 року.

621-й день Третьої світової війни.

РОСІЯ ЗАБЛУКАЛА СЕРЕД ТРЬОХ СОСЕН

Велич Золотої Орди засіла в головах пацієнтів кремлівської Палати № 6 на генетичному рівні так міцно, що за століття не спромоглися зрозуміти цивілізаційні зміни у світі.

Психіатрія для таких пацієнтів визначила діагноз «циклофренія» або «маніакально-депресивний психоз» (грец. mania – божевілля, пристрасть, потяг + лат. depressio – придушення, пригнічення) — ендогенне психічне захворювання, перебіг якого відбувається у вигляді депресивних або маніакальних фаз.

Перечитую історію московії-росії і не можу знайти правителя з адекватним сприйняттям реального світу. Кажуть, что правителя робить свита. Виходить, що і свита неадекватна на московії-росії, бо постійно вигадує свою історія, яка не має жодного відношення до історичної науки.

У 18-му столітті за часів Петра Олексійовича заснована російська імперія (1721 р.), запозичили кольори прапора і назву держави з Європи (прапор з Нідерландів, а назву з «Prussia»), а потім Катерина II збагнула щодо нестиковок в російській «історії» і вигадала походження від Русі, до якої росія не мала жодного історичного відношення щодо мови, культури, ментальності тощо.

Вигадали назву «Київська Русь», від якої наші «вчені» не можуть відмовитись, бо ще радянські за ментальністю.

Історія Московії-Росії є суцільним фантоном (примарою).

Нашим молодим історикам треба зайнятися вивченням історії України за артефактами, які ще можна знайти в архівах інших держав, де є спогади про нашу державу з давніх часів.

Війна, яку розв'язала збочена росія на чолі з міжнародним воєнним злочинцем, має суто історичні причини.

Сьогодні нам треба виборювати не лише незалежність, а й нашу історію, яку українські «історики» ще й досі не написали.

ІЗ МОЇХ ЩОДЕННИКІВ

5-го листопада 2021 року.

ДІЙСНА ПРИЧИНА ВІЙНИ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ

Московія-Росія існує всього 500 років.

1514 рік – початок існування Московського царства.

Московське царство, яке відійшло від Золотої Орди, у 1514 році оголосило про свою власну державу.

Ось і вся причина, і правда про війну Росії проти України.

У Московії-Росії немає своєї 1000-літньої історії без Русі-України, а це для «великої» Росії неприпустимо.

Ідея-фікс щодо 1000-літньої історії завела росію у глухий кут, із якого цивілізованого виходу вже не існує, крім розпаду та повернення у кордони московського царства часів Золотої Орди.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

7-го листопада 2023 року.

622-й день Третьої світової війни.

ВИБОРИ – 2024

Суспільству обережно повідомляють, що 31-го березня 2024 року плануються вибори Президента України.

Що нам прописує

Закон України «Про правовий режим воєнного стану»?

Стаття 11. Діяльність Президента України в умовах воєнного стану.

1. Президент України в умовах воєнного стану:

1) здійснює загальне керівництво запровадженням та виконанням заходів правового режиму воєнного стану;

2) приймає за пропозицією Ради національної безпеки і оборони України рішення щодо залучення Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів до здійснення заходів правового режиму воєнного стану;

3) здійснює стратегічне керівництво Збройними Силами України, іншими військовими формуваннями та правоохоронними органами через Генеральний штаб Збройних Сил України;

4) визначає порядок проходження військової служби.

2. Президент України у період дії воєнного стану може прийняти рішення про відсторонення від займаної посади посадової особи, призначення на посаду та звільнення з посади якої віднесено до його повноважень, та покладення на відповідний період виконання обов'язків на іншу особу. Особа, на яку покладається виконання обов'язків відповідно до цієї частини, повинна відповідати вимогам, визначеним законом для зайняття відповідної посади, з урахуванням положень цього Закону.

3. У разі закінчення строку повноважень Президента України під час дії воєнного стану його повноваження продовжуються до вступу на пост новообраного Президента України, обраного після скасування воєнного стану.

4. Повноваження Президента України, передбачені Конституцією України, в умовах воєнного стану не можуть бути обмежені.

==========

Із наведеного витікає, що вибори Президента України у період воєнного стану проводити не можна.

Маніпулятори від політики мають зрозуміти, що за порушення законів України щодо воєнного стану і за невиконання конституційних повноважень щодо підготовки держави до війни треба нести політичну і кримінальну відповідальність.

Саме у такому контексті треба розглядати наміри політиканів провести вибори Президента України 31 березня 2024 року.

Спочатку треба завершити війну, яку розв'язала терористична росія, потім вжити заходів щодо повернення громадян України, які стали біженцями в інших країнах, визначити термін адаптації після війни, а потім можна говорити про початок виборчої кампанії і Президента України, і Верховної Ради України.

Якщо у Президента України є бажання скласти повноваження, то згідно з Конституцією України повноваження Президента переходять до голови Верховної Ради України, а у разі відсутності голови Верховної Ради України – до Прем'єр-міністра України.

А якщо деяким політиканам і політичним авантюристам не терпиться провести вибори задля задоволення особистих потреб, то хай їдуть туди, де воля народу не приймається до уваги.

Ось така конструкція має бути за законами України.

У січні 2019 року я передав листа Петру Порошенку через його помічника, у якому аргументував його поразку на виборах Президента та просив зняти свою кандидатуру. Не дослухався, бо відірвався від реальності.

Сьогодні маю обгрунтовану думку про те, що у Володимира Зеленського немає шансів бути обраним повторно, а тому раджу не затівати під час війни виборчу виставу, а краще подбати про гідне завершення своєї каденції на посту Президента України та приборкати свою команду щодо корупції-мародерства.

Доктор Мироненко

8-го листопада 2023 року.

623-й день Третьої світової війни.

УПРАВЛІННЯ СОБОЮ

З прозиції прожитих років можу стверджувати, що управління собою є надскладною справою для людини.

У далекі молоді роки два моїх мудрих вчителя (Дідусь – Мироненко Михайло Іванович, 25.05.1885-15.11.1969, і академік Бехтерєва Наталія Петрівна, 07.07.1924-22.06.2008) майже однаково говорити про управління собою.

Дідусь говорив простими словами, але мудрість його слів не була простою: «Все життя вчись у мудрих людей управляти собою, бо залишаєшся один у цьому світі».

Академік Бехтерєва Наталія Петрівна ділилася зі мною своїми спостереженнями за людьми, які управляють великими колективами. Говорила: «Людина може управляти колективом і навіть державою, але собою управляти може далеко не кожний, бо це є самим складним процесом діяльності мозку, до розгадки якого ми тільки почали наближатися».

Мудрі поради і Дідуся, і Наталії Петрівни я почав розуміти вже у зрілому віці, коли давав поради синам і своїм учням.

У молоді роки ми часто не враховуємо досвід попередніх поколінь, але згодом приходить розуміння того, що мудрість – це привілей старшого покоління і треба прислухатися до порад тих, хто поруч з Вами.

Я часто подумки звертаюся до своїх Дідуся і Бабусі, які виховали мене від народження, а також до мудрих вчителів, які супроводжували мене по життю. І кожного разу отримую мудру відповідь і поради.

У моєму житті було всяке: добре і світле, але й трагедії і зради. Чорне і біле завжди йдуть поруч і це називається життям.

Для управляти собою треба навчитись відноситись до ближнього з повагою і любов'ю, бо інакше з Вас вийде і некчемний керівник, і слабка людина, яка ніколи не зможе управляти собою. Це аксіома.

Людина, яка не поважає і не любить ближнього, не здатна на добрі вчинки, а тому у неї залишається один шлях – у небуття.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

9-го листопада 2023 року.

624-й день Третьої світової війни.

БЕЗДАРНІСТЬ – ЦЕ ДІАГНОЗ

Цей діагноз відноситься тільки до «політичної еліти», яка інфікована безкарністю, всезнайством і низьким рівнем політичної культури, що є наслідком тривалої радянської, а до цього російської окупації України, коли знищували все українське: мова, культура, традиції, ментальність, пам'ять пращурів.

Виховано покоління політиків-рабів, яких не підготовлено до стратегічного мислення задля будівництва успішної держави.

В Україні не існує Вищої школи підготовки кадрів стратегічного рівня, що є проблемою для державотворення. НАДУ переведено в статус структурної одиниці вишу, де декілька років будуть знищувати саму ідею підготовки кадрів вищого рівня, а потім знову виведуть в окремий Університет Держави. Але це буде потім.

Час кожному будувати Україну в собі і навколо себе для своїх нащадків. Іншого рецепту будівництва процвітаючої держави не існує. Цю думку треба забивати цвяхами в голову кожному учневі школи, студентові вишу і молодим спеціалістам. Молодь має зрозуміти, що ніхто крім них самих державу не збудує.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

10-го листопада 2023 року.

625-й день Третьої світової війни.

МОЇ УНІВЕРСИТЕТИ

Підготувати покоління до стрімкого зламу звичного – завдання не просте, але вкрай важливе.

Кожний із нас пам'ятає про завершення шкільного навчання, мрії про велику і щасливу життєву дорогу.

Але вже згодом ми стикаємось з проблемами, про які раніше не чули, а в школі про них ніхто не повідав, бо у програмі не було предмета щодо підготовки до дорослого життя.

Сьогодні, коли значна частина життя минула, намагаюсь провести аналіз того, як я рухався життєвими стежками без підтримки.

Казав мій Дідусь: «Вчись у мудрих людей управляти собою, бо ти один залишаєшся у цьому світі». І я вчився. Прихиляв голову до кожного Вчителя, який звернув увагу на хлопця із села, і навчався у них.

Вдячний долі за те, що поруч завжди були мудрі люди, у яких я переймав знання і мудрість. Низько преклоняю голову перед усіма, хто вчив мене добру і любові до ближнього.

Через багато років я висловлюю вдячність і тим, хто бажав мені зла, бо вони загартовували мене. Злами долі загартовують більше, ніж спокійне життя. Злами залишають глибокі рани на серці, але загартовують.

27-го лютого 2023 року я написав: «Прожив 40 років від інфаркту до інфаркту». У 32 роки я вже пройшов мідні труби, які навчили мене самоуправлінню і не дозволяти маніпулювати собою. Це були мої університети: мудрі і жорсткі.

Ніколи не служив особам. Служив справі, як навчали мудрі люди. Особам служать слабкі люди, а я намагався вчитися у сильних і сам ставав сильним.

Тепер я знаю життя, але став жорстким і добрим одночасно. Жостким до себе і добрим до своїх учнів, які вважають мене жорстким. З роками учні розуміють мою жорсткість, за якою маскується відпові-

дальність за них, бо учні мають довіряти вчителю. Довіра учня – це сама велика нагорода для вчителя.

У кожного свої університети життя, але не кожний справно проходить їх. Сильні стають незалежними, а слабкі рухаються у бік стада, яким управляють барани.

Намагаюсь створити колектив сильних особистостей для виконання великої і світлої ідеї щодо формування Науково-політичної еліти, але розумію, що це завдання надзвичайно важке.

Рухаюсь вгору, бо іншого шляху не знаю.

Доктор Мироненко

11-го листопада 2023 року.

626-й день Третьої світової війни.

ВИВЕРЖЕННЯ ВУЛКАНУ НАВКОЛО ІРИНИ ФАРІОН

Як вибратись із темного кола, як забутись хоч на мить? Де сховатись? Ніде. Весь світ – відкрита кровоточива рана.

Кров всюди: в душах, в словах, в діях.

Вибухнув вулкан після виступу Ірини Фаріон, яка захищає державну мову.

Відсутність державної політики щодо української мови, мови титульної нації в Україні, привело нас до війни, бо саме руськоязічне народонаселення протистоїть демократичному руху України і постійно провокує внутрішньополітичний конфлікт.

Сьогодні притомні українці мають стати Іринами Фаріон, бо завтра може не бути Української мови і Української держави, якщо ми підтримаємо критиків зі стада баранів без Батьківщини.

Кожний критик Ірини Фаріон діє за принципом: «Я цю книгу не читав, але вона погана».

На 32-му році незалежності ми ще змушені захищати державну мову від агресивного засилля мови держави-агресора.

Соромно за громадянське суспільство, за освітньо-наукову спільноту, за органи влади, які стали на бік критиків Ірини Фаріон.

Доктор Мироненко

12-го листопада 2023 року.

627-й день Третьої світової війни.

ЗНОВУ (ВЖЕ) ПРО ВИБОРИ

У математичному моделюванні політичних процесів, як завжди, не вистачає одного інтеграла. А якщо об'єктивно, то ми майже не знаємо суспільство.

В Україні у 2019 році обрали Президента та народних депутатів і це рішення Українського народу треба поважати.

Тепер запитання: як визначитись, хто є сьогодні державником, хто популістом, хто опозицією до влади, а хто опозицією до України. І тут складно виставити вірний діагноз і виписати понятійний апарат.

Демократів у нас сприймають часто за анархістів.

Державників – за диктаторів.

Опозиціонерів до України – кремлівськими агентами.

І в цьому є і правда, і не зовсім правда.

Якось після лекції один слухач задав мені питання: «Чи правду описав Віктор Суворов про військову розвідку в Акваріумі?» Моя відповідь була такою: «Віктор Суворов написав майже правду, але ця правда описана через призму особистої образи, що може виглядати майже неправдою».

Нам треба навчитись розрізняти державотворців від політиканів, а тоді і демократи, і державники, і опозиціонери до України у головах кожного Українця стануть на свої місця: політикани – у нішах для сміття, державники – у робочих файлах, а опозиціонери до України – до спамів.

Кандидат на державну посаду, який нічого у своєму житті не збудував, не виховав гідно своїх дітей, не може сприйматися державотворцем.

Нам треба готувати державників для Українського народу.

Тому АППН України разом з Науковою установою «Академія «Українська Політія» і поставили собі за головну мету – формування проукраїнської Науково-політичної еліти, здатної вивести Україну у світи.

Україна понад усе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

13-го листопада 2023 року.

628-й день Третьої світової війни.

«АКТОР-РОЗВІДНИК» ЗІБРАВСЯ У ПОЛІТИКУ

Похід у політику починається з біографії.

Згадав одну історію з 2003 року. Працював тоді керівником Управління суспільно-політичних питань Адміністрації Президента України.

Надійшла до мене довідка на одного політика (керівника політичної партії). Читаю:

закінчив Національний педагогічний університет імені М.П.Драгоманова;

закінчив Національну академію державного управління при Президентові України.

Співставив рівень підготовки особи, на яку отримав довідку, і засумнівався щодо достовірності цих фактів біографії.

Телефоную ректору Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова Віктору Петровичу Андрущенку з проханням перевірити факт біографії щодо закінчення університету.

Наступного дня отримав відповідь: не навчався.

Телефоную ректору Національної академії державного управління при Президентові України Володимиру Ілларіоновичу Луговому з аналогічним питанням.

Наступного дня отримую відповідь: не навчався.

Спілкувався з поважними ректорами українських університетів, які дивувались фальсифікованим біографіям політиків щодо вищої освіти.

Деякі політики займають високі державні посади без вищої освіти, але з підробленими університетським дипломами.

Треба звернути особливу увагу на підбір кадрів і отримання допуску до державної таємниці, де за процедурою перевіряються всі факти біографії. І тут стає дуже сумно, бо система допуску до державної таємниці відсутня в Україні, бо інакше важко пояснити те, як дея-

кі високопосадовці отримали допуск, маючи родичів першої лінії в державі-агресорці росії, та інші сумнівні факти біографії.

Ознайомився з Програмою «Актора-розвідника».

Якщо коротко, то Програма ні про що. Це підтверджує факт відсутності фундаментальної освіти, або отримання її мимоходом між прогулянками Дерибасівською.

У самій біографії «актора-розвідника» є багато білих плям, на які під час виборчої кампанії треба дати вичерпну відповідь. В його поглядах присутній «русский мир», і він це не приховує.

Ось такі справи у нас: брехня на брехні і брехнею поганяє, що є наслідком системної політичної корупції по всій вертикалі влади.

Політики брешуть і знають, що відповідальності за це не буде, бо нема контролю за брехнею політиків. Складається враження, що такі політики самі вірять у те, про що брешуть. А це вже діагноз.

Висновки робіть самі.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

14-го листопада 2023 року.

629-й день Третьої світової війни.

ОЗНАКИ ФОРМУВАННЯ НАУКОВО-ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ

У 2022 році, під час війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним, Вчена рада Академії політико-правових наук України прийняла рішення відкрити відділення Академії у регіонах України.

Протягом року відкрито Дніпровське, Черкаське, Закарпатське, Прикарпатське, Чернігівське відділення, які згодом, за кількістю членів АППН України, отримали статус філії.

У стадії формування відділень наукові осередки Тернополя, Полтави, Вінниці, Житомира.

Маю визнати, що науковці з регіонів проявляють більшу активність щодо підготовки України до мирного часу після Перемоги над російською ордою, яка вчиняє геноцид Українського народу за бажання бути вільними серед вільних.

На початку століття один політик говорив мені, що Київ завжди був російськомовним. Зі свого боку додам, що Київ з радянських часів покрився товстим шаром нафталіну, із якого ніяк не вибереться, бо системна політична корупція не спонукає до прогресивних думок і дій.

Тому вся надія на регіональні осередки науково-педагогічних колективів, які за своїм покликанням мають формувати у молоді морально-етичні якості, завдяки чому з'явиться надія на рух України до цивілізованого демократичного світу, який сьогодні стоїть поруч з нами у протистоянні з терористичною росією.

Столиці знадобиться багато часу після війни для очищення від ганебних якостей політиків, які засіли у високих кабінетах, обставилася недоторканністю, наплодили політичних авантюристів, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення.

З 2017 року пишу і майже вже кричу: « Головними загрозами для України є:

системна політична корупція;

опозиція до держави;

воєнна агресія росії».

Саме у такому порядку і треба розглядати загрози для України. Без подолання перших двох загроз нам не подолати третю. Хіба тільки без України подолають її США і союзники. Але тоді треба визнати, що за 32 роки ми не спромоглися побудувати демократичну, правову, соціальну державу, де єдиним джерелом влади є народ.

Приїхали.

Регіони і регіональні еліти виведуть Україну у світи, незважаючи на політичні гальма, які влаштовують політикани із столиці.

Науково-політична еліта почала формуватись не в Києві. І це добре. Революції зверху ніколи не завершувались позитивом для громадянського суспільства.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

13-го листопада 2021 року.

ПРОЕКТ «РОСІЯ»

З 10 листопада 2021 року, з часу підписання Хартії стратегічного партнерства США – Україна, стартував Проект «Закриття Росії від цивілізованого світу».

Держави G-20 дійшли висновку, що Росія є терористичною державою і підлягає повній ізоляції.

Завдання України у цей час зайняти жорстку позицію всіма напрямами діяльності по відношенню до Росії, включаючи повну юридичну ліквідацію опозиції до держави і всіх проросійських організацій, включно з УПЦ.

Час перервати дипломатичні відносини з Росією.

Гра у піддавки з Росією закінчилась.

На Банковій терміново має стартувати відкрита політика по відношенню до проросійських сил в Україні.

Весь цивілізований світ протягує нам руку допомоги, а ми поводимо себе, як капризна дитина у пісочниці.

І, як завжди, пропоную будувати Україну в собі і навколо себе, бо за нами нащадки, яким ми маємо передати Україну, а не трагічну історію про неї.

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

14-го листопада 2023 року.

ЦИФРОВА ЦИВІЛІЗАЦІЯ І «ТРІЩИНИ» У ПСИХІЦІ

Цифрова цивілізація увійшла у підсвідомість, що матиме як позитивні наслідки для розвитку людства, так і негативні для психіки самої людини.

Це можна порівняти з над стрімким ростом людини, коли на спині з'являються «тріщини», бо тіло не справляється зі швидкістю росту. Так можуть з'являтися «тріщини» у психічному стані homo sapiens, що не встигає за технічним прогресом, запроектованим самим людством.

Нам треба вчитись жити в нових умовах: не чинити спротив новому, але не пропустити «червону лінію», за якою штучний інтелект замінить людину і залишить нам місце серед деградуючих спеціальностей.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

15-го листопада 2023 року.

630-й день Третьої світової війни.

МАЛОРОСІЙСТВО В УКРАЇНІ: НАБУТА РЕАЛЬНІСТЬ ЧИ ШТУЧНИЙ ЕЛЕМЕНТ «РУССКОГО МИРА»?

Терміни «Малоросія» і «Київська Русь» штучно введені в історію у 18 столітті задля привласнення історії Русі і нівелювання української ментальності.

Гратися з цими поняттями треба обережно, спираючись виключно на історичні артефакти без ідеологічного наповнення.

Україна сьогодні знаходиться на стадії нестабільного розвитку і потребує політико-правових рішень щодо захисту державної української мови від агресивного засилля російської.

Ми маємо визнати право на вивчення мови національних меншин, що не мають своїх державних утворень.

Малоросійством ми повернемось у минуле, де титульна нація буде другорядною, а це вже питання національної безпеки.

Державотворення – це наука, яку мають творити мудрі державники.

Доктор Мироненко

13.11.2023., 21.00 за Київським часом.

ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК ВІД КОЛЕГИ:

«Що очікуєш від зустрічі Джо Байдена і Сі Цзіньпіна?»

Я все сказав 27-го лютого 2022 року. Лише нагадаю із мого щоденника:

27 лютого 2022 року. 4-й день війни.

НАСТАВ ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ

США І Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

==========

Шкода, що США і Китай йшли до цього дня понад 600 діб, коли гинули сотні тисяч Українців на фронті і серед мирного населення через геноцид, який влаштувало російське збочене народонаселення ординського походження.

США і Китай здатні завершити Третю світову війну і повинні це зробити негайно, бо світ може перетворитися у суцільну криваву рану.

Доктор Мироненко

15-го листопада 2023 року.

Продовження.

15-го листопада 1969 року я був призваний до лав Радянської Армії у війська Протиповітряної оборони, де прослужив до 2-го червня 1983 року.

Незважаючи на те, що з Радянської Армії звільнився у запас за станом здоров'я (після перенесеного інфаркта міокарда) та відмови від

членства в КПРС, вважаю службу школою життя, яка загартувала мій характер, після чого я готовий був прийняти будь-які виклики долі.

15-го листопада 1969 року, у день мого призову, помер Дідусь Мироненко Михайло Іванович (25.05.1885 – 15.11.1969), про що я дізнався лише через місяць у Кулябі Таджикської РСР, де була розташована школа молодшого спеціаліста (школа сержантів) військ ППО.

Дідусь боровся з тяжкою хворобою, але після мого призову прийняв рішення відійти у вічність. Так поступають сильні люди. Так само відійшла у вічність моя Бабуся, Мироненко Векла Олексіївна, на 90-му році життя. При повній свідомості у присутності рідних промовила останні слова і пішла у вічність.

Довгі роки для мене це було загадкою людської природи: як можна при свідомості бажати покинути світ. Але з роками став розуміти як сильно мої Бабуся і Дідусь любили рідних, що не бажали причиняти клопоти своєю хворобою.

Намагаюсь і я бути сильним за прикладом людей, які виховали мене від народження, але іноді ловлю себе на думці, що мені ще не вистачає сили волі утримувати себе у залізних рукавицях.

Продовжую будувати Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

16-го листопада 2023 року.

631-й день Світової війни.

СВІТ ВХОДИТЬ У СТАДІЮ КОНТРОЛЬОВАНОЇ КОНФРОНТАЦІЇ

Від війни до миру:

1. Війна;
2. Протистояння;
3. Стадія контрольованої конфронтації;
4. Порозуміння;
5. Мир.

Україна у війні.

США і КНР, від яких залежить подальший хід війни в Україні, заходять у стан контрольованої конфронтації. І це добре!

Контрольована конфронтація – це краще, ніж протистояння, і має перспективу підписання протоколу порозуміння.

Впевнений у тому, що світ рухається до порозуміння, і початок такого порозуміння покладуть США і Китай вже сьогодні.

Віра у Перемогу, як відомо, це вже рух до Перемоги.

Доктор Мироненко

16-го листопада 2023 року.

1-й День вимушеного мирного співіснування.

За сухими дипломатичними стрічками новин можна помітити рух США і КНР у бук контрольованої конфронтації, що набуває ознак вимушеного мирного співіснування.

Дві головні держави прозрівають і спільно підходять до політичної шахівниці, де є правила і обмеження, якими слід керуватися у подальших відносинах, бо за США і КНР цілий світ, який через необачні рухи світових лідерів може зірватися у прірву, вихід із якої буде значно тривалішим за сьогоднішні дві війни, що мають всі ознаки Світової.

Доктор Мироненко

ПАНІКА НА РІВНОМУ МІСЦІ

Із Новин.

Палата представників США прийняла бюджет без допомоги Україні і Ізраїлю.

Сенат США ухвалив бюджет без допомоги Україні.

==========

Конгрес США приймає внутрішній тимчасовий документ.

Щодо допомоги Україні і Ізраїлю приймуть відповідний документ після 23 листопада.

Нашим політиканам треба навчитись низько кланятись США і союзникам, а не наводити паніку з приводу допомоги.

Менше красти треба під час війни, що є мародерством, і тоді коштів могло вистачити і на підготовку до війни, і на забезпечення бойових дій.

США і союзники виконають свої обіцянки, а от від наших мародерів, схоже, не скоро позбавимось.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

17-го листопада 2023 року.

632-й день Світової війни.

ПАНДИ ПОВЕРНУТЬСЯ ДО КАЛІФОРНІЇ

Китайський лідер не надав точної інформації щодо того, коли тварини прибудуть до Штатів, але натякнув, що їхнім тимчасовим домом може стати Каліфорнія, зокрема зоопарк Сан-Дієго, звідки три великі панди дев'ять днів тому поїхали на батьківщину.

«Мені розповіли, що багато американців, особливо діти, дуже не хотіли прощатися з пандами і пішли до зоопарку, щоб їх провідати», – сказав Сі у своїй промові, додавши, що зоопарк Сан-Дієго та люди в Каліфорнії «дуже чекають повернення панд».

==========

Якщо провести детальну дешифровку сказаного, то стосунки США і КНР переходять від конфронтації до мирного партнерства.

Все буде добре!

Доктор Мироненко

18-го листопада 2023 року.

633-й день Світової війни.

ДОЛЯ ДВОХ ТЮРОК

Єрмак Вагай-Іртишський і Єрмак Терерів-Дніпровський.

Як відомо, у Всесвіті все рухається по спіралі: нічого нового не відбувається.

Раніше я не вірив у переселення душ, а коли став порівнювати долі деяких діячів, то виявились цікаві факти, що наводять на певні роздуми і висновки щодо політичних процесів у сучасній історії.

Єрмак – прізвище (прізвисько) тюркського походження, яке відображає характер одинака (сам по собі). Але це тільки зовні: що Єрмак Вагай-Іртишський, що Єрмак Тетерів-Дніпровський залежні від психотипу характеру, який формувався у складних умовах без батьківської любові і набув ознак комплексу неповноцінності.

Єрмаки обирають собі господаря, якому намагаються віддано служити, але разом з тим знаходять собі жертву із ближнього оточення, якою маніпулюють в інтересах господаря і патологічних амбіцій, що призводить до трагічного завершення життя.

Єрмаки не помічають різниці між дружбою і зрадою, а тому переходять межу довіри без вагань: сьогодні друг, а завтра ворог.

Єрмаки, що загнані у глухий кут обставинами, схильні до внутрішньої паніки і необачливих кроків, що призводить до втрати сприйняття реальності.

У Єрмаків може бути лише один ворог: сам собі.

Тому очікуємо схожості долі Єрмаків, які не впорались з комплексами дитинства і вирушили у водну стихію.

Я бачив і Іртиш, і Тетерів.

Доктор Мироненко

18-го листопада 2020 року.

COVID-19

МЕДИЧНА І ПОЛІТИЧНА СКЛАДОВІ

(Україна і Японія: тези із порівняльного аналізу)

Якщо взяти медичну складову, то COVID-19 постає майже останнє місце у списку смертності від хвороб. Але цей вірус здатний зачепити слабкі місця імунної системи людини, спровокувати важку хворобу та спричинити смерть. Саме на це вказує більшість наукових статей провідних медичних установ світу. Висновок з медичної складової: кожна людина має дбати про особистий захист від вірусної інфекції і вживати заходів щодо укріплення свого імунітету, що важливо не лише під час пандемії.

Я часто згадую Японію, де мені пощастило працювати з японськими спеціалістами різного фаху. Передивився вчора статистику захворювань на COVID-19: з початку пандемії всього захворіло 119 326, із них померло 1903, одужало 104 637, хворіють 12 786, із них у важкому стані – 272.

Середнє захворювання за 9 місяців пандемії складає біля 13 000 на місяць, як в Україні за один день. І це при тому, що в Японії населення /ювтричі більше, ніж в Україні.

Питання: чому японці здатні вживати відповідних заходів, а українці чекають вакцину?

Відповідь: заходи під час пандемії аналогічні заходам під час надзвичайного або воєнного стану. Має бути прописаний алгоритм дій всіх спеціалістів і керівників у конкретній ситуації. Якщо наші керівники не здатні або не навчені діяти в екстремальних умовах, то треба вживати відповідних політико-правових заходів стратегічного рівня. Якщо алгоритм дій не прописаний, то це є державним злочином проти населення України і винні мають бути притягнуті до кримінальної відповідальності.

В Японії кожний учень школи знає як діяти під час землетрусу, пожежі, вірусної інфекції тощо. Країна готова протистояти викликам, а ми готові лише до гасіння пожежі, що охопила майже всю територію країни.

Тепер про політичну складову під час COVID-19 – і це значно складніше і тривожніше за медичну.

В Україні почала формуватись агресивна опозиція до держави під проводом Росії, яка вдало користується нестабільною суспільно-політичною ситуацією під час пандемії. Опозиція до влади, що вчора була владою, теж грає на полі опозиції до держави, що ускладнює загальну політичну ситуацію в Україні на фоні воєнної агресії Росії.

Воєнно-політичне керівництво держави на чолі з Президентом України Володимиром Зеленським, не маючи управлінського досвіду стратегічного рівня, не вживає екстрених заходів щодо укріплення міністерств і відомств досвідченими кадрами, здатними за короткий термін виправити ситуацію до керованої з наступним зростанням до покращення. На сьогодні оточення Президента можна характеризувати однією фразою «керівники свого кабінету». І це є великою проблемою не лише Президента України, а й держави в цілому.

Приблизно так тезами виказав позицію досвідчений бюрократ, який пройшов «Крим, Рим і мідні труби», битий, але ні разу не падав і йшов по життю з піднятою головою і міцним духом.

Бажаю всім добра і міцного здоров'я!

З повагою П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

Із мого виступу на Конгресі Академії політичних наук 17.11.2017.

«Процес модернізації часто-густо стали сприймати вже не як спонтанний процес іманентного розвитку чи часткових запозичень, а як модель цілеспрямованого втягування певних країн у систему, коли одна чи кілька держав ініціюють і беруть на себе повноту відповідальності за модернізаційні процеси на підопічних територіях. Іншими словами, деякі держави у кризових ситуаціях потребують зовнішнього управління. Так було в Японії, Німеччині, Південній Кореї тощо.

Чи потребує Україна сьогодні зовнішнього управління, чи ми самі впораємось? Питання надзвичайно складне та потребує наукового

аналізу і політичної відповідальності керівництва держави і громадянського суспільство.

Попередній аналіз показує, що в умовах воєнно-політичного конфлікту з Російською Федерацією, яка намагається знищити державну незалежність України як ззовні, так і зсередини шляхом розхитування суспільно-політичної ситуації з метою провокування громадянської непокори та врешті доведення до ознак громадянської війни, сама Україна не зможе впоратись з існуючими викликами.

І справа не лише в агресії Росії проти України, а й у внутрішньополітичних процесах, які загнані політичною і економічною корупцією у глухий кут, із якого нам самим вже не вибратись. Тому слід чесно визнати, що Україна потребує зовнішнього управління. І чим скоріше це буде визнано нашим політичним керівництвом, тим скоріше Україна почне рух до цивілізованого демократичного світу від радянського минулого, яке сидить у нас майже на генному рівні від рядового українця до Президента. Гірко про це говорити, але краще сказати гірку правду зараз, ніж дозволити Росії знищити нас як державу і націю. Іншого шансу для України може не бути».

ХРОНІКИ ВІЙНИ

19-го листопада 2023 року.

634-й день Світової війни.

УКРАЇНСЬКА ДОКТРИНА МАЙБУТНЬОГО

Президент України Володимир Зеленський запропонував до загальнонаціонального обговорення основні орієнтири майбутньої Української доктрини.

«Ми створимо нову і набагато сильнішу Україну! Якою бути Україні-переможниці – визначимо всі разом. Так само, як разом захищаємо свободу та незалежність», – наголосив Президент.

«Як Конституція закладає основи, ми потребуємо Доктрини для нашої держави. Ясної, не розмитої, сміливої Доктрини. Для України, яка йде до перемоги. Та для України-переможниці. Ця Доктрина має

відповідати на всі фундаментальні питання про Україну та наше майбутнє – і нам самим, і нашим сусідам, і кожному в світі», – сказав Глава держави.

Як гарант Конституції України Президент запропонував до початку загальнонаціональної дискусії про Українську доктрину п'ять основних орієнтирів.

Перше – філософія нашої перемоги.

Друге – глобальність української безпеки.

Третє – політика героїв.

Четверте – політика справедливості.

П'яте – трансформація за 10 років (нова зовнішня політика, економіка, відносини між державою і суспільством, розвиток територій, освіта та наука, культура, рівень безпеки та свободи в Україні).

«Це – напрями, які можуть бути розкриті тими чи іншими конкретними пунктами, які нація визначить як важливі», – зазначив Президент.

«Свобода – це дитя небайдужості, а безпека – побратим сміливості. Україна перемоги буде країною, достойною своїх героїв», – наголосив Глава держави.

==========

Сказано все вірно, але до прийняття Української доктрини майбутнього треба визначити форму правління і модель державно-суспільного устрою, без чого не можна рухатись у державотворенні.

ТЕЗИ:

Пункт № 1: Українська Політія – філософія розвитку держави, де визначити параметри політико-правового (конституційного) забезпечення державотворення.

Контури держави:

Назва держави – Українська Республіка;

Форма правління – Республіка (парламентська);

Модель державно-суспільного устрою – Правова демократія;

Вид демократії – Представницька (процедурна);

Ідеологія – Радикальна на основі диктатури права;

Державна мова – Українська. Офіційні мови – Українська і Англійська. Підтримка мов національних меншин, що не мають державних утворень. Російська мова на території України забороняється без виключень;

Виборча система – пропорційна;

Опозиція до держави – заборонена;

Громадянство – єдине Українське. Громадянин України має вільно володіти державною мовою. Громадянин України не може мати іншого громадянства. Громадяни інших держав в Україні можуть набувати статусу «Негромадяни» з відповідними обмеженнями громадянських прав і свобод;

Релігійні організації України діють як громадські організації. Діяльність релігійних організацій, що мають стосунки з релігійними організаціями Російської Федерації, або з їхніми представництвами в інших державах, на території України забороняються;

Пункт № 2: Український народ є єдиним джерелом влади і єдиним суб'єктом визначення конституційного ладу в Україні;

Пункт № 3: Подолання системної політичної корупції, що є головною проблемою на шляху до ЄС і НАТО;

Пункт № 4: Штучний інтелект як інструмент математичного моделювання суспільно-політичних процесів в Україні, де максимально виключити вплив людини на вироблення стратегічних рішень щодо взаємодії держави і суспільства.

Пункт № 5: Електронне урядування – основа діяльності всіх гілок влади в Україні;

Пункт № 6: Посада президента України скасовується, Уряд України очолює Канцлер, який є главою держави;

Пункт № 7: Парламент – Сенат у складі 101 депутата;

Інше є наслідком визначення та впровадження пунктів 1 – 7.

Коли керманичі говорять, що вони зроблять все для того, щоб Український народ жив у квітучій і незалежній державі, то це означає, що нічого не буде зроблено.

Всі обіцянки мають бути покладені у законодавче поле з чітким планом і контролем виконання.

Приблизно так про Доктрину майбутнього України.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

20-го листопада 2023 року.

635-й день Світової війни.

СИМВОЛІЗМ КЕРУЄ СВІТОВИМ ПОРЯДКОМ

Символізм закладено у ментальність людини з початку її існування на генетичному рівні, а тому має найбільший вплив на її дії і думки.

У вік цифрової цивілізації і штучного інтелекту все ще залишається ніша для символізму, що і буде відрізняти людину від біоробота.

Тому чекаємо до 25-го грудня 2023 року гарних новин для України і глобального світу від головних гравців на політичній шахівниці Сполучених Штатів Америки і Китайської Народної Республіки, які мають взяти на себе відповідальність за світовий порядок на Землі, де війна має поступитися мирному співіснуванню.

Все буде добре!

Доктор Мироненко

21-го листопада 2023 року.

636-й день Світової війни.

ПРОЦЕС ЗАРАДИ ПРОЦЕСУ

Україну накриває процес постійного реформування.

В Японії, де я багато-чого перейняв, будь-які проекти чи програми затверджуються тільки за наявності моделювання результату і покрокового планування у часі.

Все просто. Ми ж займаємось реформуванням як постійно діючим процесом без ретельного аналізу і прогнозування результату.

Час об’єднати політологів з математиками в одну команду задля моделювання політичних процесів майбутнього.

Без математики не можна будь-що будувати, а державу тим більше.

Хаос і постійний стан перебудови у політиці відбувається через незнання алгоритмів прийняття стратегічних рішень на основі математичного моделювання політичних процесів.

Без базових знань вищої математики жоден диплом не має бути дійсним. Це Вам говорить гуманітарій за освітою.

Філософи мають вироботи Концепцію руху держави і передати її на виконання іншим фахівцям для ретельного моделювання і планування.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

22-го листопада 2023 року.

637-й день Світової війни.

ВИРІШАЛЬНІ ВІЗИТИ ДО КИЄВА

З'являються ознаки входження у завершальну стадію війни терористичної росії проти демократичного світу на території України, де вчиняється геноцид Українського народу.

Військові керманичі США і союзників звірили годинники з Головнокомандучем ЗСУ перед прийняттям стратегічних рішень у Вашингтоні, що мають остаточно змінити параметри і часові рамки війни, яка безпідставно затягнулася.

США і союзники, нарешті, зрозуміли, що терористичну росію треба приборкати, бо може бути біда для всього світового порядку.

Від КНР теж поступають позитивні сигнали щодо впливу на росію.

Чекаємо гарних новин.

Залишилось навести порядок в Україні, де системна політична корупція заважає глобальним процесам.

Доктор Мироненко

22-го листопада 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

ВІЙНА І ЗРАДНИКИ

Задовго до війни я спілкувався з Предстоятелем УПЦ Київського Патріархату ФІЛАРЕТОМ (Денисенком Михайлом Антоновичем), з яким маю добрі стосунки з 1995 року.

Неодноразово обговорювали суспільно-політичну ситуацію в Україні і навколо України. Патріарх Філарет звертав увагу на те, що в Україні біля третини державних службовців на всіх рівнях працює в інтересах росії, бо ментально вони радянські і не визнають свої дії на користь росії зрадницькими.

Напередодні війни (перед 24-им лютого 2022 року) мені надходили повідомлення щодо готовності росії зайти в Україну, і що деякі наші генерали із спецслужб покинули державу зі своїми родинами. А у цей час Секретар РНБО України говорив, що треба чекати 500 тисяч скупчення російських військ для нападу на Україну, що викликало здивування не лише в Україні, а й у наших союзників, які з вересня 2021 року попереджали про готовність росії до війни.

Питаннями зради на вищому державному рівні після війни будуть займатися не лише наші правоохоронні органи, а й Міжнародний Суд у Гаазі.

Якщо кому не відомо, то нагадаю, що 1945 році США наполягали розглянути питання вини СРСР за знищення свого народу на Нюрнберзькому процесі 1946 року. Але держава-переможець не допустила розголосу своїх злочинних дій перед війною і під час війни.

Як відомо, все рухається колом. Уроки історії наші керманичі не вчать, та і не здатні до вивчення досвіду інших держав і часів.

Неодноразово писав про прояви корупції під час війни, що є ознакою мародерства. Кадрові зміни і те, що за цим стоїть, наводять на думку, що у нас майже вся влада погрязла у корупції, що є гальмом для України на шляху до ЄС і НАТО.

Справляється враження, що влада тримає Український народ за дурнів і діє за правилами циркових вистав, де все спрямовано на піар-акції, а не на державне будівництво.

Зрадників не поважають не лише свої громадяни, а й вороги, що є аксіомою. Але зрадники, які не переймаються законами честі і моралі, діють за принципом «де гроші, там і щастя».

Тому слова Патріарха Філарета про майже третину державних службовців, які працюють в інтересах росії, будуть мати ще довгу історію в Україні і світі, у тому числі і кримінальну, без чого не можна нам рухатись уперед до цивілізованого світу.

Постійні сварки серед вищого воєнно-політичного керівництва свідчать про те, що у нашій державі не все добре з моральними принципами, порядністю і виконанням Присяги, яку складають державні службовці і високопосадовці про служіння Українському народові.

Ті, хто не розуміє різницю між державною посадою і власною кухнею, ніколи не будуть дбати про добробут Українського Народу.

Зневіра Українців до влади набирає обертів і матиме масштабні суспільно-політичні наслідки після війни, що не важко передбачити вже сьогодні.

Шкода, що наше громадянське суспільство розшаровується через свою безвідповідальність за прийняття рішень на виборах, де й досі голосують за піар-обіцянки, а не по справах кандидатів, які наступного дня після виборів забувають про тих, хто їх обрав.

Це все є ознаками зради свого народу і держави.

Нам всім треба навчитись обирати державників, а не популістів і політичних авантюристів, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення, що теж є ознакою зради.

Зрадників під час війни треба страчувати, а не переводити на інші посади.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

22 листопада 2014 року.

МАЙДАНИ НЕ ЗМІНИЛИ УКРАЇНУ ДОКОРІННО

Навіть фізики разом з ліриками мають розумітись у причинах тих подій, що відбуваються. А причини знаходяться всі на поверхні: дії влади щодо відсутності дієвої люстрації папєрєдніків і ігноруван-

ня боротьби з політичною і економічною корупцією провокують протестні дії суспільства. Майдан-3 буде вже без наметів, але зі зброєю.

Громадянське суспільство на порядок обігнало владу у своєму цивілізаційному розвитку. Пропоную вже третій рік створити математичну модель прогнозування політичних процесів. Фізики посилають ліриків, а лірики не знають таблицю множення. У підсумку: народ з вилами по кабінетах влади і всіх нафіг з пляжу. Схоже, що інакше наша влада не розуміє своє місце і роль в державі. Слава Україні!

Петро Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го листопада 2023 року.

638-й день Світової війни.

G-20 у Нью-Делі.

Глобальна структура світу почала рухи у бік мирного співіснування без урахування забаганок терористичної росії, де править колективний путін зі збоченим уявленням світового порядку.

Цього разу лідером на Саміті G-20 став прем'єр Індії Нарендра Моді, що символізує зміну лідерства у світі на користь Індії, де панує виважена політика стримувань і противаг, на відміну від претензій КНР на лідерство в Азії.

Є всі підстави прогнозувати позитивні наслідки Саміту G-20 у Нью-Делі для України, де президент Володимир Зеленський виступив у режимі відеозв'язку.

Доктор Мироненко

24-го листопада 2023 року.

539-й день Світової війни.

МАТЕМАТИКА І ФІЛОСОФІЯ

Є лише дві науки – математика і філософія, які управляють світом, а всі інші допоміжні.

Філософи недомислили, а математики прорахувалися у питанні гармонійного розвитку людства.

Маємо високоточну зброю, а людяність сповзає у догрецький період.

Починаємо знову з філософії і математики: створюємо навколо себе позитив і моделюємо математичним шляхом своє майбутнє.

Все буде добре!

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го листопада 2023 року.

640-й день Світової війни.

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ
АКАДЕМІЯ «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

ЗВЕРНЕННЯ
ДО ЧЛЕНІВ СЕНАТУ АППН УКРАЇНИ

Шановні Колеги!

Суспільно-політична ситуація в Україні потребує від нас координації зусиль щодо формування Науково-політичної еліти, здатної визначити політико-правові напрями розвитку держави і суспільства після війни.

Війна – це не лише трагедія, а й можливість розвитку, про який треба думати вже сьогодні.

Після спілкування з колегами та тривалих роздумів щодо удосконалення діяльності АППН України пропоную такий розвиток з урахуванням Ваших пропозицій та реального стану справ у державі:

1. З метою формування Науково-політичної еліти України в регіонах створити Наукові центри «Політія» з організаційно-правовою формою: приватна організація (установа, заклад). Приклад: *Дніпровський Науковий Центр «Політія»;*

2. Наукові центри об'єднати в Асоціацію «Політія» (договірне об'єднання) з науково-методичним супроводженням Академії «Українська Політія» через Наукову раду із рівним представництвом від Наукових центрів «Політія»;

3. Науковим центрам «Політія» підписати Меморандум зі створення Асоціації «Політія» з визначенням завдань, повноважень і можливостей щодо налагодження видання наукових творів дійсних членів (академіків) Академії «Українська Політія» щодо політико-правових аспектів державотворення та впровадження наукових досліджень;

4. Відповідно до Розділу 13. Статуту Наукової установи «Академія «Українська Політія» обрати дійсних членів (академіків) АППН України дійсними членами (академіками) Академії «Українська Політія» без сплати вступних внесків;

5. ГО «Академія політико-правових наук України» здійснює роль об'єднання науковців і громадських діячів України та іноземних академіків навколо спільної головної мети – розвиток громадянського суспільства через формування Науково-політичної еліти;

6. Створити робочу групу щодо координації створення Наукових центрів «Політія» та Асоціації «Політія»;

7. Термін створення Наукових центрів «Політія» – до лютого 2024 року, Асоціації «Політія» – до березня 2024 року.

Чекаю на Ваші рекомендації до 5-го грудня 2023 року на e-mail: academy.mpv@gmail.com та активну участь у здійсненні викладеного плану дій.

З повагою П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

26-го листопада 2023 року.

641-й день Світової війни.

ПРО ШКОЛУ І ПРИМАРУ ВЛАДИ ПРО «МАЙДАН-3»

І. ПРО ШКОЛУ

Ми навчились проектувати будівлі для шкіл, університетів, закликати уряд підняти зарплати вчителям, професорам, а про школу всередині будівлі і про дитину, яку треба підготувати до самостійного життя, забули. І це дуже помітно по випускниках шкіл і університетів. Сумно.

ІІ. ПРИМАРА ВЛАДИ ПРО «МАЙДАН-3»

В медіа просувається істерія щодо діяльності ФСБ з провокування «Майдан-3», що є авторством внутрішніх політичних авантюристів, які ще напередодні війни готували Україну до капітуляції перед державою-агресором росією.

Системна політична корупція, яка роз'їла державу по всій вертикалі влади і суспільних відносин по горизонталі, дійшла стану неповернення і вже потребує негайної політико-правової оцінки дій політичних діячів, які все більше піклуються про збереження коштів, що здобуті шляхом мародерства під час війни.

«Політична доцільність», що стала фундаментом для системної політичної корупції, замінила Основний Закон – Конституцію України, яка все більше стає декларацією намірів, де норми прямої дії заблоковані.

Маю тверде переконання і розуміння, що Український народ, який за Конституцією є єдиним джерелом влади в Україні, відсторонений від управління державою, що є прямим підтвердженням того, що влада в Україні не належить Народові.

Тому істерія влади щодо насування «Майдана-3», який нібито провокується ФСБ, є вигадкою влади через страх втратити свої крісла і

мільярди, що накопичені шляхом мародерства на крові Українського народу під час війни.

Під час приходу до влади Віктора Януковича я говорив, що у нас кожна наступна влади гірша за попередню. Чому?

Тому, що Український народ, який ментально є ще радянський, вірить лозунгам політичних авантюристів, а не справам, які роблять політики перед виборами і призначенням на високі державні посади.

Примара «МАЙДАН-3» народилась у головах політичних керманичів, а терористична росія лише може скористатися слабкістю влади, яка за певних особистих обставин через дії перед і під час війни піде на поступки росії, що і стане дійсною причиною МАЙДАНУ-3.

Майдан-2004 і Майдан-2013 були спровоковані владою.

Майдан-3 не стане винятком, а лише підтвердженням того, що Українське громадянське суспільство повільно дозріває і не сформоване до стану, коли Політична еліта Суспільства готова взяти на себе відповідальність за державотворення в Україні, чого ми не спостерігаємо понад 32 роки незалежності.

Примара «Майдан-3» вже перетворюється у «Фантом», який на цей раз може знести всю вертикаль і горизонталь всієї влади задля встановлення нової форми правління і моделі державно-суспільного устрою.

Моя давня ідея запросити в Україну зовнішнє управління з боку США набуває практичної дії і стратегічного значення для збереження України і перемоги над терористичною росією, бо наші внутрішні гниди ні на що не здатні, крім імітації державного будівництва під куполом на арені у 13 метрів.

Доктор Мироненко

26-го листопада 2023 року. *//ПРОДОВЖЕННЯ//*

ПРО ШКОЛУ І ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Ми так довго вірили у нашу майже найкращу освіту на Планеті, що непомітно дійшли до рівня плінтуса.

Сьогодні багато українців змушено перебувають в інших країнах через війну, яку розв'язала терористична росія проти цивілізованого світу на території України, де вчиняє геноцид Українського народу.

Наші діти за кордоном стикаються з тим, що їхній рівень освіти значно нижчий за освіту дітей із країн третього світу.

То до якого світу треба віднести Україну?

Все впирається у системну політичну корупцію, що роз'їла державу і суспільство до основ. Директори шкіл і ректори університетів de-facto є феодалами, а педагоги – рабами, які не мають права голосу. А у підсумку маємо будівлі шкіл і університетів без Школи всередині.

ШКОЛА, як відомо, є головною складовою держави і суспільства. Без ШКОЛИ держава і суспільство перетворюються на територію з біомасою, якій все одно де жити, на кого працювати, кому служити.

Мої Колеги можуть заперечити, наводячи окремі факти про здібних учнів і студентів, які займають призові місця на олімпіадах. Але це, скоріше, виняток і не заслуга шкіл і університетів. Там, де батьки додатково вкладають у дітей, там є і позитивний результат.

Хочу побачити лауреатів Нобелівської премії серед наших науковців і громадських діячів, а після цього послухати аргументи керівників державних академій, які отримують зарплату від платників податків з коштів Державного бюджету.

Ми маємо перейти від формальної освіти до підготовки дітей для життя після навчання, де вони повинні бути щасливими від рівня своєї підготовки.

У 1985 році мій японський товариш Отару Ідеміцу розповідав історію становлення Японії після Другої світової війни. Його батько, Акіра Ідеміцу, товаришував з Прем'єр-міністром Японії з 1946 року Йосідою Сігеру, який п'ять разів очолював Уряд Японії до 1954 року, з невеликою перервою.

За дорученням Йосіда Сігеру вчені розробили Концепцію відновлення держави на фундаменті незмінних цінностей японців – історії, традицій, культури і ментальності.

На японському фундаменті вчені запропонували будувати країну із найкращого, що є у світі з обов'язковим поетапним моделюванням результатів всіх програм, без винятку.

Так будувалась сучасна Японія.

Ми за 32 роки незалежності спромоглися досягти масштабної імітації будівництва демократичної, правової, соціальної держави, про що задекларовано у Конституції України.

Окупація росії століттями впливала на нашу історію, культуру та ментальність і досягла генетичного викривлення, що треба докорінно виправляти мечем і списом.

Меч і спис є на гербі давнього роду Мироненків, який завжди захищав свою землю від чужоземців, як і сьогодні.

З чого треба починати?

Зовнішнє управління з боку США на термін зростання одного покоління (15 років);

Люстрація всіх, хто прямо або опосередковано працював в інтересах держави-агресора росії;

Прийняття нової Конституції України, якою запровадити іншу форму правління і модель державно-суспільного устрою держави на принципах верховенства права і незворотності покарання за злочин;

Заміна всього суддівського корпусу на випускників університетів;

Створення сучасних університетів і Вищих шкіл політичного управління для підготовки державних діячів стратегічного рівня;

Удосконалити систему допуску до державної таємниці і прийому на державну службу, чим унеможливити прийом на роботу в органах державної влади, місцевого самоврядування та інших органів і установ, що діють за рахунок коштів платників податків з Державного (місцевого) бюджету, громадян України, які не пройшли ретельної спеціальної перевірки;

Заборонити на території України мову держави-агресора росії – російську, без виключення;

Громадянам України, які мають громадянство іншої (інших) держави, заборонити займати будь-які посади в органах державної влади і місцевого самоврядування та інших органах (установах, закладах), що фінансуються за рахунок коштів платників податків з Державного (місцевого) бюджету.

Буде порядок у державному будівництві – буде порядок в державі.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ІЗ НОВИН ЗА 26.11.23

Росія заявила про плани щодо будівництва підводного тунелю до Криму, а одна із будівельних компаній Китаю зацікавилась таким проектом.

Воєнним злочинцям з Кремля саме час будувати підводний тунель до Антарктиди, де, за слухами, нацисти будували підводну військову базу. Кажуть, що там трупи диктаторів зберігаються віками, про що мріє божевільний путін.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

27-го листопада 2023 року.

642-й день Світової війни.

ВИЗНАЧАЛЬНИЙ ЧАС
до 24-го грудня 2023 року

Цивілізовані країни мають терміново і остаточно прозріти стосовно ідеології рашизму, головною метою якого є знищення західної демократії.

Ближчим часом у Вашингтоні, Брюсселі, Пекіні, Москві відбудуться події, які змінять філософію світового порядку на довгі роки.

Якщо західна демократія здійснить реальні кроки щодо захисту цивілізованого світу, доля якого вирішується сьогодні в Україні, то рашизм на московії потерпить неминучу поразку.

Маю надію, що лідери провідних держав демократичного світу проявлять твердість щодо приборкання терористичної росії, яка загрожує людству через патологічне уявлення своєї ролі на Землі.

США і КНР повинні знайти спільну мову щодо закриття проекту «росія».

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ЛЮДСТВО МЕНТАЛЬНО ДЕГРАДУЄ

З IV СТОЛІТТЯ ДО Н.Е. НІЧОГО НЕ ЗМІНИЛОСЬ

ШТУЧНОМУ ІНТЕЛЕКТУ ТРЕБА ВІДДАТИ ПЕРЕВАГУ У ПРИЙНЯТТІ СТРАТЕГІЧНИХ РІШЕНЬ, БО ЛЮДИ ВЖЕ НІ НА ЩО НЕ ЗДАТНІ ЗАДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ МИРУ НА ЗЕМЛІ.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

28-го листопада 2023 року. 643-й день Світової війни.

СЬОГОДНІ СПОГАДИ

28-го листопада 2020 року.

«ЕФЕКТ МЕТЕЛИКА» СТАРТУВАВ У ГЕОПОЛІТИЧНИЙ ПРОСТІР

«Помах крил метелика в Бразилії може викликати торнадо в штаті Техас» – Едвард Лоренц.

І хоча термін «ефект метелика» має природниче походження, останнім часом все більше спостерігаємо його вплив на геополітичні процеси.

У травні 2019 року Президент України і його команда розробили план перенесення резиденції до Українського Дому, для чого було виготовлено проект реконструкції та виділені кошти, але не сталося.

Чому? Володимир Зеленський був не першим у цьому бажанні, але після детального ознайомлення з будівлею на Банковій, 11, дійшов висновку, що Президент має і інші обов'язки, крім бажання людини, яка мріє змінити робочий кабінет, де працював його попередник Петро Олексійович.

Володимиру Олександровичу не сподобався будинок на Банковій, 11, бо має інше уявлення про стратегічний рівень політичного управління через призму попередньої професії.

Є гарне прислів'я на цей випадок, яке я трохи перефразую: «Треба не кабінети змінювати, а приймати на роботу високопрофесійних державників».

Пан Президент цього не зрозумів, а підказати нікому, бо навколо лише ті, хто прийшов з однієї професійної пісочниці.

Тому «ефект метелика» із кокона травня 2019 року стартував у геополітичний простір.

Зупинити «ефект метелика» вже неможливо, бо життя метелика коротке, а ефект швидко руйнує плани «професіоналів» з пісочниці.

Хаотична система дійшла логічного фіналу, де попереду лише один шлях: правова демократія через зовнішнє управління, або велика війна поставить все на свої місця у геополітиці.

Мої читачі скажуть: «Знову він за своє».

Не знову, а системно багато років намагаюсь вести роз'яснювальну роботу щодо нездатності пострадянської України вийти у цивілізований світ без зовнішнього управління.

В Україні сьогодні «ефект метелика» спрацює на весь цивілізований світ, у якому Україна стане центром глобальних змін і сакральною жертвою ради спасіння демократичного світу.

Все буде добре, але після повного прозріння щодо державного будівництва замість постійно діючого процесу реформування. Імітація у державотворенні завжди отримує «ефект метелика».

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

2-го грудня 2023 року.

647-й день Світової війни.

ВІДРЯДЖЕННЯ ДО ТЕРНОПОЛЯ

28-го листопада – 1-го грудня 2023 року мав честь перебувати в місті Тернополі з нагоди відкриття Відділення АППН України та участі у науково-практичній конференції.

29-го листопада 2023 року відкрито Тернопільське відділення АППН України на чолі з академіком-секретарем відділення, дійсним членом (академіком) АППН України, доктором політичних наук, професором Рудакевичем Олегом Михайловичем.

Вручив дипломи новим членам АППН України.

Мав честь виступити перед студентами Західноукраїнського національного університету і обговорити співпрацю з ректором університету, доктором економічних наук, професором Десятнюк Оксаною Миронівною.

30-го листопада 2023 року взяв участь у Всеукраїнській юридичній науково-практичній конференції Західноукраїнського національного університету як співголова оргкомітету і доповідач на тему: «Штучний інтелект і політико-правові засади державотворення».

Привітав Юридичний факультет з 25-річним ювілеєм.

1-го грудня 2023 року зустрівся з викладацьким складом і студентами Галицького фахового коледжу імені В'ячеслава Чорновола.

Маю глибоке переконання у тому, що на зміну нашому поколінню прийде чудова молодь, якій будувати Україну замість постійно діючого процесу реформування радянської системи, що випало на долю моєму поколінню.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

2-го грудня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

10-го липня 2024 року, на наступному саміті НАТО у Вашингтоні (9-11.07.23), мають підписати Рішення щодо запрошення України до НАТО, після чого держави-члени НАТО мають ратифікувати цей документ.

Доктор Мироненко

3-го грудня 2023 року.

648-й день Світової війни.

МЕНТАЛЬНА АРИФМЕТИКА І СВІДОМІСТЬ РАБА

Вчені так швидко розвернули арифметику в сторону цифронізації свідомості разом з просуванням штучного інтелекту, що забули про рахівницю, за допомогою якої дітей не лише вчили рахувати цифри і числа, а й розвивати формальну логіку і моторику.

Не все старе, що було інструментом для розвитку людини і її свідомості, варто списувати.

Цифронізація і штучний інтелект – це добре, але Homo Sapiens може повернутися через свою надмірну самовпевненість не лише до рахівниці, а й до камінців з десятковою системою числення на руках.

Філософам і математикам треба працювати над розвитком людини разом і паралельно, щоб не пропустити червону лінію, за якою людство може повернутися до камінців.

Багато років мрію поєднати філософів і математиків, фізиків і лириків, але лише зараз притомні вчені зрозуміли, що штучним інтелектом треба управляти через постановщиків задач, якими мають стати філософи і математики шляхом моделювання суспільно-політичних процесів, що впливають на глобальний світ.

Навчитись моделювати не лише суспільно-політичні процеси, а й виставляти правові запобіжники від політичних авантюристів, які мріють лише про власний добробут.

Привертаю Вашу увагу на Сінгапурське диво, де диктатура спрацювала на користь всього народу. Поки це єдиний випадок у сучасній історії. Думаю, що Україна може стати наступною державою, яка пройде через диктатуру права зовнішнього управління до Правової демократії.

Але для цього громадянському суспільству треба, нарешті, зрозуміти просту річ: раби не будують держави, а лише працюють на рабовласників.

Україна за 32 роки пройшла шлях від радянщини до пострадянщини і ще не приступили до будівництва демократичної, правової, соціальної держави, про що задекларовано у Конституції України.

Ментальна арифметика має здійснити переключення свідомості людини від стану раба до стану постановщика задач.

Доктор Мироненко

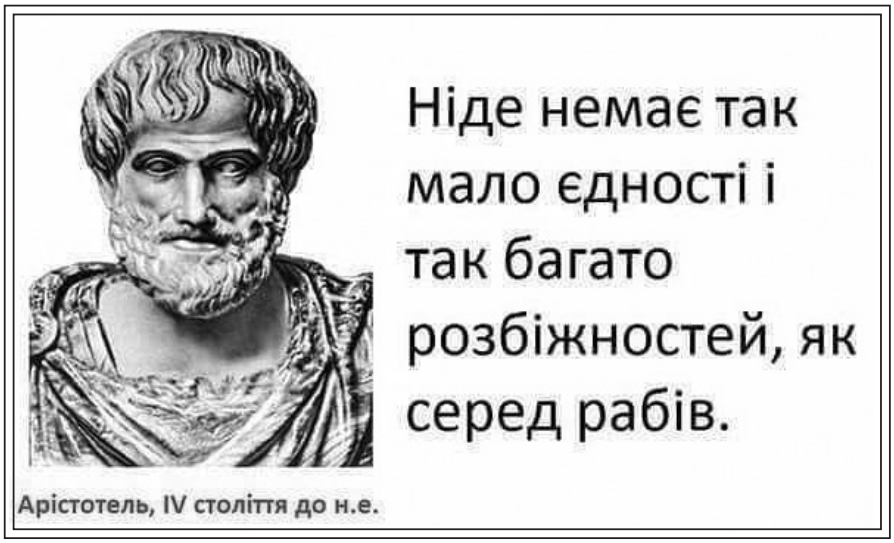

3-го грудня 2023 року. */ПРОДОВЖЕННЯ/*

СПОГАДИ

МИНУЛО ТРИ РОКИ. ОПОЗИЦІЮ ДО ДЕРЖАВИ НЕ ЛІКВІДОВАНО

2-го грудня 2020 року.

ОПОЗИЦІЯ ДО ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ

Що це?

Це суто український феномен, що зріс у надрах України, став зрадником, ворогом України на користь держави-агресора Росії.

З мовчазної згоди політичного керівництва опозиція до держави відкрито діє майже у всіх органах влади за принципом: «Бути проти України і бути всередині України». За планом Росії опозиція до держави має довести суспільно-політичну ситуацію до стану громадянської непокори як першого етапу війни.

В опозиції до держави є керівники гілок влади, їхні політичні радники, народні депутати, про що я попереджав у серпні 2019 року перед обранням народних депутатів на керівні посади у Верховній Раді України.

Керівники органів влади, які відповідають за національну безпеку держави, не розуміються в політичних процесах, що відбуваються з 29 серпня 2019 року в Україні.

З літа 2019 року Росія приступила до мирного захвату влади в Україні через Верховну Раду України.

Політична еліта України не здатна до рішучих дій, а тому на захист Української державності стає США і є надія на утримання політичної ситуації в Україні у керованому стані.

Чекаємо 22.01.2022 р. Російська імперія живе за традиціями, а тому керується суто історичними паралелями, а не здоровим глуздом, чого у кремлівських керманичів ніколи не було.

Після цього дня очікується зміна глобальної політики багатьох держав світу.

Бажано це зрозуміти і керівникам України.

З повагою П.В. Мироненко

СПОГАДИ

БЕЗ ВИВЧЕННЯ ПОМИЛОК МИНУЛОГО НЕ МОЖНА БУДУВАТИ МАЙБУТНЄ

2-го грудня 2018 року.

Три стратегічні помилки Леоніда Кучми.

1. Приведення олігархічних кланів до влади запустив процес протистояння у суспільстві.

2. Повернення України від євроатлантичного курсу до багатовекторності поставило Україну у повну залежність від Росії.

3. Призначення Віктора Януковича Прем'єр-міністром на угоду олігархам, а згодом і обрання президентом України, призвело до війни з Росією.

А щодо відмови від ядерної зброї, то це не залежало від бажань України.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

4-го грудня 2021 року.

ПРО ЛЮСТРАЦІЮ ЗА КОРУПЦІЮ І МАРОДЕРСТВО

Люстрація як і декомунізація проходить за сценарієм боротьби з політичною і економічною корупцією, тобто вибірково.

Ось я, старий бюрократ, про що подумав: може нам хірургів з Європи чи США запросити для кастрації тих, кого слід було люструвати та посадити за корупційні злочини.

І заодно провести кастрацію тим, хто не бажає у владних кабінетах виконувати закони України щодо боротьби з корупцією, очищення влади і декомунізації.

Бо Український народ довго терпіти не буде і візьме на себе роль хірургів і тоді вила будуть слугувати нашій владі булавкою для зачіски.

Але, мабуть, про все це згодом скаже Байден, бо нас наша влада не чує.

З повагою доктор Мироненко

4-го грудня 2019 року.

ЗНОВУ КЛИЧУТЬ НА МАЙДАН

Шановні КРИКУНИ!

Треба наполегливо вивчати історію і доводити кожну почату справу до логічного завершення.

Почали Помаранчеву Революцію і не завершили зміною форми правління і політичних еліт.

Почали Революцію Гідності, а владу передали негідникам, які п'ять років заробляли гроші на крові синів України.

Шановні КРИКУНИ!

Вчіть історію і бажано гарно, бо двійки у практичному житті дуже дорого коштують народові.

Українці не можуть бути постійно гарматним м'ясом для політиканів.

З повагою П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го грудня 2023 року.

650-й день Світової війни.

ЗА ШІСТЬ РОКІВ МОЯ ДУМКА ЛИШЕ ЗАКРІПИЛАСЬ

УКРАЇНУ ВРЯТУЄ ЛИШЕ ЗОВНІШНЄ УПРАВЛІННЯ

Із мого виступу на Конференції 17-го листопада 2017 року.

«Процес модернізації часто-густо стали сприймати вже не як спонтанний процес іманентного розвитку чи часткових запозичень, а як модель цілеспрямованого втягування певних країн у систему, коли одна чи кілька держав ініціюють і беруть на себе повноту відповідальності за модернізаційні процеси на підопічних територіях.

Іншими словами, деякі держави у кризових ситуаціях потребують зовнішнього управління. Так було в Японії, Німеччині, Південній Кореї тощо.

Чи потребує Україна сьогодні зовнішнього управління, чи ми самі впораємось? Питання надзвичайно складне та потребує наукового аналізу і політичної відповідальності керівництва держави і громадянського суспільства.

Попередній аналіз показує, що в умовах воєнно-політичного конфлікту з Російською Федерацією, яка намагається знищити державну незалежність України як ззовні, так і зсередини шляхом розхитування суспільно-політичної ситуації з метою провокування громадянської непокори та врешті доведення до ознак громадянської війни, сама Україна не зможе впоратись з існуючими викликами.

І справа не лише у агресії Росії проти України, а й у внутрішньополітичних процесах, які загнані політичною і економічною корупцією у глухий кут, із якого нам самим вже не вибратись. Тому слід чесно визнати, що Україна потребує зовнішнього управління. І чим скоріше це буде визнано нашим політичним керівництвом, тим скоріше Україна почне рух до цивілізованого демократичного світу від радянського минулого, яке сидить у нас майже на генному рівні від рядового українця до Президента. Гірко про це говорити, але краще сказати гірку правду зараз, ніж дозволити Росії знищити нас як державу і націю. Іншого шансу для України може не бути».

Петро Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го грудня 2021 року.

БУДАПЕШТСЬКИЙ МЕМОРАНДУМ

5 грудня 1994 році підписано «Будапештський Меморандум», яким гарантовано територіальну цілісність і безпеку державі Україна за відмову від ядерної зброї. Гаранти: РФ, США, Великобританія з пізнішим приєднанням Франції і Китаю.

Чому держави-гаранти не стримали від агресивних намірів і дій Російську Федерацію перед анексією Криму і окупацією частини Донецької і Луганської областей?

Відповідь лежить на поверхні геополітичних процесів, що відбуваються останнім часом.

А саме: Російській Федерації дозволено було здійснити агресію проти України і тим самим Росія затягла себе у стан, у якому СРСР опинився перед розвалом.

Висновок: держави-гаранти своїм мовчанням фактично погодили воєнно-політичний російсько-український конфлікт у 2014 році, але при цьому погодили і понад 15 тисяч людських жертв в Україні.

Ціна мовчання на геополітичному рівні занадто дорого нам обходиться.

Наступного тижня має пройти віртуальна зустріч Байдена і Путіна. Хочу вірити, що Байден від імені США на цей раз вчинить вірно і Україну буде захищено.

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

6-го грудня 2023 року.

651-й день Світової війни.

МЕДІА ВИБУХНУЛИ ЖОВТИЗНОЮ

США мають сильний Парламент, систему стримувань і противаг.

Процедурна демократія, звичайно, має свої недоліки у вік цифрової цивілізації, але ще здатна приймати рішення, що не дозволять західній демократії зірватися у прірву історії.

Все буде добре!

На війні притомні керівники держав знаходяться у стресовому стані, але мудрість Президента США Джо Байдена з понад 50-річним терміном перебування у політиці дозволить знайти едине логічне рішення в умовах протистояння у Конгресі і допомога Україні буде надана.

Не дозволяйте емоціям брати верх над розумом, бо сьогодні доля України вирішується у Вашингтоні.

Доктор Мироненко

6-го грудня 2021 року.

СВІТ ПРИСКОРЮЄ ШВИДКІСТЬ ЗМІН, ЗА ЯКИМИ ЛЮДСТВО НЕ ВСТИГАЄ

Сьогодні світ змінюється зі швидкістю геометричної прогресії і людина не справляється з навантаженнями на психіку, що матиме негативні наслідки.

Треба готувати людство до виживання в екстремальних умовах і терміново розвивати нові види діяльності.

Головне сьогодні: навчити людину керувати собою і бути щасливою.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

7-го грудня 2023 року.

652-й день Світової війни.

ДЕ ВЗЯТИ КОШТИ НА ВІЙНУ?

За допомогою математики і логіки можна знайти кошти у тих, хто мародерить під час війни.

За моїми скромними підрахунками грошей, які вкрали наші гниди, буде достатньо до завершення війни по два млрд. дол. США на місяць.

Не треба піднімати гвалт про зменшення допомоги від Заходу, а краще зібрати те, що вкрадено своїми мародерами.

Системна політична корупція під час війни є воєнним злочином, якщо цього не знають наші політики.

Доктор Мироненко

7-го грудня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

ДО ОСОБЛИВОЇ УВАГИ

17 структур розвідки і вже третій спеціальний представник США будуть боротися із системною політичною і економічною корупцією в Україні. А наші політики і політичні авантюристи підняли 12-ти бальний шторм щодо голосування в Конгресі США про допомогу Україні.

Є бажання вже зайти у владні кабінети з великою кількості хлору, бо люстрація пройшла мимо головних будівель органів державної влади. Пропонував провести люстрація під 9-тонною люстрою у Верховній Раді, але бажаючих не знайшлось. Мабуть чекають повернення бійців із фронту.

Доктор Мироненко

8-го грудня 2023 року.

653-й день Світової війни.

НІЧОГО НОВОГО ПІД СОНЦЕМ.

Із мого щоденника

27 лютого 2022 року. 4-й день війни.

НАСТАВ ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ

США І Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

Ребус: Запорізька АЕС – путін у бункері на Уралі. Треба швидко розгадати.

ЗВЕРНЕННЯ

ШАНОВНІ ДОБРОДІЇ!

Науковці АПН України другий рік пропонують ввести в обіг поняття «Опозиція до держави» до тих, хто виступає проти України в Україні і «Четвертий Рейх» – до держави-агресора. Вказані поняття відображають стан об'єктів, до яких це вживається, бо інші поняття є розмитими.

Час вживати жорсткі і виправдані поняття по відношенню до ворога як зовнішнього, так і внутрішнього.

Слава Україні!

==========

На одній із своїх лекцій щодо Інституту президентства я говорив таке: «Президент не може всього знати і володіти всіма навичками державного управління, але у нього є всі можливості найняти на роботу самих кращих фахівців».

На превеликий жаль наші президенти від першого до теперішнього наймають на роботу переважно відданих особисто собі, а не кращих фахівців для державного будівництва.

Команди теперішнього президента за рівнем підготовки з державотворення є найслабкішою, бо підбір команди відбувається на принципом «свій – чужий», що неприпустимо у демократичній, правовій державі, яка має увійти до спільноти ЄС і НАТО, де діють процедури, а не симпатії.

Нічого нового під Сонцем на пострадянському просторі, де Україна з першого місця за рівнем розвитку перекочувала на майже останнє і все через кадрову політику.

Повторюсь, але зазначу, що кадри стратегічного рівня державного управління треба готувати за спеціальною програмою. Ми поки що знищуємо систему підготовки кадрів для стратегічного і оперативно-тактичного рівня підготовки.

Яскравий приклад з «Президентським університетом». Будівлі немає, гроші розкрадені. Оце наше все.

Ми ображаємось на американців, які заблокували допомогу Україні. А причина яка? Відповідь: системна політична корупція, про що я пишу і говорю вже понад десяти років.

Наші головні проблем: системна політична корупція, опозиція до держави і політичний авантюризм у державотворенні.

Російська агресія наступна наша проблема, але після головних, які залежать від нас, українського громадянського суспільства, яке не зріле і аморфне через радянську ментальність.

Нещодавно мав бесіду з майбутніми політологами. Деякі з них захищають радянський період так, ніби в ньому жили. Це дивно, але наводить на думку, що ми генетично у минулому, як і росія. Окупація України росією за понад 300 років перекодувала нас до генетичного рівня і знадобиться багато часу і неймовірних сил для виправлення ідеологічної складової державного будівництва.

Після війни цивілізований світ допоможе відновити економіку, збудувати нові міста і села, але цивілізований світ не змінить нас самих.

Кожному Українцю треба наполегливо будувати Україну в собі і навколо себе, бо пострадянщина може затягнути нас так далеко, що світ відвернеться від нас, а росія, яка сама летить з космічною швидкістю до занепаду, затягне нас у свій омут.

Все ще маю надію на те, що США і союзники приборкають наших політичних корупціонерів, бо самі ми здатні лише на сварки між собою, що дуже прикро.

Доктор Мироненко

9-го грудня 2023 року.

654-й день Світової війни.

СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ ГОЛОВНИМ СОЮЗНИКОМ УКРАЇНИ

Політичним авантюристам треба заспокоїтись і збавити обороти з жовтизною.

До України прибуває велика група експертів, яка займеться приборканням системної політичної корупції, на що не знатний народ України, який за Конституцією є єдиним джерелом влади.

Повторю головні загрози для України:

Системна політична корупція;
Опозиція до держави;
Війна.

Хто із наших політиків думає інакше, той не державний діяч і Україна для них є лише місцем для особистого збагачення.

Раджу дуже добре думати перед обранням представників системної політичної корупції і опозиції до держави на наступних виборах.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

10-го грудня 2023 року.

655-й день Світової війни.

ОПЕРАЦІЇ «СЛІПИЙ» І «ДИЛЕТАНТ»

У серпні 2019 року росія запустила операцію «Сліпий», яка мала завершитись імпічментом (або добровільною відставкою) президента України у вересні 2021 року, але переформатування керівництва Верховної ради зірвало заплановану операцію.

З жовтня 2021 року, як відомо, росія почала заключну стадію підготовки до окупації України, задіявши законсервованого «Дилетанта».

До 22-го лютого 2022 року спецслужби України були практично готові до здачі України і більшість керівництва покинуло межі держави, залишивши незахищеними відповідальні ділянки державного і адміністративного кордонів України.

24-го лютого 2022 року Український Народ виступив на захист держави і не допустив захоплення Києва, що не дозволило росії змінити владу на своїх ставлеників. Влада морально виявилась настільки слабкою, що не здатна була до адекватних рішень у перші дні війни.

План росії захопити Київ за три дні провалився саме через мужність Українського Народу, а не ялової влади, про що після війни будуть фундаментальні роздуми громадянського суспільства і відкриті кримінальні справи проти тих, хто не підготував державу до війни.

27-го лютого 2022 року стало зрозуміло, що війна увійшла у стадію неповернення і росію треба зупинити силою, про що я написав у своїй книзі «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни», яка вийшла друком 24 квітня 2022 року.

Лідери США і КНР мали б терміново приборкати росію і завершити війну восени 2022 року, але КНР через неадекватне сприйняття своєї ролі у глобальних політичних процесах не спрогнозувала початок падіння своєї економіки, чим поставив і свою країну, і світову безпеку під глобальну загрозу.

Росія намагалась через всі можливі канали зірвати будь-які домовленості України з США і союзниками через «Дилетанта», що набуло прозорих ознак і розвідки провідних держав світу звернули увагу на кротів та передали в Лондоні список Президентові на осіб, які працюють в інтересах росії.

А тим часом «Дилетант» замкнув на собе майже всі державні установи і прийняття стратегічних політичних рішень, що не могло не здивувати лідерів США і союзників, які надають підтримку як зброєю для фронту, так і коштами для наповнення Державного бюджету.

«Сліпий» у розвідці може бути розумним, але його використовують в сліпу без пояснення, лише керуючи його діями через кероване оточення.

«Дилетант» має обмежені здібності, але з надвисоким рівнем амбіцій, що притаманно більшості дилетантів, особливо на високих державних посадах. «Дилетантів» розвідка противника використовує відкрито з просуванням на верхні щаблі влади.

До 24-го грудня 2023 року можливості «Дилетанта» будуть вичерпані і росія має списати його у відставку.

Операція «Дилетант» дійшла свого завершення, але її наслідки будуть ще довго відчутні в Україні.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

11-го грудня 2023 року.

656-й день Світової війни.

ЧОМУ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ ДИКТАТОРИ?

ІЗ БЕСІДИ ЩОДО ЛЮБОВІ ДО ДИТИНИ

Моя Бабуся, Мироненко Векла Олексіївна, 09.06.1893 р.н., яка виховала мене від народження, з цього приводу казала так: «Любові багато не буває. Дитину треба берегти, а не жаліти. Всі проблеми у дитини від браку любові з боку батьків».

Це мудрість людства, що накопичена багатьма поколіннями, і треба знати її, щоб не допускати помилок у вихованні дітей.

Любов до дитини – це її оберіг на все життя.

Без батьківської любові виростають байдужі люди з комплексами неповноцінності, із яких формуються диктатори.

Доктор Мироненко

12-го грудня 2023 року.

657-й день Світової війни.

ПРОРОСІЙСЬКИЙ ЗВ'ЯЗОК ВСТУПАЄ У ВІЙНУ

Уранці вівторка, 12 грудня, у роботі телекомунікаційної компанії «Київстар» стався збій. Користувачі скаржаться на відсутність мобільного зв'язку та неможливість увійти на сайт оператора.

У 2015 році «Київстар» неодноразово розсилав повідомлення нашим воїнам на фронті попередження: «Ти наступним загинеш».

Тому маю припущення, що саме перед 14-м грудня 2023 року «Київстар» здійснив чергову провокацію.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

13-го грудня 2023 року.

658-й день Світової війни.

03.20. Повітряна тривога. У Києві чутно сильні вибухи.

У ВАШИНГТОНІ ПОЧАВСЯ ПРОЦЕС ЗАВЕРШЕННЯ СВІТОВОЇ ВІЙНИ, ЯКУ РОЗВ'ЯЗАЛО ЗБОЧЕНЕ РОСІЙСЬКЕ НАРОДОНАСЕЛЕННЯ НА ЧОЛІ З МІЖНАРОДНИМ ВОЄННИМ ЗЛОЧИНЦЕМ ПУТІНИМ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ ПРОТИ ДЕМОКРАТИЧНОГО СВІТУ.

Процедурна демократія потребує реформування через Диктатуру права до Правової демократії.

Терористична росія скористалася недоліками Процедурної демократії США і союзників по НАТО та здійснила повномасштабне вторгнення в Україну, де вчиняє геноцид Українського народу за вибір бути вільними серед вільних.

США і союзники по НАТО з 1989 року, після повалення Берлінської стіни, недостатньо вивчали росію і ментальність російського народонаселення, чим почали наражати цивілізований світ на небезпеку від ординської росії, яка здатна лише вбивати, гвалтувати та захоплювати чужі території і народи.

Держава на восьмій частині суші, де проживає народу стільки, скільки в Японії, а ВВП країни дорівнює ВВП одного штату США, вже не здатна захистити саму себе, а тому залякує світ бандитськими методами, бо в середині росії все прогнило до фундаменту, який будувався на хибних ідеологічних уявленнях світопорядку.

Імперії не мають майбутнього. Терористична росія не має права на існування у цивілізованому світі, а тому має зникнути з мапи Землі як ракова пухлина, що загрожує всьому людству.

Сьогодні завершились перемовини Джозефа Байдена і Володимира Зеленського у Вашингтоні, які мають історичне значення і покладуть початок завершенню Світової війни, яку треба негайно приборкати, бо інакше збочена росія буде тероризувати весь світ.

Процедурна демократія дозріває до реформування системи, яка гальмує прийняття термінових стратегічних рішень для захисту людства від терористів.

Треба відпрацювати алгоритми прийняття стратегічних рішень із залученням штучного інтелекту таким чином, щоб у терористів не залишилось можливості не лише діяти проти держав і народів, а й задумувати злі злочини проти людства.

У 1996 році я був причетний до розробки алгоритмів прийняття стратегічних рішень у Ситуаційному центрі Президента України.

При доповіді на Банковій, 11 глава Адміністрації Президента України Дмитро Табачник сказав: «А я що тут робитиму після ваших алгоритмів прийняття політичних рішень?»

Так держава і суспільство залишались у ручному управлінні, бо системна політична корупція не визнає цивілізованих правил державного будівництва, а тому ми 32 роки імітуємо рух у бік демократичного світу, а не займаємось державотворенням.

Мої особисті намагання привнести японський досвід у нашу систему державотворення мали лише точкові позитиви, бо на системному рівні нічого не вдалося, бо супротив був не лише з боку вищого керівництва, а й з регіонів, де засіли прорадянські чиновники, які не бачили Україну в ЄС і НАТО, через що ми сьогодні маємо війну з росією і повний провал державного будівництва.

Міжусобні чвари серед представників так званої «політичної еліти» лише підігрівають бажання наших ворогів знищити Україну.

Рецепт може бути лише один: кожному громадянину України будувати державу в собі і навколо себе через зовнішнє управління з боку США із застосуванням всіх елементів диктатури права на шляху до Правової демократії.

Всі інші шляхи, які нам будуть пропонувати наші політичні авантюристи під соусом демократії, нам не підходять, бо самі ми здатні тільки на внутрішньополітичні розбірки та втягування країни і громадянського суспільства у постійно діючий процес реформування та перебудови радянської системи, що нічого спільного з державотворенням не має.

Тому, шановні Українці, починаємо вже сьогодні будувати Україну, бо завтра буде запізно. Завтра може не бути, бо Сонце над Україною може не зійти через чорні тучі, які рухаються з боку терористичної росії, для якої саме існування України є трагедією і загрозою існуванню ординської московії, яка має повернутися у свої болота.

Доктор Мироненко

04.13 за Київським часом

13-го грудня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

10-го липня 2024 року на Саміті у Вашингтоні Україну мають запросити до НАТО. Сьогодні це стало зрозумілим фактом.

США і союзники по НАТО прозріли повністю щодо оцінки терористичної росії і будуть вжити всі необхідні засоби щодо введення в Україні зовнішнього управління, що de-facto вже стартувало шляхом направління інспекторів з метою приборкання системної політичної корупції, яку ми самі не здатні подолати.

Доктор Мироненко

ПЕРЕДВОЄННІ СПОГАДИ

13-го грудня 2021 року.

ДЕРЖАВНА ТАЄМНИЦЯ

ШАНОВНІ КОЛЕГИ!

Не можу не проявити глибоке занепокоєння процедурами оформлення допуску до державної таємниці в Україні останнім часом.

Особисто я і члени моєї родини мали допуск різної форми (3,2,1). Кожного разу процедура оформлення допуску супроводжувалась ретельною перевіркою особистих даних, у тому числі і родичів першої лінії (батьки, рідні брати і сестри, діти, батьки дружини, рідні брати і сестри дружини).

У Службі безпеки України цю процедуру проводять декілька працівників і кожний із них готує письмовий висновок та надає керівництву на затвердження. Тобто підписів до видачі допуску має бути декілька.

У період фактичної війни з Росією до державної таємниці не можуть бути допущені особи, які мають прямих родичів за кордоном і особливо в Росії.

Про це знає кожен рядовий працівник СБУ і розвідок.

Але порушення відбуваються не лише сьогодні, а значно раніше система дала глибоку тріщину щодо збереження державної таємниці. Між собою якось жартували: «У нас таємне не те, що складає державну таємницю, а те, як ми будуємо державу». Сумно, але це правда.

Наприкінці 2012 року керівниками силових відомств України було призначено громадян Росії, у тому числі і керівника охорони Президента України. Фактично Міністерство оборони, СБУ, МВС і розвідки підпорядковувались Росії, через що так легко Росія анексувала Крим і частину Донбасу. Коди спецзв'яку були передані Росії ще у листопаді 2013 року.

Декілька днів поспіль обговорюється поведінка заступника міністра ВС Олександра Гогілашвілі, який за формальними ознаками не мав бути призначений на цю посаду. Є питання до його громадянства, освіти, інших фактів біографії.

Але його звільнення сьогодні підняло ще більшу кадрову проблему навколо Президента України: його помічниця Марія Левченко фактично допущена до державної таємниці поза процедурою оформлення допуску.

Голова СБУ Іван Баканов, як мінімум, має подати у відставку і пояснити суспільству про порушення процедури оформлення допуску до державної таємниці, якщо ця процедура ще існує.

У мене є сумніви щодо існування в державі такої процедури, або вона діє для інших, а для «своїх» у телефонному режимі.

За вікном війна, гинуть сини і доньки України, а воєнно-політичне керівництво держави дбає про державу на рівні особистої кухні, де заходять свої за телефонним правом.

Панові президенту України Володимиру Зеленському треба навести правовий порядок навколо себе, бо добром це не закінчиться. Війна вже у нашому дворі, якщо цього не помітили політики. Думаю, що росія готова задіяти аналог плану «Барбароса» до кінця лютого 2022 року.

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

«КИЇВСТАР» ПОКЛАЛИ СВОЇ

Проаналізував відкриту та із особистих джерел інформацію щодо ситуації навколо «Київстар» і дійшов попереднього висновку: таку операцію без задіяння працівників «Київстар» провести неможливо.

Думаю, що спецслужбам вже час навести порядок в державі щодо власників операторів зв'язку. Не гоже у воюючій країні терпіти власників зв'язку з держави-агресора.

Хоча вже лунали заяви з боку «російських хакерів» щодо причетності до зламу «Київстар», але треба знати, що такі заяви готуються як спецоперація.

Доктор Мироненко

14-го грудня 2023 року.

659-й день Світової війни.

У ПОШУКАХ СВОБОДИ

Під такою назвою вийшла монографія дійсного члена (академіка) АППН України, академіка АПН України, члена-кореспондента НАН України, доктора філософських наук, професора АНДРУЩЕНКА Віктора Петровича.

Презентація книги відбулася у залі Вченої ради Українського державного університету імені М.П. Драгоманова. Взяли участь в обговоренні номінованої книги третій Президент України Віктор Ющенко, керівництво НАН України, ректори університетів, громадські діячі, які високо оцінили доробок Віктора Петровича.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

15-го грудня 2023 року.

660-й день Світової війни.

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ІНСТРУМЕНТ МОДЕЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ

Штучний інтелект входить у наше повсякденне життя так стрімко, як наприкінці 20-го століття увійшов мобільний телефон, без якого вже важко уявити життєдіяльність людини сучасної.

На черзі управління електронними пристроями силою думки. І це не фантастика. Такі дослідження успішно проводяться в лабораторіях провідних країн світу, для чого виділяється значне фінансування.

На фоні Світової війни, яку розв'язало російське народонаселення на території України, де вчиняє геноцид Українського народу, проблема штучного інтелекту може мати дві сторони, які і все в науці.

Передові наукові технології можуть використовуватись як на благо людини, так і проти людини, свідченням чого є використання електронних засобів як зброї.

Провідні країни світу вже розробляють правові механізми захисту держав і суспільств проти використання штучного інтелекту як зброю, направленої проти людей і держав.

Багато ми читаємо і чуємо про ядерну зброю в руках терористів. Штучний інтелект в руках терористів може мати більш руйнівну силу ніж ядерна зброя.

За допомогою штучного інтелекту можна «покласти» цілу державу за лічені хвилини. Прикладом є виведення із ладу «Київстар» шляхом використання електронного засобу впливу і людського фактора.

Тому, шановні Колеги, треба швидко готуватися до введення низки науково-освітніх програм щодо впливу Штучного інтелекту на розвиток людської цивілізації.

Людина ще здатна управляти штучним інтелектом, але це не надовго. Електронні засоби розвиваються з космічною швидкістю, а лю-

дина за своєю природою лінива, що може призвести до трагічних наслідків, якщо сьогодні не приділити уваги виробленню алгоритмів правового регулювання використання Штучного інтелекту на міжнародному рівні.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

16-го грудня 2023 року.

661-й день Світової війни.

ДИКТАТОР-ЩУР НА РОСІЇ І УКРАЇНА

Я вже писав про психотип кремлівських керманичів, але не достатньо, бо Український народ ще не розуміє систему управління на росії і як протистояти ординській навалі.

Задовго до війни я пропонував виключити з інформаційного поля України все російське і проросійське, бо саме через ідеологічний вплив на населення України росія досягала і досягає певних успіхів у розхитуванні суспільно-політичної ситуації.

Ідеологічна машина на росії працює найкраще із усіх видів діяльності, що є в терористичній державі, бо саме через впровадження своєї ідеології росія проникла у свідомість багатьох народів світу і для цього виділялись кошти значно більші, ніж на розбудову держави.

Це треба зрозуміти і намагатись діяти агресивно по відношенню до всього російського і проросійського в Україні.

На 33 році незалежності ми ще потребуємо захисту державної мови, яка не набула статусу незворотнього розвитку через слабкість органів влади, які роками грали у піддавки з росією, що і привело нас до Майданів і, врешті, до війни.

Війна – це результат нашої безпорадності у державотворенні.

Тепер щодо кремлівців.

На росії завжди правили бояри, і сьогодні керують теж бояри, які звуть себе радниками та іншими сучасними найменуваннями

посад, що не відрізняються від часів орди, як і сама форма правління на росії.

Азіатсько-деспотична система управління на росії діє справно протягом віків, з часів заснування московського улусу ордою.

Кремлівці одягли європейські костюми і краватки, чим збили з пантелику цивілізовані держави.

За європейськими костюмами і краватками кремлівці вдало протягом значного періоду часу маскували свою деспотичну сутність і неспроможність стати цивілізованими керівниками.

Такий роздвоєний стан психіки призводить до комплексів неповноцінності, що загострює психічну хворобу до стану патологічної агресивності і впливає на методи керівництва державою.

У 2014 році я намагався пояснити раднику з політичних питань Посольства Німеччини в Україні різницю між росіянами і європейцями, але розуміння прийшло лише у 2018 році, коли стало зрозуміло і німцям, що керівництво росії існує у віртуальному світі.

Щодо путіна. Від природи фізично слабка людина, яку не любили в родині, з роками набула агресивних комплексів неповноцінності.

Брак освіти і фундаментальних знань з державотворення, що притаманно майже всім керманичам кремля, скерувало путіна у бік сталінського синдрому: всіх розумних під ніж, а зомбованих – до влади.

Так вибудовувалися система управління на росії багато років. Намагання реформувати срср на зразок Європи ні за часів Хрущова, ні за часів Горбачова нідочого не привело, бо самі вони виявились у полоні комуно-фашистської ідеології, у якій зростали, про що я написав 10-го березня 1983 року у листі до цк кпрс, ще до появи Горбачова у верхніх щаблях влади.

Ті, хто зрозумів комуно-фашизм на росії вчасно, виїхали за кордон, але і там не знайшли свого місця, бо пуповина залишилась у комуно-фашистській росії, що не могло не вплинути на долю емігрантів з росії.

Система проходила катком через долі мільйонів громадян країни, які не змогли протистояти деспотизму влади. Але більшість громадян стали на бік системи і впроваджували її агресивну політику.

Саме такою особою був і путін, який після завершення «навчання» на юридичному факультеті університету, де всі роки не здобував освіту, а займався спортом і стукачеством на однокурсників і викладачів, що остаточно сформувало характер майбутнього керманича росії.

Своє оточення путін формував за ознакою особистої відданості, що було притаманно майже всім керівникам того часу. Так склалася команда кремлівців з низьким рівнем освіти і культури, що тепер керують біомасою російського народонаселення, яке вже генетично не здатне до розвитку за прикладом народів цивілізованих країн світу, бо з часів орди ні росія, ні народонаселення ментально не змінились. Є територія, де мешкає зомбована біомаса, здатна лише вбивати, гвалтувати і знищувати все навколо себе.

Якщо це зрозуміти, то далі легко пояснити, що все російське і проросійське в Україні має бути знищено негайно, бо ракова пухлина на планеті Земля, що зветься росією, здатна заразити будь-яке суспільство і державу до стану неповернення до демократичного кола країн.

Кремлівські карлики – колективні путіни – зійдуть з політичної арени, але система управління на росії не зміниться доти, доки існує росія у своїх кордонах. Лише її розпад може змінити політичне поле, але під протекторатом цивілізованих держав.

І тут я не можу обійти тему подальшої долі України, яка після війни має пройти шлях до Правової демократії через Диктатуру права і зовнішнє управління на термін зростання молодого покоління (15 років).

Приклад Сінгапура для нас підходить найкраще (єдина диктатура у світі, яка принесла суспільству блага, але зі значними правовими обмеженнями).

Наших політичних авантюристів треба люструвати довічно, а на їхні місця запросити державників із США і держав-союзників, до кола яких ми так прагнемо приєднатися. Але прагне лише Український народ, бо наші керманичі бояться і думати про те, що буде з ними, коли в Україні запрацює європейське право.

Російсько-ординська навала піде з України, але не піде наша радянська ментальність без великого бажання стати вільними у вільному світі.

Будуймо Україну в собі і навколо себе вже сьогодні, бо завтра прийдуть інші колективні путіни зі своєю комуно-фашистською ідеологією, протистояти якій ми не здатні, бо слабкі.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18-го грудня 2023 року.

663-й день Світової війни.

ПІСЛЯ ПРОБЛЕМ З МІЗКАМИ НА ДЕРЖАВНОМУ РІВНІ ЗАВЖДИ НАСТАЮТЬ ПРОБЛЕМИ З ДРОВАМИ

Державне будівництво передбачає підготовку кадрів в навчальних закладах стратегічного рівня, де вивчають алгоритми прийняття політичних і управлінських рішень.

Понад 30 років Україна блукала навколо росії, дивлячись їй в очі та, нарешті, отямилась і зрозуміла, що росія є смертельним ворогом, який протягом століть знищував все українське і українців.

Чому так сталося?

Ларчик відкривався просто: всі наші керманичі були проросійськими і прихожанами російської ворожої церкви.

Український Народ і влада жили всі ці роки у різних вимірах і не перетиналися в просторі.

Народ України все ще живе у прорадянській державі, де Основний Закон є декларацією намірів, а керманичі залишились ментально генеральними секретарями через те, що всі наші революції закінчувались політичним шоу, а влада потрапляла до політичних авантюристів, яким Україна не є рідною, а наша мова чужинською.

Час все це усвідомити, бо далі вже нікуди, далі роздоріжжя, що розірве Україну навпіл.

Треба терміново вилучити з політичного і суспільного життя держави опозицію до України, яка привела нас до війни, та все російське і проросійське.

Кожному із нас на своєму місці треба будувати Україну.

У кожного сьогодні має бути свій фронт.

Доктор Мироненко

18-го грудня 2010 року.

ОСОБЛИВЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ: *Політична проституція може підірвати державний устрій*

Політична проституція у Верховній Раді України набирає обертів та доводить суспільно-політичну ситуацію до чергової кризи, що вкрай небажано у період воєнно-політичного конфлікту з РФ.

Якщо політичне керівництво не вдасться до адекватних заходів щодо належного кадрового забезпечення виконання своїх конституційних обов'язків, то можна прогнозувати зміщення суспільно-політичної кризи у бік посилення проросійських сил (опозиція до держави) та переростання воєнно-політичного конфлікту з росією у повноцінну відкриту війну.

План РФ щодо розхитування громадянського суспільства до стану непокори в Україні вступить в активну фазу восени 2021 року, в середині каденції Президента.

Росія з грудня 2012 року марить захопити Україну і цього не помічає лише сліпий.

З повагою П.В. Мироненко

19-го грудня 2023 року.

664-й день Світової війни.

МЕНТАЛЬНИЙ ЗЛАМ ЩОДО РОЗУМІННЯ РОСІЇ

Цивілізований світ лише зараз, у трагічний для України час, починає розуміти всю небезпеку, що насувається від російської федерації, яка споконвіку сповідувала тероризм у досягненні своєї мети щодо захоплення чужих території і народів.

Багато років пишу про те, що росіяни не є представниками Homo Sapiens, а лише імітують їх зовнішніми ознаками: одежами і мовою.

Ця держава і її народонаселення з часів орди, яка і утворила московський улус, не здатні до розвитку, а тим більше до демократичних перетворень, на що розраховували США і союзники у 1917, 1945, 1991 роках.

Це було стратегічною помилкою в оцінюванні росії і її здатності до цивілізаційного розвитку, за що сьогодні Український народ змушений боронити свою державу і весь демократичний світ.

США і союзники прозрівають, але вони ще не розуміють нас, багатостраждальний народ, який 400 років знаходився в окупації, але зберіг свої мову, традиції і культуру, що є великим дивом.

Ментальне прозріння у світі відбувається, але через призму свого бачення історії, яку росія нав'язувала світові декілька століть, що не пройшло без викривленого ставлення до України, яку довгий час сприймали як частину росії і «русского мира».

На росії добровільних змін у бік демократизації не станеться. Лише могутнім тиском можна змусити цю терористичну державу розділитись. І лише потім можна сподіватись на якісь позитивні зміни через декілька поколінь.

Росія є ментально ордою і підлягає повній ізоляції. Якщо цивілізований світ сьогодні не підтримає Україну до повної Перемоги над росією, де планета Земля покриється темрявою.

Можливо саме так розвивались і знищувались попередні цивілізації на Землі, про які ми не бажаємо знати і робити висновки.

Доктор Мироненко

20-го грудня 2023 року.

665-й день Світової війни.

П'ЯТЬ ДІБ ДО РІЗДВА ХРИСТОВА

24-го грудня 2023 року завершую третій том під робочою назвою «ХРОНІКИ ВІЙНИ». Перша частина першого тому під назвою «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни» вийшла з друку 25 квітня 2022 року на 208 стор.

Перший том, до якого увійшло чотири частини «Хроніки війни», вийшов 25 серпня 2022 року під назвою «Спогади про майбутнє» на 700 стор.

Окремо вийшли два томи «Хроніки війни» під назвою «Біль нескореного серця» 25 серпня 2023 року на 1096 стор.

Чому всі видання мають різні назви, але є продовженням «Хроніки війни», що розпочаті 24 лютого 2022 року?

Творчий процес щодо написання щоденників під час жахливої війни, яку розв'язала терористична росія, виявився занадто складним через емоційні перевантаження.

16-го лютого 2023 року переніс гострий інфаркт міокарда з оперативним втручанням. Після лікарні я написав: «Прожив 40 років від інфаркту до інфаркту». І це було правдою, бо у 32 роки я так само не впорався з емоційним перевантаженням, коли вирішив кардинально змінити своє життя і діяльність, покинувши комуно-фашистську партію. Фактично то було самогубством, але я мав інші плани на своє майбутнє. Після війни я опишу той час і ту систему, де людей знищували за позицію.

У вересні 2023 року, після аналізу політичних глобальних процесів, дійшов висновку щодо завершення війни можливе лише після погодження позицій США і КНР з приборкання росії. Таку думку вперше написав у щоденнику 27 лютого 2022 року, бо не уявляв іншого сценарію.

Шкода, що Українського народові прийшлось втратити сотні тисяч своїх синів і дочок на фронті і в тилу до того часу, коли США і КНР прозріють щодо своєї ролі у цій війні, де вони є головними гравцями, які грають Україною.

Думав, що до 25-го грудня 2023 року позиції США і КНР будуть узгоджені і війна увійде у завершальну стадію, яку можна до березня 2024 року вважати завершеною. Є крихка надія і сьогодні на такий сценарій, але від України вже нічого не залежить, бо нами воюють два світи однієї цивілізації.

Так траплялося на Землі неодноразово за мільйони років, про що вчені не наважуються написати і визнати, що ми не перші на нашій планеті.

Війна вплинула на кожного громадянина України і вплинула по різному: одних мотивувала до руху вперед, захищаючи Батьківщину на різних фронтах, а інших ввела у психологічний ступор. Всі ми різні і маємо різне уявлення своєї ролі у розбудові України.

Через чотири доби напишу останню сторінку свого ставлення до війни і суспільних відносин, що вплинуло і на назву тритомника, але про це в останній день.

Сьогодні бажаю зближення позицій США і КНР у приборканні збоченої росії.

Доктор Мироненко

ДО ВІЙНИ ЗАЛИШАЛОСЯ ВІСІМ ДІБ

15-го лютого 2022 року.

І ЗНОВУ ПРО РОСІЮ

1. Росія на чолі з путіним є центром світового тероризму.
2. Путінізм – це фашизм у сучасній квазі демократичній обгортці.
3. Ці визначення треба ввести у понятійно-категоріальний апарат політичної науки для адекватного розуміння держави, що провокує людство на самознищення через патологічне несприйняття цивілізаційного розвитку.
4. Путін через неспроможність до стратегічного мислення здатний лише на знищення свого народу, як і всі його попередники.
5. Росія — це територія, де народжуються лише хворі на голову люди через системне пиятство.
6. Самий «великий» демократ на росії є великодержавним шовіністом, і не треба чекати від цього народу позитивних змін.

Додаток:

7. Росію треба добре вивчати, бо за незнання ворога можна дорого заплатити життями Українського народу.
8. Від росії постійно треба чекати агресію і бути готовим до масштабної війни, яка вже насувається.

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

21-го грудня 2023 року.

666-й день Світової війни.

ЩОДО ФОРМИ ПРАВЛІННЯ

Якщо з монархією все зрозуміло, то за республіканською формою правління заховалися і демократи, і диктатори, а між ними всякого роду політичні авантюристи з власними «партіями».

Щось не так у нашому домі Земля.

Коли я виписав термін «Правова демократія», то деякі колеги зауважили, що це неприйнятний термін, бо можна тоді назвати і «Неправова демократія».

За словами можна заховатися, а як бути з народами, які підкоряються псевдонауковим маніпуляціям на угоду керманичам своїх країн?

«Республіка» і «Демократія» є термінами, що введені понад 2000 років тому, і сьогодні ми сліпо керуємось історичним нафталіном.

Я не проти цих термінів, я проти жити минулим.

Все має рухатись вперед задля розвитку людської цивілізації.

Тому форми правління треба розділити таким чином, щоб після прочитання Конституції держави було зрозуміло все про державу і суспільство, як за політичним паспортом країни, що був втілений в Україні за моєю рекомендацією у 1998 році.

В Україні війна, яка завершиться нашою перемогою, і вже сьогодні треба ретельно прописати Політичну конструкцію держави і закріпити її в Конституції, яку не будуть вважати декларацією намірів, а Основним законом України.

У кожного із нас має бути свій фронт заради перемоги над варварської росією.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

22-го грудня 2023 року.

667-й день Світової війни.

ЗНАННЯ ТРЕБА ВБИВАТИ В ГОЛОВУ ЦВЯХАМИ, А ШЛЯПКИ ВІДРІЗАТИ

ЗНАННЯ, ЗНАННЯ І ЩЕ РАЗ ЗНАННЯ З ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Історія України свідчить про те, що без зовнішнього управління нам не вибратись з лайна під назвою «системна політична корупція». Можна довго і вперто говорити про зріле громадянське суспільство, але на практиці його не маємо, бо ментально ще радянські.

Треба формувати **Науково-політичну еліту** знизу, бо зверху нічого доброго не виходить.

Лише професійні філософи, юристи, політологи, історики, економісти і математики разом можуть виписати алгоритми прийняття стратегічних рішень із застосуванням математичного моделювання суспільно-політичних процесів без політичного авантюризму, що притаманно нашим політикам і високопосадовцям, які на шляху від пісочниці до вищих щаблів влади не встигли опанувати знаннями з державотворення, а тому маємо те, що маємо, як казав перший президент України Леонід Кравчук.

10 травня 2016 року на базі Міжнародного інституту гуманітарних технологій була створена Академія політичних наук, яка з 2022 року має назву Академія політико-правових наук України.

Протягом років ми намагаємось формувати науково-політичну еліту України, яка здатна вивести Україну у цивілізовані світи з радянського минулого, у якому ми ще існуємо ментально.

Це складний шлях з урахуванням наявності системної політичної корупції, що роз`їла суспільні відносини і державу до основ.

Намагаюсь вже цвяхами забивати в голови нашим громадянам, що без зовнішнього управління нам не вибратись на волю. Мене критикують, навіть погрожують, але треба глянути правді в очі і зрозуміти просту річ: або ми йдемо в Європу, про що так яскраво на словах

декларуємо, або залишаємось у прорадянському нафталіні без надії на свободу, про яку мріяли наші пращури протягом віків.

Державне будівництво - це складна наука, яку треба опановувати багато років на прикладі провідних країн світу, які досягли значного демократичного і економічного розвитку. Частина із них (Японія, Південна Корея, Німеччина тощо) пройшли через зовнішнє управління.

Сінгапур завдяки диктатурі права створив економічне диво. Це якраз та модель, яка більше всього підходить для України. В Сінгапурі на базі англійського законодавства збудовано правове поле для економічного зростання, а ми видаємо із себе демократичну, правову, соціальну державу, що нічого спільного з реальністю немає.

Треба будувати, а не займатися постійно діючим процесом реформування радянської мертвої системи, що привело нас до системної політичної корупції пострадянського типу.

Тому саме Науково-політичній еліті треба взяти на себе відповідальність за подальшу долю держави і суспільних відносин, бо так звана «політична еліта» провалила всі рухи у бік Європи. Такими, якими ми є сьогодні, нас ні в ЄС, ні у НАТО не приймуть, чого і добивається терористична росія, а опозиція до держави в Україні сприяє такому розвитку подій.

Думаємо і дуже швидко, бо завтра, після війни, за нас будуть думати і діяти військові з фронту, які запитають у політиків: «За що гинув Український народ, якщо політики нічого не зробили для руху України у бік ЄС і НАТО, про що задекларовано у Конституції України?

Будуймо Україну в собі і навколо себе і дуже швидко!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го грудня 2023 року.

668-й день Світової війни.

ШКОЛА «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

Багато років поспіль мрію про створення Школи для підготовки Науково-політичної еліти України. Школи у широкому розумінні. Школа – це не стіни, а науковці і професорсько-викладацький склад високого рівня підготовки і моралі.

В Школі викладач працює на Учня і є обслуговуючим персоналом. Поняття «Учень» треба поставити на перше місце в Школі, Університеті тощо, бо саме від підготовки Учня залежить майбутнє України, від його рівня підготовки і моралі.

Важко перейти від радянської філософії: керівник завжди правий до філософії: Учень – це майбутнє нашої держави, яка має розвиватись разом з цивілізованим світом і бути в ньому кращою.

Так народилась ідея створити Вищу школу політичного управління, що знайшло своє відображення в Статуті Академії політичних наук України. Але згодом, під час перейменування Академії на «Академія політико-правових наук України», ця ідея трансформувалася у створення Наукової установи «Академія «Українська Політія», що точніше відповідає меті АППН України щодо формування Науково-політичної еліти.

Сьогодні вже є Академія «Українська Політія», що набула юридичного статусу з реальними докторами політичних наук, які вже завершують розробку Освітньо-наукової програми здобувачів вищої освіти на третьому (освітньо-науковому) рівні здобуття ступеня доктора філософії (PhD) за спеціальністю 052 – Політологія галузі знань 05 – Соціальні та поведінкові науки.

Деякі колеги говорять мені: «В Україні війна, а ти займаєшься створенням наукової установи, та ще й з такою метою». Можна, звичайно, перейти у повний статус пенсіонера, ким я є з 2005 року, і спокійно спостерігати за тим, що відбувається навколо. Але саме сьогодні у кожного громадянина України має бути свій фронт, бо перемагати

ворога треба не лише в окопах, а й на науковому фронті, що забезпечить нам безперервний рух у бік ЄС і НАТО.

Тому закликаю небайдужих приєднуватись до нашого Проекту.

Доктор Мироненко

23-го грудня 2023 року.

668-й день Світової війни.

ПРОДОВЖЕННЯ

МАРОДЕРСТВО НА ВІЙНІ

ІЗ НОВИН

Кулеба припустив, коли Конгрес США може ухвалити допомогу Україні.

ІЗ НАШИХ РЕАЛІЙ

Президент під час підсумкової конференції оголосив вимогу Генерального штабу щодо мобілізації додатково 400 – 500 тис. громадян України.

Генеральний штаб займається плануванням і супроводженням бойових дій під час війни, а міністерство оборони разом з місцевими органами влади і самоврядування забезпечують процедуру мобілізації і підготовку військовозобов'язаних, здатних боронити державу від ворога.

Якщо з Генеральним штабом майже все зрозуміло, то із забезпеченням необхідним для фронту є великі питання. Український народ майже всім забезпечує Збройні Сили України, а Міністерство оборони у цей час розпилює кошти платників податків і кидає на фронт молодих і непідготовлених громадян України, які наступного для перетворюються у 200-ті і 300-ті.

Нам розказують про те, що наша армія не російська і життя українського воїна дуже важливе для командування. Не довіряйте таким

словам, бо наші командири вище комбата думають про прибутки, а не про воїна, якого посилають в окопи без належної підготовки і забезпечення.

Чому таке ставлення?

Риба, кажуть, гниє з голови. На всіх рівнях державного управління діють правила системної політичної корупції, що вже накрили всю державу і суспільні відносини. Міністерство оборони діє за тими ж правилами без моралі.

400 – 500 тис. мобілізованих треба забезпечити таким чином, щоб вони мали можливість воювати, а не гинути наступного дня після призову.

Для цього вище воєнно-політичне керівництво держави мають покласти на підлогу всіх олігархів і тих, хто наживається на війні, з метою збору з них коштів для війни. Так робили всі країни, де були війни. Але наші високопосадовці набивають свої кишені на крові солдат.

Нам не потрібна допомога від США і союзників, бо кошти є у рідних стінах, які треба просто відібрати і прирівняти корупцію до державної зради.

Легко воювати чужими дітьми. Народних і не дуже народних депутатів і високопосадовців треба направити на війну разом з їхніми дітьми і хай там, в окопах, розказують про 400 – 500 тис, яких треба навчити і забезпечити необхідним для бойової роботи, бо вони дійсно працюють в окопах, а не приймають нікому не потрібні закони під час війни.

З 1991 року кожні наші вибори приводять до влади все гірших і гірших. Так можна дійти до росії і здатися без бою, бо захищати скоро буде нікому і нікого.

Все це сумно і гидко за тих, хто має готувати державу до війни.

Коли в домі біда, то вся родина бере участь у подоланні біди. А в Україні біда лише для середнього і бідного класу Українців. Багатії продовжують жирувати за рахунок Українського народу.

Час з таким станом речей завершувати, бо після війни багатії повтікають з родинами, а нам з Вами розгрібати їхні дії і бездіяльність щодо підготовки держави до війни і забезпечення наших воїнів необхідним для бою.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

24-го грудня 2023 року.

669-й день Світової війни.

ПЛАНИ ЗМІНИЛИСЬ

Плани щодо завершення тритомника під робочою назвою «Хроніки війни» здвигаються до 24-го лютого 2024 року.

Світова війна, яку розв'язала терористична росія на чолі з колективним путіним, вступила у завершальну стадію, і є всі ознаки для прогнозування зближення позицій США і КНР щодо приборкання росії і її планів з розширення воєнного конфлікту за межі України.

Тому продовжую писати «Хроніки війни» до 24-го лютого 2024 року, до 2-ї річниці геноциду Українського народу, вчиненого збоченою росією на цій війні за право бути вільними серед вільних.

Доктор Мироненк

ХРОНІКИ ВІЙНИ

24-го грудня 2023 року.

669-й день Світової війни.

УКРАЇНЦІ МАЮТЬ СТАТИ ВІЛЬНИМИ І ПРЯМОХОДЯЧИМИ

З позиції прожитих років маю переконливо зазначити, що лише вільні і прямоходячі здатні на дії, що рухають держави, суспільства і людську цивілізацію в цілому до вершин розвитку.

Протягом життя мені поталанило декілька разів починати свою кар'єру з першої сходинки. Це було важко, а іноді і нестерпно.

Вдячний моїм Бабусі і Дідусеві за настанови, які супроводжують мене і дотепер, бо з дитинства вчили управляти собою: «Ти один і

маєш бути готовим долати всі перешкоди, що ставатимуть на твоєму шляху, і ніколи не згинайся, бо лише прямоходячі досягають поставленої мети».

Тепер, у віці Бабусі і Дідуся, я намагаюсь радити молодим своїм учням управляти собою, бо це, як показав мій життєвий досвід, саме складне.

Управляти можна колективом, регіоном і навіть державою, а собою управляти складніше за все, бо для цього треба мати мужність і велике бажання досягти великої мети.

Шановні мої молоді і не дуже молоді Учні!

Мрійте про велике і досягайте поставлених цілей, бо життя без великої мети – це існування заради перетравлення їжі.

Ходіть прямо і не прогибайтесь перед обставинами.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

СПОГАДИ З ДИТИНСТВА

Запитую Бабусю: «Чому Різдво Христове ми святкуємо у різні дні з Європою?»

Бабуся: «До москалів календар на волах єхав».

Доктор Мироненко

НОТАТКИ
ІЗ ЩОДЕННИКА ПОЛІТОЛОГА

Частина IX

(25 грудня 2023 р. – 24 лютого 2024 р.)

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го грудня 2023 року.

670-й день Світової війни.

ПОЧИНАЮ ОСТАННЮ ЧАСТИНУ ТРЕТЬОГО ТОМУ

Планую 24-го лютого 2024 року дописати тритомник з робочою назвою «ХРОНІКИ ВІЙНИ» та передати до друку. Всяку справу треба завершувати вчасно. Я намагався бути чесним у своїх щоденниках, але судити читачеві.

Описувати своє ставлення до війни і суспільства складно, бо всі події пройшли через душу і серце, що мало свої наслідки. Але все треба сприймати максимально філософськи, бо можна втратити не лише здоров'я, а й життя.

За майже два роки війни в Україні відбулися тектонічні зрушення як політичного, так і ментального плану, що змінило ставлення і до держави, і до суспільства.

Держава за формою правління і державно-суспільним устроєм виявилась не готовою дієво протистояти глобальним викликам воєнного часу.

33-й рік громадянське суспільство України ніяк не позбудеться радянщини і не стане на демократичні європейські рейки, як мало б статися за час, коли інші держави з пустелі будували оазиси з розвинутою економікою.

Причини такого стану треба вивчити та через зовнішнє управління вирватись з російського метального полону.

Самим нам це не під силу, і в цьому я впевнений на 101 %.

Проти зовнішнього управління будуть лише можновладці, бо їм у першу чергу буде перекрито доступ до коштів платників податків, що у демократичних країнах є священною коровою.

Держава і суспільство зрослися у системній політичній корупції і владним органам це вигідно, бо діє не Конституція, а політична доцільність, яку визначає не Український народ, як єдине джерело влади в Україні, а олігархат, який від виборів до виборів займається популізмом та імітує рух до ЄС і НАТО.

Приборкати це ганебнє явище політичним партіям, які de-facto є політичними бізнес-клубами, вже не під силу, бо втрачено і час, і довіра Українського народу.

Сьогодні в Україні працює декілька спеціальних груп зі США з метою налагодження співпраці з державою і суспільством щодо післявоєнного відновлення країни.

Якщо воєнно-політичному керівництву України вистачить мужності визнати свою неспроможність рухатися у бік ЄС і НАТО за правилами ЄС і НАТО, то буде добре. Але у мене є великий сумнів щодо такого сценарію.

Тому залишається примусовий варіант з боку США і союзників щодо відновлення України під жорстким контролем зовнішнього управління.

Як не крути, але понад 400-річна окупація, а саме так треба визначити період історії України під московитами, викривила ментальність вільного народу до генетичного збою.

Висновок: вільними і прямоходячими ми можемо стати лише під протекторатом США на період зростання молодого покоління (15-20 років), якщо здатні змінитися.

Доктор Мироненко

25-го грудня 2023 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

ДЕМОКРАТІЯ – МАТИ ТИРАНІ

Читаю Платона: «Демократія – мати тиранії».

Довго думав про це і дійшов висновку, що моя інтуїція щодо введення наукового терміна «Правова демократія» вірна.

Не можна дозволяти демократичному ладу рухатись у бік некерованості, за чим обов'язково приходить тиранія як форма державного управління.

Україна вже вкотре підходить до межі, за якою настає розбалансування інститутів влади. Сьогодні саме час керівництву держави отямитись, бо війна з Росією може здатися дрібницею у порівнянні з повною втратою керованості всередині держави.

Неспроможність наших керівників очолити команду мудрих і розумних людей, здатних до державницького стратегічного мислення і державотворення у переломний для України час, матиме трагічні наслідки.

Маніакальне бажання деяких політиканів влаштувати перемовини Зеленського з путіним можна порівняти з бажанням завести Зеленського на ешафот.

Чому це відбувається?

Або це виконання замовлення Кремля щодо підписання капітуляції і визнання Криму територією Росії, або залишається інший варіант: не все гаразд у нашому королівстві із сірою речовиною.

У демократичній правовій державі політики у важкий для країни час не влаштовують бійки між собою, а знаходять шлях до виходу з воєнно-політичної кризи, яка вже захоплює суспільство і державу.

Кучма, Ющенко і Порошенко мають переступити через своє «Я» і підставити плече Президентові України Зеленському щодо підбору професійних кадрів-державників та знайти консенсус у суспільстві заради держави.

Спостерігаю погляди зі сторони: завалиться чи не завалиться Зеленський? А якщо держава завалиться у прірву? Соромно за тих, хто вважає себе політичною елітою.

З Різдвом Христовим!

Разом до Перемоги над терористичною росією!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

27-го грудня 2023 року.

672-й день Світової війни.

РОЗПАД ІМПЕРІЇ ЗЛА – СРСР

30 грудня 1922 року – 26 грудня 1991 року.

25 грудня 1991 року о 19-00 по центральному телебаченню СРСР востаннє виступив президент СРСР Михайло Горбачов з повідомленням, що «в силу обставин, що склались з утворенням Співдружності Незалежних Держав я припиняю свою діяльність на посту Президента СРСР».

О 19-38 на куполі Кремлівського палацу було спущено прапор Радянського Союзу, який після майже 70-и років припинив своє існування.

Розпад СРСР – процеси системної дезінтеграції, що відбувалися в державі, суспільстві, народному господарстві, соціальній структурі, громадській і політичній сфері Радянського Союзу, що призвели до припинення існування СРСР після 26 грудня 1991 року.

Розпад Радянського Союзу в останнє десятиріччя XX ст. є завершенням не лише 70-літньої історії багатонаціональної комуністичної імперії, а й фіналом понад 400-літньої історії поліетнічної Російської імперії.

Розпад СРСР не варто зводити лише до кризи соціалістичної системи, не враховуючи спадщини Російської імперії. Він є частиною загального процесу зникнення поліетнічних імперій та їх розщепленння на національні держави, прикладом чого в Європі стали Османська та Габсбурзька імперії в XIX і на початку XX ст., а на неєвропейських територіях – деколонізація.

Жовтнева революція та радянська влада всього лише відтягнули розпад Російської імперії на декілька десятиліть. Розпад СРСР привів до незалежності 15 республік СРСР і появи їх на світовій політичній арені як самостійних держав.

8 грудня 1991 року глави трьох з чотирьох республік, засновників Радянського Союзу, – Білорусі, Росії та України, – зібравшись в Біло-

везькій пущі, констатували, що СРСР припиняє своє існування, оголосили про неможливість утворення Союзу Суверенних Держав і підписали Угоду про створення Співдружності Незалежних Держав. Підписання угоди викликало негативну реакцію Горбачова, однак після серпневого путчу реальної влади він вже не мав.

Біловезька угода не розпускала СРСР, а лише констатувала його фактичний до того моменту розпад.

Чекаємо на розпад імперії зла – Російської Федерації.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

26-го грудня 2023 року.

МОБІЛІЗАЦІЯ ЧИ ЗАГІН ХУДОБИ НА ЗАБІЙ?

Біля Укрпошти чергує група з військовослужбовців і поліції. Підходять до молодого чоловіка років 35 і запитують документи.

«Ви у червоному списку», – каже військовослужбовець.

Якимось пристроєм здійснили маніпуляцію за 2 хвилини і визначили придатним до військової служби за станом здоров'я.

За своє життя бачив багато шахрайських дій, але шахрайства щодо призовників ще не бачив.

Вважаю себе обізнаною людиною у питаннях мобілізації на військову службу відповідно до чинного законодавства України.

Перше. У демократичній, правовій державі має діяти природне право, що є основою демократичного устрою держави.

Друге. Мобілізацією мають займатися місцеві органи влади і місцевого самоврядування через уповноважених на те осіб.

Третє. Мобілізацію треба починати з державних службовців всіх рівнів, яких можна скоротити за рахунок впровадження електронного урядування на 75%, поліції, де люди вже мають первинні навички застосування зброї. В місцевих органах влади і Поліції на державній

службі понад двох мільйонів осіб, які у час воєнного стану можуть захищати Батьківщину у Збройних Силах.

Державні службовці і поліція отримують платню із коштів платників податків, то саме вони у першу чергу мають бути призвані на військову службу по мобілізації.

Якщо в РНБО говорять про те, що до всіх прийдуть повістки, то треба починати з тих, хто вже дотичний до державної і військової служби (або прирівняні). Там є багато питань.

На сьогодні війська формуються не належним чином через зазначені вище причини.

Якщо мобілізують 500 тис. військовозобов'язаних за таким алгоритмом, що спостерігається сьогодні, то наповнення бюджету матиме трагічні наслідки.

Воєнно-політичному керівництву України треба добре почистити державну службу і прирівняних до державної служби з користю для держави і державної служби, бо у нас після кожного скорочення штатів збільшується нахлібників за рахунок коштів платників податків, яких стає все менше через недолугу державну кадрову політику.

Десяток бригад можна сформувати з суддівського корпусу, державних службовців, депутатів зі своїми дітьми тощо, а не займатися загоном людей на забій.

Нас переконують, що ми не росія і відношення до солдата інше. Маю зауважити, що це не зовсім так. Визначення за 2 хвилини про придатність до військової служби за станом здоров'я – це вершина лицемірства по відношенню до громадян України.

Мобілізація має бути в рамках закону і високої моралі, бо на кону безпека держави, а не надої молока, де теж є свої правила по відношенню до худоби.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

28-го грудня 2023 року.

673-й день Світової війни.

І. ФАЛЬСТАРТ – 2024

Тихо і майже непомітно стартувала виборча президентська кампанія.

Шкода, що політики не вчать історію держав і історію війн.

Під час війни особливо важливо вести надзвичайно чесну політику, бо війна оголює нейронні сполучення між людьми настільки, що брехня політиків, а тим більше керманичів держави, просвічується рентгеном суспільства до атомів і молекул, і пробігти між крапельками, як Кравчуку у перші три роки незалежності, нікому вже не вийде.

ВІЙНА ПРОЯВИЛА ВСЕ І ВСІХ

Насмілюсь дати сім порад нашим політичним керманичам:

1. Досить грати у політику, бо політика є самим важким видом діяльності, що потребує глибоких фундаментальних знань з державотворення і любові до народу своєї держави.

2. Як у 2017 році, так і сьогодні, наполягаю на тому, що головною проблемою для України є політична корупція, яка все більше розділяє суспільство і владу, що за класикою призводить до революційної ситуації. Тому треба каленим залізом і диктатурою права прибрати причини для політичної корупції.

3. Вже час перевести Конституцію України із рангу «Декларація намірів» у ранг «Основний Закон України», бо політична доцільність, що править сьогодні, довела Україну до прірви.

4. Керування державою є високою честю, і Присяга, що складається президентами, не повинна мати роль простого папірця, а самим важливим юридичним документом, за недотримання якого кара має стати жорсткою і незворотньою.

5. Команда президента – це не команда друзів із дитячої пісочниці, а команда високопрофесійних спеціалістів із державного будів-

ництва. Той керманич, який не спирається на професіоналів, має вроджені комплекси неповноцінності, наслідком чого керманичем керують фаворити, що за історичною класикою завжди має трагічні наслідки для держави і самого керманича.

6. Правда є дуже коштовною річчю у політиці і переважна більшість керманичів забувають про зміст Присяги на вірність Українському народові та потрапляють у залежність від благ посади і свого оточення.

7. І саме прикре: нездатність протистояти мародерству на війні є ознакою повної залежності від політичної корупції, що немає нічого спільного з майбутнім політика, який мріє стати президентом.

Ось такі вийшли жорсткі поради тим, хто мріє стати президентом України у 2024 році після Світової війни, яку розв'язало збочене російське народонаселення в Україні, де вчиняє геноцид Українського народу на очах «цивілізованого світу».

Мріяти можна і треба, але ще більше треба бути порядним і чесним політиком, за ким піде Героїчний Український Народ, якого наші керманичі привели до війни бездарними діями щодо державного будівництва протягом понад 30 років.

Український Народ переможе збочену росію у цій війні за підтримки США і союзників, але після війни прощення мародерам не буде, і це треба добре розуміти та починати будувати післявоєнну Україну сьогодні, бо завтра може не настати.

ІІ. ГОВОРІТЬ ПРАВДУ

Говорити правду і відстоювати її є дуже коштовною справою, на превеликий жаль.

Але без правди не може існувати громадянське суспільство, що здатне на великі звершення заради розвитку.

Говоріть правду, бо це є ознакою високої культури.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

30-го грудня 2023 року.

675-й день Світової війни.

ШЛЯХ ДЛЯ УКРАЇНИ

Багато моїх колег пишуть, що Україна здатна подолати корупцію.

Ні за яких умов ми не подолаємо корупцію при існуючій моделі державно-суспільного устрою. Тому я і пропоную вже понад 10 років зовнішнє управління.

Патріотизм Українського народу далі Майдану і фронту не піднімається, бо сама система політичної корупції побудована таким чином, що державники не мають реальних шансів піднятися до печерських пагорбів.

Залишається два шляхи: революція зі зміною форми правління і моделі державно-суспільного устрою, або зовнішнє управління.

Все інше ми пройшли без позитивного результату для розбудови демократичної, правової республіки.

Доктор Мироненко

ПРО ЗБОЧЕНУ РОСІЮ

= Т Е З И =
ВІД 14 ГРУДНЯ 2021 РОКУ

Сьогодні багато у світі говорять і пишуть про Росію. І це зрозуміло, бо саме Росія тримає весь цивілізований світ у напруженому стані через хворобливе сприйняття реальності навколо своїх кордонів і не тільки своїх. «Навколо Святої Росії всі вороги».

Чи здатна Росія реформуватись до стану демократичної правової держави? Ні! І це має бути зрозумілим як те, що 2 х 2 = 4. Форма прав-

ління вже багато століть будувалась таким чином, що влада здатна діяти лише за принципом пружини і гайки. Якщо гайку різко послабити, то пружина може розірватись. Так розірвався СРСР, така доля і для Росії. І це формальна логіка.

Історія. Золота Орда є засновником території, яка зветься сьогодні Росією. «Історики» Росії ніяк не зводять кінці з кінцями щодо хронології за норманською теорією, де немає жодного слова правди.

На запитання до наших «істориків»: «Чому у підручниках й досі написано «Київська Русь», коли такої держави ніколи не існувало»? Відповідь класична: «Так прийнято у науковому світі». А як щодо артефактів і документів часів Русі, що знаходяться в архівах інших держав? У відповідь тиша. Тиша тому, що назву «Київська Русь» вигадали російські історики у 18-му столітті задля фальшування історії за рахунок Русі, до якої нібито причетна Росія.

Саме через цю порівняльно-історичну парадигму і йде сьогодні війна між нами, бо ми різні ментально, різні за походженням, різні народи з різною давньою історією, яка у часі ніколи не перетиналася до того, поки московитським царям не прийшла в голову ідея змішати історії і народи, які генетично не можуть бути разом і розуміти один одного.

Треба, нарешті, зрозуміти, що росіяни не є слов'янським народом, а лише слов'яномовним з ординською ментальністю. Тому ми і не розуміємо їхньої поведінки і їхньої віри у царя від Бога і «народ є рабом божим». Церква в Росії ніколи не була канонічно православною, бо несла в собі азатсько-деспотичну ідеологію державотворення, яка не змінилась від часів Орди.

Тепер про Путіна. Якщо хтось вважає, що Путін керує Росією, то це велика помилка. Я давно вже пишу про колективного Путіна і Палату № 6 в Кремлі. В Кремлі завжди засідали психічно хворі люди, бо сама природа московитсько-російської влади не допускає можливості приходу до влади притомних людей. Там завжди керували бояри, а тепер бояри в погонах.

Путін – це російська матрьошка, біля якої є декілька ляльководів, від яких залежить і сам Путін, і його фізичне існування. Він, як і його всі попередники, залежний на рівні комплексів від крісла Царя Всія Русі. Саме так Путін себе ідентифікує, бо живе у віртуальному світі.

Не важко пригадати керманичів Кремля (Зимового палацу), які добровільно пішли з посади. Всіх винесли вперед ногами, за винят-

ком одиниць. І це за багато століть. Тому ментальність кремлівців, Путіна у тому числі, однакова і не слов'янського походження.

Що очікувати сьогодні від кремлівського колективного Путіна? Нічого доброго, бо на добре росія і її керманичі не здатні генетично.

Постійний ядерний шантаж колективного Путіна використовує його оточення в погонах задля гарантії особистої безпеки у майбутньому, а не для Росії в цілому, де народ є лише народонаселенням країни, якою управляють хани Орди, що зветься Росією.

Шкода, що цивілізований світ лише зараз став розуміти справжнє ординське нутро кремлівців, які вдало маскувались за європейськими костюмами і краватками.

Україна переможе північного дикого звіра, бо за нами правда і воля!

Доктор Мироненко

31-го грудня 2023 року.

676-й день Світової війни.

В ОСТАННІЙ ДЕНЬ РОКУ ЗВЕРТАЮСЬ ДО МОЛОДІ, ЯКА ШУКАЄ МОТИВАЦІЮ

Щоб досягти високої мети, вашим постійним супутником має стати жорстка самодисципліна та вміння поставити велику ціль і рухатись до неї наполегливо.

Постійно займайтесь підвищенням рівня своїх знань, вивчайте позитивний досвід людей і країн, що має спонукати Вас до активних дій.

А мотивація – це як муза для слабких: можна чекати все життя на дивані, а вона пройде мимо Вас.

Я з молодих років планував своє життя на 20 років і рухався до поставленої мети без перешкод, бо перешкоди вигадують собі люди. Перешкоди треба долати, або обходити їх.

Поважайте людей і любіть рідних, знищуйте ворогів.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-го січня 2024 року.

677-й день Світової війни.

ДОБІГАЄ КІНЦЯ ДЕСЯТИЙ РІК ВІЙНИ, РОЗВ'ЯЗАНОЇ ТЕРОРИСТИЧНОЮ РОСІЄЮ ПРОТИ ДЕМОКРАТИЧНОГО СВІТУ В УКРАЇНІ

Цивілізований демократичний світ на чолі зі Сполученими Штатами Америки так довго (1917, 1945, 1991….) переконував ординську росію перейти на демократичний шлях існування, що проспав під своїм боком зростання ядерного монстра, який сьогодні загрожує всьому людству.

Багато десятиліть чую фразу: «Російського ведмедя краще не турбувати, бо ранений ведмідь дуже небезпечний». У цій фразі закладено стратегічну помилку в оцінці ментальності росіянина і росії в цілому.

Російського ведмедя треба вбивати, бо небезпечного ворога знищують.

За стратегічні прорахунки демократичного світу Україна вже заплатила у цій війні життями понад 600 тисяч своїх синів і доньок на фронті і в окупованих містах та селах.

Геноцид Українського народу, який вчиняє терористична росія на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним, немає аналогів за останні 78 років після завершення Другої світової війни.

У Конгресі США ведуться перемовини щодо надання фінансової і технічної допомоги Україні. Немає домовленості між партіями, бо не має відчуття провини за сприяння протягом десятиліть формування на росії профашистського уряду, що сьогодні вже має своє найменування «РАШИЗМ».

США і союзникам треба змінити понятійний апарат щодо визначення своєї ролі у війні, де Україна захищає весь демократичний світ. США і союзники мають добровільно сплачувати Україні за свої стратегічні помилки, а не допомагати, як це сьогодні тлумачиться.

Так само буде після війни, форму і методи ведення якої старанно переводять у ранг регіональної (російсько-української). Це війна Сві-

това і саме так треба її визначати, бо від визначення буде залежати і правові наслідки для агресора і жертви. Потім історики будуть писати: «Так прийнято у наукових колах». Ці кола завжди підлаштовуватися під політику, бо грали роль блазнів при дворах.

Науковцям саме час стати на бік наукової об'єктивності і визначитись для себе: науковці чи підлабузники влади.

З першого дня повномасштабної війни, 24-го лютого 2022 року, Академія політико-правових наук України визнала війну як Третю світову, про що повідомила наукову спільноту України і світу у публічних зверненнях.

Наука має бути наукою, а науковці мають стати на шлях правди, бо брехня заведе Україну і Українців у минуле, де сьогодні перебуває терористична росія.

Будуймо Україну в собі і навколо себе заради майбутніх поколінь!

Доктор Мироненко

СХІДНА МУДРІСТЬ:

«Перемога у війні починаєтьсязі знищення зрадників усередині країни».

ПРАВІШЕ ПРАВИХ

Один мій добрий товариш, ректор Київського провідного університету, зауважив: «Петре Володимировичу! Ви почали правішати».

«Друже! Я правішаю з 1983 року, коли вийшов із кпрс. А зараз стою правіше правих, бо далі вже нікуди», – відповів я.

Це епізод із розмови 2014 року.

Сьогодні моя позиція до системної політичної корупції правіше правих, бо терпіти мародерство під час війни вже сил не вистачає.

Є бажання запросити для мародерів фахівців із Палати № 6, бо є підозра, що наші мародери не дружні з головою, у якій замість сірої речовини полова.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-го січня 2024 року.

КРОКУЄ 2024-й РІК!

Перегорнули календар і пішли далі разом до Перемоги над збоченою росією, яка починає тонути у своїх болотах через патологічні психічні захворювання у стадії пандемії генетичного походження.

Нам саме час збудувати ментальну велику китайську стіну від московитів-ординців. Думаю, що китайці поділяться з нами таємницею будівництва тисячолітньої стіни, за якою ми вже ніколи не побачимо морди знилого народонаселення, яке вчиняє геноцид Українського народу за бажання бути вільними серед вільних.

Вчора одна переселенка зі Сходу України каже: «Ще не відомо чим завершиться ця війна. Здадуть весь Донбас росіянам». Такі думки мають багато людей, які ментально не є українцями і мріють про дружбу з терористичною росією, бо там їхня пуповина, пуповина народонаселення, яке поселилось в Україні замість знищених комуно-фашистською владою і російськими блазнями без роду і батьківщини.

Це народонаселення є опозицією до держави разом з їхніми політичними силами і московською церквою, про діяльність яких ми вже мали б забути за притомної влади, яка протягом десятиліть грала у піддавки з росією.

Тому постійно пропоную знищити опозицію до держави у політико-правовий спосіб і терміново, бо після війни ця свора повилазить з усіх щилин і буде правити балом, якщо зараз не зупинити.

Ось такі наші справи, шановні Друзі!

Перемога настане тоді, коли ми подолаємо системну політичну корупцію і опозицію до держави, про що я пишу і говорю вже багато років, коли визначив, що Конституція України є декларацією намірів, що нічого спільного з Основним законом держави немає.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

ЗВЕРНЕННЯ

Шановні Колеги!

28-го березня 2024 року АППН України відзначатиме 18-ту річницю від дня свого заснування.

Ми пройшли довгий шлях становлення і розвитку від Міжнародної громадської організації «Міжнародний інститут гуманітарних технологій» (2006 – 2016) до Громадської організації «Академія політико-правових наук України» (з 10-го травня 2016 року).

Сьогодні наша організація має шість філій, наукове видання «Суспільно-політичні процеси», «Бібліотеку АППН України», Видавництво «Політія», Наукову установу «Академія «Українська Політія», Благодійний фонд «Політія». Все це об'єднано під загальним брендом «Українська Політія».

Щиро дякую кожному члену АППН України за підтримку і віру у спільну мету щодо формування Науково-політичної еліти України!

Попереду багато роботи, бо після Перемоги суспільно-політичний стан в країні потребуватиме значної витримки і волі для утримання політичної ситуації у правовому полі через системну політичну корупцію, яка набула незворотних ознак і потребує вже революційних заходів.

Тому прошу кожному визначитись з подальшою участю в АППН України. Протягом останніх років дехто втратив зв'язок з організацією за різних причин.

Ті, хто бажає покинути наші ряди, прошу надіслати повідомлення щодо виходу. За Статутом член АППН України ставить до відома своє рішення щодо виходу. Так буде часно по відношенню до нашого великого колективу. На сьогодні більше двадцяти членів АППН України не отримали нові дипломи від листопада 2022 року.

Рухаємось до Перемоги з великими завданнями!

З повагою і надією на розуміння
академік-засновник АППН України
П.В.Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

2-го січня 2024 року.

678-й день Світової війни.

ГОТУЄМОСЯ ДО ПІСЛЯВОЄННОГО ЧАСУ

Переважна частина Українського народу прямо або опосередковано зайняті захистом Батьківщини від російського агресора на фронті і в тилу. Мобілізовані на свої фронти всі Українці, які мають високу моральність і відповідальність перед державою і суспільством.

Сьогодні саме час приділити увагу післявоєнному будівництву України, бо після війни може статися так, що опозиція до держави і системна політична корупція не сприятимуть відновленню України.

Майдани і війна не змінили ставлення до опозиції до держави і системної політичної корупції, що є головними проблемами України. Є незначні прояви нетерпимості до цих ганебних явищ, але це не критична маса, яка здатна приборкати головних ворогів держави і суспільства.

У 2017 році я назвав головні проблеми України:

Системна політична корупція;

Опозиція до держави;

Російська агресія.

Саме у такому порядку треба розглядати наших ворогів, бо без встановлення правильного діагнозу не можна вилікувати суспільство, яке, як виявилось, не здатне без сторонньої допомоги навести правовий порядок у державі, бо Конституція України є декларацією намірів, а не Основним законом, де народ визнано єдиним джерелом влади.

Так логічно підходжу до зовнішнього управління з боку США, про що пишу вже понад десяти років.

Організатори системної політичної корупції добровільно не погодяться на зовнішнє управління, бо доступ до Державного бюджету України для них буде перекрито.

Тому залишається єдиний шлях: революційним шляхом відсторонити прибічників сьогоднішньої моделі влади від державних посад.

Форму правління і модель державно-суспільного устрою треба змінювати, бо пострадянська система організації влади довела Україну до війни.

Треба встановлювати республіканську форму правління з моделлю державно-суспільного устрою «Правова демократія», де місця для системної політичної корупції не залишиться під наглядом зовнішнього управління протягом 15 років (до зростання нового покоління державників).

Україна потребує формування Науково-політичної еліти, яка здатна буде виробити Концепцію післявоєнного державного будівництва і взяти на себе відповідальність за майбутнє України.

Академія політико-правових наук України і Наукова установа «Академія «Українська Політія» вживають науково-організаційних заходів щодо підготовки нової еліти замість тієї, яка повністю провалила поступ України до цивілізованого світу і довела Україну до війни, бо займалася протягом понад 30 років створенням системної політичної корупції.

Словосполучення «Опозиція до держави» і «Системна політична корупція» треба знати кожному українцю як 2 х 2 = 4 і прирівняти до ворогів України. Інакше вже не можна, інакше – знову у радянське минуле, де єдина казарма і зомбоване народонаселення.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

3-го січня 2024 року.

679-й день Світової війни.

ВІЙНА ВИШТОВХУЄ УКРАЇНУ НА ВЕРШИНУ ІСТОРІЇ І ПОТРЕБУЄ СТРАТЕГІЧНИХ РІШЕНЬ ЩОДО КОНКРЕТНИХ КРОКІВ З ПІСЛЯВОЄННОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ

Ми так довго ходили навколо політичної циркової арени замість будівництва держави за зразком провідних країн світу, що «непомітно» дійшли до війни, до якої не готувалися, маючи всі необхідні нормативно-правові акти воєнного часу.

Моє твердження: «Конституція України є декларацією намірів, а не Основним законом, де народ визначено як єдине джерело влади в Україні» набуло трагічного значення під час війни, коли Україна виявилась неспроможною зупинити ворога, який пройшов від Криму до Маріуполя за добу.

Про зраду у перші дні повномасштабної війни на рівні воєнно-політичного керівництва треба говорити голосно, бо прощення призведе до ще більшої катастрофи для держави і суспільства.

Так звана «політична еліта» займалася понад 30 років політиканством та приймала участь у формуванні системної політичної корупції, що сьогодні, під час війни, вже загрожує державному суверенітету України. Політикани зав'язли у політичних сварках і породили опозицію до держави, яку треба було ліквідувати ще у 2004 році, після першого Майдану. Але все відбулося за класикою: революцію починають романтики, а її наслідками користуються негідники.

Громадянське суспільство, на превеликий жаль, ментально залишається радянським, бо ще голосують за популістів, а не обирають державників. Дивно, але і молоде покоління проявляє схильність до підтримки політичних авантюристів. Мабуть багатовікова окупація України вплинула і не генетику, що виправити буде дуже складно.

Я часто наголошував про те, що війну мають завершити за активної участі США і Китай, яким під силу приборкати терористичну росію. Було об`єктивне припущення, що це станеться до кінця 2023 року, а формалізовано у березні 2024 року. Але США і Китай наступають на ті самі гра-

блі, на які США і союзники наступали по відношенню до росії у 1917, 1945, 1991 роках, коли переконували себе про демократичні зміни на росії, яких за визначенням ніколи не могло статися, бо росіяни (ординці) генетично і ментально не здатні до цивілізаційного розвитку.

Росіяни не є слов'янами, а лише слов'яномовним народонаселенням, яке існує в умовах азіатського деспотизму з усіма ознаками неофашистської моделі державно-суспільного устрою. США і союзники не бажали визнавати цей факт і допускали протягом десятиліть стратегічні геополітичні помилки, які призвели демократичний світ до війни на території України.

Велику за територією росію можна змінити лише силою шляхом її розділу на мілкі протекторати. Всі інші дії не матимуть позитивного результату для цивілізованого світу, бо ракову пухлину на тілі людської цивілізації треба видаляти оперативним шляхом, а не наївними дипломатичними заходами. Ранений ведмідь має бути вбитий. Це аксіома, яку, на жаль, ще не усвідомили у США і в Європі.

Війна вимагає від нас змін на рівні форми правління і моделі державно-суспільного устрою, про що я пишу вже багато років. Не можна займатися постійно процесом реформування мертвої радянської системи, що нічого спільного з державотворенням немає.

Мені можна закинути звинувачення про те, що постійно пишу про одне й теж. Так і є, але про нашу майбутнє треба писати і говорити постійно і добиватися демократичного розвитку, про що так яскраво записано у Конституції України, яка ще й досі не стала Основним Законом держави.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

РІК ЗА РОКОМ ПРОМИНАЮТЬ

Роки у кожному віці проминають з різною швидкістю: до 30 – на черепасі, до 40 – на волах, до 50 – на конях, до 60 – на Інтерсіті, до і після 70 – на ракеті. І головне при цьому – не втрачати відчуття часу і свого віку.

І маю зазначити, що після 70-ти – це найкращий час, бо багато що знаєш, розумієш і вмієш відзрізнити добро від зла, пшеницю від полови, політику від популізму.

Бажаю всім з роками не втрачати бажання жити і радіти плодам своєї діяльності!

Доктор Мироненко

4-го січня 2024 року.

680-й день Світової війни.

МИНУЛЕ ТРЕБА ВІДПУСКАТИ, АЛЕ ПАМ'ЯТАТИ ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО

Мій добрий товариш порадив оприлюднити щоденникові записи молодих років для розуміння того часу.

Відкрив щоденники 1982-1986 років, до яких не торкався майже 40 років. Що Вам написати, шановні мої Колеги, Друзі, Учні?!

Для мене особисто це були роки зламу і гартування, двох інфарктів і випробувань долі, прощання з ілюзіями і набуття досвіду, написання заповіту і затягування портупеї на все тіло і мозок.

Після перегляду цих сторінок мені стало сумно і боляче за того молодого чоловіка, який вирішив змінити світ, але сам потрапив у жорнова дійсності і ледве вибрався на свіже повітря.

Моя Бабуся говорила, що я маю двох янголів-охоронців. Відчував цих янголів все життя, бо іноді здавалось, що життя закінчується, але

вранці вставав із соромом за такі думки і все продовжувалось з новими силами.

Пишу для молодих людей, які думають, що не можна подолати нездоланне. Можна подолати все, якщо на меті високі цілі задля своєї Родини і Батьківщини.

І це не високі слова, а реальність життя: лише високі цілі рухають людину і людство у бік прогресу.

Оприлюднити щоденникові записи 1982-1986 року поки що не готовий, бо біль, яку я пережив 40 років тому, ще не пройшла.

Можу визнати, що не залишилось образи на людей і систему того часу, бо люди системи слабкі і не варто на них ображатись.

Ті щоденники писала інша людина, яку я сьогодні не впізнаю. Роки загартували мене до стану незламності так, що іноді торкаюсь себе і запитую: це тіло чи залізо, у мозку сіра речовина чи вже штучний інтелект?

Знову і знову згадую Інститут мозку і директора славетну Наталію Петрівну Бехтерєву, яка спрямувала мене на вивчення самого себе і управління собою.

Можливо після того, як я відійду від активної громадської діяльності, повернусь до питання оприлюднення щоденників 1982-1986 років, а можливо залишу на рішення моїх синів, яким присвятив книгу «Спогади про майбутнє. Хроніки війни із щоденника політолога (24.02.2022 – 24.08.2022)».

Тому моєму доброму товаришу відповідаю: поки не готовий, не час.

А сьогодні у кожного із нас свій фронт, де ми виборюємо Перемогу над збоченою росією у Світовій війні 21-го століття, в епоху цифрової цивілізації поруч з варварством.

Сьогодні ми маємо ретельно проаналізувати своє минуле і накреслити жорсткі параметри для тих, кого обираємо.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

5-го січня 2024 року.

681-й день Світової війни.

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ КІПИШ ЧЕРЕЗ ВІДРЯДЖЕННЯ ЗА КОРДОН

У кожної медалі є дві сторони.

З одного боку Конституція, яка є декларацією намірів, а не Основним законом, бо править балом системна політична корупція, а з іншого боку народні депутати мають у першу чергу дбати про захист України від російської агресії особистим прикладом на фронті, бо в залі засідань Верховної Ради достатньо по одному депутату від фракцій, які практично вирішують всі питання за вказівкою своїх голів, або безголових, що у нашому випадку є тотожним.

Є Ставка Верховного, і хай вона під час воєнного стану керує всіма процесами, бо de-facto Верховна Рада не є автономним законодавчим органом влади в державі.

Після війни треба подбати про зміну форми правління і моделі державно-суспільного устрою, що має забезпечити виконання конституційних прав громадян України, бо існуємо ми у радянській системі влади.

32 роки займалися імітацією державного будівництва і дійшли до війни, яку спровокували слабкістю державотворення під керівництвом політичних авантюристів, яким Україна потрібна лише для особистого збагачення.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

6-го січня 2024 року.

682-й день Світової війни.

I.

СВОБОДА І ПРАВДА ЗАВЖДИ КОШТУЮТЬ ДОРОГО

Щойно говорив з товаришем, якого знаю більше 25 років і дослухаюсь до його думки.

Товариш: «Може тобі треба нейтральніше виказувати свої думки щодо суспільно-політичної ситуації?»

Я: «Ти знаєш мене багато років і вважаєш, що можу говорити інакше?»

Товариш: «Я дуже хвилююсь за тебе».

Я: «Щиро дякую, але я вже отримував подібні рекомендації від колег і мушу зазначити, що не маю часу на брехню. Хочу ще багато чого доброго зробити для України і тому у мене є один шлях – говорити правду».

Товариш: «Я тебе зрозумів. Буду завжди поруч».

Свобода і правда завжди коштували дорого, а зараз це безцінне надбання, якщо ним вірно користуватись.

На брехні нічого доброго збудувати не можна, а тому продовжую говорити те, що вважаю за потрібне у конкретній суспільно-політичній ситуації.

II.

ПЛАНЕТОЮ КРОКУЄ МОСКОВИТСЬКИЙ НАЦИЗМ
(6-го січня 2020 року)

Промосковським силам, що діють в інших країнах з метою провокування громадянського конфлікту та захоплення влади, треба дати визначення «Московитський нацизм» і закріпити у політико-правовому просторі держав і міжнародних організацій.

Досить миритися з наступом московитів, хворих на шизофренію

в стадії пандемії, що вражає здорові організми молодих демократій з мовчазної згоди цивілізованого світу.

Є надія, що Конгрес США у повній мірі розуміє небезпеку від імперії зла – Росії та пояснить світові наслідки їхнього занепокоєння.

Імперія зла – Росія, яка знищила за своє існування більше народу, у тому числі і свого, ніж всі інші країни за все існування людства, має бути ізольована.

Прокидайтесь, пані та панове вчені, і починайте просвітницьку діяльність задля майбутніх поколінь.

Мовчазна поведінка перед загрозою московитського нацизму дорого коштуватиме наших нащадкам.

В Україні відкрито діє в інтересах московитського нацизму опозиція до держави, що має бути ліквідована як клас.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

7-го січня 2024 року.

683-й день Світової війни.

ДЛЯ МЕНЕ СЬОМЕ СІЧНЯ Є ДНЕМ ПАМ'ЯТІ

7-го січня 1983 року померла моя Бабуся, Мироненко (у дівочості – Щербаченко) Векла Олексіївна (09.06.1893 – 07.01.1983).

Від народження Бабуся і Дідусь – Мироненко Михайло Іванович (25.05.1885 – 15.11.1969) – були для мене батьками і самими рідними людьми, яким вдячний за дороговказ.

5-го січня 1983 року отримав телеграму з текстом: «Бабуся просить приїхати терміново». 6-го січня із Сахаліну через Москву і Донецьк літаками я і моя дружина прибули у село Майдан, Слов'янського району, Донецької області до Бабусі, яка з радістю зустріла нас. Майже добу ми спілкувалися з Бабусею. Вона розпитувала нас про життя на Сахаліні і ділилася своїми спогадами.

О 17.50 7-го січня 1983 року Бабуся при повній свідомості промовила останні слова: «Я рада за вас, а тепер, Господе, прийми мене». Пішла Бабуся з посмішкою на вустах. Я закрив їй очі і пішов з хати.

За 41 рік після смерті Бабусі я багато разів повертався до того зимового вечора, але так і не зміг прийняти смерть рідної людини, яка присвятила мені останні роки свого життя після смерті моєї мами.

Наступного дня я не зміг поховати Бабусю, бо з інфарктом опинився в лікарні міста Краматорська.

Зі смертю Бабусі моє життя розвернулося на 180 градусів, після чого я звільнився з лав Радянської армії, вийшов із партії і почав будувати нове життя з чистого аркуша.

7-го січня щороку у мене день пам'яті і вдячності Великій людині, моїй Бабусі. Вічна їй пам'ять!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

•••

Любіть, не вимагаючи.
Говоріть, не ображаючи.
Слухайте, не засуджуючи.

•••

Ama senza pretendere.
Parla senza offendere.
Ascolta senza giudicare.

Karol Wojtyla

7-го січня 2024 року.

683-й день Світової війни.

СВІТОВИЙ БЕЗПОРЯДОК. ЛІДЕРИ

Китай (біля 1,5 млрд. населення) за інерцією руху вперед не помітив рух економіки на місці з тенденцією швидкого руху вниз, що притаманно країнам з диктаторським режимом управління.

Індія (понад одного млрд. населення) спокійно, по-англійськи, рухається у бік лідерства в Азії.
США (понад 300 млн. населення) – лідер однополярного світу.

Японія (біля 150 млн. населення) – лідер технологічного розвитку в Азії.

==========

ЗА ПАРЄБРІКОМ

РФія (понад 100 млн. населення, щільність населення – одна людиноподібна особа на кв. км) – терористична держава з деспотичним управлінням, що рухається у зворотному напрямку від світової цивілізації.

==========

Світові лідери неспроможні приборкати ерефію через хибне уявлення її міфічної міці.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

8-го січня 2024 року.

684-й день Світової війни.

УКРАЇНА МАЄ ПРОЙТИ ШЛЯХ ЧЕРЕЗ ДИКТАТУРУ ПРАВА ДО ПРАВОВОЇ ДЕМОКРАТІЇ. НА ІНШЕ ІСТОРІЯ НАМ ЧАСУ НЕ ЗАЛИШИЛА

НАУКОВЕ ВИЗНАЧЕННЯ ТЕРМІНА «ПРАВОВА ДЕМОКРАТІЯ»

Автор: Мироненко Петро Володимирович, доктор політичних наук

Правова демократія (грец. – νομική δημοκρατία, англ. – legal democracy) – модель державно-суспільного устрою, згідно з якою:

1) Засади функціонування державності ґрунтуються на стійкій соціально-політичній згоді соціуму і влади, що передбачає правління більшості при забезпеченні прав меншості;

2) Право системно забезпечує регулювання взаємодії суб'єктів політики та рівність усіх членів суспільства перед законом (верховенство права).

Правова демократія, як форма співіснування соціуму і влади, мінімізує головну суперечність демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

СУМНА ПРАВДА

Біда бідному

Гинуть хлопці в полях Сходу,
Хлопці з бідного народу,
А мажори в кабаках
Дівок носять на руках.

Здоровенні бугаї
Хвалять біцепси свої
І влаштовують змагання –
Хто «бухатиме» до рання.

А війна – то не для них,
То для бідних і дурних.
Якщо хтось їм слово скаже,
Не біда – татусь «відмаже».

Йде на бідних полювання,
Ловлять звечора і зрання.
В магазині, на базарі,
У дворі й на тротуарі.

Якщо хтось відпір дає,
То отримає своє.
В авто силою запхнуть
Й на комісію везуть.

А там, як ти не крути,
Хоч «відмазатись» – плати!
А якщо грошей нема –
«Передок» або тюрма.

Ось такі, брат, у нас справи,
Лиш для бідних честь і слава,
Тільки їм потрібна воля,
Тільки їх могили в полі.

Леонід Кужель

ХРОНІКИ ВІЙНИ

9-го січня 2024 року.

685-й день Світової війни.

КЛАСИКА ВІЧНА: ВЛАДА І ГРОШІ

Завершую третій том Роздумів про війну і суспільство, який планую передати до друку 25 лютого 2024 року.

Намагаюсь відсторонитися від потоку інформації щодо системної політичної корупції під час війни, але не виходить, бо мародерство на війні прямо відбивається на спроможності держави і суспільства боронити Україну від терористичної росії.

Воєнно-політичне керівництво держави щодня говорить про «Формулу миру» та необхідність зарубіжної допомоги, але разом з тим в середині країни високопосадовці мародерять так, що вже весь цивілізований світ почав розуміти, що в Україні державний устрій не сприяє подоланню внутрішньо-політичних проблем.

Сумно і гірко.

Якщо раніше я обережно говорив і писав про зовнішнє управління з боку США, то сьогодні вже голосно переконую колег і всіх, хто може слухати, у необхідності передачі управління державою на 15 років зовнішньому керівництву під наглядом США.

Треба навчитись дивитись правді в очі, а не замилювати ті самі очі популістськими бульбашками на кшталт того, що у нас крадуть лише з державного бюджету, а не з зовнішньої допомоги. Цирк покинув Україну, а блазні залишились на арені Верховної Ради і не лише.

Академія «Українська Політія» має на меті формувати разом з Академією політико-правових наук України науково-політичну еліту, яка спроможна взяти на себе політичну відповідальність за моделювання і впровадження нової моделі державно-суспільного устрою – Правова демократія, за якої Український народ стане дійсним і єдиним джерелом влади в Україні, а не безправним населенням, як є зараз за існуючою Конституцією України, що виконує функцію декларації намірів, а не Основного закону держави.

Мої колеги дорікають за мою позицію щодо зовнішнього управ-

ління і Конституції України. Дорікати кожний може, але треба визнати дійсний стан справ в державі, бо хибний діагноз призведе до трагічних наслідків.

Тож пропоную науковцям випрямити спину і подивитись на дійсний стан справ в державі, який потребує негайних оперативних дій, бо після війни за нас це зроблять воїни, які прийдуть з фронту і запитають за все, що коїться.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

9-го січня 2023 року.

==== *ПРОДОВЖЕННЯ* ====

«КОРЕЙСЬКИЙ СЦЕНАРІЙ»

Останнім часом із вуст деяких діячів лунає словосполучення «корейський сценарій». Не подобається мені цей натяк, дуже не подобається.

Масовка навколо УПЦ МП, санкції проти російських блазнів меркнуть перед натяком про «корейський сценарій».

Перед театральною виставою завжди має йти увертюра (інструментальний вступ).

У нашій політиці вже тривалий час присутні закони театралізованого дійства, а тому треба уважно придивлятися до уверюр. Саме увертюра може виявитись головнішою за виставу, бо режисери не завжди мають талант до розкриття повного змісту теми вистави.

Увертюра до драматичного твору чи до сюїти - покаже час.

Але у цій частині сценаристи не врахували глобальних політичних гравців, які грають Україною на світовій шахівниці: сьогодні - це США і Китай.

В США і Китаї є інші сценарії до вистави «Україна» і там увертюра виглядає без урахування натяку на «корейський сценарій», бо

вдруге глобалісти входити у ту саму воду не збираються: самі корейці визнали «корейський сценарій» національною трагедією.

У цій війни Україна вже втратила своїх кращих синів і доньок на порядок більше, ніж срср у афганській воєнно-політичній авантюрі (1979-1989 рр.).

Авантюра, увертюра: дуже схожі літери і звучить майже однаково.

==========

27-го лютого 2022 року у своїх щоденниках я записав:

«27 лютого 2022 року
4-й день війни.
НАСТАВ ЧАС НЕПОВЕРНЕННЯ

США І Китай вже мають терміново вступити в діалог щодо подальшої долі Четвертого Рейху, який вийшов з під контролю та став небезпечним для цивілізованого світу.

Ребус: Запорізька АЕС – путін у бункері на Уралі. Треба швидко розгадати.»

==========

Сьогодні нам треба швидко розгадати ребус «корейський сценарій», бо увертюра може виконуватись і без глядачів. Подібне в історії вже траплялося.

Світова війна, яку розв»язала збочена росія, увійшла у завершальну стадію. Жорстоку за своїм цинізмом, бо всі сторони вже відчули запах крові і від цього можуть увійти у стан галюцинації (викривлена реальность).

Будьмо пильними і готовими до самоорганізації, де паніці немає місця.

Наші родини і Україна - це наші найвищі цінності, що не відомо нашим ворогам з ординської росії.

«Корейський сценарій» не повинен пройти далі хворої уяви в головах деяких політичних діячів.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

ХРОНІКИ ВІЙНИ

9-го січня 2023 року.

320-й день Світової війни.

ВІД СТАРОГО БЮРОКРАТА

На що розраховував воєнний злочинець путін під час прийняття рішення щодо повномасштабного вторгнення в Україну і захоплення Києва протягом трьох діб?

Повна окупація України готувалась ще за часів Єльцина, який щоранку думав про Україну.

До практичного планування операції «Відродження радянського союзу до 30 грудня 2022 року» Генеральний штаб ЗС росії приступив влітку 2012 року, а до грудня 2012 року всі керівники силових відомств України були замінені на громадян росії, у тому числі і начальник особистої охорони Президента України Віктора Януковича. Мапи стратегічних об»єктів, коди спеціального зв»язку передані російській стороні до грудня 2013 року.

Російські генерали діяли впевнено, бо знали про проникнення в органи влади України агентів спецслужб росії, а гірше всього, що такими агентами були наші політичні діячі, які протягом років сприяли просуванню «русского мира» в Україні разом з УПЦ МП.

У 2014-2017 роках піднімалась тема зради на рівні в.о Президента Турчинова. Маю зауважити, що на час вступу Турчинова до виконання обов»язків Президента України майже весь керівний склад силових структур держави покинув Україну і в.о. Президента тривалий час не мав важелів щодо управління державою.

24-го лютого 2022 року генеральний штаб ЗС росії так само розраховував на зрадників, діяльність яких щедро оплачувалась кремлем.

В Україні офіційно діяло понад ста неурядових проросійських і російських організацій, що були задіяні у розхитуванні суспільно-політичної ситуації до стану непокори та впровадження плану

входження України до складу росії без воєнного втручання. На ці заходи кремлем спрямовувались значні ресурси.

У кремлі і генштабі основною тезою перед повномасштабним вторгненням були слова Македонського царя Пилипа II, (батька Олександра Македонського): «Навіть у самому захищеному місті знайдеться хвіртка, через яку пройде осел завантажений золотом».

Тобто, основний розрахунок був на зраду, бо інакше важко пояснити планування захоплення Києва протягом трьох діб.

Західні розвідки теж повірили цій тезі і не приховували свого здивування, коли Український Народ самоорганізувався і не допустив захоплення столиці у перші дні, що призвело до зміни планів кремля по ходу операції, на що відреагував цивілізований світ і одностайно прийняв рішення щодо термінової допомоги Україні.

Після війни нам доведеться проводити ретельний аналіз державного будівництва протягом 31 року, коли була суцільна імітація державотворення за наявності декларативної Конституції України, яка не стала запобіжником для політичної корупції, що стало причиною розбалансування діяльності органів влади, чим і скористалась росія.

Але про це після війни. Сьогодні ми маємо накопичувати досвід задля недопущення повторення трагедії, що сталася з нами, здебільшого, через нашу слабкість і толерантне ставлення до росії, яка завжди прагнула підкорити Україну і знищити Український Народ.

Це треба всім нам дуже добре зрозуміти.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

10-го січня 2024 року.

686-й день Світової війни.

НАУКОВО-ПОЛІТИЧНА ЕЛІТА УКРАЇНИ

Нам так наполегливо доказували, що в Україні є Політична еліта, що суспільство змирилося з цим і не помітило, що так звана «Політична еліта» перетворилася на політичних блазнів системної політичної корупції.

Політичні партії, яких за обліком Міністерства юстиції понад 400, не мають нічого спільного з класичним розумінням політичних партій, а є звичайними політичними бізнес клуби за інтересами, що пов'язані виключно з бажанням прийти до влади і розпилювати кошти платників податків. І це треба розуміти кожному громадянину України.

Сьогодні є крихка надія на те, що війна змінить політичну мозаїку України, але є і небезпека, що до влади знову пролізуть політичні авантюристи, як це було протягом 32 років незалежності.

Тому агітую своїх колег формувати Науково-політичну еліту, яка спроможна взяти на себе політичну відповідальність за майбутнє України, де верховенство права набуде вищої законодавчої сили і Конституція України стане, нарешті, Основним законом держави, а не декларацією намірів, якою є сьогодні завдяки верховенства системної політичної корупції.

Академія політико-правових наук України разом з Науковою установою «Академія «Українська Політія» розгортають діяльність із формування Науково-політичної еліти.

Небайдужих науковців, громадських діячів, аспірантів і воїнів запрошую до співпраці, бо часу вже не залишається для моделювання і втілення Концепції розвитку України на нових демократичних принципах.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

11-го січня 2024 року.

687-й день Світової війни.

ДОМАШНЯ БІБЛІОТЕКА І ВІЙНА

Відомо, що бібліотека є важливою складовою частиною навчального процесу і наукової діяльності.

Пам'ятаю час, коли на підписні популярні багатотомні видання чекали чергу у декілька років. Я був серед тих, хто не шкодував коштів на книги і мріяв про велику домашню бібліотеку. Згодом мрія збулася.

У 1994 році до Києва привіз п'ятитонний контейнер книг. З роками більшу частину передав бібліотекам, учням, друзям.

ВІЙНА.

З початком повномасштабного вторгнення терористичної росії всю московитськомовну літературу без жалю викинув на смітник.

Така доля моєї бібліотеки. Зараз готую до передачі книги з політології, історії, дипломатії тощо до Академії «Українська Політія», розвитком якої планую присвятити залишок свого дієвого життя.

Книги мають слугувати людям, а не полицям.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

11 січня 2020 року.

«МИ САМІ МАЄМО БУДУВАТИ УКРАЇНУ», – АЛЕ ЦЕ ЛИШЕ СЛОВА

Всі про це говорять і пишуть, але далі свого «я» Україну навколо себе будувати мало хто бажає, а треба всім миром важко працювати над собою і для майбутнього покоління, бо інакше нас прийме в кандали північний сусід і на цей раз з дуже трагічними наслідками для українства в цілому.

Навколо кожного із нас має бути маленька Україна з історією свої родини, з мовою наших пращурів, з ментальністю козацького роду, з трепітним відношенням до свого дому і своїх дітей. Інакше - це не Україна, це вже орда, де ми були протягом століть з багатомільйонними невинними жертвами.

Багато-хто скаже: «Важко».

Так. Важко, але легко лише вмерти.

Мені в житті повезло. Дитинство пройшло у містах, де 200 років жили німці зі своєю культурою, ментальністю і строгими правилами. У дорослому віці 15 років мав тісні відносини з японцями і багато разів тривало бував у Японії. Я вчився будувати навколо себе позитив і своє майбутнє з плануванням на 10-20 років.

Це важко, але треба примусити себе жити краще і ставити постійно велику мету, бо без великої мети люди довго не живуть, або живуть одним днем.

Спробуйте, Друзі мої, бо за Вами Ваші нащадки, за Вами Україна, яку треба передати квітучою дітям і онукам.

Впевнений, що кожна людина бажає добра і собі, і близьким, але не кожна людина має в собі сили робити це добро, а можливо і не знає як.

Всі наші сили знаходяться в голові.

Спробуйте почути себе і почути рідних своїх, заради яких Ви живете.

З повагою П.В. Мироненко

УКРАЇНОФОБИ РЯДАМИ ПОКИДАЮТЬ ЦЕЙ СВІТ

На терористичній росії оркестр Кобзона поповнився україно-фобом Юрієм Соломіним.

Всі, хто підтримує війну росії проти України, мають поповнити мерців на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним.

Смерть і вічне прокляття до сьомого покоління московитським злочинцям!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

12-го січня 2024 року.

688-й день Світової війни.

ІНФЕКЦІЯ У ВЛАДНИХ КАБІНЕТАХ

Дивлюсь на поведінку наших високопосадовців і дивуюсь: в країні війна, а ці особи, які існують за рахунок платників податків, мародерять на війні без розуміння міри.

Чому?

Влада, що інфікована безкарністю, не здатна приймати політичні і управлінські рішення заради Українського народу.

Мало людей, які пройшли через високі державні посади, здатні опуститися на грішну землю і подумати про народ України.

Як тільки чиновник одяг дорогу краватку, коштовний годинник, сів у мерседес і великий кабінет, то відразу інфікувався на психічну невиліковну хворобу.

І це далеко не жарт, а велика медична проблема, над якою суспільству ще слід попрацювати.

Доктор Мироненко

ДУМКИ ВГОЛОС

Людина має або керувати процесами навколо себе, або процеси затягують людину у прірву постійної залежності.

Більшість людей обирають другий варіант і все життя шукають винних у своїх невдачах.

Так і в державі.

СЬОГОДНІ МЕНІ НАГАДАЛИ ПРО ХАТУ, ЩО СКРАЮ

Відтворюємо нашу історію.

«Моя хата скраю, першим ворога стрічаю» - така повна версія прислів'я за часів козацької доби.

Про ці слова розповідав ще мій Дідусь - нащадок давнього козацького роду, хата якого була скраю села, де народилось декілька поколінь Мироненків, у тому числі і я.

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

12-го січня 2020 року.

ПУБЛІЧНЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ

ПРЯМИЙ ШЛЯХ ДО ЛІКВІДАЦІЇ УКРАЇНИ

Президент РФ Володимир Путін пропонує записати особливий статус Донбасу в Конституції України.

На таку пропозицію може погодитись лише глава держави і парламент, які готові зрадити Україну і Український народ.

Регіон України з особливим статусом, а фактично зі статусом автономії, може блокувати всі рішення держави щодо ЄС, НАТО і не лише.

На сьогодні окуповані території Криму, Донецької і Луганської областей є територіями «русского мира», де вже є підґрунтя для розповсюдження російської імперської ментальності всією Україною.

Київська, Почаївська і Святогірська лаври та весь Московський патріархат в Україні готові до проведення терористичних операцій в Україні, бо їхні «священники» це не хто інший, як спецназ РФ, який чекає російські війська з хлібом і сіллю.

У 2008 році я особисто попереджав всі спецслужби і РНБО щодо підготовки на території України російських неурядових організацій до захоплення частини України, але на мою аналітичну довідку звернули увагу в СБУ лише на початку воєнно-політичного конфлікту у 2014 році.

ПОПЕРЕДЖАЮ публічно і на цей раз: не грайтесь з державою УКРАЇНА ті, хто за Конституцією має захищати Український народ і державу, бо бумеранг дістане кожного зрадника до далеких нащадків включно.

З мрією про квітучу та вільну Україну
і з повагою до кожного патріота
доктор політичних наук П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

14-го січня 2024 року.

690-й день Світової війни.

УГОДА ПОЗА НАТО ІЗ ЗАПІЗНЕННЯМ У ШІСТНАДЦЯТЬ РОКІВ

У 2008 році США та союзники пішли на поступки росії щодо приєднання України до НАТО і це призвело у 2014 році до окупації Криму і частину Донецької та Луганської областей, а у 2022 році до повномасштабної війни.

УПЦ КП у 2008 році через надмірні амбіції не прийняла пропозицію Вселенського Патріарха щодо створення Православної Церкви України - Митрополії.

Ці дві події 2008 року одного стратегічного значення, бо через недалекоглядність політиків того часу Україна сьогодні втрачає сотні тисяч мирного населення в окупованих територіях і військових на фронті.

До останніх днів перед повномасштабним вторгненням 24 лютого 2022 року воєнно-політичне керівництво держави запевняло Український народ у тому, що росія не має достатніх ресурсів для повномасштабної війни проти України.

24 лютого 2022 року до Верховної Ради внесено проект закону «Про оголошення стану війни» за № 7114 від Президента України. На сайті Верховної Ради цього проекту немає. Після 17 березня 2022 року проект закону зникає із сайту Верховної Ради. Цю подію треба розглядати як порушення Конституції України.

У 2009 році я виказав думку, що в Україні Конституція є декларацією намірів, а не Основним законом, як має бути у демократичній, правовій держави. Але у нас діє політична доцільність, керована системною політичною корупцією. Тому не слід шукати чорну кішку у темній кімнаті, бо там її немає.

Головна біда України і Українського народу полягає у тому, що за 32 роки ми спромоглися пройти шлях від радяншини до пострадянщини, не змінивши форму правління і модель державно-суспільного устрою. Ні Майдани, ні війна не змінили ставлення громадянського суспільства до державного устрою, який залишається радянським.

Не можна будувати демократичну, правову, соціальну державу на мертвому радянському фундаменті.

У провідних державах світу існує концепція підготовки кадрів стратегічного рівня. Ми за 32 роки знищили і те, що було. Останній навчальний заклад (НАДУ) поклали на угоду капризам системної політичної корупції, що завершило знищення процесу підготовки державників.

Державне будівництво - це не вистава в одну дію, де актори не встигають донести глядачам зміст твору, а важка багаторічна праця із залученням кращих фахівців країни і консультантів з провідних країн світу.

Зараз можновладці переймаються коштами, що надійдуть для відновлення України після війни з метою їх оприходування у власних цілях.

Тому я понад десяти років тлумачу і сліпим, і глухим, і зрячим про те, що без зовнішнього управління ми не відбудуємо Україну і де збу-

дуємо демократичну, правову, соціальну державу. Це є аксіома, яку треба знати кожному Українцю.

Без подолання системної політичної корупції і ліквідації опозиції до держави ми не вийдемо у світи.

Безпекова Угода між Україною і Великою Британією має велике значення, бо спрямована на Перемогу України над терористичною росією. Але цього замало. Треба нам самим будувати Україну в собі і навколо себе, без чого жодна допомога не наблизить нас до ЄС і НАТО.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

15-го січня 2024 року.

691-й день Світової війни.

ЧИ МОЖЛИВО В УКРАЇНІ ПОБУДУВАТИ ПРАВОВУ ДЕРЖАВУ?

На превеликий жаль через системну політичну корупцію Україні вибратись з кризи та побудувати правову державу без зовнішнього управління з елементами правової диктатури не можливо.

Громадянське суспільство не здатне доводити революції до логічного завершення зі зміною форми правління і політичних еліт, а держава не бажає змін.

Ось таке замкнуте коло, яке самим нам не розірвати.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

16 січня 2018 року.

Шановні мої Друзі!

Щойно повернувся з Круглого столу «Загрози безпеці України та інших країн Східного партнерства й можливі відповіді на них».

Цікавими були виступи Хьюга Мінгареллі, глави Представництва ЄС в Україні, Александера Віннікова, глави Представництва НАТО в Україні.

Доповіді Миколи Сунгуровського (Центр Розумкова), Надії Коваль (Дипломатична Академія), Євгена Магди (Інститут світової політики), Віталія Мартинюка (Центр глобалістики «Стратегія XXI»), Олександра Титарчука (БФ Ініціатива з дослідження східноєвропейської безпеки).

В цілому враження позитивне.

Що додав би. Євросоюз і НАТО ще й досі не зовсім розуміють ризики для України від агресії Росії і внутрішньо-політичних процесів.

Україну затягують у прірву:

– корупція;

– підривна діяльність Росії силами громадян України через опозицію до держави, що направлена на дестабілізацію суспільно-політичної ситуації до стану громадянської війни;

– воєнно-політична агресія Росії.

Що робити?

Вводити в Україні зовнішнє управління з боку США.

Якщо у ЄС і НАТО це не зрозуміють, то в Україну прийде російське зовнішнє управління з повною втратою державності.

З повагою П.В. Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

17-го січня 2024 року.

693-й день Світової війни.

2024 РІК:
РІК ЗАВЕРШЕННЯ ВІЙНИ, ВИБОРІВ І ЗМІНИ ЕЛІТ.
ВЕРХОВНА РАДА.

До Верховної Ради України має бути обрано 300 народних депутатів.

Нагадати Конституцію України:

Стаття 5. Україна є республікою.

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

На Референдумі 2000 року Український народ визначився щодо складу Верховної Ради України та з інших питань державного будівництва.

Верховна Рада України зобов'язана прийняти до уваги підсумки Референдуму від 2000 року, що не потребує конституційної більшості голосів.

Голова ЦВК зачитую результати Референдуму, а Верховна Рада приймає Постанову щодо введення їх в дію. Ніхто немає права нехтувати волевиявленням Українського народу.

Неприйняття результатів Референдуму 2000 року є узурпацією влади Верховною Радою України, що має бути предметом розгляду Конституційним Судом України, який сьогодні займається політичними розборками замість упорядкування державного ладу в Україні.

РЕФЕРЕНДУМ 2000 року.

Питання 1.

Чи підтримуєте Ви пропозиції про доповнення статті 90 Конституції України новою третьою частиною такого змісту: «Президент України може також достроково припинити повноваження Верховної Ради України, якщо Верховна Рада України протягом одного місяця не змог-

ла сформувати постійно діючу парламентську більшість або у разі незатвердження нею протягом трьох місяців підготовленого і поданого в установленому порядку Кабінетом Міністрів України Державного бюджету України», яка б встановлювала додаткові підстави для розпуску Президентом України Верховної Ради України, та відповідне доповнення пункту 8 частини першої статті 106 Конституції України словами: «та в інших випадках, передбачених Конституцією України»

Питання 2.

Чи згодні Ви з необхідністю обмеження депутатської недоторканності народних депутатів України і вилученням у зв'язку з цим частини третьої статті 80 Конституції України: «Народні депутати України не можуть бути без згоди Верховної Ради України притягнені до кримінальної відповідальності, затримані чи заарештовані»?

Питання 3.

Чи згодні Ви із зменшенням загальної кількості народних депутатів України з 450 до 300 і пов'язаною з цим заміною у частині першій статті 76 Конституції України слів «чотириста п'ятдесят»на слово «триста», а також внесенням відповідних змін до виборчого законодавства?

Питання 4.

Чи підтримуєте Ви необхідність формування двопалатного парламенту в Україні, одна з палат якого представляла б інтереси регіонів України і сприяла б їх реалізації, та внесення відповідних змін до Конституції України і виборчого законодавства?

По всім питанням відповідь була позитивною більше 75 % опитуваних.

Тому Верховна Рада України за наявності політичної волі, яка останніми роками виникає лише у разі зміни форми правління кожні п'ять років, може прийняти результати Референдуму 2000 року без проблем.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ

Доцільно провести вибори до Верховної Ради України і Президента України одночасно – 27 жовтня 2024 року.

Війна за реалістичними прогнозами і політичною доцільністю глобальних гравців має завершитись восені 2024 року, а тому у липні можна об'явити про вибори 27 жовтня 2024 року.

Перезавантаження політичних еліт назріло ще вчора.

ТЕХНОКРАТИ І ПОЛІТИЧНІ ПРИЗНАЧЕНЦІ

Це різні за ментальністю люди: технократи працюють на державу, а політичні призначенці - на свою політичну силу, погляди якої не завжди збігаються з інтересами держави і громадянського суспільства. І це є великою проблемою для України в умовах політичної корупції.

Пригадую часи наприкінці 90-х, коли вперше дві політичні сили – НДП і СДПУ(о) - витісняли одна одну на політичному полі і розставляли своїх глав ОДА, міністрів тощо. Картина виглядала гидко і професіонали постраждали у першу чергу, бо працювали на державу.

Передові держави світу переймають все краще із історичної спадщини людства, а Україна має дуже міцні граблі, на які наступає постійно і рухається колом, не піднімаючись вгору. Деякі високопосадовці прийшли на самі верхні щаблі влади прямо з дитячої пісочниці, не маючи уявлення про державу і державне будівництво. І це наша біда.

УКРАЇНСЬКА РЕСПУБЛІКА

Назва держави має містити і форму правління, або інші ознаки. Майже кожна держава має, як правило, дві назви (повна офіційна і скорочена).

Приклади:

Японія – Японська Держава;

Туреччина – Турецька Республіка;

Німеччина – Федеративна Республіка Німеччина;

Латвія – Латвійська Республіка;

Велика Британія – Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, скорочено – Сполучене Королівство;

Індія (Бгарат) – Республіка Індія;

Швеція – Королівство Швеція;

Єгипет – Арабська Республіка Єгипет.....

Так чи інакше у назві можна розгледіти форму правління. Тому і Україна має привести як Конституцію, яка на сьогодні є декларацією намірів, а не Основним Законом держави, так і всі атрибути держави.

Готуємося до повної зміни еліт. Іншого вибору в Українського Народу вже не існує, бо догралися у «демократію і дійшли до війни через слабкість держави і громадянського суспільства.

І НАОСТАНОК: ЖОВТА ПРЕСА І ПАРКАНИ

Змішані кольори жовтої преси із синіми мізками політиків дають у підсумку зелену речовину для фарбування парканів між суспільством і владою.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18-го січня 2024 року.

694-й день Світової війни.

МОБІЛІЗАЦІЯ І ПОПУЛІЗМ

«Якщо ти мобілізаційного віку,
то маєш бути в Україні», – Зеленський

Цю тезу пан Зеленський має спрямувати спочатку політичним діячам, народним депутатам, депутатам місцевого самоврядування, державним службовцям всіх органів влади від центральних до місцевих та їхнім родинам, більшість із яких знаходяться за межами України, і не гратися зі словом «справедливість».

Із кількох мільйонів тих, хто отримує зарплату із коштів платників податків, можна поповнити не один десяток бойових бригад і не займатися популізмом та приниженням українців законом про мобілізацію.

І про системну політичну корупцію, яка накрила і оборону держави. Вищі чини крадуть мільярдами, а воїнів на фронті примушують забезпечувати себе самим. Це щодо справедливості, про що говорив пан Президент – гарант Конституції України, яка на 33-му році незалежності є декларацією намірів, а не Основним законом держави.

Закон України про мобілізацію має починатися з дотримання Конституції України. В Україні війна, а стану війни не проголошено з 24 лютого 2022 року. Чому? Тому що управлінням державою займаються дилетанти, а не професіонали.

Звідси всі проблеми з мобілізацією і не лише з мобілізацією. Наростає тенденція щодо розколу суспільства через невдоволення діями державних органів влади, що може перерости у відкрите протистояння, що є небезпечним іу воєнний час. Тому владі треба дуже добре думати перед прийняттям стратегічних воєнно-політичних рішень і вжити невідкладних заходів щодо приборкання системної політичної корупції, що все далі стає першочерговою загрозою для України.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

19-го січня 2024 року.

695-й день Світової війни.

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА, ОСВІТА І НАУКА

У травні 2022 року відбулася презентація моєї книги «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Частина І».

Колеги-науковці не погодились з моїм терміном «Третя світова війна».

Пострадянська суспільно-гуманітарна наука в Україні ще не увійшла у світове демократичне наукове співтовариство, де штучний інтелект вказує шлях цивілізаційного розвитку.

У 2016 році я намагався донести своє бачення реформування Національної академії наук України за зразками провідних держав світу. Високопосадовці тоді говорили: «Патон цього не переживе». Тоді я відповів: «Постійно перебувати у нафталіні шкідливо для здоров'я».

У 2019 році повторно звернувся до Президента України щодо реформування НАН України. Мою пропозицію за радянською традицією було спрямовано до Кабміну, МОН, НАН України, галузевим НАН. Відповіді не забарилися, у яких про справу жодного аргументованого слова, але про себе я дізнався багато нового у стилі 1937 року.

Не образився, бо за плечами велика школа виживання у радянській казармі.

Сьогодні моя пропозиція від 2016 року щодо реформування НАН України набуває практичного впровадження, але, як завжди, через криве дзеркало, без урахування кращого світового досвіду.

Пересування стільців у залі Вченої ради нічого не змінить. Треба змінювати філософію ставлення до науки, наукового співробітника і студента. А для цього керівникам треба змінити себе, що є великою проблемою.

Читаю пропозиції МОН щодо об'єднання вишів. А де Концепція розвитку вищої освіти в Україні? Знову можна потрапити у постійно діючий процес реформування без моделювання результату, як це прийнято у цивілізованому світі.

Тому пострадянські науковці не погоджуються з терміном «Третя світова війна», бо аналіз суспільно-політичних процесів відбувається на відстань у декілька метрів, а не десятиліть.

Запитував у декана філософського факультету університету: «Чому перед викладанням логіки не викладають основи вищої математики?» Відповідь мене вразила: «Це не передбачено нормативними документами».

Українські університети мають формуватися таким чином, щоб випускники мали знання і навички з моделювання результату у своїй діяльності. Нам не потрібні спеціалісти вчорашнього для, бо світ увійшов у цифрову цивілізацію і зворотного шляху вже немає.

Знову і знову переконуюсь, що без зовнішнього управління з боку США і союзників Україна не потрапить до спільноти провідних держав світу. Ні громадянське суспільство, ні влада не здатні до демократичних перетворень в державі.

Наш шлях до Правової демократії лежить через диктатуру права

в умовах зовнішнього управління. Хто вважає інакше, прошу навести аргументи.

Третя світова війна охопила у різний спосіб весь світ, де Україні відведено сакральне місце. Саме Українським народом сьогодні повалюють російську імперію, що іншим народам не під силу.

Україна росію породила, Україна росію має і відспівати.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

20-го січня 2024 року.

696-й день Світової війни.

ДЕСЯТИЙ РІК МОСКОВИТСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ ВІЙНІ, ЯКА ПЕРЕРОСЛА У СВІТОВУ.

Із моїх щоденників:

1995 рік

ПРОГНОЗУВАННЯ РОЗВИТКУ ВОЄННО-ПОЛІТИЧНОЇ СИТУАЦІЇ НАВКОЛО УКРАЇНИ

П.В. Мироненко. Старший науковий співробітник – керівник інформаційно-аналітичної групи Науково-дослідного центру Головного управління розвідки МО України

(скорочена версія)

Розвиток воєнно-політичної ситуації на близьку та середньо-термінову перспективу будуть визначати такі основні тенденції:

1. Збереження до 2000-2005 рр. у Центральній та Східній Європі «вакууму» безпеки. … Така тенденція створює сприятливі умови для подальшого існування зон напруженості, зон потенційних та існую-

чих збройних регіональних і локальних конфліктів поблизу кордонів України.

2. Намагання країн НАТО заповнити цей «вакуум» безпеки, що обумовлює процес поширення Альянсу на Схід протягом найближчих 10 років.

3. Протистояння процесу розширення НАТО з боку росії, яка прагне встановити своє панування над європейськими країнами колишнього СРСР та відновити воєнно-політичний вплив на Центральну Європу. Така тенденція призводить до відродження біполярної воєнно-політичної конфронтації між росією і Заходом на регіональному рівні.

4. Зародження (після розпаду біполярної системи протистояння) нових регіональних центрів сили в Європі, насамперед Німеччини і Туреччини.

5. Вживання росією політичних заходів щодо морської блокади та намагання встановлення військового контролю над Кримом та морськими комунікаціями України.

6. Стимулювання сепаратистських рухів в Криму та східних регіонів України з метою корекції її внутрішньополітичної та зовнішньої політики відповідно до інтересів росії.

Зазначені тенденції створюють можливість виникнення воєнно-політичних конфліктів на геополітичному просторі, де знаходиться Україна. Але при всіх варіантах збігу цих тенденцій воєнно-політичні конфлікти можуть мати лише локальний та регіональний характер.

Спрямованість розвитку воєнно-політичної ситуації навколо України поряд із загальними тенденціями будуть визначати хід глобальних процесів.

На східному напрямку в період розширення НАТО можливе зростання напруженості між Альянсом і росією з приводу сфер впливу, що призведе до посилення тиску з боку останньої на Україну.

Реалізація стратегічного курсу росії, основою якого є націоналізм і зовнішня експансія, призведе до спроби воєнно-силової інтеграції України в лоно російської державності.

Це може призвести до формування умов виникнення регіонального воєнно-політичного конфлікту між росією і Україною, або між росією і НАТО, де територія України може опинитись в якості театру бойових дій.

P.S. від сьогодні – 24 квітня 2022 року:

Аналітична служба ГУР МО України постійно надавала об'єктивну інформацію щодо планів росії, але воєнно-політичне керівництво України, яке від президента до президента змінювало зовнішньополітичний курс держави, призвело до повного розмивання зовнішньої політики, що стало причиною двох Майданів і, врешті, російсько-української війни.

Український Народ вистоїть у цій жахливій війні, але попереду мають бути зроблені висновки щодо політичної конструкції держави і її воєнно-політичного керівництва на перспективу.

==========

Грудень 2012 року.

Мені остаточно стало зрозуміло щодо завершальної стадії підготовки росії до війни проти України, коли керівниками всіх силових відомств стали громадяни росії, що є державною зрадою з боку воєнно-політичного керівництва України.

20 лютого 2014 року росія випустила медаль «За освобождение Крыма - 20.02.2014 г.»

Україна ще мала час до 16 березня 2014 року підготуватися до захисту Крима, але не сталося, бо влада належала ворогам України, що в нашій історії вже траплялося.

20 січня 2024 року.

Багато сказано і написано про агресію росії проти України, але треба розуміти те, що глобальні політичні процеси розвиваються закономірно і залежать від головних гравців на політичній шахівниці – США і Китаю, про що я написав 27-го лютого 2022 року. Без їхньої політичної волі війна в Україні, що переросла у Світову, не завершиться.

Сьогодні Китай зупинився у своєму розвитку і почав стрімкий рух у прірву, що цілком закономірно для країни з утопічною ідеологією. Лідери Китаю втратили ментальний зв'язок зі своїми мудрими філософами, бо інфіковані комунізмом. Комунізм - вирок, про що мудрий

китайський народ мав би знати, але багатолітнє зомбування не дозволило зрозуміти реальний стан речей в державі і суспільстві.

Тому Китай змушений визнати свою ідеологічну поразку і разом зі США приборкати росію та завершити війну.

Іншого шляху не бачу. Україною воюють за демократичні цінності проти азіатської деспотії ординського походження. Росія у сучасному виді має зникнути з мапи Землі, а на її місці виникнуть дрібні протекторати.

Разом до Перемоги над збоченою росією!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

21-го січня 2024 року.

697-й день Світової війни.

ДЕНЬ СМЕРТІ САМОГО КРИВАВОГО ТИРАНА РОСІЇ

21-го січня 1924 року вирушив до пекла самий кривавий тиран сучасної історії Владімір Ленін (Ульянов), ідеологічні послідовники якого знищили свого люду стільки, скільки не знищено війнами за всю історію людства.

Психічно хворий від народження Владімір Ульянов зростав цинічною особою з комплексами неповноцінності. Не маючи фундаментальної освіти та єдиного дня практичної діяльності за липовим дипломом юриста, Ленін спромігся зібрати навколо себе політичних авантюристів, які розвернули падаючу у прірву росію у бік ідеологічного збочення, що призвело до утворення ординсько-казарменої держави з формою правління азіатсько-деспотичного типу.

Бандити і ленінські кухарі управляли державою в інтересах власних амбіцій без урахування закономірностей розвитку. Авантюрис-

там вдалося зомбувати багатомільйонне населення до стану істоти, якій все одно де і як жити.

У радянських вишах вивчали Науковий комунізм, де прописана комуністична аксіома щодо ролі особи в історії.

Незалежна Україна з 1991 року не здійснила жодного кроку у бік будівництва демократичної, правової, соціальної держави, про що задекларовано в Конституції Україні.

Чому?

Тому, що ми за 32 роки рухались за заповітом Леніна «Шаг вперед, два шага назад» і прийшли по колу у минуле, як і росія.

Викладачі Наукового комунізму і Історії КПРС, переважна більшість із яких сьогодні викладають Політологію, добре впроваджують ленінські ідеї, через що ми маємо рух у зворотному напрямку від цивілізації.

Ворога треба добре вивчати, знати його і прогнозувати кожний його крок.

Ленінські ідеологічні нащадки, які сьогодні марять захопити Україну, мають бути у пеклі, а не у Кремлі.

Смерть ворогам України!

Доктор Мироненко

22-го січня 2024 року.

698-й день Світової війни.

ПЕРЕГОРТАЄМО СТОРІНКУ ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА

Світ вступає в іншу історичну епоху – в іншу цивілізацію, що стримувалась націонал-популістами і міфічними диктаторами.

Зросло нове покоління людства з надзвичайними аналітичними здібностями, направлених на збереження Землі через Концепцію зеленого лібералізму на фундаменті правової демократії, що має замінити основну суперечність демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

Наукове поняття «Демократія» протягом більше як двох тисячоліть втратило своє первинне значення для держави, про яку писав Арістотель: «Держава або спілкування політичне». Спілкування політичне без правового регулювання цього самого спілкування вже неможливе.

Більшість вже не довіряє правлячій меншості, а правлячу меншість не цікавлять проблеми більшості. І це є головною суперечністю демократії: Конституція декларує повновладдя народу, а досягти його втілення не можливо.

Час міфічних диктаторів і націонал-популістів минув. Настає час правової диктатури, через яку людство має прийти до правової демократії.

Теоретикам «Наукового комунізму», які викладають Політологію, треба нарешті перебудувати своє світосприйняття і не заважати глобальним змінам у державному будівництві або відійти в історію.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го січня 2024 року.

699-й день Світової війни.

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ І ВІЙНА

Перелистуючи історію війн, які починалися з каміння і стріл, а завершуються битвою інтелекту на віртуальному театрі воєнних дій, можна дійти висновку про те, що людство рухається до більш цинічних і агресивних відносин між державами і суспільствами за лідерство і ресурси.

Якщо вже сьогодні штучний інтелект однієї держави може вивести з ладу за лічені години майже всю інфраструктуру і органи воєнно-політичного управління держави противника, то через п`ять - де-

сять років не буде необхідності виводити війська зі зброєю на поле бою.

З одного боку це краще, бо стане значно менше людських жертв і кошти воєнного призначення можна використати для мирних цілей. З іншого – штучний інтелект може потрапити терористам, які марять заволодіти світом, про що сьогодні марить Кремль.

Провідні держави цивілізованого світу вже розробляють правові механізми застосування штучного інтелекту у людській діяльності. Але для терористів, як відомо, закони не писані. Тому немає гарантій, що інтелектуальні війни не вийдуть із-під контролю, як сьогодні вийшла за межі міжнародного права терористична росія.

Висновок:

Терористичні угрупування і держави, які їх фінансують та підтримують, мають бути ліквідованими у політико-правовий спосіб із застосуванням всіх можливих сил і засобів.

Штучний інтелект має слугувати розвитку людської цивілізації, а не для її знищення.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

24-го січня 2024 року.

700-й день Світової війни.

ВІЙНИ БУЛИ РІЗНІ: П'ЯТИДЕННІ, ДЕСЯТИРІЧНІ, СТОРІЧНІ ТОЩО.

Україна виборює свою незалежність з 1648 року, що дорівнює майже чотири століття – 376 років, а до цього ще чотири століття.

Український феномен щодо виживання народу, мови і культури будуть вивчати багато прийдешніх поколінь, але саме зараз вирішу-

ється доля не лише Українського багатостраждального народу, а й світової цивілізації в цілому.

Нам вперто доповідали «історики» про те, що людина розумна (Homo Sapiens) існує на Землі біля 250 000 років. Історики не вивчали еволюційні закони, бо міждисциплінарні науки з'являються лише зараз, коли стало зрозуміло викривлення наукових догм, за якими рухається людство.

На Землі було декілька людських цивілізацій, які розвивались і зникали через агресивну природу людини «розумної».

Сьогодні ми наближаємося до тієї самої межі свого розвитку, коли треба або зупинитись у своїй агресії, або знову зникнути, як і наші попередники.

Гроші, ресурси і влада є причиною всіх війн. Чи є наша цивілізація розумнішою за попередні? У мене є великий сумнів щодо цього. Із усього живого на Землі людина сама кровоненаситна і цинічна по відношенню до природи.

Тому продовжуємо лежати на диванах і спостерігати за тим, як політичні авантюристи з патологічним сприйняттям реального світу знищують людську цивілізацію і все живе на Землі.

Страшна картина? Саме так! І все через байдужість переважної більшості людей.

Україна не є виключенням.

Формула: «Будуймо Україну в собі і навколо себе» залишається надією на майбутнє, якщо ми це зрозуміємо.

Трагічні наслідки двох майданів і війни мають пробитися у сіру речовину прогресивної частини Українського народу, яка наважаться змінити форму правління і модель державно-суспільного устрою на Республіку з Правовою демократією, пройшовши шлях через диктатуру права з елементами зовнішнього управління.

Інший шлях заведе нас знову у минуле.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го січня 2024 року.

Сьогодні передаю до друку три томи із чотиритомного науково-популярного видання «Українська Політія. Нотатки із щоденника політолога». Це фактично книги-щоденники, де є роздуми про державу, суспільство і війну, яку ми спровокували слабкістю у державотворенні.

Щодня, з 24.02.2022 р., я намагався у доступній формі для читача, від учня до професора, донести своє бачення форми правління і моделі державно-суспільного устрою в Україні через призму прожитих років, біль і тривоги під час війни, яку розв'язала терористична росія проти демократичного світу на території України, де вчиняє геноцид Українського народу за бажання бути вільними серед вільних.

Книги присвячені моїм синам Віталію і Сергію, які зростали на росії до повноліття, а з 1993 року отримали вищу освіту у військових інститутах та університетах України, яку сьогодні захищають на своїх фронтах.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го січня 2024 року.

701-й день Світової війни.

ТАК ПОЧИНАЛАСЬ ВІЙНА

ІЗ МОЇХ ЩОДЕННИКІВ

21-го січня 2022 року.

«КОЛЕКТИВНИЙ ПУТІН» – УКРАЇНА – США – ЄВРОПА

Останні зміни в глобальній політиці та коментарі до них дають підґрунтя для політичного аналізу.

1. Росією керує «колективний путін» і є впевненість, що більша частина цього «колективного путіна» здатна до прояву самозбереження, а тому не готова до візування повномасштабної війни проти України.

2. «Колективний путін» може нашкодити Україні інформаційними та цифровими засобами ведення війни, до чого треба бути готовими.

3. США і Європа готові до захисту України від Росії всіма можливими силами і засобами. В цьому не має бути жодного сумніву, бо саме в Україні сьогодні вирішується подальша доля США і Європи.

4. Китай 4-го лютого пояснить «колективному путіну» щодо своєї зацікавленості мирного співіснування.

5. Воєнно-політичне керівництво України за рівнем підготовки недостатньо готове до виконання своїх обов'язків у період війни, а тому Президентові України треба негайно вжити невідкладних заходів щодо заміни значної частини свого оточення, яке за формальними ознаками не може виконувати функціональні обов'язки.

6. Україні треба терміново зосередитись на виявленні агентури Росії в Україні та інших проросійських найманців, які готові розхитати суспільно-політичний лад до стану громадянської війни, а їх в Україні стільки, що пересічному громадянину уявити важко, бо кожний п'ятий їхній народ і особливо в органах влади.

7. Громадянському суспільству вже час сформувати Політичну еліту з професіоналів, а не популістів, які здатні лише на розбрат між собою.

8. За оцінками розвідок провідних держав світу росія готується до війни з Україною, що може перерости у Світову. До цього треба готуватись і дуже швидко, а не займатися другорядними справами.

9. Маю впевненість, що ми вийдемо із цієї трагічної історії сильними і здатними зрозуміти свої помилки щодо наших керманичів і політиків, яких треба назавжди відправити на смітник без права повернення.

З повагою доктор Мироненко

==========

24-й місяць війни: сотні тисяч загиблих громадян України на фронті і на окупованих територіях, мільйони біженців з України по всьому світові, горе і біль.

Війна, яку розв'язала терористична росія проти демократичного світу в Україні, вийшла за межі регіональної і набула всіх ознак Світової, про що Академія політико-правових наук України заявила 26-го лютого 2022 року.

Від визначення форми війни залежатимуть політико-правові наслідки для України і держави-агресора. Не можна допустити, щоб росія уникнула міжнародних судових процесів за агресію і геноцид Українського народу.

Тому Верховній Раді України і воєнно-політичному керівництву треба негайно приступити до політико-правового визначення війни та приступити до практичної реалізації скликання Генеральної Асамблеї ООН з метою притягнення росії та її керівництва до кримінальної міжнародної відповідальності за злочини в Україні.

У мене є сумнів щодо готовності політичного керівництва і урядовців України до виконання цієї місії через нерозуміння своєї ролі у глобальній політиці.

Історія не терпить половинчастих стратегічних рішень під час війни, а тому вже час підключатися громадянському суспільству до виконання своєї ролі відповідно до Конституції України, де визначено: єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

СПОГАДИ

Із моїх щоденників.

6-го липня 2022 року.

Про одне із самих болючих питань під час війни.

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА УКРАЇНІ

З 24 лютого 2022 року весь цивілізований світ згуртувався навколо України і Українського Народу та почав збирати кошти і все необхідне для мирного населення, фронту та приймати мільйони біженців з України.

До нас йшли тисячі фур і вагонів з Гуманітарною допомогою воюючій Україні.

У цивілізованій країні для прийому та розподілу такої допомоги визначається профільний орган виконавчої влади і далі за графіком.

Як діє корумпована система? Офіс Президента взяв під особистий контроль прийом гуманітарної допомоги від цивілізованого світу, де платники податків зібрали для воюючого Українського Народу все, що змогли і навіть більше, бо розуміли наслідки війни, яку розв'язала збочена росія.

За доставкою гуманітарної допомоги доручили наглядати спецоргану, що мав би викривати диверсійні ворожі групи і опозицію до держави, які повилазили у перші дні війни за дорученням збоченої росії.

Уявіть собі тисячі фур і вагонів, за рухом яких наглядають спецорган. Звичайно, що у такій країні диверсанти і опозиція до держави почувають себе як вдома, бо під час війни спецслужбовці супроводжують гуманітарні вантажі.

Телефоную представникам АПН України в інших державах, які зібрати посильну допомогу фронту і цивільному населенню України. Доповідають: «Довезли до кордону України, передали спецорганам, а далі не відомо…». І таких випадків достатньо для висновків щодо оцінки моралі на війні.

Результат такої конструкції – значна частина допомоги не дійшла адресатам, а з'явилася на прилавках магазинів або в особистому розпорядженні тих, хто наглядав. Корупція у чистому вигляді без сорому і честі під час війни, де гинуть десятки тисяч синів і доньок Українського Народу.

В РНБО перші сигнали щодо розкрадання гуманітарної допомоги спростували, а потім затихли, бо масштаби цього ганебного явища під час війни вийшли за межі червоних ліній, про що почали говорити представники інших держав.

У Офісу Президента під час війни є функції щодо забезпечення виконання конституційних обов'язків Президента – Верховного Головнокомандувача Збройних Сил України, якщо може хто не знає, бо орган, що має назву «Офіс Президента України» не є органом влади, як це намагаються видавати керманичі цього органу, функції якого не визначені законом, як це має бути у демократичній державі, де подібні органи формуються за рахунок платників податків.

Сумно і гидко про це писати, а ще більшого суму наводить те, що на фронті не вистачає ліків, обладнання для госпіталів і лікарень, де десятки тисяч поранених наших бійців.

У Дніпрі я був у лікарнях, де після поранення лікуються наші воїни. Після спілкування з лікарями і пораненими воїнами зв'язався з керівниками складів, де знаходиться гуманітарна медична допомога із-за кордону. Кажуть, що треба знайти Благодійний фонд, який може передати медичне обладнання та ліки лікарням. Знаходжу, з'єдную Фонди і лікарні. Фонди готові прийняти зі складу обладнання, але лікарні відмовляється прийняти на баланс обладнання і ліки, бо спецпровіряючі, яким більше нічим зайнятись під час війни, сідають «на хвіст» і далі за корупційною процедурою.

У мене був такий психологічний штопор, що я не зміг адекватно реагувати на таке ставлення державних органів влади, що мають стояти на колінах перед воїнами і максимально сприяти забезпеченню необхідним, а не заважати заради наживи.

Кому війна – а кому ….. Ми ще радянські і війна не всюди однаково впливає на мораль і честь людську: хтось має гинути за Україну, а хтось останню сорочку може здерти з людей, а на додаток здати ворогу наші села і міста.

Моя добра знайома за кошти свої і своїх рідних закупила тепловізори для воїнів, повезла на східний фронт, де вручила конкретним

воїнам, а через деякий час дізналась, що ці тепловізори вже в особистому складі командного складу.

Воїни гинуть без необхідного обладнання, а ця сволота про особистий склад.

Така реальна дійсність і з цим треба добре розібратися, бо далі – моральна прірва.

Органи державної влади утворені за рахунок платників податків. Якщо ці органи цього не розуміють, то треба популярно, з автоматом в руках, добре пояснити хто кому є хто: де Український Народ, а де його слуги. Слуги мають служити Народові, на вірність якому ці слуги складали Присягу, про зміст якої забули наступного дня.

Можна звинуватити мене у надмірній переоцінці цього ганебного явища під час війни, але правопорушення і злочин є правопорушенням і злочином завжди, а під час війни це ще і воєнний злочин. Замовчувати – означає погоджуватись і мотивувати органи без честі і моралі й надалі будувати свої корупційні склади та піраміди і не лише склади та піраміди.

Український Народ, який сьогодні собою закрив цивілізований світ від збоченої росії з оскаженілим народонаселенням, має право запитати органи державної влади щодо виконання ними конституційних обов'язків, за що отримують грошове забезпечення під платників податків.

Український Народ, сини і доньки якого сьогодні гинуть на фронті, мають знати, що всі, хто виконує функції від імені держави, отримують не зарплату, а грошове забезпечення, бо не виробляють продукт, не заробляють.

Ми маємо формувати Громадянське суспільство відповідальних громадян за свою державу, де немає місця політичним авантюристам за рахунок платників податків.

Ми маємо побудувати Правову демократію замість пострадянської корумпованої системи влади, що виставляє нас перед світом не добре. Лише війна сприяла прийому України кандидатом у члени ЄС, якщо так більш зрозуміло.

США і союзники, які сьогодні стоять поруч з Україною проти збоченої росії з оскаженілим народонаселенням, знають ціну владі в Україні протягом 30 років незалежності і добре розуміють алгоритм своїх дій після війни. Далі можна не пояснювати, далі будуть конкретні дії і висновки щодо конкретних персон. Це я знаю не з особи-

стого аналізу, а зі слів представників АНП України за кордоном, які мають достовірну інформацію від органів влади своїх держав.

Дуже добре аналізуємо і думаємо на користь України, бо за нами нащадки, яким ми маємо передати Правову державу, а не огризок радянської імперії, яку сьогодні намагається знищити збочена росія з оскаженілим народонаселенням, який вчиняє геноцид Українського Народу.

Злочин під час війни – це воєнний злочин. Знайте про ЦЕ.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

25-го січня 2024 року.

ІЛ - 76

Розвідка, як відомо із підручників, черпає інформацію із відкритих джерел на 85%, а 15% - із закритих через агентуру.

За майже добу про збитий чи упавший ІЛ-76 наговорено і написано на 101%, із чого можна зробити такі висновки:

У більшості із коментуючих подію, у тому числі при високих посадах і погонах, не все добре з формальною логікою і витримкою;

Майже всі коментатори дбали не про авторитет України, а хизувались своєю «обізнаністю». Це наводить на сумну думку щодо відповідності займаним посадам;

В особливий період воєнно-політичні події має коментувати обмежене коло посадовців, які мають для цього високий рівень підготовки.

Терористична росія - це держава з генетично агресивним народонаселенням, яке мотиване на знищення України і Українців. А тому інформаційний простір України треба ретельно і професійно оберігати, а не займатися популізмом на війні, що може обернутися черговою трагедією.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

26-го січня 2024 року.

702-й день Світової війни.

Повертаюсь до першого півріччя війни.

Із моїх щоденників.

В УКРАЇНУ ВДЕРЛИСЬ МОСКОВИТИ-БІЛЬШОВИКИ ОРДИНСЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ

4-го липня 2022 року.

Мій робочий день починається з 05.00.

В селі Петрівка на Донеччині, де я народився на Петра і Павла, люди працювали від Сонця до Сонця, бо були вільними та бажали собі і своїм нащадкам гарного майбутнього, а для цього багато працювали.

В селі Петрівка, де я народився, до революції 1917 року було німецьке поселення і головував там німець Еп.

Німець Еп був мільйонером і село Петрівка, як і села поруч, що відносились до його володіння, були заможними і люди почували себе гідно. Була своя субкультура, бо німці принесли з собою не лише економічні знання, а і певний рівень суспільних відносин, що вплинуло на місцеве населення багатьох поколінь і після 1917 року, коли до влади на росії вдерлись більшовики. Саме так говорив мій Дідусь: «Вдерлись більшовики і перетворили країну на суцільну казарму».

Сьогодні в Україну вдерлись московити–більшовики, а по суті, ординці, бо як цих скажених істот не називай, а залишаються вони ментально збоченими ординцями. За віки ці збоченці так і не стали прямоходячими Homo Sapiens, бо генетично не здатні до розвитку, до співіснування серед людей цивілізованого світу.

Війна від 24 лютого 2022 року поділила людську цивілізацію на «ДО» і «ПІСЛЯ».

Як «ДО» на Землі вже не буде, бо відбулося переосмислення всього буття–життя людства.

Війна від 24 лютого 2022 року з космічною швидкістю спрямувала людство на інший щабель цивілізаційного розвитку і запустила глобальні процеси не лише в економіці та політиці, а й в психології людини розумної, яка почала сприймати інакше свою роль на Землі і можливість впливу на процеси в собі і навколо себе.

Але це стосується лише людини розумної, до яких ментально і генетично не відносяться збочені скажені істоти, що захопили територію сучасної росії.

Позавчора мав бесіду з товаришем, якого знаю понад 20 років. Доктор філософських наук, професор, член-кор …, академік… тощо.

Запитую: «Як тобі мої щоденники?»

Відповідь доктора філософських наук, професора: «Розумієш, є місця в щоденниках, де я не погоджуюсь з оцінкою росіян, бо є серед них і притомні…».

Саме така недальновидна оцінка російського народонаселення ординського походження привела Український Народ до страшної війни, де гинуть десятки тисяч наших синів і доньок за свободу своїх родин і за державу.

Я не здивований, бо розумію коріння такої оцінки: це наслідки 300-річного видавлювання з генетики Українського Народу-Воїна гідності і волі.

Недооцінка збоченої росії і її народонаселення дорого обходиться Українському Народові, але через горе і велику кров ми, нарешті, починаємо прозрівати, але не всі.

Війна висвітлила дуже велику проблему, яку ні Народ, ні політичне керівництво держави, не бажали помічати всі 30 років Незалежності: ми добровільно, з подачі збоченої росії, зростили надзвичайно велику колонію опозиції до України, що сьогодні здає цілі села і міста ворогу не тому, що зраджує, а тому, що ця опозиція не вважає Україну своєю Батьківщиною.

Буча, Ірпінь, Маріуполь, Харків, майже вся Донеччина і Луганщина – це наслідок діяльності опозиції до України, це державна зрада під пильним оком Українського народу і політичного керівництва держави. Це байдуже ставлення до своєї держави.

Наша толерантність привела нас до війни. Мушу це повторювати доти, поки у суспільстві не відбудеться розуміння того, що опозицію до держави треба негайно знищити у політико-правовий спосіб, а,

якщо треба з огляду на національні інтереси держави, то і фізично, бо далі вже прірва, далі – втрата України.

Це не жахи старого бюрократа, який майже все життя займався прикладною політикою, а реальність, з якою ми зустрілись після 30 років байдужості до своєї Батьківщини, де ще не розпочато фундаментальне будівництво демократичної, правової держави для Українського Народу.

В селі Петрівка, де я народився на Петра і Павла, мене привчили до самодисципліни і порядку у всьому, бо мої пращури зростали на німецькій субкультурі, де немає місця вольностям і бездіяльності. Як наслідок, навчився управляти собою.

Сьогодні представник німецької класичної філософії і культури – президент Німеччини Франк-Вальтер Штайнмаєр дозволяє собі вольності, за які його німецькі пращури вже побили б лозинами до крові.

Представник німецької класичної філософії і культури Штайнмаєр продовжує вважати себе непогрішним, що більше притаманно більшовицькій марксистсько-ленінській філософії, яку я викладав офіцерам Радянської Армії до 1983 року, після чого пішов своїм демократичним шляхом, бо добре знав з молоду класичну німецьку філософію.

Представник Німеччини Штайнмаєр не вивчив уроки історії своєї держави, що призвела до краху весь Німецький народ.

Штайнмаєр намагається помирити Україну зі збоченою росією, що не можливо за визначенням. Штайнмаєр не вивчив німецьку класичну філософію і особливо філософію Гегеля, п'ять томів якого є моїми теоретичними наставниками, де постійно шукаю поради вже понад 45 років свідомого життя.

Є, правда, і розумна думка в словах Штайнмаєра: «Війна росії проти України стала причиною найсильнішої динаміки геополітичних і геоекономічних змін, і світ перебуває «на порозі нової ери».

В цьому реченні Штайнмаєра є і одна фундаментальна помилка: війна не росії проти України, а Третя світова війна, яку розв'язала збочена росія проти цивілізованого світу в Україні, де вчиняє геноцид Українського Народу.

Помилка в реченні Штайнмаєра носить ідеологічний характер, бо це його погляд, погляд людини, яка не розуміється на глобальних політичних процесах, що відбуваються сьогодні під час переходу людства на інший рівень цивілізаційного розвитку, де місця для скаженої росії не передбачено, бо такої держави не має бути.

Представник Німеччини Штайнмаєр ховається за формулою непередбачуваності наслідків війни. Лукавить, а якщо відверто, то бреше. І не тому, що не знає, а тому, що не є політиком зі стратегічним мисленням. Це його біда, біда цілого покоління німецького народу, який після Другої світової війни став на коліна перед світом і досі знаходиться у стані кривоходячого народу.

Все і всіх треба розбирати на атоми і молекули, бо попереду, після війни, буде ще одна, не менш жахлива, війна з опозицією до України, яку Український Народ зростив і сьогодні має війну через свою толерантність до скаженого збоченого російського народонаселення, яке вчиняє геноцид Українського Народу.

Помилки минулих століть і років треба виправляти, бо отримаємо постійно діючий процес громадянської війни, що призведе до повного зникнення Українського Народу, замість якого постане народонаселення без генетичної пам'яті, чого і добивались ті, що вдерлись в Україну.

Московити-більшовики – це особи без моралі і жалю до інших народів, бо самі є збоченцями на генетичному рівні.

Хто цього ще не зрозумів, той не здатний збудувати Україну в собі і навколо себе.

Ми – Народ-Воїн і ми незламні, бо за нами сьогодні весь цивілізований світ. Ми вже не самі, як у 2014 році.

Прокидаймось і будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

26-го січня 20234 року.

702-й день Світової війни.

Продовження.

ОПОЗИЦІЯ ДО ДЕРЖАВИ ПРОДОВЖУЄ РОЗХИТУВАТИ СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНУ СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

Запитання: пане Петре! Як Ви ставитесь до справи Романа Червінського?

Моя відповідь: Щоб не було справ Романа Червінського і аналогічних щодо патріотів України, треба змінювати форму правління і модель державно-суспільного устрою України, а не займатися постійнодіючим процесом реформування мертвої радянської системи управління, що і привело нас до війни. Справа Романа – це те, що видно на поверхні, а все значно трагічніше у нашому королівстві кривих дзеркал.

СЬОГОДНІ ДЕНЬ СПОГАДІВ ПРО СНИ.

НАСНИВСЯ СОН.

26-го січня 2023 року.

337-й день Світової війни.

Вчора не писав ХРОНІК, а лише СПОГАДИ із щоденника, бо трохи втомився, аналізуючи поточні події в Україні і світі.

Так втомився, що вночі наснився дивний сон.

Читаю лекцію онлайн аспірантам університету про Єрмака.

Єрмак: з тюркського (єрмек, ермек) – одинак, людина сама по собі.

Влітку Єрмак напав на московське посольство, яке з дарами князя Івана IV для шаха прямувало до Персії. Вбивши московського посла Карамишева та стрільців, що його супроводжували, Єрмак привласнив шахські дари та втік.

Іван IV засудив Єрмака та його розбійний загін до страти.

Для порятунку власного життя та життя своїх людей за гроші родини купців Строганових напав на тюркського хана Кучума, останнього володаря Сибірського ханства.

Строганови залучили Єрмака, щоб захищати свої володіння, а насправді, щоб нападати на Сибірське ханство та відвойовувати собі їхні землі.

Після кількох перемог над військом хана загін Єрмака зайняв столицю Сибірського ханства – Кашлик.

Уночі хан Кучум несподівано напав на загін Єрмака і знищив його. Поранений Єрмак, одягнений в тяжку броню, втопився у річці Вагай (притока Іртиша), коли спробував втекти з місця битви.

Аспірант запитує: «А куди подівся наш Єрмак?»

Відповідаю: «Я ж Вам розповів. Накрав грошей, цінностей, намагався втекти та втопився».

Аспірант: «А що сталося з награбованими цінностями?»

Відповідаю: «На утопленому був лише камінь на шиї. Можливо камінь коштовний».

Такі сни бувають від перевтоми.

Прокинувся о третій ночі і швиденько записав сон.

==========

СПОГАДИ

7-го липня 2022 року.

НАСНИВСЯ СОН
НА ЧЕТВЕР 7-ГО ЛИПНЯ

Королева Великої Британії Єлизавета II (Елізабет Александра Мері Віндзор – панівна королева і голова держави Сполученого Королівства Великої Британії та Північної Ірландії та ще 14-ти країн Співдружності націй – Канади, Австралії, Нової Зеландії, Ямайки, Багамських Островів, Гренади, Папуа Нової Гвінеї, Соломонових Островів, Тувалу,

Сент-Люсії, Сент-Вінсенту і Гренадин, Антигуа і Барбуди, Белізу, Сент-Кіттсу і Невісу прийняла відставку прем'єр-міністра Великої Британії з 2019 року Александер Борис де Пфеффел-Джонсон.

Консервативну партію після відставки Бориса Джонсона очолила Єлізабет Мері «Ліз» Трасс.

Під час призначення нового прем'єр-міністра Великої Британії Королева Єлизавета II сказала: «Приємно завершити свою діяльність та передати корону наступнику за Вашої каденції, тезко».

Ось такі сни сняться через перенавантаження.

У молоді роки я захоплювався психологією, а особливо проблемою снів. Мабуть між нейронами в мозку відбуваються процеси, що видають такі цікаві сни.

==========

До призначення Єлізабет Мері «Ліз» Трасс прем'єр-міністром було ще два місяці. 6-го вересня Королева підписала документ щодо призначення прем'єр-міністра, а 8-го вересня відійшла у вічність.

==========

26-го січня 2023 року.

До снів треба ставитись обережно, уважно і знаходити ту інформацію, що спрямує вас до прийняття вірного рішення.

У молоді роки на базі Інституту мозку (Ленінград) я писав реферат «Проблеми снів». За висновками вчених, які займаються мозком людини, можна стверджувати, що сни без причини не сняться і кожний сон має своє підґрунтя і свою історію, на що треба лише звернути увагу.

Спробую дешифрувати свій сон на сьогодні, бо число дуже гарне – 26 (два по шість).

Єрмак перший (так позначимо його) своїми діями і смертю закодував інформацію, яка дійшла до наших днів у вигляді бумеранга до Єрмака другого.

В історії нічого випадкового не буває.

Єрмак другий в епоху цифрової цивілізації має швидко зрозуміти роль інформації щодо бумеранга від Єрмака першого і швиденько написати заповіт чи заяву і тихенько зникнути так само, як і з»явився

на політичному олімпі, бо інакше його нащадки матимуть великі проблеми.

Але я добре знаю структуру влади і психологію наших «великих», які вважають себе вічними і дуже розумними, а народ сприймають за рабів, а то і ще гірше. Тому Єрмак другий чекає наступного візиту директора ЦРУ, після чого крокувати прийдеться вже не самому.

Сьогодні є вибір. Завтра вибору не буде.

Великий філософ Гегель писав: «Я розумію Бога як згусток розуму, що накопичений людством за всю історію свого існування. Розум і є саме божество».

Будь-яка інформація не зникає і може повернутися через століття бумерангом. Тому контролюйте свої дії, бажання і наміри, бо Ваш мозок управляє Вами, а не Ви мозком. Мозок все фіксує: дії, слова, запахи, кольори, звуки тощо і нічого не забуває.

Одягайте портупею на тіло, на мозок і привчайте себе до правил, котрі виводять Вас на вірний шлях, де Вам не соромно буде перед нащадками, а Вашим нащадкам не прийдеться отримувати бумеранг.

Бережіть себе!

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

28-го січня 2024 року.

704-й день Світової війни.

НАСТАВ ЧАС НЕСТАНДАРТНО МИСЛЯЧИХ ЛЮДЕЙ.

Нас з дитинства привчали до казарменого мислення: як всі. Дітям з нестандартним мисленням дуже важко було рухатись в системі координат, де є одна дорога і шори на очах.

Мені повезло з вчителями математики, які навчили рішенню різними шляхами, логічно. Й досі це допомагає в житті.

Школі і вишам треба орієнтувати випускників на творче, логічне мислення при розв'язанні будь-яких задач, бо життя – не підручник.

Сьогодні суспільство має займатись процесами формування (створення) нових знань, що передують новим технологіям.

Цифрова цивілізація вимагає швидкого реагування на зміни: на що в минулому витрачались роки, то тепер - години, а можливо і секунди.

ДО ОСОБЛИВОЇ УВАГИ

Зовнішнє управління Україною з боку Сполучених Штатів Америки, про що я пишу понад 10 років, а під час війни вже наполягаю, вступило у фазу юридичного оформлення у США.

У США створено міжміністерську комісію із залученням Розвідувальних органів з метою повного економічного аудиту України, на що мають право в умовах війни, бо основна економічна і військова допомога Україну йде саме із США.

Політична і економічна корупції в Україні дійшли рівня підриву національної безпеки не лише України, а й Сполучених Штатів Америки і союзників під час воєнної агресії росії проти України.

Відділення Академії політико-правових наук України у Сполучених Штатах Америки на чолі з Повноважним представником працює на Перемогу над росією і вживає заходів щодо вірного тлумачення корупції в Україні, де задіяні лише високопоставлені чиновники, які мають доступ до міжнародної допомоги під час війни та Державного бюджету України.

АППН України підтримує США у своїх намірах взяти Україну під зовнішнє управління задля виведення Українського народу у цивілізований світ без політичної і економічної корупції, що накрила Україну до самих високих кабінетів влади.

Політико-фінансовий бізнес на крові час закрити, бо далі вже прірва.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

29-го січня 2024 року. Понеділок.

705-й день Світової війни.

НАСТАВ ЧАС ІЗ ГІЛЬЗ ЗБРОЙОВИХ ВИРОБЛЯТИ ЧІПИ ДЛЯ МІЗКІВ ПОЛІТИКІВ

Найважливіша якість збройової гільзи – стійкість до корозії.

Мізки політиків міцно покрились корозією, що саме час замінити їх чипами, що будуть управлятись штучним інтелектом з єдиного центру, де поняття «системна політична корупція» і «опозиція до держави» доведено до «0».

Довго думав про визначення «опозиція до держави» і дійшов висновку: в Україні опозицією до держави є сама держава.

Ми на кожному кутку декларуємо рух у бік ЄС і НАТО, а на практиці рухаємось у зворотному напрямку від демократичного світу, що зрозуміли вже і наші союзники, які підтримують Україну у війні проти терористичної росії.

Системна політична корупція набула загрозливих масштабів, що може призвести до більш трагічних наслідків, ніж війна.

Терористичну росію за підтримки США і союзників переможемо, а внутрішнього ворога, опозицію до держави, не подолаємо, бо громадянське суспільство ще не визріло за довгих 32 роки незалежності і десять років війни з ворогом, з яким грали у піддавки майже увесь час з 1991 року, що і призвело до війни.

Війна – це логічний результат спільної діяльності держави і суспільства. Ми рухались у фарватері росії, яка ідеологічно подавила нас до стану нездатності у державотворенні.

Коли путін говорить, що не існує держави Україна, то частково він правий. Це треба чесно визнати і вжити термінових політико-правових заходів щодо прискорення процесів державного будівництва під неухильним наглядом США і союзників, про що я пишу вже багато років. Це називається зовнішнім управлінням, без чого ми не здатні вийти у світи демократичної спільноти.

Дограались, докотились, що далі вже нікуди, далі – історична і ментальна прірва. Наші нащадки проклянуть не лише російського агре-

сора, а й наші покоління, які не спромоглися вийти із радянського гнилого минулого за той час, коли інші країни у пустелях і болотах будували держави із хижин до передових економік світу.

Науковцям треба добре проаналізувати і з артефактами в руках показати суспільству правдиву історію України з раннього періоду до сьогодення і викласти Концепцію розвитку, бо «державники» від політики вже показали своє обличчя і довели повну неспроможність до державотворення на Українському ментальному фундаменті.

Майже кожний окремий Українець зовні є пристойною людиною, а разом ми нічого не варті у справі державного будівництва, бо самостійні лише поодинці, а не разом.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

29-го січня 2024 року.

Із мого виступу на конференції у 2009 році.

ПРЕЗИДЕНТ І ФОРМА ПРАВЛІННЯ

Всі президенти України вважали, що працюють за форми державного правління «президентська республіка» і керували всіма процесами в державі.

Це говорить про те, що у нас відсутній парламент як самостійний вищий законодавчий орган влади.

Така математика щодо організації влади: de-jure є Конституція, а de-facto діє політична доцільність.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ.

30-го січня 2024 року. Вівторок.

705-й день Світової війни.

Із мого щоденника.

30-го січня 2022 року.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ: ВІЙНА І СВІТ

Аналіз глобальної політики останнього часу дає підстави для таких висновків:

1. США і Китай вийшли в лідери двополярного світу, де для Росії місця не передбачено через поступову втрату нею суб'єктності в міжнародній політиці.

2. Україна постала важливе місце на осі США - Європа – Китай.

3. Воєнно-політичне керівництво України втрачає міжнародний авторитет через нездатність до стратегічного мислення в умовах російсько-української війни.

4. Росія ближчим часом розконсервує наявну агентуру в Україні з метою дестабілізації суспільно-політичної ситуації, для чого буде задіяно опозицію до держави, до якої належать проросійські політики в державних органах влади, релігійні та інші неурядові організації проросійського толку.

5. Опозиція до влади на чолі з Петром Порошенком втратила відчуття реальності, через що внутрішньополітичні чвари можуть підірвати суспільний лад.

6. На випадок великої війни США і Велика Британія взяли на себе обов'язок захистити Україну незалежно від внутрішньополітичної ситуації, що означає перехід України під зовнішнє управління.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Рухаємось в сторону цивілізованого світу і подалі від Росії!

З повагою доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

січень 2020 року.

Із Доповіді «Римського Клубу».

Завдання освіти, на думку клубу, формувати у молоді «грамотність щодо майбутнього» (futures literacy). Також провідні експерти говорять про неминучі корінної зміни розвитку нашої цивілізації. Жорстко критикують капіталізм, пропонують відмовитися від матеріалізму та спрощеного розуміння світу, закликають до «нового Просвітництва» та духовно-морального світогляду.

Освіта для майбутнього має:

Ґрунтуватися на «пов'язаності» – відносини були та будуть суттю навчання. Використання інформаційних технологій «цінно та ефективно, тільки коли вони сприяють зв'язку між людьми». Освіта повинна «викликати інтерес, звільняти енергію та активно залучати здібності кожного студента вчитися для самого себе і допомагати вчитися іншим».

Мати ціннісний характер, універсальні цінності та повагу до культурних відмінностей. «Цінності – це квінтесенція людської мудрості, яка накопичується століттями» – на нинішньому етапі вони втілюються в акценті на добробуті всіх живих істот і світу в цілому.

Фокусуватися на стійкості – велика частина знань, що стосується екології, взаємозв'язку систем та сталого розвитку, з'явилася не так давно і ще не стали частиною загального культурного багажу; тому навчання нових поколінь відповідних дисциплін і навичкам має принципове значення.

Культивувати інтегральне мислення, а не обмежуватися аналітичним мисленням. Автори відзначають, що навчання системного мислення недостатньо, оскільки «в системному мисленні зберігається тенденція розглядати реальність в досить механістичних категоріях, нездатних схопити її органічну інтегральність». Інтегральне ж мислення здатне «сприймати, організовувати, узгоджувати і возз'єд-

нати окремі фрагменти і досягати справжнього розуміння засадничої реальності».

Виходити з плюралізму змісту. Клуб констатує, що багато університетів просувають конкретні школи думок, замість того, щоб «давати молодим головам весь спектр суперечливих і комплементарних перспектив».

Сьогоднішні студенти потребують інклюзивної освіти, в якій одні форми знання доповнювали б інші, а не виключали чи відкидали їх. Культурне розмаїття також необхідне для соціальної еволюції, як генетичне для біологічної.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

31-го січня 2024 року. Середа.

707-й день Світової війни.

Із мого щоденника.

29-го січня 2019 року.

Лише людина може бути головною для держави.

Без розвитку гуманітарного сектору національної безпеки держави все інше не має значення. Лише людина і її розвиток може бути головною.

Гуманітарна наука і гуманітарний сектор Кабміну майже весь проросійський. Інформаційний простір чекає час «Ч» перед виборами задля зміни влади і державного устрою. І це все відбувається під носом у сліпих політиків.

Держава має будуватись не окремими секторами, а комплексно.

Невже гроші так затуманили очі державним діячам , що не видно очевидного: без патріотичної людини Україна не відбудеться.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-го лютого 2024 року. Четвер.

708-й день Світової війни.

Із моїх щоденників.

31-го липня 2022 року.

158-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія на чолі з цинічним холоднокровним воєнним злочинцем путіним.

== ОЛЕНІВСЬКА ТРАГЕДІЯ ==

В ООН заявили, що готові до розслідування зі згоди сторін. Ця ялова нікчемна організація готова лише на зібрання і ніяким чином не готова до захисту прав народів держав-членів ООН. Питання: для чого ця організація потрібна, якщо вчиняється геноцид народу держави-засновника ООН, а дієвої реакції немає.

Цивілізований світ потребує фундаментальних змін щодо утворення та дії коаліцій (союзів, організацій) держав, які здатні захищати членів організації, а не лише збирати внески.

Повномасштабне вторгнення збоченої росії в Україну виявило нездатність демократичного світу захистити свої цінності.

Український Героїчний Народ у перші дні війни показав світові, що лише Україні по зубах протистояти терористичній росії, а світ у цей час чекав повної капітуляції з боку України.

Збочена російська істота з ядерною зброєю виявилась сильнішою за інший «цивілізований» світ, який біля 80-ти років знаходився у летаргічному сні.

США і союзники прокинулись у березні 2022 року і увійшли у психологічний штопор, як це і має бути після летаргічного сну.

Спали, прокидались, приходили до тями, а у цей час вчинявся геноцид Українського Народу, який став на захист демократичного світу своїми синами і доньками.

Оленівська трагедія, а до цього трагедії багатьох міст та сіл України, де гинули і гинуть мирні люди на очах цивілізованого світу, сприймаються іншими державами і народами з хвилюванням, але протистояти повною мірою збоченій росії не наважуються.

Світ недосконалий, а терористи у такому світі почувають себе вільно, бо безкарні їхні дії.

Штучний інтелект увійшов разом з цифровою цивілізацією у голови людей «цивілізованого світу» та замінив мозок людини на мозок бездушної машини.

Пам'ятаю з дитинства правило: ображають товариша або сусіда - йдуть боронити всі навколо. ООН створив правила, коли можна безкарно знищувати цілі народи. Це називається моральною деградацією людства. Приїхали.

== АДМІНІСТРАЦІЯ БАЙДЕНА-ГАРРІС І ВІЙНА ==

Якщо хто із Вас пам'ятає, то перед виборами Президента США, 5-го листопада 2020 року, я написав: «Камалу Деві Гарріс обрав Джозеф Робінетт Байден-молодший на посаду віце-президента як сильного політика і досвідченого юриста з метою передати їй владу президента посередині своєї каденції».

Сьогодні проаналізував воєнно-політичну ситуацію у світі, що повністю залежить від позиції США, та дійшов висновку:

Війна, яку розв'язала росія проти цивілізованого світу, увійшла в стадію, коли вже треба приймати стратегічні рішення щодо термінів та методів її завершення.

Спостерігається розбалансування у прийнятті воєнно-політичних рішень щодо війни між Адміністрацією Джо Байдена, Конгресом та урядовцями, що причетні до воєнно-промислового комплексу та розвідок США.

США потребують термінового зміцнення авторитету у світі на фоні стрімкого наближення економічної та політичної кризи в Китаї, війни росії проти цивілізованого світу тощо.

Це вимагає від Джо Байдена прийняти єдине вірне рішення у цій надскладній ситуації у світі - підтримати Україну всіма наявними воєнно-політичними можливостями, або передати владу Камелі Деві Гарріс.

== УКРАЇНА НА ШЛЯХУ ДО ЄВРОПИ ==

Війна виявила прогалини у державному будівництві і ідеологічний вакуум, що заповнений опозицією до держави з мовчазної згоди політичного керівництва України.

Перші дні війни Україна вистояла лише завдяки Українському Народові, який самоорганізувався проти збоченої росії.

Політична влада всі 30 років жувала соплі та розпродувала військове майно і грала у піддавки з росією, що призвело до війни.

Влада одночасно була опозицією до Українського Народу і держави. Це суто український феномен, що сформувався під пильним оком громадянського суспільства, яке голосувало за політичних авантюристів, яким Український Народ і Присяга на вірність Українському Народові нічого не варті.

Ось такі справи, шановні мої Колеги, Друзі, Учні.

Попереду роботи непочатий край, бо 30 років Українську державу не будували, а лише розпродували.

Росія не сильна. Вона напала на лежачу Україну.

Це треба зрозуміти і виробити такі механізми захисту національних інтересів України, щоб жодному президентові не прийшла думка гратися з Українським Народом до стану війни.

Наш шлях до Європи потребує зовнішнього управління, про що я пишу понад 10 років. Самим нам не подолати політичну корупцію, що роз'їла державу і суспільство до фундаменту.

Багато разів у своїх Нотатках із щоденника політолога я повторюю те саме, що і десятикласнику було зрозуміло те, що Україна виявилась слабкою через слабкість громадянського суспільства, яке дозволило політичним авантюристам рухати Україну від Європи в сторону збоченої росії у власних інтересах.

Запрошую до дискусії.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

2-го лютого 2024 року. П'ятниця.

709-й день Світової війни.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ВНУТРІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

У своїх ХРОНІКАХ ВІЙНИ, які записую з 24-го лютого 2022 року, а до цього аналізував внутрішньополітичну ситуацію багато років, неодноразово звертав увагу на низький професійний рівень команди Володимира Зеленського щодо політичного управління державою через брак фундаментальних знань з державного будівництва і відсутності практичного досвіду.

У січні 2019 року я звернув увагу на президентські вибори і написав свій прогноз про те, що у Петра Олексійовича Порошенка немає шансів бути обраним президентом України на другий термін. Цей прогноз був оприлюднений і донесений до пана Порошенка через його помічника.

Ні сам Петро Олексійович, ні його виборчий штаб не розраховували на поразку, що засвідчує про політичну недальновидність і надмірну самовпевненість, чим страждає переважна більшість політиків, які живуть у паралельному світі і не пересікаються у просторі з Українським народом.

Математика виборчих кампаній в Україні має дивовижну закономірність: всі наступні президенти обирались за рахунок протестного електорату. Кожний кандидат у президенти не вигравав вибори політично, а програвав математично діючий президент. Про це треба знати кожному кандидату у президенти України.

Леонід Данилович Кучма був останнім президентом, команді якого вдалося за рахунок спеціальних технологій обратися на другий термін. Це була складна технологія із застосуванням вищої математики, формальної логіки і психології масової свідомості.

Громадянське суспільство, хоча і дуже повільно, дозріває до рівня політичної нації, яка згодом зможе зайняти місце єдиного джерела влади в Україні, як це задекларовано у Конституції України.

Сьогодні, у часи війни, команда на Банковій і вся владна вертикаль поводять себе безвідповідально і допускають стратегічні прорахунки, які межують з державною зрадою як у передвоєнний період, так і у час війни, що не дозволяє прогнозувати другий президентський термін.

Відкритий конфлікт Банкової із Валерієм Залужним підтверджує те, що ця команда не налаштована на позитив, бо за своєю проросійською ментальністю грає на політичному полі ворога. Сумно це визнавати, але треба говорити правду, бо брехня під час війни може коштувати тисячі людських жертв.

Особисто я у другому турі президентських виборів 2019 року голосував за Володимира Зеленського, про що сьогодні шкодую, бо не міг розгледіти того, що пан Зеленський за своїм психотипом не здатний вийти з образа президента на театральній сцені і стати реальним керманичем держави.

У мене запитували колеги і учні про службові стосунки Володимира Зеленського і Андрія Єрмака. Я вже відповідав на це питання у своїх щоденниках, які оприлюднені у ХРОНІКАХ ВІЙНИ. Моя відповідь: їхні стосунки складалися у форматі режисер - актор, що не змінилося дотепер.

Це трагічна ситуація і для самого Володимира Зеленського, бо його оточили, з його дозволу, політичні авантюристи, які фактично захопили владу і підкорили собі всі гілки державної влади всупереч Конституції України. В Україні встановлено диктатуру Банкової, якій підпорядковані всі гілки державної влади.

Громадянському суспільству після двох Майданів і війни треба взяти владу у свої міцні руки і довести, нарешті, революції до логічного завершення зі зміною форми правління і державно-суспільного устрою. Не може держава існувати довгий час у постійно діючому стані реформування мертвої радянської системи державного управління.

Пораджу Володимиру Зеленському скоріше зрозуміти своє трагічне становище та не мріяти про другий президентський термін, а зайнятися приборканням системної політичної корупції навколо себе, що у період війни має назву «мародерство» і є воєнним злочином.

Терміновий приїзд до Києва заступниці Державного секретаря США пані Вікторії Нуланд свідчить про майже трагічну ситуацію в керівництві України.

Мій багаторічний прогноз про те, що Україна без зовнішнього управління не здатна самостійно вийти із радянського минулого і приборкати системну політичну корупцію, на превеликий жаль, справдився.

6-го лютого 1994 року я прибув з родиною в Україну після 25-річного розлучення з Батьківщиною. Розраховував на те, що мій досвід буде затребуваний, але помилився, бо не знав, що влада належала комуністам проросійського ідеологічного походження. Не змінилося це і дотепер.

Україна потребує термінової реанімації з оперативним втручанням щодо трепанації черепа політичним діячам, які привели Україну до стану війни.

Опозицією до держави стала сама держава з мовчазної згоди громадянського суспільства за відсутності політичної еліти, що є суто українським феноменом.

На шляху до Правової демократії нам треба пройти через диктатуру права. Я радив би задіяти Сінгапурський варіант з англійським правом і жорстокою люстрацією опозиції до держави.

Відкриваємо широко очі і придивляємося у дзеркало, бо саме там є винні за все те, що ми накоїли за 32 роки незалежності.

Доктор Мироненко

2-го лютого 2024 року.

ПРОДОВЖЕННЯ

Із мого щоденника.

4-го серпня 2022 року.

162-й день Третьої світової війни, яку розв'язала збочена росія під керівництвом воєнного злочинця путіна.

Про Китай і Тайвань писати недоречно, бо істерія вже пройшла через всі ЗМІ. Війна між США і Китаєм прокотилась лише в головах майстрів піару.

ЗНОВУ ПРО КАДРИ

28-го липня 2022 року отримав Список для роздумів.

Оскільки на Списку не було грифа «таємно», то і роздуми мої будуть публічними.

Роман Васильович Машовець (нар. 1976) – український політик і громадський діяч, ветеран воєнної розвідки й спеціального призначення, військово-політичний оглядач. Заступник Керівника Офісу Президента України (з 22 квітня 2020 року).

Олексій Юрійович Резніков (нар. 18 червня 1966, Львів, УРСР) – український державний діяч, правник. Міністр оборони України з 4 листопада 2021 року. Віцепрем'єр-міністр – міністр з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України з 4 березня 2020 до 3 листопада 2021.

Валерій Федорович Залужний (нар. 8 липня 1973, м. Новоград-Волинський, Житомирська область, Українська РСР, СРСР) – український військовослужбовець, генерал (4 березня 2022). Головнокомандувач Збройних Сил України (з 27 липня 2021), член Ради національної безпеки і оборони України (з 28 липня 2021).

Олександр Станіславович Сирський – український військовик, генерал-полковник, командувач Сухопутних військ Збройних сил України (з 2019). Командувач ООС (2019). Герой України. Командувач оборони Києва.

Кирило Олексійович Буданов (нар. 4 січня 1986, м. Київ, Українська РСР, СРСР) – український військовик, начальник Головного управління розвідки Міністерства оборони України (з 5 серпня 2020 року), генерал-майор (3 квітня 2022 року), учасник бойових дій. Повний кавалер ордена «За мужність».

Логіка роздумів: всі персони так чи інакше пов'язані із силовим блоком держави. Надісланий Список може означати підготовку кадрових ротацій по колу, як це прийнято в Україні за радянською системою управління.

У Спецшколі, де слухачі знали іноземну мову краще за носіїв мови, говорили так: «Спробуй поставити себе на місце керівника, який приймає стратегічне рішення з конкретного питання, враховуючи систему управління та характер взаємовідносин».

З цих позицій спробуємо застосувати логіку.

У воєнний час логічно було б перемістити **Олексія Юрійовича Резнікова** на посаду міністра юстиції, де він зможе керувати представниками України в Гаазі, бо має досвід захисту прав і свобод після Майдану 2004 року, коли захищав Віктора Ющенка.

Бойовий генерал **Валерій Федорович Залужний** готовий зайняти посаду Міністра оборони, що цілком логічно для воєнного часу.

Генерал-полковник **Олександр Станіславович Сирський** за пропозицією деяких лобістів може зайняти посаду Головнокомандувача Збройних Сил України.

Генерал **Кирило Олексійович Буданов** має всі можливості та підтримку зайняти посаду Голови Служби безпеки України.

Роман Васильович Машовець за рівнем підготовки логічно може зайняти посаду Начальника ГУР МО України.

Це результат застосування формальної логіки. Як буде формуватись рішення для Президента України – покаже час.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

==========

Ранок 2-го лютого 2024 року.

Минуло півтора роки, а питання кадрів знову залетіло у суспільство як цунамі.

Резніков вчасно не пішов з посади і облився брудом так, що до кінця свого життя буде сторонитися порядних людей. Така доля слабких людей.

Залужного місце на посаді міністра оборони з підпорядкуванням всієї системи оборони і безпеки держави, як цього вимагає воєнно-політична ситуація.

Сирський може стати головнокомандувачем, але під керівництвом міністра Залужного.

Буданову краще залишитись на місці.

Машовець може принести користь у Штаб-квартирі НАТО перед Вашингтонським самітом 9-11 липня 2024 року.

Чекаємо на Дев'ятий вал з Банкової.

Шкода, що в часи війни деякі керманичі думають про вибори та особисте збагачення замість того, щоб дбати про державу і Український народ.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

3-го лютого 2024 року. Субота.

710-й день Світової війни.

МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ: ЗАПРОШУЮ ДО ДИСКУСІЇ

Останнім часом все більше замислююсь над питаннями післявоєнного державного будівництва: форма правління, політичний режим, модель державно-суспільного устрою.

Україна 32 роки намагається збудувати державу, але ніяк не вийде з кола радянського тоталітарного політичного режиму.

«Яку партію не будуй – все одно виходить КПРС». Авторство цієї фрази достеменно не встановлено, тому не посилаюсь. Але по факту ця фраза повністю відповідає стану партійного будівництва в Україні.

Вже й молодь, яка не знає СРСР, підросла до депутатських мандатів, але КПРС і в ній засіло на підсвідомості. Генетика, все-таки, наука.

У своїх постах намагаюсь чесно і відверто писати про стан речей в державі і суспільстві. Думаю, що мій досвід дозволяє моделювати державний устрій України.

Попри свою прихильність до класичного демократичного шляху розвитку України, я не бачу іншого варіанту, як пропонувати модель державно-суспільного устрою «Правова демократія» (для більшого розуміння - «Диктатура права»).

Класична демократія з часів Солона і Арістотеля претерпіла суттєвих змін на рівні практичного застосування. Тому треба внести зміни і в теорію питання.

У 2020 році я вже описував наукове визначення терміна «Правова демократія», (журнал АПН України «Суспільно-політичні процеси», №2(16)2020, стор. 13), де звернув увагу на те, що класична демократія не досягла втілення в практичне державотворення задекларованої ідеї повновладдя народу.

Правова демократія, як форма співіснування соціуму і влади, мінімізує головну суперечність класичної демократії між ідеєю повновладдя народу і неможливістю її всеосяжного втілення.

Державотворення у сучасному світі все більше тяжіє до встановлення незмінних правових норм співіснування як в державі, так і у міждержавних відносинах.

Україна з 2014 року потерпає від російської агресії саме через те, що держави – підписанти Будапештського меморандуму від 5 грудня 1994 року не виконали те, що підписали, де гарантували Україні територіальну цілісність та недоторканість існуючих кордонів.

Росія порушила всі міждержавні договори з Україною, що стало великою проблемою як для самої України, так і для цивілізованого світу.

США, НАТО і ЄС дійшли висновку, що світ потребує встановлення правових норм співіснування, які б не порушувались.

Класична демократія цивілізованого світу виявилась неспроможною протидіяти тоталітарним політичним режимам, а тому прийнято рішення щодо жорсткого воєнно-політичного завершення війни, яку розв'язала терористична росія в Україні проти демократичного світу.

Україна виявилась у центрі глобальних цивілізаційних змін, а тому нам треба звернути особливу увагу на державне будівництво, яке за 32 роки так і не розпочато.

Є Конституція України (Основний Закон), де задекларовано гарні ідеї з державотворення, але модель державно-суспільного устрою, форма правління і політичний режим прописані недосконало, наслідком чого маємо постійний конфлікт між гілками влади, а президент держави виведений за рамки гілок влади, що є головною проблемою як для суспільства, так і для міцності держави.

Тому пропоную розпочати дискусію на цю тему.

Моя пропозиція:

1. Форма правління – президентська республіка;

2. Політичний режим – демократія;

3. Модель державно-суспільного устрою - правова демократія.

Пояснення і запобіжники:

1. Президент держави очолює уряд та обирається всенародно терміном на три роки без права повторного обрання будь-коли. Це принципова позиція, що знімає проблеми внутрішньо-політичної боротьби.

2. Гілки державної влади мають бути врівноважені та приведені до стандартів цивілізованого світу. Для цього треба ввести в дію ре-

зультати Всенародного референдуму 2000 року, що не потребує окремого Закону, а приймається у Верховній Раді України Постановою – до відома, після чого вносяться зміни до Конституції України. Там і 300 народних депутатів, і двопалатний парламент тощо.

3. Конституційний Суд ліквідувати, як зайвий орган, а його повноваження передати Конституційній палаті Верховного Суду України.

Україні не залишилось часу на довгі дебати з цього приводу. Не вирішимо ми самі, вирішать за нас через зовнішнє управління, що є крайньою мірою для будь-якої держави.

Після війни у нас з новою силою проявляться опозиція до держави, яка привела Україну до війни, і системна політична корупція. Це дві загрози, що стануть на заваді вступу України до ЄС і НАТО.

Доктор Мироненко

5-го лютого 2024 року. Понеділок.

712-й день Світової війни.

ПАРАЛЕЛІ НА ПОЛІТИЧНІЙ ШАХІВНИЦІ УКРАЇНИ

5-го вересня 2005 року в Україні стартувала операція спецслужб росії «Прес-конференція», виконавцем якої був Олександр Зінченко – Державний секретар України (посаду введено за моєю ініціативою, як і структуру Секретаріату Президента України) за президентства Віктора Ющенка.

Операція «Прес-конференція» спрямовувалась на призначення Віктора Януковича прем'єр-міністром, а згодом президентом України, що успішно було досягнуто з мовчазної згоди так званої політичної еліти і незрілого громадянського суспільства.

Кожний політик за життя пише свою біографію. Писав її і Олександр Зінченка: син радянського чекіста, комсомольський лідер в Москві до 1992 року (під дахом КГБ), навчався в Академії суспільних наук (Москва, заклад під наглядом КГБ СРСР, потім ФСБ) до 1993 року,

перший керівник телеканалу «Інтер» з 1995 року, один із лідерів партії СДПУ(О), далі перший заступник голови Верховної Ради України за квотою СДПУ(О), з 2004 року керівник виборчого штабу Віктора Ющенка, Державний секретар України (2005 рік). 6-го вересня 2005 року звільнений з посади. Керівник Національного космічного агентства України …Помер у 2010 році.

Я мав розмову з Віктором Ющенком після 2012 року. Він так і не зрозумів ролі Олександра Зінченка, яку той відіграв 5-го вересня 2005 року, як і те, що його слабкість на посаді президента України дозволила росії здійснити свої плани у 2014 році.

Біографія – це відбиток діяльності людини.

Терористична росія постійно вмонтовувала на вищі державні посади в Україні своїх агентів, які фактично і керували державою.

У грудні 2012 року росія завершила заміну керівників силового блоку України на громадян росії, чим підготувала фундамент для окупації України. Я не знаю іншої держави, де іноземці керували б силовими відомствами, за винятком окупаційних зон.

Далі були провал Євроінтеграції у Вільнюсі, Майдан-2, втеча Віктора Януковича, окупація Криму і частини Донецької і Луганської областей, десятки тисяч загиблих Українців.

29 серпня 2019 року стартувала операція російських спецслужб під назвою «сліпий дилетант», за результатами якої у вересні 2021 року президент Володимир Зеленський мав подати заяву про відставку. «Сліпий дилетант» передчасно проявив наміри московських кураторів і був зміщений з посади 7-го жовтня 2021 року. Саме у жовтні 2021 року ЦРУ уперше звернуло увагу Президента Зеленського на наміри росії захопити Україну шляхом повномасштабного вторгнення у лютому 2022 року.

Далі була «підготовка» до війни, наслідком якої війська росії пройшли без перешкоди з Криму до Маріуполя і з півночі станції метро Берестейська у Києві за лічені години. Це результат діяльності агентури росії на Банковій.

Політична ситуація, що складається сьогодні в Україні, дуже нагадує мені політичну шахівницю 2005 року. На Банковій нічого не змінилось щодо руху у бік Євроінтеграції. Є лише декларації і постійне

скиглення щодо коштів від Заходу, які розкрадаються ще до потрапляння на фронт, через що гинуть десятки тисяч наших воїнів.

Намагання звільнити у період війни Головнокомандувача з посади шляхом політичних інтриг говорить про те, що проукраїнської державної влади в Україні не існує за визначенням.

Наприкінці 2021 року мені показали лист на адресу віцепрезидента України Андрія Єрмака. Можна було б не коментувати цей факт, але саме так сприймається посада глави офісу Президента України, а за фактичним станом складається враження, що саме глава офісу і є керманичем держави.

За таким фактичним визначенням можна зробити висновок про те, що терористичній росії вдається впроваджувати свої плани через Банкову дотепер, але з одним уточненням: агент впливу працює не лише на росію, а й на США, бо інакше його вже не було б на посаді.

Такі справи на політичній шахівниці, де Україна нічого не вирішує, а це вже є зовнішнє управління за фактом, про що я писав понад десять років тому.

5-го лютого 2024 року.

Головнокомандувачу Валерію Залужному потрібний час до шести місяців для завершення плану дій на фронті із залученням допомоги від союзників до завершення війни. Якщо Банковій не вправити мізки, то Залужний залишить посаду і Україна може увійти у нестабільне управління, про що мріє росія.

Наші керманичі у цей час ділять іграшки у пісочниці, що підтверджує тезу: Україна ще не стала суверенною, демократичною, правовою, соціальною державою.

Порада Президентові України від старого бюрократа, який пройшов у своєму житті справжні мідні труби:

Негайно звільнити главу Офісу Президента Андрія Єрмака та призначити главою Адміністрації Президента України виваженого державника (досить гратися в офіси);

Виступити перед Українським народом спільно з Головнокомандувачем ЗСУ з планом щодо спільних дій на шляху до Перемоги над терористичною росією;

Замінити значну кількість працівників офісу та прийняти на службу практиків зі знаннями державного будівництва;

Забути про особисті плани щодо другої каденції президентства, бо це буде програшем без варіантів.

Лише за таких умов Президент має шанс утримати стабільність суспільно-політичної ситуації в Україні.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

6-го лютого 2024 року. Вівторок.

713-й день Світової війни.

ФАЛЬСТАРТ МОЛОДИХ ПОЛІТИКІВ

(Фальстарт – це старт гравців з певних позицій встановлених на респауні до свистка, який оголошує відлік ігрового часу).

З пісочниці на стратегічний рівень державного управління треба пройти шлях пізнання всіх етапів будівництва держави і суспільно-політичні процеси.

У молоді роки майже всі вважають себе здатними керувати політичними процесами, але з роками ті, хто оволоділи формальною логікою високого професійного рівня, розуміють помилковість такого судження.

Біда ще і у тому, що переважна більшість політиків на шляху від пісочниці до стратегічного рівня втрачають людську гідність, а разом з нею і здатність реально оцінювати суспільно-політичну ситуацію в державі і свою роль у державотворенні.

Молодь володіє певним рівнем знань, що отримані в університетах, але цього не достатньо для управління державою.

Молодь використовує росія через наших «комсомольців», які ніколи не розуміли стратегію розвитку держави.

Думаю, що час «комсомольців» закінчився і настав час стратегів, а молоді треба пройти школу державотворення.

Держава і суспільство потребують тяжкої праці, а не вистави під куполом.

Фальстарт завжди закінчуються поразкою, а для політиків особистою трагедією, бо вони швидко звикають жити у віртуальному світі.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

7-го лютого 2024 року. Середа.

714-й день Світової війни.

КАДРОВЕ ПЕРЕЗАВАНТАЖЕННЯ ВЛАДИ

Посадові особи, які вживають у своєму лексиконі словосполучення «кадрове перезавантаження влади», мають розуміти наслідки одноосібного рішення щодо кадрового перезавантаження влади.

У Сполучених Штатах Америки, де формою правління є президентська республіка, президент не має права призначити посла в іншій державі без погодження Сенату.

Україна за формою правління є парламентсько-президентською республікою, за якої у Верховної Ради і Кабінету Міністрів є лише бутафорські повноваження, а de-facto повноваження всіх гілок державної влади сконцентровані в Офісі Президента, функції якого не визначені жодним законом України, а сам Президент не є гілкою державної влади, через що в Україні виникають внутрішньополітичні конфлікти до рівня Майданів, що, врешті, довело Україну до війни.

Україна зі своєю декларативною Конституцією на 60% винна у тому, що сьогодні гинуть наші кращу сини і доньки. І тут треба дуже добре подумати над політичною конструкцією держави і суспільних відносин, бо без зміни форми правління і моделі державно-суспільного устрою Україну чекає розпад і гуманітарна катастрофа.

Лише чесна публічна розмова науковців і політиків (не політиканів) може накреслити алгоритми виходу України із системної політичної кризи, де політична корупція керує всіма процесами в державі.

Президент України Володимир Зеленський в інтерв'ю телеканалу Rai-1 заявив, що в Україні потрібно провести кадрове перезавантаження влади, в тому числі у військовому секторі.

Дехто скаже: «Президент має право на кадрові рішення». Але цим правом має користуватися виключно в інтересах держави і суспільства, а не приймати рішення в угоду оточення, яке гадки не має про державне будівництво і алгоритми прийняття стратегічних рішень.

Тому Президентові України треба почати з кадрового перезавантаження Офісу Президента, що буде логічно у ситуації, що склалася.

Якщо Президент не спроможний змінити своє оточення, то він не має морального права оголошувати про кадрове перезавантаження влади. Патронатна служба Президента (Офіс) не потребує погодження для звільнення, то хай покаже приклад, а потім вийде до суспільства разом з Головнокомандувачем ЗСУ і наголосить про спільне бачення подальшого розвитку подій на фронті. І лише після цього можна заявляти про кадрове перезавантаження влади, якщо все буде відповідати законам і воєнно-політичній ситуації.

Кожному Українцю вже час отямитись після радянщини, що й досі тримає нас залізними кайданами і не випускає на волю.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

8-го лютого 2024 року. Четвер.

715-день Світової війни.

ПРАЦЮЄМО НА ПІСЛЯВОЄННИЙ ЧАС

Академія політико-правових наук України (АППН України) завершує формування своєї Структури, що включає Філії і Відділення в регіонах України та Представництва за кордоном.

До завершення 2024 року маємо бути готовими до післявоєнного будівництва України, бо за 32 роки лише реформовували та перебудовували радянську мертву радянську систему управління і не займалися будівництвом демократичної, правової, соціальної держави, де людина є найвищою цінністю.

Нам належить змінити Політичну конструкцію держави, де не буде місця протиріч між гілками влади і системної політичній корупції, що роз'їла Україну до основ.

АППН України спільно з Науковою установою «Академія «Українська Політія» готує проект Політичної конструкції України, який буде оприлюднено до жовтня 2024 року у черговому випуску журналу «Суспільно-політичні процеси».

Не можна допустити, щоб після війни Україна знову пішла шляхом відкату в сторону минулого, як це сталося після Майданів 2004, 2014 років.

Час вже рухатись в сторону Європи і НАТО, а не декларувати наміри.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

Східна мудрість:

«Перемога у війні починається
зі знищення зрадників усередині країни».

Рідна українська «мудрість»:

Розмножуємо опозицію до власної держави – зрадників, що заважає перемогти ворога – терористичну росію.

ХРОНІКИ ВІЙНИ

9-го лютого 2024 року. П'ятниця.

716-день Світової війни.

ВЕСЬ ПАР ЕЛЕКТОРАТУ СПРЯМУВАВСЯ У СВИСТОК

Кадрове перезавантаження влади матиме російський присмак, бо інакше ця команда мислити і діяти не здатна. Ментально ці люди прорадянські, бо їхні дії ніяк не співпадають з нормами Конституції України, де зазначено про суверенну, демократичну, правову, соціальну республіку.

Мені важко уявити цивілізовану демократичну державу, де б без спеціальних процедур призначали вище воєнне керівництво. Тому маємо те, що маємо: майдани і війну.

Нещодавно проводив лекцію зі студентами 4-го курсу, яким не більше 22 років. Деякі з них так захищали радянське минуле, що я підсвідомо заглянув у календар. Мабуть із таких студентів зростатимуть майбутні політики.

4-го серпня 2022 року я вже описав свої прогнози щодо змін у вищому керівництві ЗСУ. Нічого нового під Сонцем. Розумні підуть у відставку, а інші – у керівники: стара традиція.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

12-го лютого 2024 року. Понеділок.

719-день Світової війни.

ІЗ ЩОДЕННИКІВ: ПРОЩАННЯ З ІЛЮЗІЯМИ

1983 рік (32 рік від народження).

10.03.1983: направив листа на десяти аркушах разом із партійним квитком до ЦК КПРС із заявою щодо виходу із партії.

26.04.1983: Наказом Главкома ППО звільнений з лав Радянської Армії.

20.05.1983: виключенй зі списку військової частини 36934.

23.05.1983: зарахований вчителем історії школи у м. Оха-на Сахаліні.

10.08.1983: звільнений з посади вчителя історії за рекомендацією партійних органів.

16.08.1983: зарахований на посаду помічника директора Науково-дослідного інституту нафти та газу.

Так проходила адаптація безпартійного офіцера запасу до цивільного життя.

1985 – 1994: співпраця з японськими колегами від Науково-дослідного інституту нафти та газу з чисельними виїздами до Японії, де придбав неоціненний досвід.

2.10.1992: прибув в Україну для отримання Українського громадянства та повернувся на Сахалін з метою завершення роботи за контрактом до лютого 1994 року.

То була школа життя, яку я мав пройти до повернення на Батьківщину 6-го лютого 1994 року.

За сухими датами і словами тяжкі події, які визначили моє подальше ставлення до комуно-фашистської системи. Формувався характер і гартувалася воля, яку не зламати.

Пишу спогади молодому поколінню для розуміння того, що будь-які перешкоди на життєвому шляху треба долати з гідністю і мріяти про велике, до якого йти з відкритою душею і добрими намірами.

Сьогодні весь мій час зайнятий розбудовою двох важливих проектів: Академія політико-правових наук України і Наукова установа «Академія «Українська Політія», головною метою яких є формування науково-політичної еліти України.

Кожному Українцю терміново треба зайнятися будівництвом України в собі і навколо себе. Іншого рецепту не існує, бо все інше є політичною демагогією на кшталт постійно діючого процесу реформування та перебудови мертвої радянської системи, чого ми ще не позбулися за 32 роки.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

13-го лютого 2024 року.

720-й день Світової війни.

СПОГАДИ

Із мого щоденника.

До війни залишалося дванадцять днів.

12 лютого 2022 року

ЧИ БУДЕ ВІЙНА?

Аналіз інформації останніх днів засвідчує тривогу цивілізованого світу щодо стрімкої підготовки росії до захоплення України.

Називається дата початку війни – 16 лютого 2022 року.

Росія може об'явити війну Україні лише в одному випадку: ця війна буде проти НАТО на території України, про я писав ще у 1995 році. Збочена росія мріє показати світові свою міфічну «велич», бо живе у віртуальному світі.

Що робити?

Нічого нового в системі управління державою немає: треба навести елементарний правовий порядок і будувати державу, а не займатися постійним процесом реформування, що розрушає і державу, і суспільство.

Україна повинна бути готовою до війни з росією.

Висновок: у випадку повномасштабного нападу на Україну росія фактично розв'яже Третю світову війну, у яку прямо або опосередковано вступлять США і країни НАТО шляхом економічної і воєнної допомоги.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

АКАДЕМІЯ ПОЛІТИКО-ПРАВОВИХ НАУК УКРАЇНИ

АКАДЕМІЯ «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

14-го лютого 2024 року.

721-й день Світової війни.

До офісу Академії «Українська Політія» завітала делегація Представництва Комітету правового захисту Національної Нагородної Ради України у складі:

Генерал-лейтенант Стасюк В'ячеслав Іванович;

Генерал-майор Косарчук Віктор Петрович;

Віце-президент Фонду розвитку Павло Циганюк

з метою вручення мені ***нагороди «Народний Герой України».***

Щиро і уклінно дякую Національній Нагородній Раді України за високу оцінку моєї скромної діяльності у часи війни, яку розв'язала терористична росія в Україні проти демократичного світу.

Служу Українському Народові!

Слава Україні!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

15-го лютого 2024 року.

722-й день Світової війни. Четвер.

ГЕОПОЛІТИЧНІ ЗСУВИ СТАРТУВАЛИ

В Сполучених Штатах Америки божевільний соратник міжнародного воєнного злочинця владіміра путіна республіканець Дональд Трамп публічно висвітив свій медичний діагноз щодо стану психіки «циклофренія у стадії рецесії», після чого Американський народ і весь цивілізований світ почав прозрівати. На цьому політична кар'єра Трампа завершилася.

Китайська Народна Республіка під проводом Комуністичної партії почала рух у бік занепаду економіки, що примушує лідерів Китаю робити необдумані хаотичні рухи у міжнародній політиці.

Терористична росія вступає у період некерованої стагнації.

На фоні таких геополітичних тектонічних зсувів Індія, Велика Британія і США виходять у політичні лідери, що дає надію на завершення війни до осені 2024 року.

Але нам самим треба негайно приступити до підготовки післявоєнної відбудови України, бо вже деякі щури готуються пиляти допомогу від союзників.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

ДО ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ ЗАЛИШИЛОСЯ ДЕСЯТЬ ДІБ

15-го лютого 2022 року.

І ЗНОВУ ПРО РОСІЮ

1. Росія на чолі з путіним є центром світового тероризму.

2. Путінізм – це фашизм у сучасній квазі демократичній обгортці.

3. Ці визначення треба ввести у понятійно-категоріальний апарат політичної науки для адекватного розуміння держави, що провокує людство на самознищення через патологічне несприйняття цивілізаційного розвитку.

4. Путін через неспроможність до стратегічного мислення здатний лише на знищення свого народу, як і всі його попередники.

5. Росія – це територія, де народжуються лише хворі на голову люди через системне пиятство.

6. Самий «великий» демократ на росії є великодержавним шовіністом і не треба чекати від цього народу позитивних змін.

Додаток:

7. Росію треба добре вивчати, бо за незнання ворога можна дорого заплатити життями Українського народу.

8. Від росії постійно треба чекати агресію і бути готовим до масштабної війни, яка вже насувається.

З повагою

доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

16-го лютого 2024 року.

723-й день Світової війни. П'ятниця.

ВАШИНГТОНСЬКИЙ САМІТ НАТО 2024 РОКУ

Україна мала всі шанси на членство НАТО (Вашингтон 09–11.07.2024), але через системну політичну корупцію, що роз'їдає державу і суспільство до основ державотворення, втратила на роки.

Ментально радянське громадянське суспільство ніяк не може зрозуміти, що владу треба обирати і так само відсторонювати у випадку нездатності виконувати конституційні повноваження. Дзеркало завжди винне, а тому маємо те, що маємо, яка казав Леонід Кравчук.

Один мій колега запитував про мільярдні крадіжки під час війни: «Як таке можливо під суворим наглядом влади за всіма поставками?» Моя відповідь: «Без участі влади мільярди вкрасти не можливо». Ось такі справи, шановні мої Друзі, Колеги!

Багато років пишу про дві самі великі біди в Україні:

Системна політична корупція;

Опозиція до держави.

І лише на третьому місці - війна, бо за відсутності перших двох бід війни не було б.

Опозицією до держави все більше стає сама держава, яку ми з Вами обрали. Управляють ті, кому Україна не рідна.

Тому Вашингтонський саміт НАТО, якщо не трапиться диво в Україні, пройде без запрошення України до НАТО.

Особисто мені дуже гірко від того, що нами з нашого дозволу управляють не державники, а випадкові політичні авантюристи, які гадки не мають про державне будівництво і національні інтереси України.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

17-го лютого 2024 року.

724-й день Світової війни. Субота.

УГОДИ (МЕМОРАНДУМИ, ДОГОВОРИ) ЩОДО БЕЗПЕКИ

Ще не висохли чорнила на Угодах (Меморандумах, Договорах) у сфері безпеки, як з усіх сторін покотились «авторитетні» коментарі щодо «протоколів намірів» замість гарантій безпеки.

==========

Угода про співробітництво у сфері безпеки та довгострокову підтримку між Україною та Федеративною Республікою Німеччина.

Угода про співпрацю у сфері безпеки між Україною і Французькою Республікою.

Угода про співробітництво у сфері безпеки між Україною та Сполученим Королівством Великої Британії і Північної Ірландії.

==========

Маю нагадати про міжнародне право: документи, що підписані главами держав – членів ООН, є документом вищого міжнародного рівня.

Мені можуть дорікнути Будапештським Меморандумом від 5 грудня 1994 року. Нагадую: Будапештський Меморандум у 1995 році прийнятий як документ ООН. Його порушення терористичною росією є наслідком нестабільного світового порядку, але це не означає, що не треба підписувати аналогічні Угоди. Світ змінюється.

Доктор Мироненко

СПОГАДИ

17-го лютого 2019 року.

ПОЛІТИЧНА ЕЛІТА В УКРАЇНІ

У мене була надія, що в Україні повільно, але формується політична еліта, здатна вивести державу із політичної і економічної кризи у період суспільно-державної нестабільності та російської агресії.

Помилявся. Політична еліта не сформована, бо політика як державна, так і суспільна виробляється людьми, не здатними взяти на себе політичну відповідальність, а якщо ще відвертіше, то ми маємо справу з політичними авантюристами, які не люблять Україну.

Як не прикро, але змушений повторити думку, яку я висловлював ще декілька років тому: владні кабінети займають люди не здорові на психіку і діють безкарно по відношенню до Українського народу, що вкрай небезпечно.

Конституція України і закони України не діють у повному обсязі для органів державної влади, бо їхні дії не завжди відповідають здоровому глузду. Прийшовши до влади на крові Українського народу, чиновники по вуха поринули в особисте збагачення при тотальному збідненні населення.

Висновок.

1. Український народ і влада живуть у різних вимірах і не перетинаються у просторі.

2. Інформаційна сфера держави потребує надзвичайного стану для захисту інформаційного українського простору від засилля російського.

3. Прибрати з України все, що є російським і проросійським.

4. Президенту України слід позбавитись свого сумнівного безграмотного оточення і спрямувати всі наявні сили і засоби на боротьбу з корупцією на шляху до Європи.

5. У іншому випадку – знову революція на Майдані, або велика війна Росії проти України.

З повагою Петро Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

18-го лютого 2024 року.

725-й день Світової війни. Неділя.

ДЕМОКРАТІЯ НЕПРИДАТНА ДЛЯ HOMO SAPIENS З ГІПЕРТРОФОВАНИМ ГЕНОМ АГРЕСІЇ

І. Генетика – це наука.

Декілька десятки тисяч років одночасно на Землі існували неандертальці і homo sapiens. В численних наукових роботах стверджується про зникнення неардентальців через природні умови, але не припускається того, що їх знищили так звані «homo sapiens».

Історія існування «homo sapiens» на Землі засвідчує, що у нашого виду гіпертрофований ген агресії, що стало причиною знищення собі подібних, як це відбувається і дотепер.

ІІ. Демократія потребує удосконалення.

Жодне наукове визначення в суспільних науках не може бути аксіомою протягом тисяч років, бо змінюються суспільні відносини, форми правління і моделі державно-суспільного устрою.

В теорії політичної науки є дві форми правління: монархія і республіка. І якщо з монархією все зрозуміло, то під республікою заховалося все інше, від демократії до деспотії.

Солон і Арістотель формували політичну думку у державотворенні, за що посіли видатні місця в науці. З того часу наукові терміни «форма правління» і «політичний режим» адаптувалися до умов існування людства, але теоретично не удосконалювалися, що врешті завело державно-суспільні відносини у більшості країн світу до стану, за яким виникає негайна потреба коригування теоретичних і прикладних термінів з державотворення.

Сьогодні, під час війни, яку розв'язала терористична росія в Україні проти демократичного світу, стало зрозуміло, що форми правління і моделі державно-суспільного устрою, що загнані у конституції та інші закони держав, не здатні захистити людство від збоченого дик-

татора, ген агресії якого, як і його підданих, гіпертрофований, що не дозволяє адекватно сприймати реальний світ навколо себе.

Процедурна демократія у цивілізованому світі покрилася нафталіном, за яким не можна пробитися адекватним політичним рішенням, спроможним врятувати людство від тероризму і терористичних держав на кшталт росії.

Тому вже не один рік пропоную запровадити модель державно-суспільного устрою «Правова демократія», за якої можна провести реформи правового регулювання державно-суспільних відносин у бік спрощення прийняття стратегічних рішень на користь природного права людини.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Доктор Мироненко

19-го лютого 2024 року.

726-й день Світової війни. Понеділок.

АППН України і Латвійська Академія Наук

У щорічному виданні ЛАН за 2024 рік вийшли стаття і Маніфест:

Петро Мироненко. Російсько-українська війна: витоки, парадокси, політичні наслідки.

і Маніфест до світової наукової спільноти від імені науковців АППН України.

У грудні 2019 року між Латвійською Академією Наук і АППН України підписано Договір про співробітництво.

Договір підписали президенти академій:

Ойарс Спарітіс і Петро Мироненко

У вересні 2021 року доктору мистецтвознавства, професору Ойарсу Спарітісу вручено диплом дійсного члена (академіка) АППН України.

Всі друковані видання АППН України передано ЛАН, Національній бібліотеці Латвії і бібліотеці Латвійського університету.

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

20-го лютого 2024 року.

727-й день Світової війни. Вівторок.

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

ДЕСЯТЬ РОКІВ ГОРЯ І СЛІЗ
ЧЕРЕЗ ГЕНОЦИД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ,
ЩО ВЛАШТОВАНИЙ ТЕРОРИСТИЧНОЮ РОСІЄЮ.
СЛАВА НЕСКОРЕНОМУ НАРОДОВІ УКРАЇНИ!

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го лютого 2024 року.

730-й день Світової війни. П'ятниця.

Віктору Ющенку 70 років: чим мені запам'ятався третій Президент України.

Віктор Андрійович добра людина, гарний сім'янин, але виявився яловим політичним і державним діячем, за президентства якого Україна втратила історичний шанс доєднатися до цивілізованого світу.

Віктор Андрійович фактично сприяв приходу до влади проросійських сил після спецоперації ФСБ 5-го вересня 2005 року «Прес-конференція», від чого Україна вже не оправилась та незворотньо стала сповзати до стану війни з терористичною росією.

СПОГАДИ

1-го жовтня 2004 року за ініціативою Патріарха Філарета у його резиденції на вул. Пушкінській відбулася моя перша зустріч з Віктором Андрійовичем, де було обговорено структуру Адміністрації Президента після виборів. Я виклав свої пропозиції щодо створення Секретаріату Президента на чолі з Державним секретарем України, з чим погодився Віктор Андрійович і вже через місяць структура Секретаріату через Патріарха Філарета була передана особисто Віктору Андрійовичу і у перший день його президентства втілена у життя через видання відповідного Указу, який я і готував разом з указами на призначення прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко, Державного секретаря України Олександра Зінченка, першого помічника Президента Олександра Третьякова, помічника Президента Віри Ульянченко, секретаря РНБО України Петра Порошенка.

Щодо Указу про призначення секретаря РНБО України сталося непорозуміння. Петро Олексійович Порошенко наполягав на посаді заступника голови РНБО України. Я послався на Конституцію України, де не передбачено такої посади. Присутні в кабінеті майбутнього Дер-

жавного секретаря України не підтримали Петра Олексійовича і Указ погодили у моїй редакції.

25 квітня 2005 року за наполяганням першого заступника Державного секретаря України я вийшов на пенсію. З позиції минулого часу, що минув, вдячний пану Івану Васюнику за його мудре рішення щодо мого звільнення. Моя діяльність була спрямована у бік організації науки, про що я не шкодую.

5-го вересня 2005 року Олександр Зінченко спровокував політичну кризу в Україні, що стало початком руху України від Європи до збоченої росії. Про це я вже неодноразово писав, а тому не бачу необхідності повторюватись.

Віктор Андрійович був фінансистом високого рівня, але він не став Президентом України, яким би пишався Український народ. Шкода втрачених можливостей для України того часу.

Доктор Мироненко

23-го лютого 2024 року.

Продовження.

23-го лютого 1994 року я склав Присягу на вірність Українському народові у Баришівському військовому районному комісаріаті Київської області за місцем реєстрації (місто Березань, Київської обл.).

У місті Березань планував жити і працювати директором гімназії, але не склалося, бо був запрошений на іншу ділянку роботи (НДІ ГУР МО України).

Так почалась моє життя і діяльність в Україні після 25-річного розлучення з Батьківщиною (1969-1994).

Доктор Мироненко

ХРОНІКИ ВІЙНИ

24-го лютого 2024 року.

731-й день Світової війни. Субота.

ДВА РОКИ ПОВНОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ,
ЯКУ РОЗВ'ЯЗАЛА ТЕРОРИСТИЧНА РОСІЯ ПРОТИ УКРАЇНИ І ВСЬОГО ДЕМОКРАТИЧНОГО СВІТУ

Із мого щоденника:

24 лютого 2022 року

ТРЕТЯ СВІТОВА ВІЙНА

Російське збочене народонаселення під керівництвом цинічного холоднокровного «колективного путіна» розв'язало Третю світову війну на території України проти західних демократій. Темрява пішла війною проти світла.

РОЗПОЧИНАЮ ХРОНІКИ ВІЙНИ

1-й день війни.

1. Ерефія військами пішла на Україну задля встановлення свого режиму в Києві, який за задумом кремлівців має підкорятися Четвертому Рейху – Росії.
2. Збройні Сили України мужньо відбивають окупантів.
3. Ерефія втратила сім літаків, два гелікоптера, масу танків і особового складу.
4. Прохід для окупантів з Криму виявився незахищеним.
5. Бійці острова Зміїного наодинці відбивають окупантів.
6. Уроки 2014 року не вивчені.

7. Один бувший екс-голова СБУ у Москві радить, інший екс-голова СБУ радить у Києві.

8. Надія на Збройні Сили України і на союзників.

9. Яловій владі саме час проявити здатність виконати Присягу на вірність Українському Народові.

==========

Кожне слово із щоденника можу повторити і сьогодні, бо нічого у моєму ставленні до першого дня війни не змінилося.

Додалося горя і сліз Українського Народу, проти якого вчиняється геноцид з боку збоченої росії, народонаселення якої з часів Орди ментально не змінилося.

У 1978 році я писав рапорт з клопотанням направити на війну у Афганістані, але з військ ППО першої лінії оборони держави не направляли.

Сьогодні сини і доньки мого покоління захищають Україну від ординської росії, яка багато століть вбивала, гвалтувала і знищувала народи за відстоювання свого права на вільне життя.

Мій молодший син з першого дня війни в 2014 році і тепер, з 24 лютого 2022 року, боронить життя Українців. Отримав чотири поранення різного ступеня важкості, але знову на фронті у самому пеклі. Це нестерпна біль для родини, але Батьківщина сьогодні потребує захисту.

Через оприлюднення своїх щоденників хочу донести своє ставлення до війни і суспільства, у якому ми опинилися через політичну незрілість Українського народу і нездатність керманичів вести Україну у бік цивілізованого світу.

Війна спровокована нашої слабкістю і це треба чесно визнати, бо без оцінки стану справ у державі і суспільстві не можна будувати майбутнє.

А стан справ у нас критично важкий: системна політична корупція фактично керує усіма суспільно-політичними процесами і державою в цілому, бо Конституція України не стала Основним Законом, як має бути у цивілізованій державі, а є декларацією намірів.

Нами народжена опозиція до держави довела Україну до стану війни і це є результатом неспроможності громадянського суспільства чинити опір свавіллю влади, яку ми з вами обираємо, але не контролюємо.

У 2020 році після довгих роздумів щодо моделі державно-суспільного устрою запропонував для України модель «Правова демократія», бо саме поняття «Демократія» потребує уточнення.

Останні події у Сполучених Штатах Америки навколо допомоги Україні яскраво довели неспроможність процедурної демократії приймати адекватні політичні рішення. Демократія пасує перед терористичними державами, бо процедури не встигають за швидкістю дій тоталітарних режимів.

На цьому буду завершувати Хроніки війни (роздуми про війну і суспільство) та переключатися повністю до розбудови Академії політико-правових наук України і організації освітньо-наукового процесу в Науковій установі «Академія «Українська Політія».

Цій меті планую присвятити десять років свого життя, бо формування Науково-політичної еліти в Україні вважаю для себе святою справою.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

З повагою до кожного читача моїх щоденників (24.02.2022 – 24.02.2024)

доктор Мироненко

ПІСЛЯМОВА

У щоденниках мають місце повтори з метою привернення уваги читача до подій, які переживає Український народ у трагічні часи війни, яку розв'язала терористична росія проти демократичного світу.

Лише Український героїчний народ спроможний подолати московитського звіра, який за віки пройшов шлях від варвара до скаженої істоти, що не має нічого спільного з людиною сучасною.

Закриваю останню сторінку третього тому. Четвертий том буде присвячено підсумках війни, яку ми спровокували своєю слабкістю.

==========

ХРОНІКИ ВІЙНИ

23-го лютого 2023 року.

Сьогодні мої спогади з лікарні, де 16-го лютого потрапив з інфарктом та переніс операцію зі стентування судин.

Рік трагічних подій минув, як одна доба страшного сну, бо навіть я не здатний був уявити жахливість геноциду Українського народу з боку збоченого російського народонаселення ординського походження.

Багато років поспіль звертав увагу суспільства щодо масового захворювання на шизофренію у стадії пандемії російського народонаселення, але ще й сьогодні не всі українці готові сприйняти реальність, де ми маємо справу з варварами, які з часів орди не змінились і діють таким ж методами знищення народів, як і багато століть тому.

Підсумки війни треба готувати вже сьогодні, бо формула «не на часі» поглибила політичну і економічну корупцію до рівня божевілля високопосадовців під час війни, що має розцінюватись як державна зрада.

У кожного із нас з 24.02.2022 настав свій фронт і від результатів діяльності на цьому фронті залежить наше майбутнє. Між крапельками вже не вийде, між крапельками ми вже проходили понад 30 років без намагання побудувати демократичну, правову, соціальну державу для громадян України.

За рік я написав та видав свої щоденники під назвою «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога» у трьох томах, а також книгу «Спогади про майбутнє. Хроніки війни із щоденника політолога (24.02.2022 – 24.08.2022), що видана у вересні 2022 року та розіслана.

ЗАВТРА БУЛА ВІЙНА

З перших днів війни багато пережито: організація евакуації рідних з Донбасу, неодноразове поранення на фронті молодшого сина Сергія, втрата людей, яких добре знав тощо.

Разом з тим намагався з колегами розвивати Академію політико-правових наук України за рахунок відкриття відділень у наукових центрах України, видавати науковий журнал «Суспільно-політичні процеси» з рубрикою «Третя світова війна», засновано новий журнал «Політичне право».

У кожного із нас свій фронт.

Але у мене є сумнів, що фронт війни пройшов через серце і душу всіх українців, що матиме негативні наслідки для державотворення після війни.

Опозиція до держави, що має міцні радянські корені в Україні, не подолана і має бути ліквідована у політико-правовий спосіб негайно, бо не буде поступу вперед. Опозиція до держави - це гирі на наших ногах, кайдани на руках і мізках.

Минув рік від початку Світової війни, яку розв’язала проти демократичного світу збочена росія в Україні, де вчиняє геноцид Українського народу.

Деякі колеги заперечують термін «Світова війна», бо ще не осягли її масштаби. Це прийде згодом, але сьогодні важливо остаточно зрозуміти росію, яка іншою ніколи не була і не стане, бо російське народонаселення є генетично збочене.

Україна прозріває відносно вічного ворога - росії, але не вся Україна, на превеликий жаль. Частина населення є стійкими прихильниками збоченої росії і це є великою бідою.

Толерантність щодо російського генетично збоченого народонаселення повинна мати межі, за якими толерантність перетворюється у байдужість до майбутнього Українського народу, що не допустимо.

Громадянське суспільство України ще формується і знаходиться на початку свого становлення, як і сама держава, яку понад 30 років не будували, а лише реформували мертву радянську систему, що і стало причиною війни, від якої потерпає не лише Український народ, а й увесь цивілізований світ.

Україна стала центром глобальної політики, де відбувається зміна свідомості населення планети щодо подальшого розвитку людської цивілізації.

Ціна цьому центру дуже висока і здебільшого винні ми самі, бо населення України дозволило політичним авантюристам довести нас до війни.

Формула «не на часі» має негайно відійти в історію разом з політичними корупціонерами, які вважають Україну своєю кишенею.

Будуймо Україну в собі і навколо себе!

Перемога буде вже у цьому році за Українським Героїчним Народом, який всупереч політиканам захистив Україну від генетично збоченої росії.

Слава Україні!

Доктор Мироненко

АВТОРСЬКІ СТАТТІ

РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА: ОСНОВНІ ПРИЧИНИ ТА ЙМОВІРНІ НАСЛІДКИ*

Росія (і як держава, і як суспільство) не може не воювати. Сенс існування цієї територіально найбільшої країни світу полягає в підготовці до війн, розпалюванні війн, активній участі в бойових діях та використанні поствоєнної ситуації для підготовки до наступних війн. Росія та мир є антагоністами: немілітаризований світ розмиває російські сенсотворні рефлекси. Такими ж взаємовиключними поняттями є Росія та демократія. Демократична свідомість (культура) за своєю суттю виступає проти війн, оскільки втрачає свою сутність в умовах мілітарних обмежень. Короткочасні демократичні імплантації в авторитарну російську систему, останні з яких датовано 90-ми роками минулого століття, відторгаються самою природою московської влади з базовими імпульсами нападати, захоплювати, грабувати, віднімати, знищувати.

росія століттями формувалася на мілітарній основі, без перестану рухаючи військові колони у напрямку «нових земель» та нав'язуючи їм відпрацьовану до деталей воєнно-силову модель правління. За підрахунками канадського історика українського походження О. Субтельного, із 1462 року, коли молода московська держава охоплювала 24 тис. кв. км, до 1914 року, коли російська імперія займала 23,8 млн кв. км (одну шосту частину суходолу Землі, включно з Польщею, Фінляндією, проте без Аляски), територія росії приростала із середньою швидкістю 80 кв. км на день [1]. Подібних темпів нарощування території протягом 452 років поспіль не демонструвала жодна із сучасних держав.

*** Мироненко П. В., Смолянюк В.Ф.**

Російсько-українська війна: основні причини та ймовірні наслідки / Мироненко П. В., Смолянюк В.Ф. // Грані агресії: деякі узагальнення досвіду російсько-української війни 2014-2024 років. Монографія. Колектив авторів. За ред. д. політ. н. Мироненка П.В., д. політ. н., проф. Мокляка С.П. Вид-во Політія. К., 2024. Політія. – С.37–60.

Згадані мільйони квадратних кілометрів росіяни насамперед завоювали. Жодного із 83 суб'єктів рф, що існували до 2014 року, не було приєднано до росії в демократичний спосіб. Право на вихід зі складу росії не передбачалося. Польща та Фінляндія стали незалежними від Москви, «заплативши» за свободу людськими життями: у 1919–1920 рр. відбулася радянсько-польська війна, у 1939–1940 рр. – радянсько-фінська.

У XVIII ст. московська держава поширила свою владу на більшу частину сучасної України, розпочавши тривалий етап використання її можливостей на свою користь. Основними подіями на шляху до «приєднання» українських земель стали руйнування Запорізької Січі в 1775 році, підкорення Кримського ханства в 1783 році, а також поділи Речі Посполитої в 1772, 1793 та 1795 роках. В усіх цих подіях було використано російську армію – безвідмовний механізм реалізації імперських стратегій династії Романових.

Територіальними винятками в російських завоюваннях стали кілька західноукраїнських областей, які ввійшли до складу більш «цивілізованих» імперій Центральної Європи. Владний диктат Варшави, Відня, Будапешта чи Бухареста, спрямований на свої «східні околиці» (тобто на Галичину, Закарпаття, Буковину), теж був антиукраїнським, проте він поступався законсервованому в історичному часі російському самодержавному насильству. Російський царат послідовно прагнув знищити Україну, повністю інтегрувавши її до імперської політичної, економічної та інших систем і викоренивши бодай мінімальні ініціативи щодо національного відродження.

Об'єктивно слід указати, що деякі з минулих європейських імперій, демократизованих у різний спосіб та за різних історичних обставин, зберігають історичну пам'ять про колишню велич і час від часу спекулюють на ілюзорних перспективах «імперського ренесансу», зокрема Угорщина часів прем'єрства В. Орбана, починаючи з 2010 року. Проте заклики правлячого політикуму цієї країни до відродження «великої Угорщини» через повернення українських, румунських, сербських, хорватських, словацьких, австрійських територій все ж помітно поступаються російським фантасмагоріям щодо відродження «новоросії» та «малоросії» на основі ліквідації Української державності.

«Входження» до складу росії нових українських територій – Криму та м. Севастополя у 2014 році, а також частин Донецької, Запорізь-

кої, Луганської та Херсонської областей у 2022 році (відповідно, збільшення кількості федеральних суб'єктів до 89, як зазначено в російській конституції) – відбулося на очах сучасників у демонстративно агресивний спосіб. Раніше московська влада приблизно так само захоплювала Поволжя, Сибір, Далекий Схід, північні регіони.

Відповідно до статистики російських війн тільки у XX ст. російська імперія (СРСР, російська федерація) воювала з Китаєм, Японією, у форматі Першої світової війни – з кайзерівською Німеччиною, Італією, Австро-Угорщиною та їхніми союзниками, після цієї війни – із Польщею, Латвією, Литвою, Естонією, Туреччиною, Фінляндією, у форматі Другої світової війни – із гітлерівською Німеччиною, фашистською Італією, Румунією, Угорщиною та їхніми союзниками, після цієї війни – із Південною Кореєю, Чечнею. Окремими сторінками російської мілітарної історії стали Іспанія, В'єтнам, Угорщина, Чехословаччина, Єгипет, Куба, Афганістан, Ангола, Сомалі, Ефіопія, Ємен, Нікарагуа, де кількість російських військ («військових радників») іноді не поступалася кількості регулярних збройних формувань країни перебування. Окремий напрям досліджень – війни всередині імперії (союзу, федерації), коли збройні сили, керовані Москвою, придушували виступи місцевого населення України, Білорусі, Казахстану, Грузії, інших завойованих територій, які з часом ставали союзними або автономними у складі росії республіками.

«Російський парадокс», напряму пов'язаний із війнами, полягає у відсутності точних статистичних показників як щодо кількості жертв місцевого населення, так і щодо російських військовослужбовців та цивільного персоналу, задіяного для забезпечення військових потреб. На цій підставі сформувалося «вторинне» ставлення не лише політичного керівництва, а й широкого загалу рф до людського життя в ході реалізації стратегічних, оперативних або тактичних планів. Росія традиційно воює «масою», «валом», «лавою». Необхідність виконання бойового завдання абсолютно домінує над допустимістю (виправданістю) тактичного відступу задля уникнення зайвих втрат. Наслідком цього стала всеросійська байдужість до кількості загиблого особового складу (включно з безповоротними втратами ЗС РФ 2022–2023 рр. на українській землі).

Російська держава одночасно використовувала, ненавиділа та боялась Україну від самого початку імперського владарювання над нею. Використовувала неймовірно багаті ресурси українського краю

– від вугілля й газу до залізної руди та хліба, від печерських святинь до музичних і літературних шедеврів. Не менш «щедро» витрачалися людські ресурси України, насамперед мобілізаційні, для потреб чергової війни.

Ненавиділа за духовно-культурну, насамперед мовну, музично-пісенну, літературну, іншість, яка в багатьох випадках проявлялася як моральна вищість, а також за історичну першість щодо формування централізованої східноєвропейської держави Київська Русь та запровадження християнства, за козацьку спадщину, мову, звичаї, ціннісну непоступливість, демократизм спілкування, повагу до жінок й стариків, всеосяжну грамотність і щиру набожність населення, включно з дітьми. Підсвідомо ненавиділа за фразу «я переможу», яку неможливо дослівно перекласти російською мовою.

Боялася, бо бачила гордість і волелюбність українців, їх надвисоку мотивацію у збройному захисті своєї землі. Росія заздрила відвазі й непоступливості українства на полі бою. При цьому його ратна слава приписувалась або росіянам, або знеособленим «радянським героям». У російських історичних підручниках годі шукати, що вступ СРСР у збройну боротьбу з німецькою навалою в 1941 році відбувся, коли міністром оборони був українець маршал Семен Тимошенко, змушений організовувати важкі оборонні операції прикордонних із Німеччиною округів, оперативно трансформованих у фронти. Свідомо забуто, що акт капітуляції Японії в 1945 році підписав українець генерал Кузьма Дерев'янко. Так само не згадано, що українцями були кращий льотчик-ас Іван Кожедуб, краща снайперка Людмила Павліченко, що половиною радянських танкових армій на завершальному етапі Другої світової війни командували українці Павло Рибалко, Андрій Кравченко, Дмитро Лелюшенко. Також ніколи не згадано, що єдиним національним орденом радянської нагородної системи на тій війні був орден Богдана Хмельницького, напис на якому було зроблено українською мовою з використанням літери м'який знак. Історична брехня про росію, яка начебто могла одноосібно перемогти в Другій світовій, відмітається фактом, що 1-й, 2-й, 3-й та 4-й Українські фронти, укомплектовані жителями насамперед українських областей під час їх радянського «звільнення», переможно ступили на територію Чехословаччини, Угорщини, Румунії, Болгарії, Югославії, Австрії. Російська версія приватизації перемоги розвалюється від визнання тієї правди, що 1-й Україн-

ський фронт допомагав штурмувати Берлін, коли 1-й Білоруський був знекровлений в організованому Г. Жуковим лобовому наступі на столицю третього рейху, що шлях прапороносній групі на вершину рейхстага пробивав українець лейтенант Олексій Берест, за яким просувалися росіянин і грузин із прапором перемоги, що проти західних та східних окупантів (нацистів і більшовиків) більше ніж 20 років воювала підтримувана народом Українська Повстанська Армія. Замовчується, що Українська РСР, а не ррфср у 1945 році голосувала за створення ООН. Своєю живучістю, історичною значущістю та цивілізаційною суб'єктністю Україна зводить нанівець зусилля російської пропаганди щодо «вищості» та «права на домінування» того євразійського міксу, що позначається як «росіяни» та поки що керується з Москви.

Економічний розвиток України, нав'язаний і контрольований союзними органами, швидше нагадував російську помсту. Згадаймо лише деякі економічні диверсії рф проти України, здійснені в радянський період. Голодомор 1932–1933 років став наслідком силового вилучення хлібних запасів в українських трударів і призвів до багатомільйонних смертей на землі, яка до більшовицького вторгнення ніколи не знала голоду. Донецько-криворізький регіон, де на мінімальній відстані зійшлися вугілля, руда та водні ресурси, став так званим промисловим Клондайком, що забезпечив потреби величезної союзної держави. Україна плавила сталь у неймовірній кількості. Проте Дніпро, замурований у каскади кількох водосховищ, необхідних для потреб чорної металургії, перетворився на напівмертву річку. Місто Дніпро стало визнаним у світі ракетним центром, фактично – творцем радянського ракетно-космічного потенціалу. Перші радянські газопроводи (на той момент найбільші в Європі) Дашава – Москва та Дашава – Ленінград, побудовані у 50-ті та 60-ті роки, забезпечили паливом «головну» та «північну» радянські столиці, але спустошили прикарпатські енергетичні родовища. Всесвітньовідому Чорнобильську АЕС за ініціативою радянського керівництва побудовано в 110 кілометрах від Києва. На такому фактологічному тлі слабкою втіхою звучать нагадування про Львівський автобусний або Київський авіабудівний заводи, що стали «гордістю» соціалістичної України. Тут доречнішим є нагадування про мобілізаційні зобов'язання гігантів української індустрії, продукція яких мала покривати запити нових війн, що планувалися союзним керівництвом.

У пізній радянський і пострадянський історичні періоди російська ненависть до України, яка зважилася на національний державотворчий проєкт, набула нових обрисів. росію дратували українські революції 1990 року (Революція на граніті), 2004–2005 років (Помаранчева революція) та 2013–2014 років (Революція Гідності), які унеможливили узурпацію політичної влади тогочасними панівними кланами. Не менш гострим моментом неприйняття росією України стала кардинальна різниця в побудові політичних систем двох держав. Із величезними труднощами, з асиметричними збоями, з елітними зловживаннями в Україні запрацювала демократія. Україна обрала європейську та євроатлантичну інтеграцію як свою стратегічну ціль. Завдяки безвізу український паспорт став пізнаваним у десятках держав. Не маючи енергетичних переваг, українська економіка запрацювала на принципах цивілізованого світу. На противагу цьому росія не змогла закріпити результати демократичних «експериментів» 90-х років і реставрувала звичну казарму авторитаризму, яка доволі швидко запропонувала громадянам рф суперпрезидентську модель абсолютної влади в руках штучно вирощеного вождя.

Острахи керівного російського політикуму (не допустити майданів, як на Україні, опозиції, як на Україні, медіа, як на Україні, підвищення рівня життя, як на Україні) трансформувалися в новітню версію україножобії, логічним продовженням якої мав стати україноцид. Відповідно до кремлівських прожектів Україна повинна була зникнути, розчинитися в історичному небутті. Її місце мала заступити Новоросія – пробуджена до життя карикатурна копія Малоросії. Українська мова як «південно-західний діалект великоросійської мови» мала злитися з мутним потоком імперського вербального суржика. Більшість українського населення мала заповнити територіальні й демографічні пустоти північної та азійської частини росії. На їх місце (у Полтаву, Черкаси, Вінницю, Львів) мало бути переселено «справжніх» росіян задля того, щоб підтримати в дієздатному стані український агропромисловий, оборонно-промисловий, транспортно-комунікативний, рекреаційно-туристичний та інші комплекси в інтересах воскреслої імперії. Механізмом реалізації цих та інших російських намірів стала чергова війна, прихована під евфемізмами «спеціальна воєнна операція», «денацифікація» та «демілітаризація» України.

Українські й закордонні автори вказують на спектр причин російської агресії. С. Кривенко серед них виділяє крихку систему глобальної безпеки, котра мала була відповісти на «зухвалість» росії відразу після «відновлення конституційного порядку» в Чечні наприкінці 90-х років і нападу на Грузію у 2008 році; безкарну окупацію Криму у 2014 році; імперські амбіції росії, страх перед Україною у контексті економічної та політичної конкуренції [2].

С. Корсунський указує на те, що «росія намертво застрягла в минулому». У той час як світ пішов уперед навіть попри криваві терористичні акти й локальні конфлікти на основі релігійної чи етнічної ненависті, росія обрала протилежний маршрут. Рік за роком розрив між ментальністю творення світу майбутнього та нескінченними «безсмертними полками» минулого ставав все очевиднішим [3].

Близькими до цього є міркування Р. Сидоровича: «Москва, яка була агресором усю історію свого існування, загрузла в минулому та не модернізувалася ментально, залишившись осторонь решти цивілізованого світу». Заручниками такого стану речей опинились українська нація та Українська держава [4].

О. Костенко причину війни росії з Україною та світом демократії в цілому пов'язує з рашизмом – соціопатичною ідеологією, яку засновано на свавіллі й ілюзіях, культивовано в суспільстві урядом та реалізовано у соціальній практиці рф. За своєю суттю рашизм є антиприродною ідеологією, що не визнає принципу верховенства законів та полягає в підміні дійсності видимістю, природного неприродним, а також у маніпуляції сенсами через приписування словам іншого значення [5]. Відповідно до рашистського словника чорне перейменовується на біле, фашизм – на антифашизм, захист від експансії й агресивності російського імперіалізму – на русофобію, ксенофобія – на «русскій мір», захист від агресії – на агресію, падіння економіки – на її «отріцательний рост» тощо.

І. Дуцяк більш широко узагальнює, що російсько-українську війну зумовлено набором причин, що мають різне суспільно-політичне значення [6]. Розглянемо їх детальніше.

1. Неприйнятність для рф існування незалежної України. Річ у тім, що в минулому, приєднавши територію України, Московське царство проголосило себе імперією, привласнивши стародавнє найменування України – Русь, та всю історію України-Руси, зокрема й

давньоруську державність. Зважаючи на це, існування незалежної України «робить історію росії урізаною, руйнує міф про тисячолітню державність, європейську ідентичність» [7].

2. Укорінені в російській ментальності реваншистські прагнення. Йдеться про реванш рф за втрату частини колоній (колишніх союзних республік) під час розпаду радянської держави: «росія хвора на імперський комплекс меншовартості, помилково прагнучи повернути собі статус наддержави, причому не через створення конкурентної економіки, інновацій, спроможної торгівлі тощо, а за допомогою агресивних дій, як це колись робив СРСР» [8].

3. Імперськість метропольного етносу росії, який історично позначено як «великороси». російська федерація після розпаду радянської імперії залишилася тією ж імперією, оскільки на її території в колоніальному статусі все ще перебуває багато етносів. Ця країна за своєю природою не може не проводити імперської політики. Імперіалізм є достатньою причиною для війни. Це довели десятки імперій історичного минулого – від Римської до Австро-Угорської чи Германської. У 2014 році імперські зазіхання рф поширилися на Україну у формі спочатку агресії, а потім й широкомасштабної агресії (після 24 лютого 2022 року).

4. Укорінення в російській ментальності антиукраїнських ідеологем на кшталт того, що росіяни й українці є одним народом; Україна є частиною росії та не має існувати окремо від неї; Україна винна в дезінтеграції радянської імперії та викликаних цим негараздах росії; незалежна Українська держава є геополітичною аномалією й становить стратегічну загрозу для росії; росія без України є геополітично незавершеною та не може відродитись як світова наддержава тощо. Росіяни засадничо несуть у собі україножобію, яка проявляється в демонізації борців за українську свободу, насамперед постаті С. Бандери, а також у політиці тотального приниження українців, які не виступають проти метропольної нації та не критикують поступову, розраховану на кілька поколінь, асиміляцію з «великоросами».

5. Покладання вини за війну на Україну. Російська пропаганда збройний напад рф подає як захист, агресію – як звільнення українського народу від «влади нацистів, контрольованих західними політиками». Різновидом подібного тлумачення причини російської агресії проти України є покладання вини за неї на Захід, зокрема

НАТО. У рф начебто не залишалось іншого виходу, щоб захистити свою безпеку в умовах подальшого розширення Альянсу в східному напрямі.

6. Потреба/можливість рф як держави, що відчуває значні ресурсні проблеми, насамперед демографічні, вкотре посилитися на підставі використання людського, інтелектуального, економічного, геополітичного потенціалу України. У Кремлі небезпідставно вважали, що це відкриє нові можливості для російської армії, посиленої українським військово-професійним і мобілізаційним ресурсом. Як розраховувало російське керівництво, наступна війна рф, в лавах якої, починаючи з 2022 року, на низових посадах служитимуть українці, неминуче стане переможною, що доведено історично.

Слід указати й на психологічні особливості російського лідера, які також може бути віднесено до причин ескалації російсько-українського міждержавного протистояння до рівня «гарячої» війни. В. Горбулін і В. Бадрак порівнюють девіантну поведінку політиків та державних діячів, починаючи з римського періоду. Відповідно, можна виокремити «штрихи портрету» В. Путіна, які додатково розкривають деформовану натуру глави російської держави, а саме [9]:

складності соціалізації (від дитинства до зрілості), через що у В. Путіна виникло спотворене сприйняття світу та комплекс неповноцінності. Як зазначив А. Адлер, «психіка людини, яка зазнає травматичного досвіду, наприклад, принижень або поразок, запускає механізм надкомпенсації, який проявляється у нав'язливій потребі мати перевагу над іншими… Травматичний досвід Путіна потребував компенсації. Бажання панувати стало його параноїдальною метою, а це, за Фрейдом, один із видів невротичного божевілля» [10];

спрага визнання. Своє призначення на посаду керівника ФСБ (1999 р.) та обрання главою держави (2000 р.) В. Путін сприйняв як «сакральну богообраність», що стало додатковим чинником його психологічного розбалансування. Згадана «богообраність» відповідно до внутрішньої рефлексії цієї випадкової при владі людини мала безперервно підтверджуватися через убивства окремих індивідів (внутрішніх ворогів на кшталт Г. Політковської) або здійснення агресії проти інших народів. Психіатр Дж. Феллон (США) у 2022 році оприлюднив висновок, що В. Путін – психопат з ознаками садиста, який періодично втрачає контроль над собою. Він має риси не лише типового психопата, а й злісного нарциса та садиста. Водночас рі-

вень інтелекту (формально В. Путін має дві вищі освіти) дає йому змогу здаватися нормальним;

некрофільні орієнтації, дотичні до статевих збочень. «Відновлення конституційного ладу в Чечні» на початку 2000-х років теж було спеціальною операцією російських силових структур із загибеллю тисяч військовослужбовців. Ще більше загинуло чеченців. «Переступивши через кров» під час чеченської війни, В. Путін не відчуває комплексів щодо цього. Кількість війн, розв'язаних за ініціативою або за безпосередньої участі цього політика у Східній Європі, на Кавказі, Близькому Сході, в Африці, наближається до десяти. Націливши в лютому 2022 року російські війська на захоплення України, В. Путін «дав таємний наказ убивати мирне населення, сіяти паніку, знищувати міста, створювати умови для гуманітарних катастроф. Адже так він краще запам'ятається в історії, так за допомогою крові вбитих ним чи відправлених на смерть його політичний портрет набуде граничної чіткості. Він стане нарешті впізнаваним літописним персонажем» [9, С. 265];

комплекс Герострата. В. Путін патологічно жадає випромінювати небезпеку. Це не лише спосіб привернення уваги, а й універсальне прикриття слабкості. Заради того, щоб уславитися сильним, ця людина готова вчинювати злочин за злочином. Від нього неодноразово прозвучало попередження про можливість застосування Москвою ядерної зброї. Проте його рішучість обмежується рішучістю іншої сторони, готової перемогти або загинути. У 2022–2023 рр. це продемонструвала Україна, насамперед її Збройні Сили. Якщо В. Путін зіткнеться з відсіччю, яка перевищує можливості очолюваної ним країни, то він повільно, але відступить. Проте у цьому разі протистояти рф має коаліція демократичних держав, складником якої вже стала Україна.

На окрему ремарку заслуговує цілеспрямованість дій Москви з метою нового впокорення України. Жага поневолення Української держави чітко демонструє тренд посилення російських впливів від м'яких до надзвичайно жорстких. Антиукраїнська стратегія рф із цього приводу простежується в акціях, реалізованих упродовж історично короткого терміну (менше ніж життя одного покоління) [11].

Листопад 2000 року – касетний скандал (так званий гонгадзе-гейт, убивство журналіста Г. Гонгадзе, відомого антикорупційними розслідуваннями, із відома глави Української держави).

Вересень 2002 року – так званий кольчужний скандал (продаж Україною РЛС «Кольчуга» для Іраку, що перебував на той час під західними санкціями). У поширенні («роздмухуванні») цих інформаційних провокацій надзвичайно активну роль відіграли російські та контрольовані росією медіа, зокрема й українські. Як наслідок, відбувся міжнародний репутаційний удар по Україні та політична ізоляція Заходом режиму Л. Кучми.

Квітень 2003 року – укладання міждержавної угоди між рф і Туркменістаном, відповідно до якої експортні обсяги туркменського газу було законтрактовано на 25 років. Цією угодою росія перервала прямі газові відносини між Києвом й Ашхабадом.

Вересень–жовтень 2003 року – російсько-українська криза стосовно коси Тузла в Керченській протоці. рф продемонструвала агресивні наміри щодо України й одночасно протестувала реакцію України та Заходу.

26 липня 2004 року – ялтинська зустріч президентів України й рф. Відбулося політичне схвалення 25-річної схеми газового транзиту в Європу через посередництво компанії «Росукренерго». Насправді це означало подальше посилення газової залежності України від росії, а також відмову Л. Кучми від вступу України в НАТО.

Квітень 2005 року – у посланні президента рф В. Путіна розпад СРСР було названо «найбільшою геополітичною катастрофою XX століття». На основі однієї фрази відбулось обґрунтування російського геополітичного реваншизму на майбутнє.

Січень 2006 року – припинення постачання газу Україні з боку компанії «Газпром». Це була помста Україні за Помаранчеву революцію, яка стала на заваді російським намірам підкорити Україну через приведення до влади прокремлівського президента.

Липень 2006 року – зрив проросійськими силами Криму проведення навчань військ України і НАТО «Сі Бриз» на території півострова. Під галас штучних мітингів, що прокотилися містами південного Криму, росія артикулювала кілька вимог, пізніше метафорично названих «червоними лініями»: для НАТО – «Крим – це росія», для України – «суверенітет Києва над Кримом є слабким (умовним), а відтак тимчасовим».

10 лютого 2007 року – промова В. Путіна на щорічній безпековій конференції в Мюнхені. Було озвучено перший після розпаду СРСР публічний геополітичний виклик на адресу США. Україна та інші

нові незалежні держави отримали попередження про перехід рф до силової реінтеграції пострадянського простору.

Квітень 2008 року – блокування Німеччиною і Францією надання ПДЧ Грузії та Україні на саміті НАТО в Бухаресті. Це було демонстративне блокування росією намірів Альянсу щодо подальшого розширення на основі приєднання пострадянських країн, які, на переконання Москви, входять до зони «традиційного» російського впливу.

Серпень 2008 року – агресія росії проти Грузії з сепарацією Абхазії та Південної Осетії. Відбулося бойове застосування підрозділів ЧФ ЗС рф без погодження з української стороною, як було передбачено в договорі 1997 року. У такий спосіб Кремль перевірив реакцію Заходу на збройні дії у вигляді «операції з примусу до миру режиму Саакашвілі». Окрім того, російський напад на Грузію означав закріплення дипломатичного успіху рф, досягнутого на саміті НАТО в Бухаресті, а також демонстративне ігнорування України щодо договірних обмежень застосування сил ЧФ за межами росії та України.

Січень 2009 року – припинення постачання газу Україні та ЄС. У такий спосіб рф продемонструвала залежність України та Євросоюзу від російських енергоресурсів.

21 квітня 2010 року – укладання В. Януковичем та Д. Медведєвим так званих харківських угод, що пролонгували перебування ЧФ ЗС рф на території України до 2042 р. росія закріпила довгострокову воєнну присутність на території країни-жертви з метою вирішення майбутніх воєнно-політичних (геополітичних) завдань.

Серпень 2013 року – тотальне блокування українського експорту в росію. Перехід рф до нової фази гібридної війни проти України.

Лютий–березень 2014 року – анексія Криму з боку ЗС рф. Початок агресії росії проти України.

Квітень 2014 року – окупація росією східних районів Донеччини й Луганщини з використанням окупаційних маріонеткових режимів «ДНР» і «ЛНР» як терористичних квазідержавних утворень.

2014–2021 роки – бойові дії України на сході Донеччини та Луганщини проти збройних формувань «ДНР» і «ЛНР», організованих у 1-й та 2-й армійські корпуси, що керувалися росією та значною мірою комплектувалися російськими військовиками.

24 лютого 2022 року – широкомасштабна агресія рф проти Украї-

ни. Було заплановано протягом кількох тижнів захопити більшу частину території України, ліквідувати конституційні органи влади, передати владу московським маріонеткам, започаткувати процес всебічної русифікації України. На цій підставі мало відбутися відновлення «союзної держави» у складі рф, Білорусі, України, Молдови, долучення до цього процесу Казахстану та інших азійських республік, а також використання території України й Білорусі для подальшої агресії у західному напрямку.

У планах російського диктатора напад на Україну у 2014 році, посилений у 2022 році до рівня широкомасштабної агресії, був лише початковим етапом «великого задуму», спрямованого на завоювання світового лідерства на основі реставрації російської великодержавності. Планувалося, що після захоплення України новими жертвами стануть балтійські республіки та інші країни Східної Європи. Сподіваючися на ефективність ядерного шантажу, російський керманич розраховував на слабкість Заходу, нездатного адекватно реагувати на російське вторгнення, на проголошення умовного «Союзу – 2.0», на відновлення російського домінування над колишніми соціалістичними васалами (Польщею, Словаччиною, Чехією, Угорщиною, Румунією, Болгарією), урешті-решт – на реабілітацію статусу глобальної політичної сили, яким свого часу хизувалася радянська держава. Мала відбутися помста Москви за програш у Холодній війні. Мало бути виправлено «найбільшу геополітичну трагедію XX століття», саме так чинний глава російської держави позначив розпад СРСР.

Україна зруйнувала російські наступальні плани. Дії ЗС України під час відсічі російській широкомасштабній агресії офіційно позначено як послідовне проведення кількох операцій: Першої стратегічної оборонної операції (із 24 лютого 2022 року до квітня 2022 року); Другої стратегічної оборонної операції (із травня до серпня 2022 року); Стратегічної наступальної операції (із вересня до грудня 2022 року); Третьої стратегічної оборонної операції (із січня до лютого 2023 року); Четвертої стратегічної оборонної операції (із березня до червня 2023 року); Другої стратегічної наступальної операції, що чергувалася з оборонними діями (із другої половини 2023 року).

Деталі цих операцій опишуть історики. Проте вже можна вказати на деякі парадокси російсько-української війни, які для більшості країн світу стали реальними несподіванками:

жодну сучасну армію не було задіяно у війні настільки високої інтенсивності. Війна, яку росія розв'язала проти України, стала найбільш масштабним конфліктом в Європі з часів Другої світової війни. Україна на рівних бореться з ядерною державою та армією, яку російська пропаганда донедавна визначала як «другу у світі»;

фронтові успіхи України, яку підтримують численні союзники, спричинили призупинення планів Китаю щодо вторгнення на Тайвань;

Збройні Сили України надзвичайно швидко освоїли високотехнологічне озброєння та військову техніку іноземного походження. Водночас Україна активно відроджує своє оборонне виробництво;

практично не маючи сучасних Військово-морських сил, Україна перемагає Чорноморський флот рф, трансформуючи його оперативно-стратегічні можливості в оперативно-тактичні (на рівні флотилії);

наступальні дії Збройних Сил України спростували один із фундаментальних постулатів воєнної науки про необхідність чисельної (у 3–5 разів) переваги в живій силі та озброєнні під час наступу. Українська армія наступає в умовах переваги противника як в озброєнні, так і в кількості особового складу;

українська логістика, елементи якої частково розміщено за кордоном, забезпечує більшість потреб фронту. Її вдало оптимізовано з огляду на загрози авіаційних і ракетних ударів.

Росія відповіла Україні батальними трафаретами 80-річної давнини «від маршала Жукова»: основною ударною силою на полі бою є бронетехніка, насамперед танки; піхота має наступати за щільним вогневим валом, створеним артилерійськими засобами; задля виконання наказу командири всіх рівнів не мають зважати на людські втрати; російські мобілізаційні ресурси є невичерпними тощо. Як видно, на українських полях бою зійшлися Сучасність (від України), де цінується кожен військовий, доброволець, волонтер, та криваве Минуле (від московії-росії) із його презирливим ставленням до людського життя.

У швидкозмінному вирі воєнно-політичних подій варто виділити окремі політичні наслідки, які вже сьогодні є чітко позначеними. Зважаючи на ці наслідки, можна вимальовати перспективи хоча б в ескізному варіанті.

Російські плани щодо завоювання світу з використанням детонатора під назвою «Україна» зруйновано повністю й безповорот-

но. Стратегічне партнерство України зі США, іншими державами НАТО, демократичними країнами різних регіонів планети стало реальністю.

Об'єднана Європа, допомагаючи Україні вистояти, виявилася надійно прикритою на Сході континенту від російської навали. С. Віднянський щодо цього переконливо узагальнює: «…після Другої світової війни Європа ще ніколи не була настільки об'єднаною, наскільки її об'єднав поки що лише кандидат до її елітного клубу – Європейського Союзу – український народ, який узяв на себе удар варварської російської навали, щоб укотре захистити і себе, і весь Європейський континент, по суті всю європейську, євроатлантичну цивілізацію» [12].

Відійшов в історичне небуття світовий порядок, який, підсумувавши світові геополітичні зрушення періоду Другої світової війни 1939–1945 рр., створив передумови співіснування геостратегічного Заходу (на чолі зі США) та геостратегічного Сходу (на чолі з СРСР до 1991 року). Міжнародно-політичні рішення, датовані колишніми переговорами та конференціями, зараз практично нічого не означають. Потреба в оновленні світової політико-комунікативної системи на ціннісній основі, в якій мають домінувати вищість людського життя, людського вибору, людської гідності, стає цивілізаційною необхідністю. Вилучення росії з Ради Безпеки ООН уявляється лише початком великого очищення міжнародних інституцій від реліктів тегеранських, ялтинських, потсдамських або хельсінкських договорів (дієвих інструментів ХХ ст., проте гальм століття нинішнього).

На цивілізаційному рівні відбувається перше збройне зіткнення між колом демократичних країн і табором автократичних режимів. Західні та тихоокеанські демократії (Японія, Південна Корея, Тайвань, Австралія, Нова Зеландія тощо) продемонстрували достатньо зрілу реакцію на регіональні й світові загрози, продуковані росією та іншими автократичними системами. Попереднє узагальнення перебігу російсько-української війни дає підстави стверджувати, що світова «вісь зла» (росія, Іран, КНР, КНДР) поступово втрачає впевненість у змозі переформатувати світ під себе за допомогою клонування собі подібних режимів (по аналогії з Білоруссю чи Венесуелою). Проте авторитаризм далеко не переможений. Із високою вірогідністю згадана «вісь» здійснюватиме повторні спроби загрожувати демократичній частині людства. Тим паче, що її головними учасника-

ми є ядерні країни – рф, КНР, Північна Корея та «майже ядерна» Ісламська Республіка Іран.

Російсько-українська війна привела до консолідації держав – членів Північноатлантичного альянсу, зміцнення його воєнного потенціалу, активізації оборонної діяльності, оновлення концептуальних документів. Відповіддю на російські агресивні варіації стало розширення НАТО як однієї з небагатьох наддержавних структур минулого століття, політичну доцільність якої не ставлять під сумнів. Зростає перелік країн, що розцінюють свою безпекову перспективу з позицій членства в Альянсі. Ідеться про Фінляндію (вступила в НАТО у 2023 році), Швецію, Україну, Молдову, Грузію. У контексті можливого розширення Альянсу звучать географічні назви Сербія, Боснія і Герцеговина, Азербайджан, навіть Косово, чию державність визнала приблизно половина країн світу та яку жорстко не сприймає рф та її союзники.

У регіональній структуризації НАТО, до чого Брюссель ставиться цілком позитивно, гучніше зазвучали голоси північно-європейських країн Альянсу. Данія, Ісландія, Норвегія, Фінляндія, Швеція акцентовано наголошують на важливості спільної діяльності щодо ряду питань, які об'єднано необхідністю протидії рф в Арктиці в умовах виникнення нових перспектив сировинно-економічного й транспортного освоєння регіону та його екологічного захисту.

Війна призвела до ускладнення відносин росії з міжнародними партнерами, що входять до об'єднань БРІКС (Бразилія, Індія, КНР, ПАР) й ОДКБ (Білорусь, Вірменія, Казахстан, Киргизія, Таджикистан) та схвалюються російською владою. Названі держави поставлено перед необхідністю реагування на російську агресію проти України з огляду на чинник світового осуду дій Москви. Відтак, назвати їх міжнародні позиції послідовно проросійськими (на чому наголошує пропаганда рф) означає спотворювати реалії міждержавних взаємин. Достатньо згадати жорстку критику ОДКБ із боку Вірменії та її готовність вийти з цієї структури. Хоча доводиться зважати на нестандартні моделі поведінки окремих країн, що не бажають повністю розривати відносини з росією – «проросійський нейтралітет» Китаю, «позитивний нейтралітет» Індії, «китайський вибір» Казахстану тощо.

До цього слід додати виключення рф із низки міжнародних організацій та інститутів, а також економічні санкції проти неї, які відчутно вплинули на російську економіку. Зокрема, російські газові

потоки до ЄС обмежено до мінімуму з перспективою їх повного припинення, Німеччина втратила статус газового хабу для інших європейських держав, морські трубопроводи пошкоджено фізично. Сукупність подібних чинників означає масштабне переформатування місткого газового європейського ринку (надзвичайно популярного серед країн-експортерів) не на користь росії.

Нещодавні спроби частини американського політикуму ізолювати Сполучені Штати від світових процесів не спрацювали. Вашингтон реабілітував внутрішнє відчуття відповідальності за свободу й демократію, які мають стати органічними елементами внутрішньої політики інших держав. Саме це почули Київ та Єрусалим, ще раніше – Тайбей. Також у США пробудилися сили, що агітують до повернення країни до ізоляціонізму (доктрини Монро) як політики позаминулого століття, її свідомої неучасті в європейських, азійських (близькосхідних), африканських, середземноморських, тихоокеанських та інших міжнародних справах. Демократія цілком здатна на електоральні й інші несподіванки і в цьому полягає її головна політична вада. Геополітичне «роздоріжжя» сучасних США (або стати світовим лідером демократичних перевірень, або ухилитися від цієї місії) може бути трактовано як дерево перспектив американського зовнішньополітичного курсу, продовження чи зміну (оновлення) якого ця країна продемонструє в недалекому майбутньому.

Менш інтенсивними стали французько-російські міждержавні відносини. Керівництво П'ятої республіки посилило військово-технічну допомогу Україні попри російську критику. Більш авторитетно зазвучав голос ФРН, яка повністю відійшла від проросійських політичних реверансів «від Шредера» або «від Меркель». Може статися, що німецько-французький зовнішньополітичний дуумвірат відновить світовий вплив у разі послаблення міжнародних позицій Сполучених Штатів.

Готовність стати східноєвропейським воєнно-політичним лідером послідовно демонструє Польща. Значно посилюючи оборонні витрати, Варшава не приховує намірів перетворити свої збройні сили протягом наступного десятиліття у найбільш боєздатну європейську армію. Закуповуючи озброєння та військову техніку hi-tech рівня, Польща передбачає ймовірність російського вторгнення на власну територію у разі поразки України та готується до подібного сценарію.

Як новий момент воєнно-політичної активності морських європейських держав слід розцінювати наміри Великої Британії, а також Норвегії посприяти становленню ВМС України на новій технологічній основі з огляду на перспективи їх базування не лише в західному Причорномор'ї (Одеська обл.), а й у кримських та азовських портах.

Простір війни став матеріально-віртуальним. Гібридизація бойових дій з одночасним залученням до їх перебігу численних проксі-структур (насамперед приватних армій, добровольців, релігійно-екстремістських організацій), залучення у сферу збройної боротьби кіберпростору, наскрізна інформатизація оборонного менеджменту стерли грань між війною і миром. Співвідношення між цими суспільними станами лише покоління тому було чітким і зрозумілим. Зараз воно наповнене підтекстами, виключеннями, перехідними ситуаціями, які все важче регулювати не лише з огляду на міжнародне право, а й здоровий глузд. Як наслідок, теорія безпеки (національної, регіональної, міжнародної) має вирватися з кокону напівмертвих доктрин і запізнілих рекомендацій.

Широкомасштабна агресія росії проти України, розпочата 24 лютого 2022 року, загострює необхідність доповнення НАТО новими безпековими структурами, спроможними протидіяти новітнім загрозам. Цю ідею підтримують Велика Британія, Польща, Литва та інші держави. Україна, маючи досвід ефективних дій в умовах сучасної війни, претендує на участь у створенні нової архітектури європейської безпеки, інституційний формат якої поки що залишається невизначеним. Попередньо заявлено про перспективу створення нового безпеково-оборонного трикутника Київ – Лондон – Варшава, який має убезпечити Україну від рецидиву російської агресії на етапі до її повноцінної євроатлантичної інтеграції.

Причинний ряд щодо пояснення агресії росії роти України є досить розгалуженим. Основних пояснень, які проливають світло на витоки сучасної російсько-української війни, запропоновано декілька. По-перше, це сутність московії, яка виросла до гіпертрофованих територіальних розмірів на основі невпинного завоювання суміжних країн та їх перетворення на нові «губернії» або «федеральні одиниці» із паралельним знищенням етнонаціональної (етнополітичної) ідентифікації місцевого населення; по-друге, реставрація імперського комплексу рф упродовж періоду перебування В. Путіна

на посаді глави російської держави; по-третє, психічні патології російського лідера, які через пропагандистську обробку мільйонів людей усередині росії та за її межами сприймають як видатні риси послідовного борця із «гнилим» західним лібералізмом, націленим на завоювання світу.

Наслідки російсько-української війни повною мірою ще не проявилися. Проте впевнено можна констатувати про повне руйнування атрибутики двополярної, постбіполярної, американоцентричної та інших моделей світоустрою, до яких звикли сучасники. Формування нової структури міжнародних відносин займе більше часу, ніж це було після завершення Першої та Другої світових війн. Імовірно, воно триватиме до середини XXI ст. Проте в будь-якому разі міжнародна суб'єктність України зростатиме, а росії – слабнутиме.

Силове поле сучасної росії в умовах беззмінної (починаючи з 2000 року) влади В. Путіна набуло надто персоніфікованих рис. Із високою ймовірністю його фізична смерть матиме розгалужену редукцію на внутрішньоросійські процеси, яким уже сьогодні властиві регіональний егоїзм, критичне ставлення федеральних суб'єктів до воєнних апетитів Кремля, готовність місцевих еліт оптимізувати політичні, економічні, соціальні та інші прагнення місцевого населення на немосковських принципах. Де-імперіалізація росії поступово складається в цілісний процес, здатний спочатку розбалансувати її імперські амбіції, а з часом призвести й до фізичного розпаду цієї держави-диктатури, площа якої (більше ніж 17 млн кв. км) суперечить будь-яким канонам гнучкого, а від того ефективного державного управління. Перспектива фрагментації рф на менші політичні утворення, набуваючи об'єктивних вимірів, починає сприйматися західними силами як цілком вірогідна. Хоча стверджувати про скоординовану й послідовну позицію держав НАТО і ЄС щодо цього поки передчасно.

Перелік використаних джерел:

1. Субтельний О. Україна. Історія. Київ : Либідь, 1992. 512 с. С. 159.

2. Кривенко С. Привід, причина і призначення російсько-української війни. URL: https://tvoemisto.tv/blogs/pryvid_prychyna_i_pryznachennya_rosiyskoukrainskoi_viyny_138442.html (дата звернення: 10.11.2023).

3. Корсунський С. Причини і наслідки війни Росії проти України: що буде далі? URL: https://www.radiosvoboda.org/a/rosiya-viyna-ukrayina-shcho-dali/31739012.html (дата звернення: 10.11.2023).

4. Сидорович Р. Про надумані приводи і справжні причини війни. URL: https://zaxid.net/pro_nadumani_privodi_i_spravzhni_prichini_viyni_n1543648 (дата звернення: 15.11.2023).

5. Костенко О. Рашизм – причина війни Росії проти Європи в Україні. URL: https://zbruc.eu/node/115545 (дата звернення: 16.11.2023).

6. Дуцяк І. З. Причини російсько-української війни першої третини XXI ст. як джерело реформування безпекової політики ООН. URL: http://www.baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/237/6329/13365-1?inline=1 (дата звернення: 16.11.2023).

7. Василенко В. Російсько-українська війна 2014 року: причини, перебіг та політико-правові оцінки. Український тиждень. 2014. 23 жовтня. № 42. С. 28.

8. Андрієвський Т. Г. Цілі російсько-української гібридної війни. Політичне життя. 2018. № 2. С. 104.

9. Штрихи до портрету Путіна, або Наскільки небезпечний для людства господар Кремля / Горбулін В., Бадрак В. Над прірвою. 200 днів російської війни. Київ : Брайт Букс, 2023. 275 с. С. 252-271.

10. Корсунський С. Помилка союзників: чому Захід так і не зрозумів про божевілля Путіна. URL: https://zn.ua/ukr/international/pomilka-sojuznikiv-choho-zakhid-tak-i-ne-zrozumiv-pro-bozhevillja-putina.html (дата звернення: 22.11.2023).

11. Війни – XXI: полігібресія Росії. Центр глобалістики «Стратегія XXI». Київ, 2017. 241 с. С. 68-71.

12. Віднянський С. Російсько-українська війна: геополітичний контекст. URL: https://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-doi-10_15407_mzu2022_31_010/c/articles-2153607.pdf (дата звернення: 22.11.2023).

РОЛЬ ПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ У ФУНКЦІОНУВАННІ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ*

В статті розглядається комплекс теоретичних та практичних аспектів здійснення політичної стратегії і тактики з визначенням їх ролі у забезпеченні ефективності та цілеспрямованості функціонування суспільства в умовах домінуючої політичної нестабільності перехідного періоду суспільно-державного розвитку.

Ключові слова: *політична стратегія і тактика, політична нестабільність, державне управління, ефективність державного управління, політична стабільність.*

The article discusses the complex theoretical and practical aspects of the implementation of political strategies and tactics with the definition of their role in ensuring the effectiveness and the tenacity of the functioning of society in terms of the dominant political instability of the transition period of social and State development.

Keywords: *political strategy and tactics, political instability, government management, the efficiency of State governance, political stability.*

Проблема забезпечення ефективності державного управління, особливо у кризові періоди та за умов перехідного суспільно-державного розвитку, є надзвичайно актуальною для дослідників, які працюють у царині соціально-гуманітарних наук, передусім – політології. Сучасний світовий і національний суспільно-політичний розвиток характеризується посиленням вимог з боку суспільства до рівня компетентності, авторитету та відповідальності державної влади й державного управління. Однією з найбільш нагальних вимог сьогодення постає необхідність формування стратегічного мислення, яке буде сприяти формуванню оптимальних політичних рі-

*** Петро Мироненко.** Роль політичної стратегії і тактики у функціонуванні системи державного управління / П.В.Мироненко // Сучасна українська політика. – К.: Вид-во «Центр соціальних комунікацій», 2011. – Вип. 25. – С. 128-139.

шень з метою підвищення легітимності та легальності існуючого політико-владного режиму держави. Політична стратегія і тактика є державницькою потребою, оскільки визначає пріоритети і цілі державної політики.

За цих умов питання політичної компетентності системи державної влади постає в якості однієї з найбільш гострих проблем сучасної політики. Саме політична компетентність державної влади є тим чинником, який може сприяти або заважати подоланню нестабільності суспільно-політичного розвитку, мінімізувати чи поглиблювати кризові явища у країні. Політична компетентність державної влади є критерієм ефективності й успішності здійснюваної нею політики, забезпечуючи високий рівень її легітимності. До того ж, політична компетентність зачіпає особливу політичну царину – сферу діяльності керівників вищого рангу – політичного керівництва, що пов'язане з прийняттям політичних й управлінських рішень. На думку вітчизняної дослідниці Т. Каменчук, «абсолютна політична компетентність включає володіння владними структурами знаннями усього спектру сучасних політичних технологій: гуманітарних, інформаційних, виборчих, а також методами «створення подій» [6, с. 3].

На наш погляд, політична компетентність державної влади може також визначатися через аналіз понять «політична стратегія» і «політична тактика». Можна погодитися з тими дослідниками проблематики здійснення державної політики і державного управління, які вважають, що поняття політичної стратегії і політичної тактики відповідають рівням планування й управління політичним процесом. За цих умов політична стратегія постає «як загальна мета руху і загальні принципи і способи її досягнення», що реалізуються через ідеологічні теорії, програми політичних партій, діяльність представників політичної еліти. Політична тактика, у свою чергу, -– це «дроблення стратегічного процесу на етапи або елементи, що представляють собою одночасно самостійні процеси і моменти цілого» [6, с. 10].

Вітчизняна дослідниця С. Наумкіна розглядає поняття «політична стратегія» і «політична тактика» з точки зору здатності системи політичного управління до самокорегування, оскільки політичне управління є тією цариною, діяльність суб'єктів якої не передбачає їх права на помилки. Отже, політична стратегія – це створення такої системи політичного управління, яка формує «простір для максимально діа-

лектичного й оперативного уточнення розрахунку» розвитку суспільства. Політична тактика – це оперативний елемент політичної діяльності, що створює й обслуговує «відповідні організаційні умови для високоефективної реалізації стратегічного розрахунку» [7, с. 51].

Політична тактика, як вважає С. Наумкіна, може різнитися в залежності від царини застосування, вирішуючи два класи завдань – магістральні й конкретні. Розв'язання магістральних завдань у блоці політичної тактики передбачає врахування законів і тенденцій розвитку об'єкту, часових та просторових факторів можливих рішень, оптимальних для даних умов. Основним принципом тактичного забезпечення вирішення магістральних завдань є застосування оптимальних варіантів управлінських рішень, причому тактичне рішення не має бути більш складним й ємним у порівнянні з самим завданням. Головною вимогою до політичної тактики є її гнучкість, адже суб'єкти системи політичної тактики обов'язково мусять оперативно реагувати на зміни зовнішнього середовища, здійснювати негайне «перезавантаження» у випадках необхідності. Особливістю тактики конкретності є те, що головне в організаційних проблемах ефективності полягає у визначенні стану об'єкту на момент прийняття управлінського рішення, необхідності пом'якшення або зняття ентропійних складових в його розвитку. Наявність альтернатив за цих умов виступає найважливішою умовою прийняття управлінських рішень [7, с. 53--55; 59].

Певні особливості має реалізація комплексу заходів політичної стратегії і тактики у суспільствах перехідного типу, які переживають труднощі, пов'язані з перебігом трансформаційних процесів, є складним завданням не лише для органів державної влади й управління, а й для самого суспільства. Адже таке суспільство для успішної реалізації цих завдань має на рівні масової свідомості бути політично, соціально та культурно готове для сприйняття стратегічних проектів, виступаючи у модернізацій них процесах не як об'єкт суспільно-політичних перетворень, а в якості суб'єкту діалогу між владою і громадянами. До того ж, і перед самою державною владою постає вимога високого рівня політичної компетентності, відповідальності і готовності до налагодження такого діалогу, а також «політичної мужності» приймати не завжди популярні рішення заради досягнення стратегічної мети суспільно-політичного розвитку.

Тактичний блок у процесі досягнення стратегічної мети суспільно-політичного розвитку країни полягає у забезпеченні найбільш сприятливих умов для практичного поступу суспільства за обраними дороговказами, тобто у внесенні відповідних конкретних коректив та уточнень до суспільної практики сьогодення. За словами українських дослідників В. Паламарчука, О. Литвиненка та С. Янішевського, найпершим тактичним завданням при просуванні до стратегічної мети країни перехідного типу є формування «суспільно-продукувального середовища» як основи для здійснення суспільних трансформацій. Принциповою ознакою такого середовища є спроможність його економічного, політичного, соціального і культурного секторів щодо вироблення шляхів і засобів розв'язання стратегічних завдань національного поступу. «Суспільно-продукувальне середовище» за умов перехідного розвитку має стати головним суб'єктом суспільно-політичних трансформацій [8, с. 102--103]. Отже, відповідальність за успішність й ефективність здійснення стратегічного розвитку країни у такому випадку покладається не стільки на органи державної влади і державного управління, скільки на суспільство, на самих громадян.

Роль політичної стратегії і тактики у забезпеченні ефективності державного управління можна висвітлити в контексті з'ясування специфіки публічної та елітарної стратегії. Так, публічна стратегія презентує підходи для розуміння того, що відбувається, задає критерії оцінки ситуації; допомагає проаналізувати реальні перспективи реальної ситуації і наявні у ній ресурси. Саме публічна стратегія задає наступність, формулюючи гарантії забезпечення довгострокового програмування та проектування. Зміст публічної стратегії розставляє орієнтири та пріоритети для поточної діяльності виконавчої влади. Як зазначає вітчизняний дослідник С. Дацюк, публічну стратегію можна розглядати як своєрідний «рухливий соціальний договір, що укладається на період, який обумовлюється владою з громадянами» та забезпечує «узгодження позиції різних політичних сил та центрів прийняття рішень» [3].

Вихід країни на рівень стратегічного простору є показником необхідності здійснення змін національної політичної системи з метою забезпечення ефективності державного управління. Це передбачає системну розробку не лише комплексу публічної стратегії, але й заходів елітарного стратегування. Запит на складну, зрозумілу для дуже

вузького кола стратегію, з'являється тільки тоді, коли стає зрозуміло, що публічна стратегія здатна забезпечувати лише мінімальну соціальну рівновагу та невеликі темпи економічного зростання.

Елітарна стратегія містить багатопозиційні сценарії розвитку країни, які розробляються не стільки для громадськості, скільки для вузького кола професійних політиків і державних управлінців. Елітарне стратегування спрямоване на забезпечення трьох провідних цілей державного розвитку: збереження територіальної цілісності; відтворення та розвиток культурної ідентичності; світове стратегічне лідерство країни [3]. Таким чином, ускладнення процесів цивілізаційного розвитку на сучасному етапі розвитку людства перед системою державного управління висуває вимогу розробки і впровадження комплексу заходів багаторівневого стратегування, що уможливлюється лише за умов наявності стратегічного мислення у структурі управлінської культури.

Тому не дивно, що при розгляді проблематики політичної стратегії і політичної тактики вітчизняні та зарубіжні дослідники оперують такими поняттями, як: «стратегія політики», «стратегічна культура», «стратегічна еліта», «стратегічне планування», «стратегічне мислення». Так, Л. Райхлер зазначає: «наявність високої культури стратегічного мислення є вирішальним чинником при визначенні структури загроз національній безпеці». На думку аналітика, стратегічна культура вказує, що планування політичної діяльності перебуває під впливом історико-культурних традицій [12, p. 10–16].

Стратегічна культура, на думку вітчизняного дослідника О. Валевського, – це рівень відповідності тієї політичної стратегії, що застосовують суб'єкти політики, викликам історичної та культурної ситуації, в контексті якої здійснюється їх діяльність [4, с. 35--36]. Як бачимо, політичну стратегію у системі державного управління можна розглядати і в якості історико-культурного феномену.

Особливістю політичної стратегії за сучасних умов, особливо у кризових ситуаціях, є те, що вона має бути спрямована саме на агресивне зовнішнє середовище, вміти адекватно реагувати на «виклики» та ризики глобалізації. Наявність розробленої та ефективної політичної стратегії є свідченням політичної сили, могутності держави. Якщо держава прагне адекватно реагувати на всі динамічні зміни, що відбуваються у сучасному світі, вона має розробляти окрім публічного та елітарного стратегування також і систему по-

тенційної стратегії. Г. Почепцов розглядає наступні принципи потенційної стратегії:

стратегія збільшує «поле бачення» – розширює часові рамки інтересів і можливостей учасників, дозволяє бачити сьогодення скрізь призму майбутнього;

стратегія звернена до негативного контексту, адже для вирішення певних проблем необхідною є багатоваріантність стратегії;

наявність стратегії посилює її суб'єкта;

стратегія не тільки і не стільки планування, але й виконання, тому що реальність важливіша за будь-яку стратегію;

стратегія як вищий рівень управління може компенсувати недостатність ресурсів, маючи можливості для адаптації;

стратегія спрямована на визначення пріоритетів, адже ресурсна підтримка можлива лише в обмеженому обсязі [9, с. 19].

Успішність й ефективність реалізації комплексу заходів політичної стратегії і політичної тактики багато в чому залежить від визначення ієрархії стратегічних цілей з врахуванням тактичних політичних завдань. Таким чином, визначення ієрархії стратегічних цілей поєднує методологію політичної стратегії з основами політичної тактики, адже цей процес передбачає вибір прийнятних для кожного окремого випадку засобів досягнення стратегічної мети національного розвитку. При визначенні ієрархії стратегічних цілей і дослідник-теоретик, і політик-практик може зіткнутися з парадоксом «тактичного плюралізму», сутність якого полягає в тому, що «реалізація стратегічної мети відбувається під впливом різних соціальних економічних, психологічних чинників, які створюють власну політичну кон'юнктуру. Тому виникає проблема між метою, яка декларується, і засобами, якими вона досягається», – підкреслює вітчизняний дослідник О. Валевський [4, с. 41].

Американський фахівець проблем формування державної політики В. Н. Данн пропонує такий алгоритм процесу вироблення політики, що фактично відображає сутність визначення ієрархії стратегічних цілей:

встановлення порядку денного – передбачає ранжування проблем на першорядні та другорядні, а також на такі, що взагалі залишаються поза увагою посадовців;

формулювання політики, яке пов'язане з визначенням альтернатив політики задля найоптимальнішого розв'язання проблеми, ці

альтернативи мають форму виконавчих наказів, рішень суду і законодавчих актів;

прийняття політики – одна з альтернатив політики приймається за наявності підтримки парламентом, консенсусу між керівниками організацій або рішення суду;

впровадження політики – ухвалена політика впроваджується в життя адміністративними підрозділами, які мобілізують фінансові й людські ресурси з метою практичної реалізації політики;

оцінювання політики – урядові органи аудиту й обліку визначають, чи діють виконавчі установи, законодавчі й судові органи у відповідності до встановлених законом вимог виконання політики й досягнення її цілей [5, с. 37].

Безумовно, запропонований В. Н. Данном алгоритм не є універсальним для всіх національних систем державного управління, проте, на наш погляд, базові його етапи найчастіше використовуються при здійсненні заходів політичної стратегії і тактики у демократичних країнах.

Політична компетентність державної політики і державного управління як необхідна умова забезпечення ефективності політичної стратегії і політичної тактики багато в чому визначається тим, наскільки оптимально організована система політичного менеджменту у країні. Необхідно зазначити, що у сучасній політичній науці саме проблематиці політичного менеджменту приділяється особлива увага дослідників, що також засвідчує важливість й актуальність цієї проблематики як на теоретичному, так і на прикладному рівні розвитку політики. Саме фахівці з політичного менеджменту зазвичай формулюють основні ідеї національної політичної стратегії та визначають завдання, прийоми, заходи, що створюють комплекс політичної тактики. Зважаючи на взаємозв'язок політичного менеджменту з проблематикою політичної стратегії і політичної тактики, російська дослідниця Г. Пушкарьова виділяє наступні політичні цілі й завдання політичного менеджменту:

зміцнення авторитету державної влади або політичного діяча як стратегічне завдання;

створення сприятливих умов для діяльності державних установ, політичних партій, громадських організацій шляхом конструювання у масовій свідомості їх привабливого образу як тактичний прийом;

розширення числа прихильників тієї чи іншої державної або по-

літичної програми, політичного проекту, в яких і пропонуються суспільству стратегічні цілі розвитку;

створення політичних союзів, блоків, адже політика альянсів й узгодженостей дозволяє основним політичним акторам вирішувати найскладніші стратегічні і тактичні завдання;

вплив на осіб, які приймають державні й управлінські рішення, застосовуючи різноманітні прийоми й форми політичного тиску;

мобілізація мас з метою реалізації стратегічних і тактичним цілей суспільно-політичного розвитку [10, с. 16--18].

Розробка стратегічних напрямів розвитку держави є провідною метою політики. Тому не дивно, що політологія як наука про політику не просто аналізує основи державотворчої стратегії, але й намагається передбачити майбутнє, сформулювати на цій основі принципи перспективної політики і поточної політичної практики. Важко не погодитися з вітчизняним дослідником В. Сарапіним у думці про те, що «у сучасній українській політології стратегічна інтегрована думка щодо розвитку держави ще не сформована в достатньо легітимному вигляді. Дискусія, що розгорнулась останніми роками, виявляє досить широкий спектр підходів та поглядів» [11, с. 1].

Більшість науковців та політиків погоджуються у тому, що політична стратегія національного розвитку за умов нестабільності має стимулювати активність кожної особистості, створювати одночасно моральні, правові й економічні умови щодо її легітимності, розгортання в суспільно визначеному полі, а не в «тіні» [1; 47]. Таким чином, визначення стратегії суспільно-політичного поступу є комплексним завданням, що потребує системного бачення розв'язання нагальних проблем сучасності, а також перспектив цивілізаційного розвитку.

Саме тому В. Сарапін наголошує на тому, що при аналізі проблематики політичної стратегії у суспільствах перехідного типу (зокрема в Україні) варто використовувати такий термін, як «системна реформа», що має стати основою визначення завдань політичної стратегії і політичної тактики. Дослідник зазначає, що «системна реформа» – це поняття, яке охоплює собою весь комплекс (весь спектр) поступових змін, які забезпечують перехід суспільної системи від одного якісного стану до іншого, більш високого, прогресивного; вона здійснюється мирним шляхом, послідовним втягуванням в свою орбіту все ширшого комплексу перетворень і маси населення, яка поступово утверджує себе як суб'єкт суспільного розвитку» [11, с. 12–13].

На нашу думку, поняття «системна реформа» допомагає дослідникові також у процесі теоретичного осмислення специфіки функціонування суспільства в ситуації нестабільності суспільно-політичного розвитку, у пошуку найбільш оптимальних варіантів раціоналізації владних відносин у контексті вироблення політичної стратегії і політичної тактики, у визначенні нових, ефективніших варіантів взаємовпливу суспільства і держави. За цих умов розуміння значення системних реформ при модернізації суспільства виступає як організаційно-регулюючий, системний вплив держави на суспільно-політичні процеси з метою забезпечення стабільного прогнозованого його розвитку, і, безумовно, як невід'ємна складова системи заходів політичної стратегії і тактики.

Оскільки дослідження суспільства у періоди нестабільності, кризи, трансформації є надзвичайно складним, то й розгляд теоретичної бази розвитку політико-владного механізму у таких умовах передбачає напрацювання значного методологічного обґрунтування політичної стратегії і тактики як основи для системних реформ. Як зазначає вітчизняний дослідник В. Баштанник, аналізуючи системні реформи у суспільствах перехідного типу варто враховувати суттєвий вплив таких факторів:

визначення центральною управлінською елітою стратегії суспільно-політичного розвитку (шляхом регламентації у відповідних нормативно-правових актах);

наявності раціонального механізму оцінювання здобутків і втрат при реалізації окремих політичних програм, оперативного внесення коректив;

здійснення неупередженого аналізу проблемних ситуацій групами незалежних експертів при прийнятті управлінських рішень;

наявності альтернативних варіантів розвитку подій, коротко-, середньо– та довгострокових прогнозувань, що мають базуватися на ґрунтовних наукових розробках [2, с. 8].

Вироблення ефективної та дієвої політичної стратегії подолання політичної нестабільності у суспільстві є неможливим без врахування особливостей співпраці й взаємодії суб'єктів громадянського суспільства і влади як інтегративного співробітництва органів державної влади, політичних партій, громадських організацій та ЗМІ, тому що це є важливою умовою демократичного розвитку будь-якої країни у сучасному світі. Особливе місце у системі «органи влади – полі-

тичні партії – громадські організації – ЗМІ – громадянин» належить засобам масової інформації. Адже «через гарантування діяльності незалежних ЗМІ (як системи суспільного обговорення, джерел інформації, системи суспільної адаптації), активної участі у суспільному житті громадських організацій відбувається процес становлення взаємодії у системі «органи влади – політичні партії» як основи громадянського суспільства», – вважає В. В. Баштанник [2, с. 14–15]. Тому при виробленні політичної стратегії і тактики за умов функціонування перехідного суспільства просто необхідним є залучення до цього процесу й інституцій громадянського суспільства.

Отже, у сучасній політичній науці представлені різні підходи до розуміння сутності політичної стратегії і політичної тактики, які розкривають названі політичні феномени, виходячи з різних сторін їх функціонування та впливу на розвиток суспільства. Спільним для більшості з цих наукових підходів є переконання дослідників у тому, що саме вироблення та впровадження у системі державної влади й управління комплексу заходів політичної стратегії і тактики виступає необхідною умовою оптимізації процесів суспільно-державного розвитку та подолання політичної нестабільності. У свою чергу, ефективність заходів політичної стратегії і тактики забезпечується дотриманням таких вимог:

політична стратегія і тактика повинні мати системний характер для того, щоб забезпечити узгодженість і неперервність процесів суспільно-державного розвитку;

високий рівень політичної компетентності представників системи державної влади й управління є базовою умовою, що забезпечує успішність комплексу заходів політичної стратегії і тактики;

політична стратегія і тактика мають забезпечувати високий рівень легітимації політико-владної діяльності у країни та відповідати соціокультурному, політичному й економічному рівню розвитку суспільства.

При визначенні ролі політичної стратегії і тактики у забезпеченні ефективності державного управління варто враховувати, що система державного управління являє собою специфічне політичне явище. Державне управління завжди є конкретно-історичною формою політичного управління, що здійснює виконавчо-розпорядчу діяльність за допомогою використання необхідних владно-юридичних повноважень. Політичне управління, у свою чергу, – це процес уз-

годження інтересів й установок держави з інтересами громадянського суспільства, різних соціальних верств, прошарків і груп (за умов демократії) на основі пізнання та використання об'єктивних потреб розвитку соціуму. Оскільки сутність політичне управління полягає в реалізації організаційної функції суспільства, тому можна стверджувати, що без забезпечення політичного управління є неможливим системне функціонування суспільства [6, с. 8--9]. За цих умов блок політичної стратегії спрямований на забезпечення ефективного політичного управління, а заходи політичної тактики є основою успішності державного управління.

У загальнотеоретичній парадигмі соціального управління, розробленій американським політологом Р. Далем, розглядаються основні етапи реформаційних процесів управлінського характеру. Сутність першого етапу полягає у функціональній переорієнтації системи управління в цілому і на рівні окремих елементів, що має здійснюватись на основі цілісної програми, тобто на базі системної стратегії модернізації. На переконання дослідника, цей аспект соціально-політичного управління виражається в завданні формування нового функціонального імперативу управлінської системи.

На другому етапі відбувається структурна перебудова системи управління відповідно до нового функціонального імперативу. Цей аспект управлінської реформи можна назвати нормативно-інституціональним, адже він включає в себе зміну самих управлінських інституцій у відповідності до нових, нормативно закріплених функцій. Однією з умов ефективності здійснюваної стратегії реформування виступає вимога, згідно з якою модернізацій ні перетворення мають реалізовуватися не лише на рівні суб'єкта управління, але й на рівні об'єкта управління [12, с. 112; 253, с. 302, 304]. Інакше суспільство, особливо у кризовий період свого розвитку, буде не здатне ефективно використати систему заходів політичної стратегії і тактики.

Метою третього етапу є формування нового соціокультурного середовища управлінської діяльності на основі тих ціннісних орієнтирів і пріоритетів, які становлять базис стратегії модернізаційних перетворень. Цей аспект управлінської реформи є особливо складним, адже не завжди у рамках політичної стратегії можна врахувати всі ціннісні зміни, які відбуваються у суспільстві. Тому завданням політичної стратегії, а особливо політичної тактики, є інтеграція ціннісних новацій в усталену систему установок і мотивів масової політич-

ної свідомості та політичної культури суспільства. Четвертий етап управлінської реформи ще більш пов'язаний з блоком політичної стратегії, оскільки на ньому має здійснюватися загальносистемний процес узгодження та координації всіх процесів модернізації та вироблення конкретних механізмів управління. Цей етап засвідчує ступінь формування системи нових управлінських якостей (інтегративної, дистрибутивної, екстрактивної та символічної) державної системи, що мають сприяти становленню нової, більш високої управлінської спроможності соціально-політичної системи [12, с. 113; 253, с. 307].

Таким чином, можна дійти висновку про те, що саме цілісність та взаємоузгодженість блоків політичної стратегії і політичної тактики виступають однією з найважливіших умов успішності реформування системи державного управління. Успішність та ефективність системи державного управління, на наш погляд, визначається передусім її спроможністю забезпечувати національне економічне зростання, соціальну стабільність, демократію та соціокультурний поступ суспільства. Оскільки за умов розвитку демократичного суспільства змінюється сам зміст політики (посилюється її багатоваріантність, плюралізм), то значної трансформації потребує і система державного управління, що також має бути враховано при розробці комплексу заходів політичної стратегії і тактики.

Використана література:

1. Айхорн П. Государственное управление на переломе / П. Айхорн // Вестник Московского университета. – Серия 18 (Социология и политология). – 2000. – № 2. – С. 140–161.

2. Баштанник В. В. Державне управління в системі владно-партійної взаємодії : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з державного управління : спец. 25.00.01 «державне управління» / В. В. Баштанник. – К., 2002. – 20 с.

3. Бутовська-Ілюшко І. О. Особливості наукового осмислення, об'єктивні підстави та умови реалізації політичного прогнозування / І. О. Бутовська-Ілюшко // Нова парадигма. – 2006. – Вип. 57. – С. 98–107.

4. Валевський О. Л. Державна політика в Україні: методологія аналізу, стратегія, механізми впровадження : монографія / Валевський О. Л. – К. : НІСД, 2001. – 242 с.

5. Данн В. Н. Державна політика: вступ до аналізу : підручник для ВНЗ / В. Н. Данн ; [пер. з англ.]. – Одеса : АО БАХВА, 2005. – 504 с.

6. Кастельс М. Становление общества сетевых структур / М. Кастельс // Новая

постиндустриальная волна на Западе: Антология / [под ред. В. Л. Иноземцева]. – М. : Akademia, 1999. – С. 492–505.

7. Ніколаєва М. І. Політична система сучасної України: логіка і спрямованість інституціональних змін / М. І. Ніколаєва // Політологічний вісник : зб. наук. праць. – К. : Т-во «Знання» України, 2002.– № 10. – С. 49–58.

8. Пахомов Ю. Н. Пути и перепутья современной цивилизации / Пахомов Ю. Н., Крымский С. Б., Павленко Ю. В. – К. : БФ НДЦ, 1998. – 432 с.

9. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України від 23 березня 2000 р. № 1602–III // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 25. – Ст. 195.

10. Романов В. Є. Вступ до аналізу державної політики : навч. посібник / Романов В. Є., Рудік О. М., Брус Т. М. – К. : Вид-во «Основи», 2001. – 238 с.

11. Симонов К. В. Политический анализ : учеб. пособие / Симонов К. В. – М. : Логос, 2002. – 152 с.

12. Україна на зламі тисячоліть: історичний екскурс, проблеми, тенденції та перспективи / [за ред. Г.В.Щокіна]. – К. : МАУП, 2000. – 384 с.

13. Citizen Politics in Western Democracies. Public Opinion and Political Parties in the United States, Great Britain, West Germany, and France / Russel G. Dalton. – Chatham House Publishers, inc., Chatham, New Gersey, 1988. – 270 p.

ФОРМА ПРАВЛІННЯ: ВЕКТОРИ ПОЛІТОЛОГІЧНОГО АНАЛІЗУ*

Розглядаються основні напрями політологічного аналізу форми державного правління. Систематизовано світовий досвід визначення і функціонування різноманітних форм правління. Зазначений досвід співвідноситься з політичною реальністю країн перехідного типу, до яких належить і Україна.

Ключові слова: *форма правління, демократія, монархія, республіка, бікамералізм, політична модернізація, державне управління.*

Дослідження особливостей трансформації форм державного правління на зламі XX – XXI століть є надзвичайно важливою політологічною проблемою. Тим більше, що в соціально-гуманітарних науках і в суспільно-політичному житті останнім часом активізувались дискусії щодо модифікації зазначеної форми. Йдеться, зокрема, про перегляд класичних підходів до типологізації форм правління, про розрізнення формальних та неформальних моделей організації системи державної влади й управління, про можливості механізму поділу влади гнучко реагувати на кризові явища і процеси. Зазначене засвідчує, що дослідження проблематики форми правління не будуть втрачати своєї актуальності ще тривалий час, адже сучасний світ загалом та його політичне й соціально-економічне життя, юридично-правове оформлення є надзвичайно динамічними, такими, що зазнають постійних змін. У відповідності з цим у пропонованій статті визначено основні вектори політологічного аналізу зазначеного поняття, оскільки одне із головних призначень аналізу політики – «давати міцну концептуальну основу для обґрунтування державної політики та з'ясування її меж» (1, с. 9).

*** Мироненко П.В.** Форма правління: вектори політологічного аналізу / П.В. Мироненко // Політологічний вісник. Зб-к наук. праць. – К: «ІНТАС», 2014. – Вип. 73 – С. 293–303.

Модифікації форми державного правління визначають вектор стратегічного розвитку того чи іншого суспільства, що призводить або до його демократизації, або до його автократизації. Відповідно, форма правління як комплексна характеристика держави має враховувати всі можливі іпостасі влади як її центрального, сутнісного компоненту: власне державну, а також політичну, публічну, владу місцевого самоврядування, владу політичного менеджменту тощо. І хоча кожна конкретна країна розробляє свою модель, універсальні параметри форми правління, які вироблені політичною та юридичною науками, вказують на переваги і недоліки кожної з них за тих чи інших умов політичного життя. У цьому контексті на перший план висувається питання про визначення ступеню «збалансованості» співвідношення обсягу повноважень вищих органів, створення дієвого механізму «стримувань і противаг» у політико-правовій системі суспільства. Збалансована форма правління означає, що жоден з вищих органів державної влади не може домінувати на політичній арені, оскільки законодавча, виконавча та судова гілки влади мають діяти на паритетних засадах, повинні уникати конкуренції за обсяг повноважень, а прийняття найважливіших політико-правових рішень потребує узгодженої співпраці й консолідованих зусиль усіх суб'єктів державної влади.

Специфіка функціонування форм правління у різних державах дозволяє дійти висновку: одні й ті самі риси узагальненого типу політичної системи можуть по різному виявлятися у різних ситуаціях. Відтак всебічний науковий розгляд форми держави передбачає вивчення базових чинників, які обумовлюють вибір певної форми правління у тій чи іншій державі. До таких чинників, насамперед, відносяться: розстановка соціально-політичних сил та результат боротьби між ними; історичні особливості та специфіка національного розвитку окремих країн; рівень політичної культури народу, що акумулює історичний та політичний досвід, звичаї і навички життя в умовах тієї чи іншої держави; залежність від того, хто здійснює реальну владу, скільки осіб бере участь у прийнятті рішень і в який спосіб ці особи отримують свій статус; здатність правлячої еліти визначати загальноприйнятну мету державотворення; структурно-функціональна єдність вищих органів держави.

Демократична форма правління потребує створення системи державного управління, спрямованої на вироблення і прийняття ефективних державно-політичних рішень. Зазначене перед-

бачає: залежність організаційних форм і методів управління від структури державного устрою і умов управління; збереження пропорційності й оптимального співвідношення всіх елементів системи державного управління; єдність організаційно-методологічних основ на всіх рівнях державного управління; залежність ефективності вирішення завдань управління від обсягу й об'єктивності використаної інформації; аналіз змін форми державного правління під впливом сучасних політичних трансформацій; формування теоретичного базису й практичних потреб висвітлення процесу модифікації форми правління в суспільствах перехідного типу; підвищення рівня компетентності вищого керівництва країни, застосування механізму ротації ключових державних інститутів і посадових осіб. Аналіз практичної реалізації теоретичної матриці модифікації державного правління в українських соціально-політичних реаліях дозволить систематизувати основні ризики, проблеми і потенційні можливості модернізації політичного устрою, що в майбутньому стане превентивним заходом від організаційних прорахунків та основою для оптимізації адміністративного моделювання.

Гіпертрофія президентської форми правління у пострадянських республіках висвітлює непідконтрольність влади суспільству, включаючи й різноманітні елітарні угруповання. Правовий вакуум, низький рівень політичної культури, нерозробленість процедур відкрили широкий простір для позаправових й антиправових дій президентської вертикалі влади. Обрання президентської форми правління стало тим вихідним моментом, який багато в чому визначив посилюючий вплив авторитарних й автократичних тенденцій в державному управлінні. Внаслідок цього простежується домінування названих тенденцій на прикладі політичної еволюції Білорусі, Російської Федерації та суперпрезиденціалізму у країнах Центральної Азії. Домінування президента в організаційній системі державного устрою України детермінувало концентрацію політичного ресурсу в одних руках, що надало українському політичному процесу певних рис персоніфікації – надмірного впливу окремого політичного суб'єкта на процедуру функціонування державного апарату. Превалювання інституту президентства нівелювало конструктивістський потенціал парламенту. В результаті орган законодавчої влади, який зобов'язаний презентувати суспільні інтереси на основі ідейного плюралізму

власного кадрового складу, перестав ефективно виконувати закріплену за ним представницьку функцію, порушивши канал порозуміння громадянського суспільства та владного апарату, що зруйнувало соціальну рівновагу та підірвало легітимність політичної еліти.

При виборі або при зміні форми державного правління необхідно пам'ятати про те, що політичний розвиток значної кількості країн в останні десятиліття відзначається поліваріантним, гібридним характером форм правління й типів політичних режимів. Одним із найбільш актуальних та значимих не тільки у теоретико-концептуальному сенсі, але й у прикладному застосуванні є розгляд і вивчення трансформації форми правління в сучасному світі, насамперед на прикладі країн перехідного типу. Форма правління слугує своєрідним «лакмусовим папірцем», який вказує на ті тенденції і закономірності, які простежуються у соціально-політичному розвитку різних суспільств, кожної конкретної держави, а також у певному регіоні або світі загалом. Звідси проблематика здійснення порівняльних досліджень форм правління та політичних режимів у контексті вивчення розгортання процесів системної трансформації є однією з найбільш перспективних царин сучасної політичної науки. Дослідження сучасних форм державного правління мають здійснюватися у двох провідних напрямках: з одного боку, виокремлювати та розглядати найбільш типові форми державного правління, які максимально цілісно розкривають сутність цього поняття, а з іншого боку, з'ясовувати особливості проявів найбільш цікавих з політологічної точки зору конкретних форм правління гібридного типу.

Цілком логічною та методологічно обґрунтованою уявляється можливість виокремлення у моделі республіканського правління такої її варіації як бікамеральна форма правління. При цьому слід пам'ятати, що бікамеральні системи є ефективними у тому випадку, коли палати мають значні відмінності, але відносно рівні повноваження. Перш ніж вести мову про перехід до бікамеральної парламентарної системи правління у вітчизняних соціокультурних і політичних реаліях, варто звернути увагу на забезпечення механізмів впровадження дієвого імперативного депутатського мандату та налагодження ефективного взаємозв'язку між виборцями і парламентарями. Водночас, беззаперечно, недооцінювання ролі й місця парламенту в системі органів державної влади й управління, у вітчизняній моделі державного правління тягне за собою викривлене уявлення

про оптимальну політичну систему, яка повинна бути сформована в Україні нині, адже принцип представництва як засадничий принцип демократії має свої витоки у діяльності саме вищого законодавчого органу держави. Зрештою, можна погодитись з думкою про те, що інститут державної влади «потребує завершення політичної реформи, що має закріпити розгалуження влади» (6, с. 646).

Слушність використання поняття «поліархія» при розрізненні форм державного правління обумовлюється низкою причин: необхідністю врахування базових положень найбільш авторитетних політологічних концепцій, предметом розгляду яких є політична система, держава та державна влада; поширенням «гібридних» форм правління, що потребує осмислення і додаткового вивчення; нагальними вимогами відходу від формалізації визначення форми державного правління й визнання обов'язковим закріплення реальних модифікацій державного правління. Поліархія має розглядатися як демократичний режим, що включає: ефективну участь, володіння рівними та ефективними можливостями презентації власної позиції; рівність у голосуванні, наявність дієвого права голосу; однакові та реальні можливості ознайомлення з ключовими векторами державної політики та їх вірогідними результатами для всіх громадян; вирішальний контроль над програмою політичних рішень; гарантія фундаментальних прав та свобод особистості законодавством. Окрім того, важливими структурними складовими практичного втілення поліархії є варіативні соціально-економічні показники: високий рівень економічного добробуту, урбанізація, індустріалізація, диференціація професійної діяльності та ріст валового національного продукту. Отже, поліархія – це демократична модель політичних конфігурацій, заснована на рівноправній конкуренції індивідуальних інтересів у рамках плюралізму суспільних ініціатив та консолідації позитивних економічних детермінант.

Системні трансформації політичного та соціально-економічного спрямування, які розпочалися кілька десятиріч тому в багатьох країнах та регіонах світу, вимагають перегляду традиційних критеріїв типологізації форм державного правління. Невідкладною проблемою постає розробка нових підходів до розуміння типології. Зокрема, варто враховувати необхідність включення до головних ознак держави ідеї державності, що дає змогу глибше проникати у сутність різних моделей соціально-економічного та політичного устрою, у специфіку

базових культурних норм конкретних регіональних і локальних цивілізацій, а також знаходити спільні риси й відмінності різних політичних систем. На теоретичному рівні «нагально необхідно перетворити поняття загальносвітової цивілізації на працюючу категорію». (5, с. 10).

Дослідження монархічної форми правління є не менш злободенним, ніж аналіз республіканської форми. Зважаючи на загальноцивілізаційні зміни, що відбуваються в останні десятиріччя у світовому масштабі, можна прогнозувати, що можливі подальші модифікації монархічної форми правління. Незважаючи на всю формальність свого політико-правового статусу, глава держави в умовах функціонування обмеженої монархії несе більший тягар відповідальності не тільки за себе особисто, але й за свою родину, у тому числі й за своїх попередників. І якщо монарх справляється із цим завданням гідно, в очах суспільної думки зростає не тільки його особистий авторитет, але й авторитет самого інституту монархії, роблячи його більш життєздатним, легітимізуючи його в умовах зрілої демократії. Сучасний глава держави за монархічної форми правління є не менш легітимним, ніж інші актори політичної арени. Останнім часом спостерігається поширення прецеденту дострокового (прижиттєвого) і добровільного припинення своїх повноважень главою держави на користь свого престолоспадкоємця. Це засвідчує, що подібні прецеденти можуть дати поштовх для більш глибоких трансформацій інституту монархії і його поступової трансформації у бік перехідних форм правління.

Необхідність дослідження республіканської форми правління полягає в потребі встановлення можливостей вироблення дієвих елементів конструювання оптимального правління, які на основі власного універсального характеру здатні адаптуватися до особливостей конкретного соціально-політичного простору без деструктивного впливу на політичну свідомість окремих національних ідентичностей. Важливим принципом, представленим у теоретичній матриці республіканської форми правління, виступає забезпечення участі народу в державотворчих процесах та прийнятті політичних рішень. Сутність даного елементу організації політичного устрою полягає в обмеженні можливостей реалізації індивідуальних інтересів політичної еліти з метою практичного втілення суспільних ініціатив. Іншим важливим критерієм стратифікації поліваріативності матриці

республіканізму виступає соціальний аспект. Наявність громадянського суспільства забезпечує компетентність у реалізації виборчої функції демократичної політичної системи та ідентифікує високу динаміку впливу суспільних ініціатив на прийняття політичних рішень. Активістський тип політичної культури соціуму та інтеграція в закономірності політичних реалій на рівні політичної свідомості визначає рамки консолідації демократичного режиму. Розглядаючи республіканську форму правління і її «гібридні» модифікації, слід зазначити, що принцип виборності, який споконвічно визначався як базовий для неї, поступово знаходить нові форми й варіанти. Скажімо, у випадку, якщо мова йде про парламентську республіку, то президент як глава держави не є де-факто прямим представником народу, оскільки обирається не всіма громадянами, а парламентарями. Таким чином, мандат глави держави в парламентській республіці є досить обмеженим – він опосередкований двічі: спочатку виборці віддають частину своїх повноважень членам парламенту, і лише потім останні делегують їх президентові. Інакше кажучи, республіка в її буквальному розумінні «спільної справи» трансформується шляхом появи ряду своєрідних політичних «посередників», які можуть спотворювати або інтерпретувати поняття «спільна справа». Тому не дивно, що за таких умов інститут президентства здобуває часто винятково символічний характер, подібний політико-правовому статусу глави держави в обмеженій монархії.

Форма політичного правління та ефективність мобілізації демократичних інструментів здійснення державної влади знаходиться в прямій залежності від рівня політичних свобод, активізації суспільної діяльності та компетенції політичної ідентифікації спільноти. Системний підхід до розгляду й аналізу проблематики формально юридичного й фактично політичного розмежування форм державного правління передбачає з'ясування цілої низки важливих проблем: чинників невідповідності визначення форми правління де-юре й де-факто в конкретно взятій країні; основних векторів трансформації однієї форми правління в іншу; юридичних, політичних, соціокультурних змін, які відбулися в останні десятиліття у визначенні форми правління. «Краще розуміння сутності політичного ладу в Україні дасть змогу конструктивно вирішувати політичні конфлікти й буде сприяти досягненню консенсусу між різними політичними силами» (3, с. 103).

Важливим фактором відродження демократичної форми правління є детальне вивчення рекомендацій і вимог у рамках європейської інтеграції країн Східної Європи, а також успадкування здійснених ними форм організації органів державної влади і управління. Аналіз внутрішньої політичної обстановки країн Східної Європи є запорукою встановлення оптимальної форми правління на пострадянському політичному просторі. Йдеться, насамперед, про закріплення політичного плюралізму й глибокі демократичні перетворення, що включають ключову роль парламенту, виборність органів управління, диференціацію політичної влади, вдосконалення нормативно-правової бази. Прискорена модернізація східноєвропейських форм державного правління є своєрідною відповіддю на виклики новітнього етапу демократизації, що означає консолідацію демократичного режиму.

Важливе значення для пошуку моделі форми правління має вивчення політичного досвіду Російської Федерації, Республіки Білорусь та країн Центральної Азії. Форма правління Російської Федерації, створена в перехідних умовах розвитку державності за домінування кризових явищ та зміни державної організації заслуговує особливої уваги. Це стосується в першу чергу досвіду доповнення державного апарату новими державними органами, зміни порядку формування вже функціонуючої системи влади та пристосування її до нових історичних, політичних й економічних відносин. Існуюча на сьогоднішній день у Російській Федерації форма правління у вигляді суперпрезидентської республіки засвідчує як позитивні процеси підвищення економічного, соціально-політичного рівня розвитку держави, так і складнощі, пов'язані з утвердженням новітнього авторитаризму. Узурпація політичних прерогатив і централізація владних повноважень у Республіці Білорусь детермінувала персоналізацію контролю за адміністративно-управлінським апаратом і суб'єктивізацію тенденцій розгортання державної політики. Персоніфікація політичного процесу відкрила необмежений діапазон превалювання президента в розподілі політичних цінностей, а інтеграція лідерського образу О. Лукашенка у варіативні сфери соціального буття забезпечила легітимацію діючого правління на основі харизматичного принципу і нівелювала потенційну динаміку політичної активності білоруського суспільства. Як результат, трансформація політичного улаштування

білоруської держави в контексті деструкції радянської тоталітарної ідеологічної матриці ставить під сумнів ефективність консолідації демократичних канонів в програмі функціонування державного апарату. Улаштування державного апарату Білорусі виступає яскравим прикладом цілісної владної вертикалі, що матеріалізувалась у президентську форму державного правління. Аналіз особливостей трансформації форми правління у країнах Центральної Азії в останні два десятиріччя дозволяє систематизувати досвід суперпрезидентського правління зі стійкою тенденцією до посилення авторитарних методів управління за умов збереження формальних демократичних інститутів і процесів.

Форма державного правління у тому чи іншому суспільстві повинна відповідати особливостям його політичного розвитку, традиціям, культурі, загальному стану справ у ньому. Суперечність між домінуючою політичною культурою (досить часто патріархальною, авторитарною, або ж анархістською), а з іншого боку – республіканською моделлю, яка впроваджується в нових державах за підтримки західних урядів та неурядових організацій, як правило, вирішується за допомогою позитивістської ліберальної логіки. Її основою є переконання, що запозичені західні інституції та правові норми здатні перетворювати традиційні або ж посттоталітарні суспільства на відкриті, демократичні й вільні, що є ознакою модернізації і прогресу. Однак, замість очікуваних лібералізації, демократизації та зміцнення громадянського суспільства, республіки третього світу і пострадянського простору набули особливих «гібридних» рис, або інституційно занепали. У політиці всіх країн СНД неформальна складова виявляється більш значущою і вагомою в порівнянні з писаними законами та інституційними функціями. Звідси немає підстав очікувати, що процес суперечливої трансформації вищих державних органів та їх статусів скоро завершиться.

Хронічною проблемою функціонування державного апарату в Україні є корупція, яка зумовлена не лише патологічною схильністю до порушення законів, але й об'єктивною недосконалістю законодавства. Нормативна неврегульованість повноважень і відповідальності багатьох органів, що мають контролюючі й дозвільні компетенції на тлі інших законодавчих хиб сприяють, з одного боку, надуживанням, а з іншого -– прагненню обійти ті приписи, слідування яким не залишає шансів на самозбереження і персональний успіх. Боротьба з про-

явами корупції дуже часто ведеться там, де натомість варто змінити саму нормативно-інституційну систему. Ігнорування цього вищими державними посадовцями якраз і є головним проявом корупції у найширшому значенні даного терміну.

На зміну форми державного правління впливають об'єктивні чинники: взаємовідносини між суб'єктами влади, які постійно породжують конфлікти, призводять до криз у системі державного управління; низький рівень легітимності президента і парламенту в суспільствах перехідного типу. А також суб'єктивні чинники: за умов політичної нестабільності новій політичній команді, яка набуває популярності, для заміни попередньої владної команди вигідно змінювати форму правління; політичні сили, які мають вплив на зміну форми правління, пропонують ту форму, яка надає їм якомога більше владних повноважень. За цих умов надзвичайно важливо визначити справжні причини неефективності існуючої форми правління. Серед таких причин найчастіше виявляються: неузгодженість функцій органів державної влади на законодавчому рівні; низька підтримка діяльності конкретного президента чи наявного складу парламенту; деструктивна діяльність конкретних політичних партій; відсутність консенсусу основних політичних сил щодо стратегічного розвитку держави; бажання політичних лідерів ухвалювати рішення одноосібно, а не на основі демократичних правил і процедур.

Відсутність чіткої розбудови конституціоналізму є джерелом порушення послідовності політичної модернізації, ускладнення правової регламентації взаємодії суспільства і політичної еліти та дисфункції каналу функціонального зв'язку державних інстанцій. Успіх демократизації українського суспільства потребує нагального вирішення проблеми затвердження єдиної концепції модернізації українського конституціоналізму та правових механізмів функціонування політичної влади. Конституційні реформи українського державного устрою не набули перманентного характеру і не сприяли стабілізації форми державного правління. Ліквідація рішень політичної реформи 2004 року, що мала місце у 2010 році, не тільки повернула конституційні положення у сфері розподілу політичних повноважень між органами державної влади, закріплені попереднім варіантом Конституції, а й підірвала легітимність Конституційного суду та підвищила ризики надмірної централізації політичної влади. Дисбаланс взаємовідносин між українським суспільством і владою,

порушення конструктивної взаємодії політичних сил негативно відобразились на суспільних очікуваннях та інтересах представників політичної еліти. У відповідності з цим правова політика сучасної Української держави «повинна бути зорієнтована на три основних взаємообумовлених пріоритети: дотримання прав людини, розвиток приватного права, забезпечення сильного правосуддя» (4, с. 175).

Політична компетентність системи державної влади в сучасних умовах постає як одна з найгостріших проблем сучасної політики. Вона є тим чинником, який може сприяти або стояти на заваді подоланню нестабільності суспільно-політичного розвитку, мінімізувати чи поглиблювати кризові явища у країні. Політична компетентність державної влади є критерієм ефективності й успішності здійснюваної нею політики, забезпечуючи високий рівень її легітимності. Політична компетентність державної влади визначається через застосування політичної стратегії і політичної тактики. Визначення ієрархії стратегічних і тактичних цілей передбачає вибір прийнятних для кожного окремого випадку засобів досягнення мети національного розвитку. «Успіх приходить, коли проект спирається на ясне розуміння специфіки розвитку, на розробку оригінальної стратегії, мобілізує для неї всі доступні ресурси, коли народ бере участь у зміні своєї участі» (2, с. 254). Політична стратегія і тактика мають забезпечувати високий рівень легітимації політико-владної діяльності у країні та відповідати соціокультурному, політичному й економічному рівню розвитку суспільства. Цілісність та взаємоузгодженість блоків політичної стратегії і політичної тактики виступають однією з найважливіших умов успішності реформування системи державного управління.

Myronenko P.V. Form of Government: political scientists a clear analysis of vectors.

The basic directions of political analysis of forms of Government. Sistematizations of world experience definition and functioning of the various forms of Government. The experience relates to the political realities of the countries in transition, and belongs to Ukraine.

Keywords: *governance, democracy, monarchy, republic, bikameralizm, political modernization, governance.*

Література:

1. Веймер Девід Л., Вайнінг Ейден Р. Аналіз політики: Концепції і практика / Девід Л. Веймер, Ейден Р. Вайнінг / Пер. з англ. – К.: Видавництво Соломії Павличко «Основи», 2000. – 654 с.
2. Дискин И. Кризис…И все же модернизация! / И.Дискин. – М.: Издательство «Европа», 2009. – 264 с.
3. Катаєв С.Л. Сучасне українське суспільство: Навч. посібник / С.Л. Катаєв. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – 200 с.
4. Минькович-Слободяник О.В. Правова політика: стратегічні пріоритети і напрями вдосконалення: монографія / О.В. Минькович-Слободяник. – К.: Логос, 2012. – 196 с.
5. Мотрошилова Н.В. Цивилизация и варварство в эпоху глобальных кризисов / Н.В. Мотрошилова. – М.: ИФРАН, «Канон+» РООИ «Реабилитация», 2010. – 480 с.
6. Соціально-економічний стан України: наслідки для народу та держави: національна доповідь / за заг. ред. В.М. Гейця (та ін.). – К.: НВЦ НБУВ, 2009. – 687 с.

ОСОБЛИВОСТІ СПІВСТАВЛЕННЯ ПОНЯТЬ «ФОРМА ПРАВЛІННЯ» ТА «ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ»*

У статті представлено авторську спробу наукового осмислення співставлення понять «форма правління» та «демократизація» на теоретичному і прикладному рівнях розгляду. Окрема увага зосереджена на обґрунтуванні важливості системного вивчення форми державного правління та політичного режиму у контексті аналізу процесів суспільної трансформації на прикладі розвитку конкретних країн, особливо – країн перехідного типу. Поняття «форма правління» розглянуто в його юридичному, соціологічному і політологічному тлумаченні. Висвітлено перспективні напрями оновлення методологічної бази порівняльних досліджень у царині розгляду форми правління, політичного режиму та політичних процесів.

Ключові слова: *форма правління, політичний режим, демократія, демократизація, трансформація.*

The article presents the author's attempt to scientific comprehension of the comparison of concepts «form of government» and the «democratization» of the theoretical and applied levels consideration. A special attention is focused on the justification of the importance of a systematic study of the form of government and the political regime in the context of the analysis of the processes of social transformation in the development of specific countries, especially countries in transition. The concept of «governance» was considered in its legal, sociological and political science of interpretation. Highlight the perspective directions of updating the methodological base of the comparative studies in the field of examination of form of government, the political regime and political processes.

Key words: *the form of government, the political regime, democracy, democratization, transformation.*

*** Мироненко П.В.** Особливості співставлення понять «форма правління» та «демократизація»/ П.В.Мироненко // Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М.Корецького НАН України, 2012. – Вип. 57. – С. 538-544.

Динамізм розвитку сучасного світу загалом та його політичної, соціальної, економічної, духовно-культурної царин зростає з кожним десятиліттям. Зміни, які відбуваються, можуть досліджуватися у багатьох напрямах. Причому більшість з них мають міждисциплінарний характер, охоплюючи сфери наукового інтересу філософів, соціологів, політологів, правників, культурологів тощо. Одним з найбільш актуальних та значимих не тільки у теоретико-концептуальному сенсі, але й в прикладному застосуванні є розгляд і вивчення трансформації форми правління у сучасному світі, насамперед на прикладі країн перехідного типу. Адже форма правління може слугувати своєрідним «лакмусовим папірцем», який вказує науковцю на ті тенденції і закономірності, які простежуються у соціально-політичному розвитку того чи іншого суспільства, кожної конкретної держави, а також у певному регіоні або світі загалом. До того ж, свої особливості має саме політологічний аналіз форми правління, який, на переконання автора, дає змогу скласти максимально системну картину процесів модернізації та трансформації сучасності.

Метою цієї роботи є авторська спроба наукового осмислення співставлення понять «форма правління» та «демократизація» на теоретичному і прикладному рівнях розгляду. Центральними завданнями представленої статті є: 1) визначення специфіки юридичного, соціологічного та політологічного тлумачення поняття «форма правління»; 2) обґрунтування важливості системного вивчення форми державного правління та політичного режиму у контексті аналізу процесів суспільної трансформації на прикладі розвитку конкретних країн, особливо – країн перехідного типу; 3) з'ясування перспективних напрямів оновлення методологічної бази порівняльних досліджень у царині розгляду форми правління, політичного режиму та політичних процесів (насамперед, процесу демократичного транзиту).

Джерельно-бібліографічну базу цієї статті складають роботи вітчизняних і зарубіжних науковців, присвячені дослідженню проблематики:

– розгляду особливостей порівняльного аналізу форм державного правління та режимів правління (політичних режимів) – праці О.І. Зазнаєва, В. Кувалдіна, А.І. Кудряченка, В.Н. Сафонова;

– висвітленню теоретичних і прикладних аспектів становлення демократичних інститутів і розвитку демократичних процедур у сучасному світі – праці Р. Даля, А.Ю. Мельвіля, К. Меркотан;

– аналізу актуальних питань здійснення державної політики та державного управління – праці російського науковця С.В. Ситіна та групи вітчизняних вчених – авторів «Енциклопедії державного управління» (2011 р.в.).

Категорія «форма правління» є предметом розгляду не тільки політичної науки. Форму правління досліджують правники у рамках загальної теорії держави і права та конституційного права, соціологи у межах соціології політики та соціології права, фахівці з проблематики державного управління і навіть історики, коли вивчають державний розвиток тієї чи іншої країни у певний проміжок часу. Загальнонаукове тлумачення поняття «форма правління» спирається на його розуміння як «способу організації верховної влади в державі, який характеризується структурою, порядком формування, компетенцією вищих органів державної влади, встановленим порядком взаємовідносин між ними, ступенем участі населення в їх формуванні» [1, с. 692]. З представленого комплексного визначення сутності форми правління українська дослідниця С. Москаленко виокремлює три напрями трактування:

– юридичне розуміння: «характер форми державного правління співвіднесений з конституційно-правовим статусом кожного з відповідних органів»;

– соціологічне вивчення (крізь призму досліджень соціології права та соціології політики): «форма державного правління зумовлена як взаємовідносинами органів законодавчої і виконавчої влади, так і юридичною та фактичною роллю, яку відіграє в державному механізмі глава держави»;

– політологічний аналіз: «форма державного правління дає уявлення про один з найважливіших елементів форми держави, який характеризує структурно-інституціональні та функціональні сторони організації верховної влади в державі» [1, с. 692].

Таким чином, визначення поняття «форма правління» («форма державного правління») як в суто політологічному, так і в юридичному та соціологічному його тлумаченні акцентує дослідницьку увагу на необхідності не лише вивчення суто формальних характеристик форми держави, але й на важливості розгляду реально існуючих моделей функціонування і взаємовідносин вищих органів державної влади, які утворюють безліч комбінацій і модифікацій форм правління та віддзеркалюють специфічні ознаки і риси державницького роз-

витку кожної конкретної країни. З'ясування цих специфічних ознак і рис є особливо значимим для дослідження процесів трансформації країн перехідного типу, в яких надзвичайно наочно виявляється різниця між формальними і реальними параметрами тієї чи іншої форми правління.

Так, одним з базових методів співставлення формальних і реальних ознак форми правління у кожній конкретній країні може бути аналіз синтезу форми правління та режиму правління у динаміці розвитку національної політичної історії. Російський науковець В. Сафонов пропонує відображати таке співставлення у формі «графіку політичної історії» [2, с. 117]. Факторами, які вчиняють найбільш суттєвий вплив на основні перемінні цього графіку, є: 1) ефективність правління (ефективність політичного курсу і його реалізація на практиці); 2) результативність здійснення різних напрямів публічної політики у державі; 3) стан демократії та її доля (становлення, зміцнення, підтримка і стабілізація); 4) особливості історичного і культурного розвитку суспільства; 5) вплив у країні державних процесів, у тому числі воєнних [3, с. 134; 1, с. 693]. Як бачимо, дослідження якісних особливостей історико-політичної еволюції тієї чи іншої держави, її джерел соціального, політичного, економічного та духовно-культурного характеру має на меті вирішення цілком утилітарних, практичних за своїм змістом науково-евристичних завдань.

Варто зауважити, що подібний аналіз має бути обопільно спрямованим: потрібно розглядати не тільки вплив специфічних моделей політичного режиму на вибір форми правління у кожній конкретній країні, але й залежність режиму здійснення влади у державі від тієї чи іншої форми правління. Важко не погодитись з авторитетним вітчизняним вченим А. Кудряченком, який пише: «Слушним є твердження, що провідні владні інститути будь-якої держави впливають на формування того чи іншого режиму у суспільстві. Залежно від системи державного правління, форми державного устрою та політичних і особистісних якостей лідерів може еволюціонувати у бік демократичного чи авторитарного, а то й тоталітарного» [4, с. 52 – 53]. Найбільш показовим підтвердженням такої залежності є аналіз вибору різних моделей президенціалізму (у формі суперпрезидентської, президентсько-парламентської, парламентсько-президентської та парламентської республік) на пострадянському просторі та їх зіставлення з тими чи іншими типами політичних режимів, притаманних

їм, спектра яких також є надзвичайно широким – від форм новітнього тоталітаризму, авторитарного султанізму (перш за все, у країнах Центральної Азії) до наймодерніших моделей «електронної демократії» та «електронного врядування» (сучасна Естонія є піонером у цьому напрямі не тільки серед країн колишнього Радянського Союзу, але й в Європі загалом).

Вже аксіомою стала теза про те, що останні десятиріччя – це період надзвичайних суспільних трансформацій у більшості регіонів світу, що спричинили кардинальні зміни у соціополітичних конфігураціях світового розвитку. Серед таких змін А. Кудряченко називає наступні. По-перше, зник традиційний поділ, що склався ще у перших десятиліттях XX століття, на капіталістичні та соціалістичні держави (хоча, на нашу думку, цей поділ почасти був досить умовним і дещо штучним – авт.). По-друге, Європейський Союз став однією з найважливіших домінант загальноконтинентального масштабу (хоча в останні місяці простежується тенденція до необхідності значної трансформації цього міждержавного утворення – авт.). По-третє, у багатьох країнах Європи (і не лише Європи – авт.) набувають популярності, набирають соціальну і політичну вагу партії новітнього типу (екологічні, регіональні, радикально-націоналістичні) та масові непартійні рухи, однією з найпривабливіших рис яких для громадян стає їх дебюрократизованість [4, с. 56]. Окреслені зміни не можуть не впливати і на трансформацію форм правління, причому не тільки у європейських державах, але й в країнах інших регіонів сучасного світу.

Необхідність збагачення науково-евристичного інструментарію дослідження соціополітичного поступу сьогодення є беззаперечною. Для сучасних комплексних і порівняльних досліджень проблематики функціонування форми державного правління є властивим використання таких концепцій і дискурсів, як постмодерн, постсистемна теорія, демократія участі, глобалізм тощо. Окремо слід виділити, на наш погляд, концепцію «нового інституціоналізму» Д. Марча та Д. Олсена. Адже автори цієї концепції наголошують на важливості не лише традиційних політичних інститутів, але й неформальних символічних аспектів у політичній діяльності [6, с. 123]. Таким чином, можна вести мову про феномен символізації світу політики. Політика і все, що з нею пов'язане, набувають якісно нового змісту, геть іншого символізму. За цих умов і така важлива складова політичного життя будь-якої країни, як функціонування держави в цілому та мо-

делі державного правління зокрема зазнають певних змін. І вітчизняні і зарубіжні науковці погоджуються з тим, що сьогодні поняття «форма правління» дуже часто є суто формальним, таким, що закріплює конституційно визначені базові параметри політичної системи тієї чи іншої країни. Тому, скажімо, європейські монархії де-юре вже давно перетворилися на найдемократичніші «республіки» де-факто, а частина держав з формально закріпленою на конституційному рівні республіканською моделлю правління в різних регіонах (у тому числі і серед країн колишнього СРСР) постають в якості справжніх монархій абсолютистського типу, в яких глава держави зосереджує в своїх руках усю повноту влади, а демократичні інституції є лише «красивим фасадом» для зовнішнього світу.

Зазначений парадокс висуває і перед науковцями-теоретиками, і перед політиками та громадськими діячами вимоги віднайдення та формалізації якісно нових критеріїв визначення сучасних моделей державного правління у межах універсальної теорії форми правління. Одним з таких критеріїв може стати показник «політичної компетентності». Якщо виходити із класичного трактування демократії як правління народу, то варто вести мову про те, що справжня демократія має ґрунтуватися на принципах самокерованості політичної системи. Відповідно, на усіх рівнях системи державної влади та державного управління має бути забезпечений високий рівень професіоналізму фахових управлінців. З іншого боку, обрання таких фахових управлінців можливе тільки за умов високого рівня політичної компетентності виборців, бо інакше електоральний процес перетворюється у профанацію, а республіканізм як форма державного правління стає суто формальним. Так, за словами одного з найбільш видатних політичних мислителів сучасності Роберта Даля, «для того, аби демократія виявилася життєздатною, необхідний певний рівень компетентності громадян. У новоутворених демократичних або у державах, які демократизуються, де люди тільки починають осягати мистецтво самоуправління, питання громадянської компетентності набуває особливої важливості» [6]. Вимоги політичної (громадянської) компетентності, як бачимо, особливо гостро постають саме у країнах, які перебувають на різних стадіях демократичного транзиту.

Авторитетний російський науковець А. Мельвіль зазначає, що на основі аналізу досвіду демократичних переходів, здійснених у країнах Південної Європи, Латинської Америки, Азії, Африки, пострадян-

ського простору, не можна сформулювати якоїсь єдиної, універсальної моделі демократизації. Втім, якщо брати до уваги тільки успішний досвід здійснення демократичного транзиту, можна віднайти певні закономірності, вказати на певні тенденції, логіку і послідовність подій. Так, однією з базових передумов успішності здійснення демократичного переходу є воля політичної еліти до модернізації національної політичної системи, зокрема і до змін у формі правління [7, с. 7]. У загальному вигляді сукупність таких закономірностей і тенденцій здійснення демократичних транзитів можна сформулювати и зобразити у вигляді так званої «воронки причинності». Відповідно до схеми «воронки причинності», увесь процес демократичного транзиту можна поділити умовно на дві фази – фазу «встановлення» та фазу «консолідації». Факторами, які вчиняють найбільший вплив на перебіг процесів під час здійснення фази «встановлення» демократії, є: міжнародне середовище, державо– і націоутворюючі чинники, соціально-економічні, соціально-класові, культурно-ціннісні, політичні та індивідуально-психологічні. На етапі реалізації завдань фази «консолідації» демократії значний вплив мають усі перелічені вище фактори тільки у зворотній послідовності, утворюючи, таким чином, воронку [7, с. 19 – 20].

Отже, можна стверджувати, що вибір тієї чи іншої форми правління у державі, в якій здійснюється демократизація, є особливо важливим на останньому етапі транзиту, коли мають бути закріплені перші результати перші інституційні та процедурні результати початкових демократичних перетворень. Наприклад, як влучно зауважує, російський політолог В. Кувалдін, «гіпертрофія президентств у пострадянських республіках висвітлює одну з найважливіших характеристик пострадянського транзитивного періоду: не підконтрольність влади суспільству, включаючи й різноманітні елітарні угруповання». «Правовий вакуум, низький рівень політичної культури, не розробленість процедур відкривають ще більш широкий простір для позаправових й антиправових дій президента у «сірій зоні», де поки не діють ані закон, ані звичай, ані прецедент», – переконаний дослідник [8, с. 5]. Як засвідчує досвід здійснення демократичних перетворень у країнах колишнього СРСР, саме обрання президентської форми правління частиною з них стало тим вихідним моментом, який багато в чому і визначив посилюючий вплив авторитарних й автократичних тенденцій в державному управлінні у подальшому. При-

чому, можна простежити пряму залежність названих тенденцій на прикладі політичної еволюції Білорусі або Російської Федерації, або навіть зафіксувати генезис становлення суперпрезиденціалізму у країнах Центральної Азії.

Протилежний вектор розвитку республіканської форми правління засвідчує досвід політичної еволюції країн Балтії, де інститут президентства у фазі демократичної консолідації трансформувався: президент з потенційного автократа перетворився у національного посередника й арбітра між різними соціальними силами і політичними інститутами. Важко не погодитись з В. Кувалдіним, який стверджує, що «формула президентства визначається політичною зрілістю суспільства» [8, с. 11]. Отже можна зробити висновок про те, що політично зріле суспільство зазвичай в останні десятиліття обирає таку форму правління, яка ґрунтується на суттєвому конституційному обмеженні повноважень глави держави на користь представницьких політико-державних інститутів. За цих умов президент як глава держави стає, насамперед, верховним соціальним арбітром, головне покликання якого – здійснення соціально-примірювальної функції у суспільстві, а не зосередження максимальної повноти влади в своїх руках.

Методологія дослідження особливостей трансформації форми правління за умов розгортання процесів демократизації і модернізації у суспільствах перехідного типу має бути, як вже зазначалося вище, оновлена й доповнена. На думку автора, слугувати забезпеченню виконання цього складного евристичного завдання може застосування для аналізу форми державного правління класифікації базових підходів щодо вивчення механізмів розробки державної політики. Основні з них представлені наступними школами і науковими напрямами.

1. Інституціоналізм, що розглядає державну політику як результат діяльності державних органів управління (державно-політичних інститутів), основними інструментами яких стають певні адміністративні процедури і механізми, де основна увага приділяється формі структур, статусу інститутів [9, с. 88]. Застосування такого підходу, на наш погляд, дозволяє найбільш системно проаналізувати еволюцію форми правління у тій чи іншій державі, виходячи, перш за все, з її базових конституційно-правових ознак і засад функціонування.

2. Концепція політичного процесу спирається на трактування державної політики як результату політичного циклу зі своїми особливими політичними циклами й етапами. При цьому акцент робиться на процесі розробки і реалізації політики, на участі у ньому усіх зацікавлених акторів, на характері впливу різноманітних політичних факторів, тенденцій й інтересів [9, с. 88]. Як бачимо, прихильники вказаної методологічної позиції основну увагу пропонують звертати не на формалізовані характеристики форми правління, а на реальний перебіг процесу генезису базових інститутів держави, які і визначають вибір тієї чи іншої моделі правління у кожній конкретній державі.

3. Теорія груп, яка розглядає державну політику як результат групової боротьби, зіткнень, постійного конфлікту різних соціальних і політичних груп у суспільстві, але такі зіткнення і конфлікти передбачають обов'язковий пошук консенсусу, взаємоузгодженої платформи для співробітництва. Увага фокусується також на специфіці відносин між політиками і бюрократією [9, с. 88 – 89]. Якщо дану теорію застосовувати до розгляду проблематики трансформації форми правління у сучасному світі, то, перш за все, на наше переконання, потрібно робити наголос на тому, що вибір певної форми правління – це дуже часто результат суто елітарних домовленостей з метою подолання гострих конфліктів у суспільстві. Як приклад можна назвати і закріплення засад парламентарної монархії у Великій Британії внаслідок домовленостей «славної революції» 1688 р., і конституційну реформу в Україні у 2004-2005 рр.

4. Теорія раціоналізму, що визначає державну політику як планомірну діяльність держави та її інститутів щодо досягнення оптимальних суспільних цілей на основі розуміння сутності соціальних процесів й обумовлених ними управлінських технологій [9, с. 89]. За таких умов вибір тієї чи іншої форми правління – це раціональне рішення, яке має слугувати досягненню консенсусу у суспільстві, мати максимально позитивні наслідки для державного розвитку.

5. Теорія відкритих систем, прибічники якої вважають державну політику результатом відповіді політико-адміністративної системи на виклики, запити і фактори зовнішнього середовища з метою адаптації цієї системи змін, що виникають шляхом модернізації системи і використання принципу зворотних зв'язків між системою в цілому й її структурами [9, с. 89 – 90]. Зазначена теорія, безумовно, уявляється

найбільш придатною для дослідження трансформації форми правління у суспільствах перехідного типу, оскільки передбачає максимальне врахування усіх факторів, передумов та інших характеристик, що впливають суттєвим чином на подібні зміни у політичній системі держави.

Таким чином, проблематика здійснення порівняльних досліджень форм правління та політичних режимів у контексті вивчення розгортання процесів системної трансформації є однією з найбільш перспективних царин сучасної політичної науки. На переконання автора, одним з найактуальніших напрямів подальших наукових пошуків з зазначеної тематики може стати розгляд специфіки згортання процесів демократизації у суспільствах перехідного типу, яка пов'язана з посиленням президентських форм правління на прикладі низки країн пострадянського простору.

Література:

1. Енциклопедія державного управління: у 8 т. / Нац. ак. держ. упр. при Президентові України; наук.-ред. колегія: Ю.В. Ковбасюк (голова) та ін. / Том 1: Теорія державного управління. – К.: НАДУ, 2011. – 748 с.

2. Сафонов В.Н. Соотношение форм правления и режимов правления. / В.Н. Сафонов. // Социально-политический журнал. – 1998. – № 1. – С. 112 – 121.

3. Зазнаев О.И. Преимущества и недостатки президентской, парламентской и полупрезидентской систем. / О.И. Зазнаев. // Социально-гуманитарные знания. – 2006. – № 5. – С. 133 – 144.

4. Кудряченко А.І. Політичні режими і форми державного устрою у країнах Західної Європи. / А.І. Кудряченко. // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України. – 2001. – Випуск № 1 (51). Січень-лютий. – С. 51 – 74.

5. Меркотан К. Демократія як політичний і психологічний компроміс сучасності. / К. Меркотан. // Політичний менеджмент. – 2010. – Спеціальний випуск. – С. 22 – 129.

6. Даль Р. Проблемы гражданской компетентности. Пер. с англ. / Р. Даль. // http://www.politnauka.org/library/teoria/dahl.php.

7. Мельвиль А.Ю. Опыт теоретико-методологического синтеза структурного и процедурного подходов к демократическим транзитам. / А.Ю. Мельвиль. // Полис. – 1998. – № 2. – С. 6 – 38.

8. Кувалдин В. Президентство и демократия. / В. Кувалдин. // Свободная мысль. – 1998. – № 2. – С. 4 – 14.

9. Сытин С.В. Основные подходы к механизмам выработки государственной политики. / С.В. Сытин. // Социально-гуманитарные знания. –2010. – №6. – С.85–98.

ОСОБЛИВОСТІ АВТОКРАТИЧНИХ ВЕКТОРІВ ТРАНСФОРМАЦІЇ ФОРМ ПРАВЛІННЯ (НА ПРИКЛАДІ СУПЕРПРЕЗИДЕНЦІАЛІЗМУ КРАЇН ЦЕНТРАЛЬНОЇ АЗІЇ)*

У статті висвітлюється проблематика труднощів здійснення демократичних транзитів у пострадянських країнах. Обгрунтовується методологічна доцільність можливостей використання як однопорядкових понять «форма правління» та «політичний режим» при розгляді здійснення системних перетворень у країнах перехідного типу. Основна увага присвячена аналізу становлення основних моделей суперпрезиденціалізму у країнах Центральної Азії як автократичного вектору трансформації форм правління.

Ключові слова: *форма правління, політичний режим, демократизація, авторитаризм, суперпрезиденціалізм.*

In the article the problems of the difficulties of democratic transition in post-Soviet countries. The author justifies the methodological expediency of the possibilities to use as a one-order concepts «form of government» and «political regime» when reviewing the implementation of system reforms in the countries in transition. The main attention is devoted to the analysis of formation of the basic models of суперпрезиденциализма in the countries of Central Asia as an autocratic vector of transformation of forms of government.

Keywords: *form of government, political regime, democracy, authoritarianism, superprezidentsializm.*

У вітчизняній та зарубіжній політичній науці останніх двадцяти років не бракує досліджень, присвячених аналізу особливостей перебігу трансформаційних процесів на пострадянському просторі, що вказує на безумовну актуальність зазначеної проблематики, на висо-

*** Мироненко П.В.** Особливості автократичних векторів трансформації форм правління (на прикладі суперпрезиденціалізму країн Центральної Азії) / П.В. Мироненко // Наукові записки Ін-ту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф.Кураса НАН України. – К.: ІПіЕНД, 2012. – Вип. 4(60). – С. 234-245.

ку теоретичну та прикладну цінність подібних робіт. Однак ті радикальні зміни, які спостерігаються у країнах цього регіону та які дуже часто характеризуються різноспрямованими векторами трансформаційних перетворень, потребують додаткового осмислення, розгляду і вивчення з метою створення науково обґрунтованих прогнозів майбутнього політичного, економічного і соціокультурного розвитку суспільств перехідного типу. Дослідження специфіки трансформації форми правління у країнах перехідного типу загалом та на теренах пострадянського простору зокрема є одним з найбільш важливих й актуальних аспектів аналізу зазначеної проблематики.

Виходячи з вищесказаного, метою представленої статті є висвітлення особливостей автократичних векторів трансформації форм правління у пострадянських країнах на прикладі ЦАР (Центрально-Азійського регіону). Завданнями роботи є: 1) обґрунтування можливостей використання як однопорядкових понять «форма правління» та «політичний режим» при розгляді здійснення системних перетворень у країнах перехідного типу; 2) з'ясування найхарактерніших ознак демократичних й авторитарних модернізаційних процесів, які розгортаються в останні десятиріччя у світі; 3) визначення й аналіз основних варіантів (моделей) трансформації форми правлінні у країнах Центральної Азії.

Джерельною базою цієї статті стали роботи переважно українських і російських дослідників, присвячені розгляду найбільш актуальних проблем сучасної політичної науки – трансформації держави загалом та форми правління й окремих політичних інститутів зокрема (монографічні дослідження А.Д. Керимова, М.А. Моргунової, навчальний посібник О.В. Новакової), а також висвітлення тематики складнощів здійснення демократичних транзитів сьогодні (праці знаного американського науковця Дж. О'Доннелла та авторитетного вітчизняного дослідника А. Пахарєва). Окрему групу сформували дослідження вітчизняних вчених, в яких розглядаються конкретні приклади посттоталітарних переходів у країнах Центральної Азії (наукові статті Р. Бахтиєва, О. Дудника, Т. Ляшенко).

Аналіз еволюції форм правління та політичних режимів на пострадянському просторі, на думку вітчизняного науковця О. Дудника, дає змогу вести мову про дві провідні тенденції у державотворчих процесах у названій групі країн перехідного типу. По-перше, у частині країн колишнього СРСР на початку XXI століття відбулася тран-

сформація напівпрезидентських режимів у режими парламентської демократії чи парламентсько-президентські республіки (Молдова, Вірменія, Киргизстан, Україна (2005 – жовтень 2010 рр. – авт.)). По-друге, реакцією на поширення парламентаризму на пострадянському просторі стало відчутне посилення в інших країнах (Росія, Білорусь, Азербайджан, Таджикистан, Узбекистан) авторитарних тенденцій [1, с. 215].

Як бачимо, є дослідники, котрі відходять від традиційного тлумачення понять «форма державного правління» та «політичний режим» при розгляді специфіки здійснення трансформаційних процесів у країнах перехідного типу. Це, у свою чергу, зумовлює зміщення акцентів при аналізі конкретних типів і форм державного правління та політичних режимів. Відповідно у результаті у роботах, присвячених перебігу процесів демократичного транзиту на пострадянському просторі, мова йде про президентські, парламентські або змішані режими та демократичне й авторитарне правління. І хоча подібний методологічний підхід з суто наукової точки зору є хибним, втім він дозволяє дослідникові якомога більш влучно й образно охарактеризувати провідні тенденції політико-державного розвитку у названій групі країн.

Скажімо, російська дослідниця М. Моргунова розглядає діяльність вищих органів державної влади як політичний режим. Так, за її визначенням, парламентаризм – це різновид політичного режиму, який забезпечує не тільки юридичне, але й фактичне верховенство вищої представницької установи, підпорядкованість і підконтрольність їй уряду. «Насправді, парламентаризм – це не форма, а метод здійснення державної влади, особливий режим, що визначається реальними взаємовідносинами, які складаються між законодавчою і виконавчою владами у кожній конкретній державі, за котрого провідну роль відіграє парламент», – переконана М. Моргунова [2, с. 27, 26]. Отже, при вивченні конкретних форм здійснення державної влади, особливостей взаємодії різних гілок влади у країнах перехідного типу цілком виправданим уявляється подібна «понятійна плутанина».

Однак, якщо вести мову про чітке наукове розуміння поняття «форма правління», то варто, на наш погляд, взяти до уваги визначення російського вченого-правника Р. Єнгибаряна, відповідно до якого форма правління – «організація верховної державної влади, в особли-

вості вищих і центральних її органів, структура, компетенція, порядок утворення цих органів, тривалість й обсяг їх повноважень, взаємовідносини з населенням, ступінь участі останнього в їх формуванні» [3, с. 73]. «Сильними сторонами» представленого визначення, на думку автора, є його комплексний характер, намагання охопити усі можливі вектори політико-правового прояву форми правління, виявити потенційні напрями її дослідження у тій чи іншій країні. Тому не дивно, що запропоноване Р. Єнгибаряном визначення фактично являє собою системну характеристику як форми державного правління, так і політичного режиму. Тому, спираючись на такий методологічний підхід при дослідженні політико-державницької еволюції країн перехідного типу, найповнішим чином можна простежити усі варіанти, моделі та вектори суспільно-політичних трансформацій у названій групі суспільств.

Отож, цілком виправданим, на наше переконання, є використання комплексного методологічного підходу при розгляді трансформації форми правління у країнах перехідного типу. У цьому контексті необхідно зосередити увагу на з'ясуванні відмінностей авторитарної та демократичної моделей модернізації. Найголовніша відмінність полягає у тому, що авторитарна модель модернізації покладається на волю правлячого класу й ефективність застосування бюрократичного примусу і контролю за виконанням його розпоряджень. Демократична модель, у свою чергу, базується, насамперед, на широкому застосуванні механізмів самоорганізації суспільства, а держава і політична еліта відіграють роль творця сприятливих умов для успішного здійснення модернізаційних перетворень. За зауваженням вітчизняної науковиці О. Новакової, у сучасному суспільстві демократизація стає глобальною тенденцією цивілізаційного розвитку, а тому «авторитарні методи модернізації суспільства можуть бути корисними лише в обмежений період часу, у випадку використання їх для створення передумов демократизації суспільства» [4, с. 129]. З метою підтвердження або спростування наведеного твердження, розглянемо основні відмінності авторитарної й демократичної моделей модернізації.

Для авторитарної моделі характерною є підсилена роль національної суверенної держави у здійсненні усіх модернізаційних проектів. Особливе значення за цих умов набуває централізований матеріальний та ідеологічний примус [4, с. 128]. Яскравим прикладом

ефективного прояву названої ознаки авторитарної моделі модернізації, на наш погляд, є китайський досвід здійснення соціально-економічних перетворень в останні два десятиріччя. Так, російський дослідник О. Виноградов, характеризуючи форму правління сучасного Китаю як авторитарну колегіальну систему, що виросла з патріархального суспільства, називає наступні її базові елементи. По-перше, це наявність партії авангардного типу, яка має монополію на владу і легітимність якої ґрунтується на феномені ідеологічної канонізації вищого керівництва. По-друге, відмова правлячої еліти (перш за все, як результат суперечливого досвіду правління Мао Цзедуна – авт.) від пожиттєвого перебування на вищих партійних і державних посадах, а значить – налагодження інституціалізованого механізму пошуку і підготовки наступників, який довів свою успішність [5, с. 94]. Саме зазначені особливості форми правління Китаю дозволили здійснити карколомний модернізаційний прорив у країні, перетворивши національну політичну систему у досить динамічну, але, водночас, традиційну.

Не менш важливою характеристикою авторитарної моделі модернізації є обов'язкова (добровільна або примусова – авт.) консолідація суспільства навколо єдиної модернізаторської ідеології, вилучення альтернативних позицій і думок, що спирається на діяльність партії-гегемона та декількох політичних партій (зазвичай суто декоративних, партій-маріонеток – авт.), які підтримують основну ідеологічну лінію. Це, у свою чергу, обумовлює надзвичайно високий ступінь централізації управління, підсилення бюрократизації суспільства. Громадянське суспільство у такій моделі правління якщо й існує, то розвивається виключно під егідою (такою, що публічно декларується, або латентною – авт.) державних діячів та в руслі провідного ідеологічного напряму. Особливостями політичної культури суспільства за цих умов стає поступове виникнення та вкорінення в громадянську свідомість нових соціокультурних цінностей під впливом соціально-політичних й економічних успіхів модернізації [4, с. 128 – 129]. Таким чином, можна дійти висновку про те, що авторитарна модель модернізації формує таку модель правління, яка заснована на нерівномірному розвитку різних суспільно-політичних сфер, коли центральні виконавчі структури, а також інститут глави держави розвиваються гіперболізовано, а законодавча гілка влади, місцеве самоврядування, усі можливі варіанти громадянської активності пере-

бувають під повним контролем влади виконавчої і мають найчастіше суто формальний, «фасадний» характер.

Демократична модель модернізації базується на визнанні необхідності створення національної суверенної держави, існуючої не як апарат насильства, а як ефективний механізм самоорганізації суспільства. Це зумовлює послаблення позицій традиційних еліт та їх легітимності, виникнення і посилення модернізаторської еліти, а значить – відкритість та конкурентність шляхів формування еліти [4, с. 128]. Як бачимо, одна з сутнісних рис демократичної моделі модернізації – це відкритий характер діяльності політичної еліти та органів державної влади, транспарентність державної політики, відповідальність політичних акторів перед суспільством. Так, за словами авторитетного американського науковця – фахівця з проблематики здійснення демократичних транзитів у сучасному світі, автора концепції делегативної демократії, посада глави держави (як правило, це президент – авт.) за цих умов розглядається в якості представника нації найвищого рівня та детермінанта національного інтересу [6]. Це обумовлює більш раціональне та прагматичне ставлення до усіх центральних інститутів й установ державної влади.

Одним з основних принципів здійснення демократичної модернізації є обов'язкове забезпечення політичного плюралізму щодо реалізації системних перетворень у суспільстві, завдяки чому досягаються консолідація, співпраця і змагальність усіх політичних акторів як провідних суб'єктів модернізації. У суспільстві розгортається дискусія з приводу знаходження оптимальних шляхів досягнення мети модернізації на основі розвитку громадянської комунікативності й ініціативи, розширення функцій громадянських структур та їх співпраці з органами державної влади. Як наслідок, активізується політична участь громадян; розвиваються і зміцнюються демократичні інститути, норми та цінності; утворюється диференційована політична, соціальна та економічна структура суспільства; виникає раціональна політична бюрократія, яка перетворюється на реальну систему управління й контролю [5, с. 128 – 129]. Таким чином, демократична модель модернізації сприяє становленню і розвитку засад функціонування державного апарату управління більш відкритого характеру, що забезпечує його високий адаптивний потенціал, здатність ефективно протистояти викликам часу.

Переважна більшість вітчизняних та зарубіжних науковців переконані у тому, що саме демократична модель модернізації є більш ефективною і перспективною. Втім, як це не прикро, маємо констатувати: значна частина країн перехідного типу обирають авторитарну модель модернізації. Не є винятком і держави пострадянського простору. Особливо показовим є приклад країн Центральної Азії, реалізація в яких жорстко авторитарних й автократичних модернізаційних моделей призвела до формування і зміцнення національних варіантів суперпрезидентського правління. Російська дослідниця Д. Швецова зазначає з цього приводу, що «у всіх державах Центральної Азії (окрім Киргизстану) склалися режими з вертикальною системою організації влади…» [7, с. 150]. Причому, укоріненість у цій групі країн такого авторитарного суперпрезидентського правління пояснюється, насамперед, національно-релігійними традиціями: особливою системою взаємовідносин між суспільством і владою, де влада має водночас і сакральний, і чітко виражений кланово-ієрархічний, і неформалізований територіально-представницький характер.

Є. Абдулаєв називає найбільш характерною рисою політичного розвитку останніх двох десятиріч у країнах Центральної Азії поєднання ісламу з радянською формою авторитарного правління [8, с. 34]. На переконання Т. Ляшенко – української дослідниці, одного з авторитетних фахівців, які займаються аналізом проблематики специфіки трансформаційних процесів у ЦАР (Центрально-азійському регіоні), розглядати модернізаційні перетворення у країнах цього регіону необхідно у контексті вивчення трьох процесів – традиціоналізації, периферизації та глобалізації. Якщо сутність глобалізації є зрозумілою, то перші два процеси мають свою специфіку у ЦАР. Традиціоналізація виявляється у поверненні та/або відродженні дорадянських історико-культурних традицій. Периферизація – це залучення країн до світового розподілу праці, перш за все, як джерела сировини [9, с. 159]. Безумовно, названі процеси також вчиняють свій вплив на загальні тенденції щодо формування системи (моделі) правління у країнах ЦАР, визначаючи як їх спільні риси (такі, як авторитаризація правління), так і специфічні характеристики (скажімо, надвисокий ступінь закритості політичної системи Туркменістану).

Отже, розглядаючи трансформацію форм правління у країнах Центральної Азії, можна вести мову про певні закономірності посттоталітарних переходів у цих суспільствах, провідною з яких стає

пожиттєве закріплення інституту глави держави (президентури) за однією особою (за винятком Киргизстану). Причому, суперпрезиденціалізм у країнах Центральної Азії розглядається як єдино можлива й ефективна альтернатива національного політичного розвитку в умовах посттоталітарного державотворення. Суперпрезидентські моделі правління у країнах Центральної Азії умовно можна поділити на три групи.

Перша група – Киргизстан та Казахстан – типові приклади реалізації авторитарної моделі державного правління з деякими елементами демократії. Особливістю політичної системи Казахстана є безперечне домінування президента над законодавчою і судовою гілками влади, що було закріплене на конституційному рівні під конкретну людину і під конкретну ситуацію [10, с. 175, 176]. Діяльність сильного президента за цих умов виступає як найважливіша засада реалізації необхідних реформ. Саме цим виправдовується надзвичайна концентрація влади в руках глави держави. Наприклад, перетворення у 1995 р. однопалатного парламенту на двопалатний супроводжувалося звуженням самостійності його компетенції. Фактично парламент у країні став повністю підконтрольним волі президента та схвалює закони виключно в інтересах глави держави. У 2007 р. відбулося перетворення вищого законодавчого органу Казахстану на однопартійний, що в чергове посилило інститут президента у національній політичній системі [11, с. 139, 148 – 149]. Отже, можна говорити про зростання декоративного характеру демократичних інституцій та процесів у Казахстані впродовж останніх двадцяти років.

Політичний розвиток Киргизстану тривалий час, на переконання багатьох дослідників, був чи не найдемократичнішим з усіх країн ЦАР. Втім, дуже часто такий демократизм вирізнявся відчутними елементами охлократії, що не могло не вплинути негативно на оцінку з боку самих громадян щодо національної парламентської моделі правління. До того ж, у Киргизстані в останнє десятиріччя спостерігається досить часта зміна правлячих еліт, яка відбувається насильницьким шляхом. Подібне гібридне правління (авторитарно-напівдемократично-охлократичне – авт.) у країні можна пояснити, передусім, специфікою національного соціокультурного середовища – домінуванням кочового способу ведення господарювання, поєднаного з історичним розколом суспільства на Північ і Південь, а також з нерозвиненістю соціально-економічних відносин. Прогнозування

можливих напрямів трансформації форми правління у Киргизстані, на переконання автора, є досить ризикованим, оскільки дія охлократичних чинників у цій країні є надзвичайно високою.

Друга група – Узбекистан і Таджикистан – президентські республіки з декоративними елементами демократії – характеризуються надзвичайно широкими повноваженнями глави держави та фактично прямим президентським правлінням у поєднанні з конституційно закріпленим, але абсолютно формальним розподілом гілок влади [10, с. 178]. В обох країнах спостерігається гіперболізоване збільшення влади виконавчих структур, надзвичайне зростання силового апарату та одночасне згортання демократичних інституцій, принципів, норм, процесів. Уся повнота влади сконцентрована в руках глав держав та їх найближчого оточення, опозиція де-юре і де-факто знищена у межах обох країн. Очільники й офіційна влада як в Узбекистані, так і в Таджикистані пояснюють таке «закручення гайок» необхідністю боротьби з загрозою радикального ісламізму (а така загроза і справді існує! – авт.) та близькістю до однієї з «найгарячіших» точок сучасного світу – Афганістану.

Третя група – це тільки одна, але дуже особлива держава – Туркменістан. Формально Туркменістан є президентською республікою, де-факто – уся влада зосереджується в руках глави держави, який має безмежні повноваження і можливості (риси навіть не тоталітарного режиму XX століття, а східних деспотій, які існували у стародавньому світі). Адже навіть на конституційному рівні у цій державі не проведений розподіл між законодавчою і виконавчою гілками влади. Він нівелюється тим, що над цими гілками влади де-юре стоїть вищий представницький орган – Халк Маслахати (Народна Рада), що висловлює вищу волю народу, а його главою є президент [10, с. 181]. Таким чином, на прикладі аналізу специфіки форми правління у сучасному Туркменістані можна стверджувати, що це є спроба створення на національному грунті архаїчної системи правління східно-деспотичного типу, підтвердженням чого була спроба перетворити у середині 90-х років минулого століття країну на Шахство та надзвичайне посилення на початку 2000-х років діяльності спецслужб, аж до перевірки особистого листування та телефонних розмов усіх громадян. Поясненням такого жорсткого автократичного правління у країні, на думку українського дослідника туркменського походження Р. Бахтиєва, є: світові запаси газу й нафти, непросте геополітичне оточення, імо-

вірність ескалації конфлікту з боку Афганістану, загострення міжплемінних відносин» [12, с. 80]. Проте, сьогодні можна вести мову про деяке послаблення авторитарних тенденцій у державному правлінні Туркменістану, хоча констатувати перемогу демократичних тенденцій у національному розвитку не можна.

Представлений аналіз особливостей трансформації форми правління у країнах Центральної Азії в останні два десятиріччя, безперечно, є неповним, втім, він дає змогу окреслити провідні тенденції і закономірності досліджуваного процесу. Так, авторитетний вітчизняний науковець А. Пахарєв зазначає: «З огляду на історичні традиції та ментальність на пострадянському просторі, політичні лідери найвищого державного рівня (президенти) відіграють вирішальну роль у формуванні політичних режимів (це також стосується і вибору форми правління – авт.), наслідком чого є не тільки успішні заходи в державному управлінні, а й часті провали у внутрішній і зовнішній політиці» [13, с. 15]. До того ж, у більшості країн ЦАР суперпрезидентське правління було сформовано вчорашніми комуністичними лідерами радянських республік (Казахстан, Туркменістан, Узбекистан), що не могло не вплинути на подальший їх державницький розвиток. У більшості з цих країн спостерігається стійка тенденція до посилення авторитарних методів управління за умов збереження формальних демократичних інститутів і процесів. Втім, вивчення трансформації форми правління на пострадянському просторі загалом та в країнах Центральної Азії зокрема потребує подальшого аналізу, чому і мають бути присвячені наступні дослідження з зазначеної проблематики.

Література:

1. Дудник О. Трансформація інституту президентства в країнах СНД (2005 – 2006 роки). / О. Дудник. // Політичний менеджмент. – 2007. – Спецвипуск. – С. 214 – 227.

2. Моргунова М.А. Скандинавский парламентаризм. Теория и практика. Монография. / М.А. Моргунова. – М.: Российский государственный гуманитарный университет, 2001. – 350 с.

3. Керимов А.Д. Современное государство: вопросы теории. Монография. / А.Д. Керимов. – М.: Норма, 2007. – 144 с.

4. Новакова О.В. Політичний процес: сутність, зміст та сучасні тенденції розвитку: Навчальний посібник. / О.В. Новакова. – Луганськ: «Елтон-2», 2010. – 244 с.

5. Политическая модернизация Китая [семинар]. Ч. І. / Подг. Г. Иршин. // МЭиМО. – 2011. – № 6. – С. 88 – 98.

6. O'Donnell G. Delegative democracy? / G. O'Donnell. // East-South System Transformation. – Working Papers. – № 174. – 193. – 16 p.

7. Швецова Д.С. Политические риски в государствах Центральной Азии. / Д.С. Швецова. // Полис. – 2008. – № 2. – С. 147 – 156.

8. Ляшенко Т.М. Ісламський фактор у побудові державності країн Центральної Азії: історико-політологічний аспект. / Т.М. Ляшенко. // Трибуна. – 2009. – № 9/10. – С. 33 – 35.

9. Ляшенко Т.М. Стан теоретико-методологічних розробок проблеми політичних систем перехідних суспільств (на прикладі країн Центральної Азії). / Т.М. Ляшенко. // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України. – 2001. – Випуск № 1 (51). Січень-лютий. – С. 152 – 166.

10. Ляшенко Т. Інститут президентства в країнах Центральної Азії. / Т. Ляшенко. // Політичний менеджмент. – 2006. – Спецвипуск. – С. 175 – 182.

11. Дудник О. Роль президента Казахстану в розбудові «азіатської моделі» демократії. / О. Дудник. // Політичний менеджмент. – 2010. – Спецвипуск. – С. 138 – 151.

12. Бахтиєв Р. Особливості політичного режиму Туркменістану. / Р. Бахтиєв. // Політичний менеджмент. – 2010. – Спецвипуск. – С. 80 – 84.

13. Пахарєв А. Пострадянські політичні режими: між авторитаризмом і демократією. / А. Пахарєв. // Політичний менеджмент. – 2010. – Спецвипуск. – С. 13 – 22.

ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО ПЛАНУВАННЯ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ*

В статті розглядається комплекс теоретичних та практичних аспектів здійснення стратегічного планування в системі державного управління з визначенням його ролі у забезпеченні ефективності та цілеспрямованості функціонування суспільства в умовах домінуючої політичної нестабільності перехідного періоду суспільно-державного розвитку.

Ключові слова: *стратегічне планування, політична стратегія і тактика, політична нестабільність, державне управління, система державного управління, політична стабільність.*

The article discusses the complex theoretical and practical aspects of implementation of the strategic planning in the public administration system with the definition of its role in ensuring the effectiveness of the functioning of society and tenacity in the face of dominant political instability of the transition period social and State development.

Keywords: *strategic planning, political strategy and tactics, political instability, public administration, public administration, political stability.*

Основними принципами системи державного управління за умов демократії виступають:

принцип системності (державне управління покликане забезпечувати та вдосконалювати структурну й функціональну єдність політичної системи);

принцип ефективності й оптимальності;

принцип інформаційної достатності, який пов'язаний з посиленням значення інтенсифікації інформаційних процесів у сучасному світі;

*** Мироненко П.В.** Засади стратегічного планування в системі державного управління / П.В.Мироненко // Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова. Серія 22. Політичні науки та методологія викладання соціально-політичних дисциплін. Випуск 9. – К.: Видавництво Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. 2012. – С. 30-35.

принцип зворотнього зв'язку, що передбачає створення багатоступеневої структури управління з постійним контролем;

принцип еволюціонізму (державному управлінню має бути притаманний поступовий, плановий характер, що виражає послідовність стадій й етапів соціально-політичного розвитку);

принцип визначення провідної ланки, яка визначає якісну специфіку політичної системи, що допомагає її збереженню та водночас динамічному розвитку;

принцип оптимального поєднання централізації і децентралізації держави [6, с. 53–58; 131, с. 183, 185].

При визначенні політичної стратегії і тактики як основи ефективного державного управління за умов постіндустріальної стадії цивілізаційного розвитку не можливо не враховувати особливості синергетичної методології, що сьогодні є базовою для моделювання систем державного і соціального управління. З точки зору синергетичної парадигми, системи державного управління є нелінійними, відкритими, такими, що споживають з зовнішнього середовища ресурси й інформацію, тому особливо важливим при формулюванні політичної стратегії є виявлення меж усталеності політичної системи в цілому та системи державного управління зокрема. Сутністю синергетичного підходу до державного управління є також ідея самоорганізації системи [2, с. 3--4]. Як зазначають білоруські дослідники під керівництвом С. Князєва, ідея самоорганізації у теорії та практиці державного управління спирається «на врахування закономірностей самоорганізації системи, яка управляється, неспівпадіння цілей організації і цілей самоорганізації, а також на всебічне врахування активності об'єкту управління» [4, с. 337, 46].

Досліджуючи проблематику ролі та значення політичної стратегії і тактики варто зауважити, що у група дослідників для позначення названих феноменів вживає поняття «стратегічне управління» та інші поняття, похідні від вказаного. Одним з авторів поняття «стратегічне управління» є відомий аналітик І. Ансофф, який використовував це поняття для аналізу економічної діяльності організації. Пізніше термін «стратегічне управління» почав вживатися і політичними дослідниками, які певним чином екстраполювали економічні категорії на політичний ґрунт. Згідно з визначенням І. Ансоффа, діяльність щодо стратегічного управління можна розглядати як таку, що «спрямована на забезпечення майбутньої життєздатності організації

за умов, які змінюються». Стратегічна соціальна архітектоніка управлінської діяльності визначається наступними особливостями:

структура і динаміка влади;

системи і процедури;

організаційна культура, норми, цінності і моделі дійсності, які лежать в основі організаційної поведінки;

межі і можливості щодо обробки та передачі інформації;

організаційні завдання окремих осіб і груп [1, с. 240--241].

У соціальній архетиктоніці стратегічного управління можна виокремити такі важливі елементи, як: культура, управляючий, система управління, інформація, структура і влада. Так, стратегічна культура орієнтована на успіх, який базується на гнучкості та винахідливості, а також на вмінні передбачувати майбутню ситуацію суб'єктом управління. Управляючим або суб'єктом управління І. Ансофф називає «добродійним лідером» та «провідником новацій». Сутністю системи управління є стратегічне планування, стратегічне проблемне управління та стратегічний контроль. Метою інформаційної підсистеми є пошук проблем та віднайдення можливостей. Структура стратегічного управління для забезпечення ефективності має бути динамічною. Влада повинна бути централізованою та спиратися на керівництво інноваційного спрямування [1, с. 242].

Діяльність зі стратегічного управління пов'язана з постановкою завдань і цілей організації, з підтримкою взаємовідносин між організацією та зовнішнім оточенням, що дозволяє здійснювати цілі стратегічного управління, адекватно сприймати зовнішні подразники. Відповідно з зазначеною специфікою можна виокремити такі складові процесу стратегічного управління:

зовнішній подразливий сигнал, який змушує організацію розробляти стратегію діяльності;

особливі цілі (зазвичай довготермінові), що визначаються специфікою конкурентного середовища та конкурентною позицією;

здійснення портфельного аналізу, завданням якого є формулювання цілей диверсифікації/інтернаціоналізації;

опора на синергізм як базову методологію стратегії, яка визначає напрямок розвитку організаційної структури компанії;

визначення різновидів стратегії (портфельна, технологічна, соціальна, адміністративна, стратегія фінансування), причому їх формування може відбуватися як послідовно, так і паралельно у залежності від конкретних пріоритетів розвитку [9, с. 278--279].

Якщо розуміння стратегічного управління застосувати до особливостей системи державного управління, то можна стверджувати, що технологічна стратегія у даному випадку має на меті співвідношення власної політичної стратегії з конкурентними стратегіями і розробку на основі цього комплексу тактичних заходів. Соціальна стратегія передбачає наявність відповідальності органів державної влади й управління за власну соціально-політичну діяльність. Портфельна, конкурентна, технологічна і соціальна стратегії висувають, у свою чергу, певні вимоги до змісту адміністративної стратегії. На рівні функціонування державного управління зміст такої стратегії визначається комплексом заходів державного аналізу, які ми розглянемо нижче. Таким чином, економічна термінологія парадигми стратегічного управління сьогодні більшістю дослідників застосовується для розгляду проблематики політичної стратегії і тактики.

Доцільним, на наш погляд, уявляється також підхід, відповідно до якого політичний механізм управління розглядається «як сукупність організаційних структур суспільства, взаємодію всіх цих елементів на основі норм, правил, процедур і традицій з урахуванням послідовності і субординації з метою налагодження дієвих відносин між громадянським суспільством і державою, узгодженням політичних інтересів усіх суспільних сил» [3, с. 96]. Отже, політичний механізм державного управління являє собою зосередження протидіючих соціально-політичних сил з метою узгодження суспільних інтересів.

З точки зору розробки політичної стратегії і тактики державного управління його політичний механізм можна розглядати у таких аспектах:

а) динамічному – у процесі вироблення, прийняття і реалізації конкретних політико-владних рішень (цьому аспекту державного управління буде присвячений наступний підрозділ представленої роботи. – Авт.);

б) нормативному, тобто як сукупність усталених норм і правил взаємодії суб'єктів політико-владних відносин (у даному дисертаційному дослідженні цей аспект розглядається через проблематику легітимації політико-владної діяльності. – Авт.);

в) ресурсному, тобто як потенційні можливості самих суб'єктів політико-владних відносин [3, с. 96].

У контексті дослідження значення політичної стратегії і тактики у забезпеченні ефективності державного управління, на наш погляд, доцільно також розглянути підхід до зазначеної проблематики, який

пропонується представниками теорії політичного менеджменту. Саме політичний менеджмент є тим напрямком досліджень політичної науки, в якому об'єктом аналізу є політичне управління. Так, з точки зору політичного менеджменту, головним змістом політичної боротьби є боротьба за об'єкт управлінського впливу з метою прихилення на свій бік громадян, парламентарів, представників політичних партій тощо. За цих умов ефективність державного управління визначається успішністю або неуспішністю політичної взаємодії ключових політичних акторів. Змістом політичної стратегії є вироблення моделі такої політичної взаємодії, блок тактики полягає у корегуванні основних параметрів цієї моделі [8, с. 31–35].

Складовими моделі політичної взаємодії, які мають враховуватися при розробці політичної стратегії і тактики, є: процеси мотивації, процеси комунікації та процеси структуризації. Процеси мотивації – це суто особистісні, психічні процеси, які спонукають індивідів включатися у політичну взаємодію. Процеси мотивації активізуються під впливом інформації, яку сприймає індивід та яка формує уявлення особи про політику в усіх її виявах. Процеси комунікації являють собою обмін інформацією між учасниками політичної взаємодії. Процеси комунікації стають можливими завдяки тим структурам, які об'єднують людей. Процеси структуризації – це створення відносно сталих, прогнозованих відносин між суб'єктом й об'єктом управління на основі спільних правил гри [7, с. 88, 90--91].

Процес вироблення комплексу заходів політичної стратегії і тактики щодо організації та функціонування системи державного управління є надзвичайно складним і багатоплановим, основою якого виступає стратегічне планування. У другій половині XX століття представниками західної політології вироблено декілька десятків моделей стратегічного планування, які можуть застосовуватися у політичній, соціальній, економічній сферах життєдіяльності суспільства. Розглянемо просту модель стратегічного планування, одним з авторів якої є американський дослідник А. Халачмі. Відповідно до цієї моделі, стратегічне планування дозволяє накопичувати якомога більш повні знання й уявлення про оточуюче середовище, про законодавство, про майбутні наслідки і можливості альтернативних дій. Проста модель стратегічного планування включає сім сходинок: розробку мета-плану, збір даних, стратегічний аналіз, розробку альтернатив, стратегічний вибір, організаційне лідерство і підтримку, перевірку й оцінку.

Перша сходинка процесу стратегічного планування – розробка мета-плану – полягає у загальному дослідженні внутрішньої ситуації та зовнішнього середовища системи державного управління. Метою такого дослідження є з'ясування меж зовнішнього оточення досліджуваного об'єкту, визначення конкретних дій, які співвідносяться з повноваженнями і ресурсами цього об'єкту. Американський аналітик І. Дрод використав термін «пункт (горизонт) відсікання» для характеристики межі часу, території і сфер соціальної активності, за межами яких вплив даної політики можна ігнорувати [10, с. 678--679]. Отже, якщо ми не знаємо меж дії повноважень системи державного управління, її ресурсної бази, часових обмежень та інших важливих характеристик, ми не зможемо розробити адекватну конкретній ситуації політичну стратегію і тактику, яка забезпечила б ефективність функціонування системи в цілому та окремих її компонентів.

Розробка мета-плану передбачає «постановку діагнозу» та ідентифікацію стратегічних проблем, що становить осереддя всього процесу стратегічного планування. Мета цієї стадії – ідентифікація фундаментальних проблем і варіантів політики. Така ідентифікація неможлива без визначення так званих «силових полів» – з'ясування базових характеристик сил, які формують зовнішнє середовище та впливають на свободу дій управлінської системи. Саме результати досліджень мета-фази значно впливають на роботу над формуванням політичної стратегії і тактики в цілому та на масштаби, хронологічні рамки процесу стратегічного планування зокрема. На цій стадії стратегічного планування створюється модель процесу – логічна схема уявлення, що допомагає учасникам передбачати різні етапи цього процесу [10, с. 680--681].

Друга сходинка процесу стратегічного планування – збір даних – передбачає вилучення необхідної інформації з джерел, які перебувають всередині системи та поза нею. Завдання цієї стадії – зробити ніби миттєвий фотознімок реальності, а також можливих альтернативних дій. Основними питаннями, які має з'ясувати дослідник на цьому етапі, є наступні:

яких юридичних вимог, заборон або обмежень мають дотримуватися органами державного управління;

який зв'язок існує між минулою та теперішньою діяльністю різних носіїв політичних інтересів;

що вказує на те, що громадськість хотіла б бачити зміни в офіційному статусі і місії органів державного управління;

якщо виходити з професійних стандартів, що можна сказати про елементи структури органів державного управління та елементи програми, які входять до їх юрисдикції;

якою є репутація органів державного управління у внутрішньому та зовнішньому середовищі;

які очікування та переваги поділяє більшість учасників політичних процесів;

яким є можливий вплив змін, що плануються, у використанні інформаційних технологій за умов новітніх політичних, соціальних й економічних тенденцій [10, с. 681--682].

Третя стадія стратегічного планування включає стратегічний аналіз, тобто критичну оцінку відповідей на поставлені вище питання. Результат цієї стадії – це формування списку можливих переваг і недоліків, слабких сторін розвитку системи державного управління. Визначення переваг дозволяє сформувати бажаний напрямок альтернативних дій, віднайдення слабких місць дає можливість виявити обмеження на дії і царини, де необхідна переміни. Варто враховувати і такий феномен, коли часто слабкість з однієї точки зору може виявитися силою з іншої позиції.

Четверта сходинка процесу стратегічного планування – ідентифікація або генерування і порівняльний аналіз альтернатив можливих дій. Сутність роботи на цій стадії полягає в тому, що система має вести пошук ідей відносно того, що може бути зроблено, а що не має робитися і чому [10, с. 683--684]. За сучасних умов розвитку цивілізації розробка альтернатив є особливо важливою для забезпечення діяльності системи державного управління, адже чим більше незалежних джерел інформації будуть використовуватися, тим вищим буде ступінь адаптації самої політичної системи в цілому та окремих її складових до середовища, що зазнає постійних змін і трансформацій.

На п'ятій стадії процесу стратегічного планування здійснюється стратегічний вибір – обираються ті варіанти плану, які будуть втілюватися в життя. На цьому етапі формуються зобов'язання щодо досягнення конкретних цілей у конкретний період часу (блок політичної тактики), щодо наслідування функціональних цілей і політики. Стратегічний вибір передбачає також й утвердження системи контролю за процесом стратегічного управління.

Метою шостої стадії процесу стратегічного планування є забезпечення організаційного лідерства і підтримки. На цьому етапі необхід-

но врахувати підготовку з власне процесом планування, у тому числі варто брати до уваги можливості нестачі ресурсів, негативні дії інших факторів. У випадку стратегічного планування діяльності системи державного управління підготовка до виконання стратегічного плану може потребувати спеціальної фаховості, модифікації самої системи. Управлінці мають свідомо ставитися до запланованих змін, вони мають бути готові забезпечити лідерство та прагнути взяти участь у мобілізації підтримки [10, с. 685]. Таким чином, важливою умовою ефективності системи державного управління є забезпечення такої функції менеджменту як свідома підтримка стратегічного планування.

На сьомому етапі стратегічного планування здійснюється перевірка та оцінка виконання плану. Причому, підґрунтя для контролю й оцінки базується ще на початковому етапі процесу стратегічного планування, що дозволяє пізніше співставити раніше зроблені прогнози з отриманими пізніше результатами. Механізми контролю й оцінки визначають якісні та кількісні показники вихідних величин, а також перебігу процесу в цілому та кінцевого результату діяльності кожної підсистеми управлінської системи [10, с. 685--686]. Отож, як бачимо, навіть проста схема процесу стратегічного планування передбачає проходження досить складної процедури, яка вимагає високого рівня політичної та організаційної культури як експертів-аналітиків, так і представників системи державного управління.

Безумовно, комплекс заходів політичної стратегії і тактики відіграє ключову роль у забезпеченні ефективності функціонування системи державного управління в цілому та окремих її складових. Причому, політична стратегія і тактика постають як дуже складний, багатоплановий, різноаспектний політичний феномен. Державне управління може бути ефективним лише за умов постійних змін, постійного вдосконалення не лише самої цієї системи, але й суспільного життя загалом.

На переконання російського дослідника Б. Курашвілі, ефективне державне управління можливе за умов здійснення послідовних реформ, які проводяться «всупереч опору консервативних й інертних елементів у державному апараті» [5, с. 279]. Тобто успішність впровадження в життя заходів політичної стратегії і тактики залежить багато в чому від сприйняття цих заходів самими управлінцями, державно-політичними менеджерами. Осереддям діяльності державних

управлінців є процес підготовки та реалізації владно-політичних рішень, розгляду специфіки якого у контексті ролі і значення політичної стратегії і тактики присвячений наступний підрозділ представленого дослідження.

Література:

1. Айхорн П. Государственное управление на переломе / П. Айхорн // Вестник Московского университета. – Серия 18 (Социология и политология). – 2000. – № 2. – С. 140–161.

2. Василькова В. В. Порядок и хаос в развитии социальных систем: Синергетика и теория социальной самоорганизации / Василькова В. В. – СПб. : Лань, 1999. – 189 с.

3. Гаєвський Б. А. Політичне управління : навч. посібник / Гаєвський Б. А., Ребкало В. А., Туленков М. В. – К. : Вид-во УАДУ, 2001. – 160 с.

4. Государственное управление: от философских оснований до созидания сильного и процветающего государства : монография / [под ред. С. Н. Князева]. – Минск : Академия управления при Президенте Республіки Беларусь, 2007. – 461 с.

5. Кучма Л. Д. Україна: Підсумки соціально-економічногорозвитку та погляд у майбутнє / Л. Д. Кучма // Україна на порозі XXI століття: уроки реформ та стратегія розвитку : Матеріали наукової конференції 15-16 листопада 2000 р. – К. : НТУУ КПІ, 2001. – С. 7–22.

6. Мироненко П. В. Осмислення конфліктологічних підходів у контексті забезпечення стабільності соціально-політичного розвитку / П. В. Мироненко // Політологічний вісник : зб. наук. праць. – К. : «Інтас», 2007. – Вип. 28. – С. 37–46.

7. Романов В. Є. Вступ до аналізу державної політики : навч. посібник / Романов В. Є., Рудік О. М., Брус Т. М. – К. : Вид-во «Основи», 2001. – 238 с.

8. Україна на зламі тисячоліть: історичний екскурс, проблеми, тенденції та перспективи / [за ред. Г.В.Щокіна]. – К. : МАУП, 2000. – 384 с.

9. Бейко О. Запровадження публічних консультацій як вимога часу до сучасного державного управління / О. Бейко // Ресурси розвитку. Адміністративна реформа в Україні : матеріали Всеукраїнського семінару та координаційної наради [«Ресурсне забезпечення місцевого і регіонального розвитку»], (м. Київ, 10 листопада 2001 р.), та наук.-метод. семінару [«Адміністративна реформа: проблеми і перспективи реформування діяльності органів виконавчої влади»], (м. Київ, 27 листопада 2001 р.) / упоряд.: М. Пухтинський, Е. Рахімкулов. – К. : Логос, 2002. – 298 с.

10. Citizen Politics in Western Democracies. Public Opinion and Political Parties in the United States, Great Britain, West Germany, and France / Russel G. Dalton. – Chatham House Publishers, inc., Chatham, New Gersey, 1988. – 270 p.

ПОЛІАРХІЯ ЯК ФОРМА ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ*

У даній статті здійснено аналіз поліархії як універсальної системи консолідації демократичних цінностей, створено модель організації державної влади у відповідності з фундаментальними принципами Р. Даля та визначено реальний стан демократичних конфігурацій в Україні.

Ключові слова: *форма державного правління, ліберальна ідеологія, поліархія, рівність, парламентаризм, плюралізм.*

This article deals with analyses of polyarchy as a universal system of democratic values consolidation, creation of state authority organization model that corresponds to R. Dahl's fundamental principles and definition of real conditions of democratic configuration in Ukraine.

Key words: *state governing form, liberal ideology, polyarchy, equality, parliamentarism, pluralism.*

Квінтесенцією сучасного політичного процесу виступає універсалізація демократичних засад моделювання державного правління та адаптації архетипів ліберальної модернізації соціально-політичного простору. Ключовим атрибутом прогресивних держав даної формації виступає консенсус суспільних ініціатив та елітарних інтенцій в напрямку розвитку демократичних принципів організації політичного улаштування владних інституцій. Міжнародна кон'юнктура детермінує розповсюдження демократичних цінностей в сфері державного будівництва і спрямована на нівелювання потенційного становлення авторитарних форм правління, опозиційних тенденції превалювання демократичних канонів. Хоча даний процес давно займає важливу

*** Мироненко П.В.** Поліархія як форма державного правління / П.В. Мироненко // Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова. Серія 22. Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін. Випуск 12. – К.: Видавництво Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова, 2013. – С. 35-41.

позицію в часово-просторовому континуумі, актуальним залишається питання конструювання універсальної програми реалізації демократичної концепції в сфері функціонування соціально-політичного середовища, здатної інтегрувати численні механізми, принципи та особливості демократичної парадигми сформовані в рамках еволюції розуміння сутності даного концепту суспільством та відображених у працях класиків світової політичної думки. У даному аспекті поліархія виступає своєрідним індикатором повноти та якості консолідації демократичних алгоритмів під час проекції форми державного правління та політичного режиму.

Питання досягнення ідеальних пропорцій сфери впливу державної влади та діапазону поширення індивідуальних свобод в рамках демократичної парадигми стало об'єктом дослідження представників різноманітних наукових традицій, шкіл та епох, серед яких варто виокремити доробок Ж.-Ж. Руссо, Ш.-Л. Монтеск'є, Т. Джефферсона, А. Де Токвіля, Дж. С. Мілля, Дж. Сарторі, Д. Гелда, Ф. Гаєка, С. Верби. В Україні зазначеною проблемою займаються О. Проценко, В. Шаповал, О. Ярмиш, Р. Павленко. В даному дослідженні особлива увага приділена працям Р. Даля, які стали теоретичною основою поняття «поліархія».

Головна мета роботи полягає у визначенні закономірностей конструювання форми державного правління на основі функціональних механізмів поліархії та систематизації фундаментальних принципів демократичного політичного режиму з урахуванням можливостей їх практичного втілення в контексті моделювання ідеальної соціально-політичної системи. Для досягнення поставленого наукової цілі у дослідженні здійснено проекцію форми правління, яка б відповідала критеріям поліархії Р. Даля і проаналізовано можливість реалізації конструкції даного типу в українських соціально-політичних реаліях.

Розподіл політичних преференцій та визначення політичних статусів в рамках організації державного правління завжди залишається точкою конфронтації соціальних інтересів. Амбівалентний характер низки демократичних принципів залишає відбиток на неоднозначності інтерпретації проблемних позицій демократичного превалювання над альтернативними політичними технологічними матрицями державного конструювання в контексті досягнення ідеальної форми моделювання політичної системи. Зокрема відкрите

питання визначенні ролі еліт в конфігураціях демократичного режиму, досягнення балансу в плюралізмі соціальних інтенцій та нівелювання «тиранії» більшості при формуванні вектора державної політики. Наприклад, А. де Токвіль закріплює за лідерами демократичного суспільства наступну функціональну програму: «Розвивати демократію – оживляти переконання, зберігати традиції, регулювати імпульси, замінювати крок за кроком відсутність суспільного досвіду знанням справ і сліпі інстинкти розумінням істинних інтересів; адаптувати правління до часу і місця; видозмінювати його у відповідності з обставинами та індивідуальними інтенціями» [1, с.7]. Сентенцією даного висловлювання виступає «просвітницький» характер діяльності політичних еліт в рамках демократичного устрою з метою вдосконалення механізмів участі соціуму в державотворчих процесах та підвищення рівня політичної компетенції та свідомості. В свою чергу Й. Шумпетер виразив сумніви стосовно ключового аргументу демократичного ідеалу – «влади народну»: «Демократія не означає і не може означати реальне правління суспільства в контексті очевидного значення термінів «суспільство» і «управління». Демократія означає тільки те, що народ має можливість прийняти чи відхилити людей які управляють ними…. Один з аспектів даного твердження може бути виражений ототожненням демократії з владою політиків» [2, с.143]. Інший дослідник демократичного улаштування політичного простору Дж. Сарторі відзначає рівновагу артикуляції ініціатив соціальних прошарків: «Попри те, що гасло демократії – врядуванні більшості, саме повага до прав меншості та захист цих прав підтримують динаміку й механіку демократії. Словом, права меншості – неодмінна умова самого демократичного процесу. Якщо ми віддані цьому процесу, тоді ми повинні бути прихильні до врядування більшості, стриманого та обмеженого правами меншості» [3, с.38]. Відтак, ефективність механізмів демократичного регулювання соціально-політичних відносин заснована на врахуванні інтересів меншості та встановленні рамок домінування більшості. Порушення даної тенденції ускладнює консолідацію демократичного політичного режиму та сприяє девіації від ідеалів демократичної форми правління.

Таким чином, гетерогенність теоретичних засад та практичного досвіду організації соціально-політичної системи заснованої на ідейній матриці демократичних алгоритмів державного конструювання актуалізує питання можливостей досягнення ідеальної структури

правління в рамках демократичної ідеологічної площини. Відповідь на яке потребує встановлення чітких індикаторів ефективності функціонування державної системи, балансування політичних прерогатив та відповідності демократичним канонам. Аналізуючи потенційні бар'єри імплементації демократичних параметрів в програму державного будівництва, Р. Даль виокремлює ключовий інструмент диференціації ефективності демократичного устрою – збереження індивідуальних прав особистості з метою нівелювання небезпеки встановлення тиранії [4, с.273]. Даний аспект ліг в основу концепції автора стосовно продуктивності мобілізації демократичних засад моделювання політичного середовища. Фундаментальним концептом вчення науковця виступає «поліархія», теоретичні основи якої були представлені у праці «Поліархія: участь та опозиція» [5]. В уявленнях Р. Даля поняття «поліархія» виступає своєрідним каталізатором формування ідеальної демократичної моделі, заснованої на системі ключових інститутів ліберальної ідеології, що розрізняє утворені в рамках ліберальної доктрини політичні режими за рівнем демократичної консолідації [6, с.121-122]. Таким чином, дослідник обґрунтував власну теорію представницької демократії, що базується на врахуванні ідейного плюралізму соціальних інтенцій та існуванні механізмів рівномірного впливу груп інтересів на управлінські рішення [7, с.63-90].

В рамках нашого дослідження, категорія «поліархія» використовується як теоретична матриця, що включає набір фундаментальних технологій практичного політичного конструювання та соціального регулювання на шляху формування ідеального державного правління. Дана інтерпретація дозволяє узагальнити сутність та практичну цінність ключових принципів поліархії, створити універсальні схеми демократичної консолідації і визначити ефективність функціонування політичної системи ліберального типу. Окрім того, аналіз структурних конфігурацій поліархії дозволить сформувати можливі тенденції організації форми державного правління та відобразити базові інститути зазначеної ідейної платформи демократії на функціональних критеріях державного апарату.

Р. Даль моделюючи власний формат ідеального демократичного режиму виокремлює наступні елементи:

– ефективна участь: до того як політичне рішення прийнято правлінням, усі члени суспільства повинні володіти рівними та ефективними можливостями презентації власної позиції;

– рівність у голосуванні: коли наступає момент прийняття рішення, кожен представник суспільства повинен бути забезпечений рівнозначним та дієвим правом голосу і всі голоси мають бути враховані;

– досягнення розуміння через інформування: протягом визначеного проміжку часу, кожен громадянин має отримати однакові та реальні можливості ознайомлення з ключовими векторами державної політики та їх вірогідними результатами;

– вирішальний контроль над програмою політичних рішень: виключно народ володіє нагодою визначення питань програми порядку денного. В рамках даного пункту, демократичний процес потребує перманентного функціонування трьох попередніх ознак. Вектор державної політики мусить бути відкритим для корегування суспільними ініціативами.

– інклюзивність: наділення кожного представниками соціуму політичним правом участі у державотворчих процесах передбачених попередніми критеріями;

– гарантія фундаментальних прав: необхідною умовою ідеальної демократії виступає захист вищевказаних індивідуальних прав та свобод особистості законодавством [6, с.8-10].

Окрім того, важливими структурними складовими практичного втілення поліархії являються варіативні соціально-економічні показники: високий рівень економічного благополуччя, урбанізація, індустріалізація, диференціація професійної діяльності та ріст валового національного продукту [8, с.19]. Отже, поліархія – це демократична модель політичних конфігурацій заснована на рівноправній конкуренції індивідуальних інтересів в рамках плюралізму ідеологічного контенту суспільних ініціатив та консолідації позитивних економічних детермінант. Проте, даний продукт лібералізації та активізації динаміки суспільної діяльності не виключає необхідності існування функціонального державного апарату здатного інтенсифікувати раціоналізацію рівнозначної конфронтації соціальних інтенцій шляхом балансування суспільних відносин через консенсус у прийнятті політичних рішень. Квінтесенція діяльності управлінської структури «поліархічної» формації полягає в забезпеченні повноцінної артикуляції очікувань соціуму та їх врахуванні при визначенні курсу державної політики. Як результат, постає питання: який тип державного правління ідеально відповідає системним ознакам поліархії?

Превалювання суспільних інтересів у розподілі пріоритетів політичного середовища вимагає існування дієвої, плюралістичної партійної системи, що виступає релевантною характеристикою представницької демократії [9, с.36]. Кожне політичне об'єднання спрямовує вектор власної діяльності на вираження та агрегування суспільних інтересів у відповідності з напрямком політичної ідентифікації. Політичний інститут, здатний забезпечити візуалізацію соціальних інтенцій на державному рівні та продукувати плюралізм ідейного наповнення управлінської політики – парламент. Закріплення за виборчим правом статусу єдиного механізму формування кадрового складу парламентської інстанції забезпечує реалізацію у політичному процесі ключових атрибутів поліархії – волевиявлення громадян та вирішального впливу на державотворчі процедури. Таким чином, парламент – незамінний елемент ідеального демократичного режиму. До того ж, варто врахувати концепцію «делегативної демократії» Г. О'Донела, яка заснована на деструктивному прояві демократичних модифікацій викликаних узурпацією законотворчих прерогатив парламенту, надмірною централізацією політичної влади та тотальним превалюванням президентського інституту над політичним партіями, що являється повним антиподом представницької демократії [10, с.130]. Отже, при розмежуванні владних преференцій президентської і парламентської інстанцій при формуванні державного правління, поліархія вимагає домінування саме колегіального представницького органу. Відтак, ідеальною формую організаційних конфігурацій політичної системи в контексті реалізації критеріїв поліархії Р. Даля можна вважати парламентську форму правління.

Доцільність змішаного формату інституалізації політичного простору з перевагою парламенту у концентрації політичних прерогатив (так званого парламентсько-президентського типу) залежить від диференціації політичних функцій між владними інстанціями та ефективної реалізації механізму «стримування і противаг» направленого не нівелювання можливостей зосередження влади в руках президента з подальшою трансформацію у президентсько-парламентську або виключно президентську форму та ліквідацію персоніфікованого характеру державної політики. За умов стратифікації функціональних прерогатив гілок правління та обмеження експропріації рівномірно розподіленої політичної влади встановлю-

ється баланс кореляції президентського та парламентського інститутів і не порушуються фундаментальні принципи артикуляції ідейного різноманіття суспільних інтересів.

Важливим аспектом функціонування державного апарату даного типу виступає взаємозв'язок між політичними елітами та суспільством. Ключова ознака поліархії полягає в орієнтації еліти на плюралізм ініціатив і потреб соціуму та виправдання очікування груп інтересів [7, с.72]. Як результат, можливість отримання владних привілеїв конкуруючих політичних сил залежить виключно від мобілізації політичного ресурсу, що відображається на створеному алгоритмі діяльності державної структури в рамках поліархії: визначення політичного курсу в залежності від суспільних очікувань та підзвітність народу за результати політичних рішень з метою раціонально-легальної легітимації та здобуття подальшої електоральної підтримки.

Якщо виборчі процедури, референдуми та можливість вступу до політичних організацій створюють в ідеалі передумови для участі громадян в державотворчих процесах та визначення векторів державної політики і прийняття окремих політичних рішень, постає питання існування механізмів здійснення суспільного контролю за функціонуванням політичних еліт. Адже, існує небезпека цілковитої трансформації «підзвітної демократичної моделі поліархії» в «централізм політичного домінування делегативної демократії» чи «автономну від суспільних інтересів демократичну конкуренцію еліт», що на практиці стане відхиленням орієнтації державного управління від плюралізму соціальних потреб в сторону тотальної концентрації політичної влади чи гонитві політичних еліт за утриманням владного ресурсу без ідентифікації власних інтересів з ініціативами суспільства. На думку Р. Даля вирішення даної проблеми можливе за допомогою симбіозу конструктивної опозиції та динамічного соціуму з високим рівнем демократичної культури [4, с.320].

Інтеграція даного чинника в моделювання сприятливої для поліархії форми державного правління з належним рівнем організації механізмів функціонування владної системи детермінує необхідність створення ефективного інституту місцевого самоврядування та розвитку громадянського суспільства з високим рівнем політичної активності, плюралізмом ідейної спрямованості й конкурентної терпимості, вираженої у конструктивному ставленні до альтернативних інтересів представників громади. Активізація динаміки росту сус-

пільної участі у політичному процесі заснована на принципах компетентності, толерантності та плюралізму дозволяє обмежити процедурний характер діяльності еліт, що знаходить відображення у суб'єктивному виборі орієнтації на електоральні потреби чи на виключно індивідуальні інтереси, і створити передумови для громадського контролю за програмою управлінських рішень та результатами їх виконання. Наявність нонконформістських політичних сил у парламенті здатна забезпечити мінімізацію превалювання більшості, абстрагувати архетипи владного функціонування від «тиранії над меншістю» та мотивувати представників діючої влади до комплексного врахування плюралізму суспільної думки при вирішення питань національного характеру.

Продуктивна діяльність органів місцевого самоврядування в ієрархії функціональних інстанцій державного апарату зумовлює територіальну сегментацію політичних ініціатив в залежності від суспільних потреб та інтенсифікує реалізацію громадянських інтересів. Диференціація державних рівнів прийняття політичних рішень посилює плюралізм політичної ідентифікації соціуму та забезпечує рівноправність конкуренції суспільних інтересів.

Вищезазначена гарантія індивідуальних прав і свобод та паритет політичної участі у державотворчих процесах потребує дієвої законодавчої регламентації. Як результат, важливим елементом конфігурацій державного правління в рамках поліархії виступає незалежна судова гілка влади, здатна регулювати принципи політичних взаємовідносин, нівелювати дисонанс конкуренції суспільних інтересів та обмежувати потенційну концентрацію політичної влади в руках окремих політичних акторів. Юрисдикція судової системи зобов'язана поширюватись на вирішення варіативних проявів інтенціональних конфронтацій та декларувати рівноправність політичних можливостей суспільних груп.

Концепція поліархії передбачає наявність універсальних демократичних канонів, реалізація яких створює передумови для моделювання ідеального політичного режиму з ефективним державним правлінням. Проте, ідеалістична мета даної теорії не уникає критичних інтерпретацій поліархії, як деструктивного шаблону продуктивного державного устрою. Зокрема В. Робінсон розцінює поліархію як синтетичну конструкцію маніпулятивного характеру в контексті імперіалістичного домінування транснаціональних політико-еко-

номічних еліт шляхом глобального продукування демократичних цінностей: «Поліархія чи «демократія низької інтенсивності» – структурна ознака нового світового порядку: глобальна політична система, що відповідає глобальній економіці підконтрольній гегемонії транснаціональних еліт, що виступають агентами транснаціонального капіталу» [11, с.4]. Сентенція даної позиції полягає в дисфункції рівномірного розподілу політичних авторитетів та цінностей і формування сприятливого середовища для тотального превалювання елітарних груп у конкуренції суспільних інтересів. Додатковим аргументом для негативного трактування мобілізації архетипів конструювання політичної системи характерних ліберальній ідеологічній матриці можна вважати сучасну кризу капіталізму та проблему повноцінного функціонування інструментів і механізмів регламентування ліберальних закономірностей організації політичного простору з диспропорційним розподілом політично-економічних можливостей різних соціальних груп й політичних акторів [12]. У даному випадку, інтенції формування ідеальної моделі демократії в рамках поліархії, при дисбалансі ключових функціональних аспектів, на практиці перетворюються в тенденцію нав'язування суб'єктивних інтересів привілейованих груп з розшаруванням арсеналу суспільних можливостей участі у політичному процесі.

Складність інтеграції базових інститутів поліархії у праксеологічний вимір обумовлює амбівалентне трактування ефективності результатів конструювання політичної системи даного формату. Цілковита реалізація пропорцій демократичного устрою політичного правління зумовлює успішність поліархії, але деструкція однієї кондиції детермінує деформацію соціальної рівноваги та крах політичних конфігурацій усієї структури. Діапазон потенційних можливостей моделювання соціально-політичного середовища, як продукту консолідації поліархії можна прослідкувати на прикладі окремої країни. Скажімо Україна продовжує перебувати на етапі трансформації політичного устрою і в рамках програми політичних реформ перехідного періоду визначено курс на становлення демократичних канонів функціонування політичної системи. Але чи досягли процедури модернізації форми державного правління та методики здійснення політики завершальної стадії ідеальної моделі поліархії? Фінансове становище сучасної України не можна розцінювати як каталізатор вдосконалення політичних механізмів в контексті поліархії, так як

в пасиві української економіки знаходиться високий рівень соціального розшарування та низький показник валового національного продукту. Стосовно рівності прав і свобод громадян України, як ключового індикатора поліархії, то дані прерогативи закріплені в Конституції країни. Кадровий склад державних інститутів формується за допомогою загальних виборчих механізмів, а різноманіття політичних партій з варіативною ідеологічною спрямованістю забезпечують артикуляцію плюралістичних суспільних інтересів. Проте в той же час порушено важливі принципи поліархії – рівномірна диференціація політичної влади та активізація конструктивної діяльності політичної опозиції. Президентсько-парламентська форма правління детермінує отримання функціональних преференцій у сфері визначення діапазону управлінської діяльності президентської інстанцією, що одночасно з низькою динамікою ефективної участі опозиційних сил парламенту в прийнятті політичних рішень національного масштабу сприяє централізації політичних ресурсів в руках правлячої еліти та нівелює потенціал ідейного плюралізму. Порушення рівноваги політично-економічних прерогатив у суспільній структурі та в режимі функціонування державного апарату породжує деформацію ідеального типу поліархії та викликає дисонанс рівноправної політичної участі та паритету можливостей накопичення фінансових активів. Як результат, в класифікації політичних систем за рівнем демократичної консолідації Р. Даля, українська модель державного управління може отримати наступну інтерпретацію: «Проводяться значимі чесні вибори, але піддаються тиску окремі незалежні політичні організації та применшується динаміка певних проявів суспільного нонконформізму, окрім того офіційна влада наділена певними преференціями в тому числі й в інформаційній презентації» [6, с. 121].

Загалом, теорія потенційного конструювання ідеального політичного устрою в рамках реалізації фундаментальних принципів поліархії адаптованих з ліберальної ідеологічної матриці володіє неоднозначним характером. З однієї сторони демократична філософія зазнає нещадної критики від противників імпліцитної політики імперіалізму транснаціональних політичних груп і в рамках кризи капіталістичної ідеології сприймається ними як нерадикальний метод глобальної політичної еліти мобілізований для екс-

пропріації фінансових активів та контролю над політичним ресурсами менш впливових представників міжнародної арени через нав'язування архетипів демократичного моделювання державного правління [11, с.318]. З іншої сторони за формую політичних конфігурацій даного формату закріплено статус найбільш ефективного режиму, здатного інтенсифікувати ріст економічних показників, соціальних благ та становлення універсального державного апарату. В будь-якому випадку, практична імплементація базових елементів поліархії в програму соціально-політичної реальності вимагає відповідного улаштування форми державного правління. Інституалізація політичного простору даного характеру відбувається на основі теоретичних засад цілковитої рівноваги суспільних свобод і можливостей помножених на плюралізм політичної ідентифікації та різноманіття ідейних переконань. Важливим аспектом державного устрою сформованого в рамках поліархії виступає продуктивна артикуляції суспільних ініціатив та матеріалізація потенціалу конкуренції політичного плюралізму. Дієвим інструментом встановлення балансу ідейних конфронтацій можна вважати парламентаризм, як спосіб організації державної влади. Якщо ж форма державного правління змішана і не виключає функціональних преференцій президентського інституту, то ключовою умовою досягнення поліархії являється диференціація політичних прерогатив владних інстанцій з нівелюванням можливостей централізації політичних повноваження та наданню процедурі прийняття політичних рішень персоніфікованого характеру. Таким чином, найкращі передумови для реалізації таких ідеалів поліархії як право вибору та візуалізації власних інтересів через політичну ідентифікацію створює парламентська чи парламентсько-президентська республіка. Організація політичної влади та функціональних прерогатив державних інститутів даного типу може інтерпретуватись як асиміляція ідейної матриці поліархії в рамках конструювання ефективної моделі державного правління.

Література:

1. Tocqueville A. Democracy in America. – Library of America, 2004 – 941 p.
2. Held D. Models of Democracy. – Stanford University Press, 2006 – 338 p.
3. Демократія: Антологія. / Упоряд. О. Проценко. – К.: «Смолоскип», 2005. – 1108 с. – («Політичні цінності»).

4. Dahl R. A., Lindblom C. E. Politics, Economics, and Welfare – Transaction Publishers, 1953 – 557 p.

5. Dahl R. A. Polyarchy: Participation and Opposition – Yale University Press, 1971 – 257 p.

6. Dahl R. A. On Political Equality. – Yale University Press, 2007 – 142 p.

7. Dahl R. A. A Preface to Democratic Theory, Expanded Edition. – University of Chicago Press, 2006 – 176 p.

8. Dahl R. A., Tufte E. R. Size and Democracy. – Stanford University Press, 1973 – 148 p.

9. Abrams E. Democracy--how Direct?: Views from the Founding Era and the Polling Era. – Rowman & Littlefield, 2002 – 134 p.

10. Linz J., Valenzuela A. The Failure of Presidential Democracy. Volume 1. – JHU Press, 1994 – 192 p.

11. Robinson W. I. Promoting Polyarchy: Globalization, US Intervention, and Hegemony. – Cambridge University Press, 1996 – 466 p.

12. Secchi C., Villafranca A. Liberalism in Crisis?: European Economic Governance in the Age of Turbulence. – Edward Elgar Publishing, 2009 – 214 p.

ТЕОРЕТИЧНЕ ПІДҐРУНТЯ І ПРАКТИЧНІ ПОТРЕБИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОЦЕСУ ЗМІН ФОРМИ ПРАВЛІННЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ*

У даній статті здійснено аналіз теоретичних основ та практичного виміру трансформації української форми правління.

Ключові слова: *форма державного правління, модернізація, демократизація, поділ влади, модифікація політичного устрою, модель політичної системи.*

The proposed article presents an analysis of the theoretical basis and practical measurement of transformation of the Ukrainian Government.

Keywords: *form of Government modernization, democracy, separation of powers, the model of political system.*

Формат організації функціональної взаємодії державних органів влади визначає вектор становлення соціально-політичного простору та закономірності прийняття політичних рішень в рамках політичної системи. Розподіл політичних повноважень між законодавчою та виконавчою владою відображається на формі політичного режиму і на динаміці участі громадянського суспільства в політичних процесах в площині каналу владно-суспільного зв'язку. Аналіз практичної реалізації теоретичної матриці модифікації державного правління в українських соціально-політичних реаліях дозволить систематизувати основні ризики, проблеми і потенційні можливості модернізації політичного устрою, що в майбутньому стане превентивним заходом від організаційних прорахунків та основою для оптимізації адміністративного моделювання.

---

* **Мироненко П.В.** Теоретичне підґрунтя і практичні проблеми дослідження процесу змін форми правління в сучасній Україні / П.В. Мироненко // Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова. Серія 22. Політичні науки та методика викладання соціально-політичних дисциплін. Спецвипуск. Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. – К.: Видавництво Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова, 2014. – С. 395-400.

Актуальність тематики дослідження полягає в розширенні діапазону структурної кризи форми українського державного правління, посиленого конфронтаціями індивідуальних інтересів представників політичної еліти та необхідності раціоналізації функціонування державного апарату з орієнтацією на досвід минулих успіхів і помилок.

Питання теоретичного осмислення практичного моделювання інститутів державного правління стало об'єктом дослідження для представників різних політичних шкіл та наукових традицій. В даному аспекті варто виокремити науковий доробок С.Хантінгтона, Г. Алмонда, С. Верби, Л. Пая, Р. Даля, С. Ліпсета, У. Ростоу, Е. Вятра, Х. Лінца та А. Лейпгарта. В Україні питання становлення державного правління стали об'єктом вивчення Г. Зеленько, В. Шаповал, Р. Павленко, М. Михальченко, О. Мелешкіна, В. Горбатенко.

Актуальність державотворчої проблематики підкреслює американський дослідник Х. Лінц: «Останнім часом поновлені зусилля у вивченні і розумінні варіативності політичних демократій, але більшість аналізів сфокусована на закономірностях політичного конфлікту і більш спеціалізовано на партійній системі і формуванню коаліції, в контрасті з увагою багатьох класичних авторів до інституційного улаштування політичного процесу» [1, с.3].

Загалом, питання дослідження форм політичного правління та пошуку оптимального варіанту організації державної влади володіють значними історичними рамками. Генезис понять пов'язаних з державним устроєм бере свій початок ще з часів античності та представлений у працях Платона й Аристотеля, що намагалися досягти ідеальних пропорцій у конструюванні державного устрою та виокремлювали можливі дефекти політичного врядування [7]. Ідеї політичного моделювання, відображались у працях представників епохи Середньовіччя. Для прикладу, Августин намагався поєднати принципи формування державного правління з релігійними канонами [8]. Надалі, хвиля демократичних зрушень суспільного устрою відобразилась на уявленнях форми державної влади періоду Просвітництва. Один з представників французької школи політичної науки Ж.-Ж. Руссо побудував свою теорію ефективного правління на ідеях народовладдя [9]. Згодом, набули розвитку вивчення закономірностей взаємодії влади і суспільства та ролі інституту політичного лідерства в державотворчих процесах. Так інший французький дослідник

А. де Токвіль формує державний устрій, в якому роль суб'єктів державної політики направлена на формування сприятливого для розвитку соціуму політичного середовища [10]. В свою чергу, Й. Шумпетер представляє альтернативні погляди на механізми співіснування політичної еліти та народних мас, в рамках яких пряме народовладдя унеможливлюється в контексті превалювання окремої привілейованої соціальної групи та її конкуренції за політичну перевагу [11]. Таким чином, представники кожної історичної епохи та будь-якої політичної школи ставили за мету дослідження форм державного правління та формування алгоритмів ефективного функціонування державного апарату. Реалізація теоретичних концепцій у практичному вимірі політичного процесу підкреслює надзвичайну цінність та дієвість теоретичного вивчення тенденцій державного будівництва та інших політичних явищ в цілому.

Каталізатором виникнення потреби у розвитку української школи політичних досліджень, саме у розділі політичного моделювання стала реформація радянського політичного устрою. Саме трансформація міжнародної політичної кон'юнктури кінця XX ст. та інтенсифікація хвилі демократизації дали імпульс розбудові незалежної української соціально-політичної системи. Нагальною проблемою політичної модернізації стало питання визначення оптимальної моделі державного правління здатної консолідувати демократичні засади в рамках українського соціально-політичного простору. Актуальні питання початкового етапу становлення української державності зосереджувалися навколо визначення формату взаємодії органів державної влади та адаптації демократичної програми державного будівництва під специфіку політичного середовища і особливості суспільної свідомості.

Визначальною характеристикою тривалих модифікацій українського політичного устрою та реформації механізмів кореляції державних органів влади, в рамках демократизації соціально-політичного простору, виступає дисбаланс форми державного правління. Впродовж перехідного періоду імплементації демократичних засад політичного моделювання в область української державності, формат організації державної влади змінювався від президентсько-парламентського до парламентсько-президентського і в зворотному напрямі. У кожній формі політичної адміністрації були присутні як позитивні, так і негативні моменти.

На даному етапі формування політичної системи, українська демократія постала перед потребою комплексної реформації політичного улаштування. Тенденція «сильний президент-слабкий парламент» зарекомендувала себе не спроможною адекватно відповідати на численні виклики сучасності. Проте, якщо проаналізувати теоретичну платформу президентської чи президентсько-парламентської форми правління, можна виявити наукове обґрунтування закономірностей, що мають місце у сучасному державному апараті.

Зокрема, на основі превалювання президентського інституту в сфері розподілу політичних преференцій передбачається централізація державної влади в руках виконавчої інстанції. Дане правило проявляється зокрема у більших можливостях при формуванні політичного уряду та впливу на політичну ситуацію. Зазначена теза підтверджується Х. Лінцом: « … за винятком США, більшість стабільних демократій Європи парламентарні режими і декілька змішаних форм, в той же час більшість країн з президентськими форматом правління – нестабільні демократії чи авторитарні режими» [1, с.4].

Інший представник західної школи політології А. Лейпгарт критикує президентську форму правління в контексті залежності потреб країн з дисонансом суспільної організації: « … додаткова слабкість президентської форми правління: надмірний ухил в напрямку мажоритарної демократії, особливо в багатьох країнах, де недостаток природного консенсусу, потрібна саме консенсусна замість мажоритарної форми. Відзначена категорія включає не тільки країни з глибокими етнічними, расовими та релігійними суперечностями, а також з інтенсивними політичними модифікаціями, що походять з недавніх історичних подій – громадянська війна чи військова диктатура, значна соціально-економічна нерівність, тощо [1, с.92]». Компаративне співставлення теоретичної бази та практичних реалій української президентсько-парламентської форми правління виявляє численні збіги.

По-перше, домінування президента в організаційній системі державного устрою України детермінувало концентрацію політичного ресурсу в даній владній інстанції, що надало українському політичному процесу певних рис персоніфікації – надмірного впливу окремого політичного суб'єкта на процедуру функціонування державного апарату.

По-друге, превалювання президентської інстанції та визначальна роль даного інституту нівелювала конструктивістський потенціал парламенту. В результаті, орган законодавчої влади, який зобов'язаний презентувати суспільні інтереси на основі ідейного плюралізму власного кадрового складу перестав ефективно виконувати закріплену за ним представницьку функцію, порушивши канал порозуміння громадянського суспільства та владного апарату, що зруйнувало соціально рівновагу та підірвало легітимність політичної еліти.

По-третє, тотальне домінування політичних суб'єктів однієї політичної ідентифікації в парламентській, президентській та урядовій інстанціях зумовило мінімізацію конструктивної активності опозиційних сил, що негативно відобразилось на артикуляції нонконформістських інтересів суспільних мас та прогресу діяльності владної еліти заснованому на раціональній політичній конкуренції.

Тому в контексті теоретичних узагальнень постає питання реального діапазону втілення демократизації в рамка соціально-політичної системи України. Чи дійсно утворений політичний режим та принципи його функціонування варто інтерпретувати в рамках типового демократичного формату і спроможна така форма політичного устрою забезпечити довготривалу модернізації політичної системи. Адже, як відзначав американський дослідник У. Растоу: «Демократизація – це рух в напрямку свободи слова, покращення правової адміністрації і конструювання представницької парламентської інституції, сформованої на виборі прогресивного електорату і здатного контролювати бюджетні кошти» [2, с.182]. В руслі активізації участі суспільних ініціатив в системі прийняття політичних рішень вбачає сутність реальної демократії інший представник західної політичної школи Р. Інглегарт [3, с.307].

В свою чергу, американський дослідник Дж. Сарторі відзначає значення демократичного режиму у рівновазі представлення інтересів різноманітних суспільних груп через представницькі органи політичної влади: «Попри те, що гасло демократії – врядуванні більшості, повага та захист прав меншості підтримують динаміку й механізми демократії» [4, с.38]. Автор концепції поліархії А. Даль формує програму власних уявлень щодо демократичного способу організації державної політики, який засновується на врахуванні ідейного плюралізму суспільних поглядів та функціонування дієвих механізмів рівномірного впливу груп інтересів на управлінські рішення [5,

с.63-90]. Твердження науковців зосереджено навколо ідеї пропорційного представлення інтересів суспільства, в тому числі, представників нонконформістських груп. Сутність даних теоретичних основ в рамках практичного втілення полягає у конструюванні політичної моделі державного устрою здатної забезпечити артикуляцію суспільних ініціатив та інтересів.

Аналіз теоретичної бази здійснюючої опис демократичної форми улаштування політичного устрою та компаративне співставлення даних показників з реаліями українського соціально-політичного простору відкриває ряд характерних протиріч, що ставить під сумнів повноту завершення демократичних реформацій української політичної системи. Зокрема, низький рівень ефективності функціонування законодавчої інстанції – парламенту, що на основі українських політичних особливостей, побудований на конфронтаційних налаштуваннях коаліції більшості і опозиційних сил та втрачає свої функціональні можливості в контексті домінування президентської інстанції. Дана тенденція викликає порушення представницького принципу функціонування політичного режиму, коли суб'єкти української еліти зорієнтовані на процесі боротьби за індивідуальні пріоритети, зменшуючи динаміку презентації суспільних інтересів.

Нарешті, постає питання реального існування максимальної кількості прогресивного електорату, що здатний виявляти власну політичну ідентифікацію на основі свідомого аналізу політичного середовища. Теоретичні засади демократичного правління потребують більшої динаміки суспільної участі у політичному житті та оптимізації представлення громадських інтересів в рамках функціонування демократичного устрою. Тому, теоретичне обґрунтування фундаментальних основ демократичного формату правління та реальний стан речей української політики виявляє низку диспропорціональних показників.

Сучасне становище українського соціально-політичного середовища відзначається дисбалансом взаємодії політичних суб'єктів виражених у порушенні конституційного розподілу політичних прерогатив між органами державного правління. Як результат, практичний вимір української політики потребує кардинальних змін у системі функціонування державних органів.

Успішність реформації політичної системи залежить від якості адаптації теоретичної бази в рамках даних процесів. Теоретичне

поле модернізації діяльності державного апарату передбачає врахування варіативних чинників впливу на політичне становище, систематизацію особливостей українського політичного устрою та визначення векторів здійснення трансформації. Тому, практичні механізми реалізації реформаторських ініціатив цілковито залежать від теоретичних засад політичного моделювання.

Зокрема, ключовими детермінантами зрушень адміністративного характеру виступають структурні та процедурні фактори систематизовані російським дослідником А. Мельвілем [6]. Вони поділяються на економічні, соціальні та політичні індикатори потенційних модифікацій існуючого державного устрою. Екстраполяція даних теоретичних узагальнень в область українського політичного процесу формує наступне твердження: проведення практичної модернізації українського державного правління потребує комплексного аналізу різноманітних передуючих даному процесу чинників, які в подальшому можуть відобразитись на ефективності демократичних перетворень.

Вищезазначені проблеми продуктивності розподілу політичних повноважень в рамках державних інституцій негативно відобразились на соціальній рівновазі та детермінували активізацію імпульсу суспільного незадоволення. Через призму теоретичного базису, оптимальним варіантом трансформування державного управління виступає орієнтація державної діяльності на презентацію громадських ініціатив та реалізацію їх інтересів в системі прийняття політичних рішень. З урахуванням даної позиції, раціоналізація діяльності державної влади зосереджується навколо вдосконалення системи взаємодії державних органів. Ключовим аспектом ефективних зрушень виступає комплексне дослідження варіативних складових модифікації системи політичних інститутів протягом становлення української державності та вивчення реформаторського досвіду країн демократичного формату. Належний аналіз теоретичної бази при конструюванні української моделі модернізації політичної системи здатний стати основою практичного розвитку функціональної рівноваги органів державного правління, стабілізації соціально-політичного простору та інтенсифікації становлення реальної демократії в межах української політичної системи.

Кожен практичний прояв політичного процесу потребує ретельного вивчення та систематизації з метою фіксації практичного досві-

ду для вироблення теоретичних концепцій оптимізації потенційних політичних трансформацій. Власне на даному рівні визначається взаємозалежність теоретичних основ та практичного втілення поліваріативних тенденцій політичного процесу.

Із урахуванням вищесказаного, можна дійти висновків, що теоретичне узагальнення тенденцій перебігу політичного процесу представляє надзвичайну цінність не тільки для розвитку наукових концепцій та розширення методологічних засад наукових досліджень використаних в рамках політологічної царини. Формування теоретичної бази відіграє важливу роль при здійснені політичних реформацій, за умов ефективного використання теоретичних напрацювань.

Особливого значення дане питання набуло в межах українського соціально-політичного простору. Проведення структурних трансформацій та організація функціональних повноважень державних органів влади протягом генезису української державності проходили без акцентування належної уваги до теоретичного обґрунтування державотворчих процесів. Як результат, рух в напрямку тотальної демократизації супроводжувався численними відхиленнями від обраного вектору розвитку. Становлення президентської форми правління направлене на консолідацію політичної влади і стабілізацію системи державного управління. Проте на практиці, відсутність механізмів обмеження централізації президентської влади передбачена рамками теоретичного розуміння процедури моделювання державного апарату вилилась у диспропорціональність політичних можливостей системи державних органів України. Потенційні деструктивні ефекти президентської форми правління узагальнені в теоретичній матриці державного будівництва стали квінтесенцією проблем сучасної української державності. Даний аспект кореляції теоретичної бази та практичних проявів демократизації управлінських інстанцій українського соціально-політичного простору вказує на залежність зазначених елементів та потребу теоретичного обґрунтування прийняття політичних рішень щодо моделювання державного апарату та вибору формату функціонування державного правління.

Сьогодні, коли українська політична система потребує реформаторського імпульсу та нагальної оптимізації функціональних можливостей, особливо гостро постало питання вибору ефективних механізмів модернізації державного управління. Важливим аспектом

нівелювання різноманітних ризиків та подолання існуючих проблем соціального, економічного і політичного характеру, виступає здійснення даних трансформацій в площині узагальнення теоретичної бази та використання практичного досвіду. Необхідність дослідження теоретичного обґрунтування процесів моделювання державного правління представляє виняткову цінність для визначення курсу української політики та ініціювання позитивних зрушень в системі розподілу політичних повноважень і артикуляції суспільних інтересів. Раціоналізації діяльності та структури державного правління в рамках теоретичного досвіду детермінує позитивну динаміку політичного розвитку та мінімізацію деструктивних відхилень від обраного політичного курсу.

Таким чином, практичний вимір моделювання політичної системи та інституалізації державної структури неминуче пов'язаний з теоретичними дослідженнями. Дана тенденція відображається на залежності результатів формування моделі державного правління від орієнтування на теоретичні закономірності.

Література:

1. Linz J., Valenzuela A. The Failure of Presidential Democracy. Volume 1. – JHU Press, 1994 – 192 p.

2. Rostow W. W. Politics and the Stages of Growth. – CUP Archive, 1971 – 410 p.

3. Inglehart R. Modernization and Postmodernization: Cultural, Economic, and Political Change in 43 Societies. – Princeton University Press, 1997 – 453 p.

4. Демократія: Антологія. / Упоряд. О. Проценко. – К.: «Смолоскип», 2005. – 1108 с. – («Політичні цінності»).

5. Dahl R. A. A Preface to Democratic Theory, Expanded Edition. – University of Chicago Press, 2006 – 176 p.

6. Мельвиль А. Ю. Демократические транзиты: теоретико-методологические и прикладные аспекты. – Московський общественный науч. фонд, 1999 – 105 с.

7. Barker E. The Political Thought of Plato and Aristotle. – Dover Publications, 2012 – 592 p.

8. The classics of western spirituality. Augustine of Hippo: Selected Writings. – Paulist Press, 1984 – 514 p.

9. Wokler R. Rousseau and Liberty. – Manchester University Press, 1995 – 299 p.

10. Tocqueville A. Democracy in America. – Library of America, 2004 – 941 p.

11. Held D. Models of Democracy. – Stanford University Press, 2006 – 338 p.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ У СУЧАСНІЙ БІЛОРУСІ*

У даній статті здійснено аналіз модифікацій політичної системи Білорусі в рамках переходу від тоталітарних конфігурацій радянської ідеології.

Ключові слова: *форма державного правління, політична трансформація, політична модернізація, демократизація, персоніфікація політичного процесу, султанізм.*

This article deals with analyses of Belarusian political system modifications in the frames of transit from totalitarian configurations of soviet ideology.

Key words: *state governing form, political transformation, political modernization, democratization, personification of political process, sultanism.*

Ключовою особливістю політичного процесу кінця 20 століття виступає реформація соціально-політичного устрою країн Східної Європи. Початок даних трансформацій детермінований деструкцією радянської системи, що інтенсифікувало інтеграцію ліберальних цінностей західної демократичної традиції в тоталітарну матрицю соціалістичних політичних орієнтирів. Нова посттоталітарна модель організації державного правління передбачала демократизацію процесів соціальної взаємодії та модифікацію політичних конфігурацій державного апарату. Проте відсутність універсальних механізмів модернізації соціально-політичної реальності та досвіду демократичних трансформацій ідеологічного улаштування помножена на специфіку ментальних орієнтирів політичної свідомості й ідентифікації суспільства зумовили гетерогенність результатів моделювання демократичного устрою політичної системи незалежних державних утво-

* **Мироненко П**. Трансформація форми державного правління у сучасній Білорусі / Петро Мироненко // Сучасна українська політика. – Вип. 29. – К.: Центр соціальних комунікацій. – 2013. – С.179-190.

рень на території колишнього Радянського Союзу. Не стала виключенням і республіка Білорусь, реорганізація державного правління якої заснована на частковій адаптацій демократичних архетипів.

Актуальність даного дослідження полягає в амбівалентності процедури демократизації політичної системи Білорусі, що відображається на закономірностях трансформації форми державного правління та концепції консолідації політичного режиму держави.

Результати еволюції соціально-політичних конфігурацій білоруської форми державного правління створюють потенціальну проекцію аналогічних процесів в інших країнах пострадянського простору та впливають на розподіл політичних цінностей і прерогатив в рамках стабілізації соціально-політичного становища східноєвропейського регіону.

Проблема еволюції форми державного правління в контексті реформації соціально-політичного середовища державного устрою залишається об'єктом вивчення різноманітних представників варіативних наукових традицій, серед яких варто виокремити С. Хантінгтона, Ф. Шміттера, Г. Алмонда, Р. Даля, М. Леві, Д. Рюшемейера, Р. Дарендорфа, С. Вербу, Л. Пая, С. Ліпсета, У. Ростоу, та Е. Вятра. Серед українських дослідників питанням еволюції політичного устрою пострадянських держав займаються Г. Зеленько, В. Шаповал, Р. Павленко та інші. Окрім комплексного аналізу трансформацій соціально-політичного середовища пострадянських країн здійсненого вищезгаданими науковцями, окремо особливості даних процесів у Білорусі стали об'єктом вивчення Н. Рауша, С. Уайта, В. Булгакау.

Головна мета роботи полягає у встановленні закономірностей моделювання форми державного правління у Білорусі в контексті модернізації соціально-політичних реалій та впливу міжнародної кон'юнктури. Наступною ціллю дослідження виступає систематизація ціннісно-економічних, соціально-культурних та процедурних детермінант реформації політичної системи країни.

Основним концептом тезаурусу роботи можна вважати поняття «форма державного правління». Генезис даного терміну бере свій початок ще з політичної думки Давньої Греції і відображений в філософському трактуванні трансформаційних потенцій форм державної влади здійсненого Платоном [1], а також в уявленнях про правильні і неправильні моделі правління представлених Аристотелем [2]. Подальша еволюція теоретичного осмислення і вироблення практич-

них алгоритмів реалізації проекцій державного устрою нараховує численні концепції та варіативні інтерпретації. В рамках даного дослідження, форма державного правління розцінюється як організація політичної влади на основі розподілу політичних прерогатив та улаштування функціонального інструментарію владних інстанцій з метою формування архетипів соціально-політичних відносин на внутрішній арені та визначення вектора державної політики в міжнародному просторі.

Важливим аспектом розуміння лексичного контенту роботи виступає пояснення категорій «політична трансформація» і «політична модернізація». Семантична гомогенність зазначених понять обумовлює мобілізацію термінів як синонімічних одиниць візуалізації процесів реформації політичної системи. Наприклад, в прогресистській науковій концепції американського дослідника Г. Алмонда політична модернізація виступає своєрідною реакцією політичної системи на зміни в соціальному і міжнародному середовищі, що засновується на формуванні суспільної свідомості, розподілу соціальних цінностей та диференціації політичних ролей [3, с.47]. Інший американський науковець С. Верба також відзначає позитивний ефект політичної модернізації, що відображається в активізації участі соціальних мас в формуванні і визначенні вектора подальшого функціонування політичної системи [4, с.5]. Дані ознаки ідентифікують ключову цінність політичного прогресу з ростом динаміки інтеграції громадянського суспільства в державотворчі процеси та позиціонують демократичну модернізацію та прогресистську трансформацію політичного режиму в область демократизації. Сутність даного явища вичерпно охарактеризував американський дослідник У. Растоу: «Демократизація – це рух в напрямку свободи слова, покращення правової адміністрації і конструювання представницької парламентської інституції, сформованої на виборі прогресивного електорату і здатного контролювати бюджетні кошти» [5, с.182]. Сентенцією даного висловлювання виступає модифікація форми державного правління з утворенням функціональної парламентської інстанції здатної консолідувати ідейний плюралізм політичного режиму і презентувати варіативні рівні політичної ідентифікації громадянського суспільства.

Інший представник західної наукової традиції С. Хантінгтон для систематизації трансформаційних процесів доповнив політичний

тезаурус поняттям «хвилі демократизації», за допомогою якого автор відтворив хронологію модернізації тоталітарних систем державного правління в політичний устрій демократичних конфігурацій, що мали місце в історії міжнародного політичного простору [6]. Проте наявність в теорії науковця поняття «хвилі відкату», що виступають проявом реверсивного характеру трансформації і зображають реінсталяцію авторитарних політичних установок державного правління свідчать про можливість існування регресивної тенденції політичної модернізації, що виступає продуктом деструктивних модифікацій в рамках реформації політичного устрою. Таким чином, політична модернізація даного типу не ототожнює з демократизацією організацію форм державного правління, а навпаки детермінує збереження авторитарних цінностей та принципів улаштування соціально-політичного середовища.

Як результат в рамках даного дослідження постає питання: трансформацію форми державного правління Білорусі в контексті деструкції радянської тоталітарної системи можна вважати проявом прогресистської тенденції модернізації з ефективним результатами демократизації політичної системи чи регресивною тенденцією реконструкції алгоритмів авторитаризації соціально-політичних реалій? Наприклад, С. Хантінгтон вбачає успішність модернізації політичного устрою держави у наступних критеріях:

раціоналізації політичної влади (продуктивне функціонуванню державного апарату, що детермінує збереження легітимності на основі результатів власної діяльності);

диференціація нових функціональних аспектів політичної системи (перерозподіл функціональних прерогатив державних інституцій в традиціях класичної моделі організації гілок влади – «стримування і противаг»);

участі соціальних груп в діяльності управлінського апарату (росту динаміки та діапазону впливу громадянського суспільства на моделювання та реалізацію концепції державної політики) [7, с.209].

Таким чином, відповідь на поставлене питання можлива за умов комплексного аналізу соціально-політичних детермінант реформації устрою Білорусі та встановлення закономірностей модернізації форми державного правління.

Соціальним аспектом трансформації політичної системи виступає поява націоналістичних ментальних орієнтирів в політичній сві-

домості білоруського суспільства. Нонконформістське соціальне середовища зосередило власні зусилля на підрив радянських архетипів громадянської поведінки з метою імплементації цінностей свободи, незалежності, суверенності та демократичних змін в програму суспільних ментальних установок [8, с.36]. Дана тенденція створила імпульс для моделювання політичної системи, функціонування якої буде засноване на урахуванні суспільних ініціатив. Виникає потреба у формуванні представницької державної інституції здатної об'єднати різноманітні політичні погляди громадянського суспільства. В свою чергу, плюралізм публічної думки детермінував інтенсифікацію процесу утворення суспільних політичних структур, що закріпились у статусі елементів демократичної партійної системи. Результатом даних зрушень стало нівелювання монополії комуністичної партії та поява нових структур артикуляції й презентації суспільних інтересів з варіативними ідеологічними матрицями [8, с.40]. Основою диференціації ідейної складової партійної системи стали різноманітні чинники – вектор політичної розбудови, програма соціальних орієнтирів, реалізація інтенції в рамках міжнародних взаємовідносин, конфігурації органів місцевого самоврядування, відношення до урбанізації, позиція стосовно націоналістичних уподобань та інші. Проте, поступово ідеологічний плюралізм соціально-політичних утворень та багатоманітність партійної класифікації замінилися ключовим фактором розподілу інтенціонального діапазону політичних партій – відношення до президентської концепції організації державного правління [8, с.46]. В результаті, ідентифікація з політичним курсом президентської гілки влади чи конформістські уявлення стосовно ефективного алгоритму моделювання державної структури стали відправною точкою стратифікації елементів партійної системи. Нівелювання потенціалу представницького органу політичної влади на даному етапі становлення форми державного правління можна вважати каталізатором преференцій президентського інституту над парламентським. Дана тенденція підтверджується положенням конституції, що регламентує превалювання президентських повноважень в сфері конструювання курсу державної політики. Зокрема політичні прерогативи президентського інституту зосереджені навколо формування Кабінету Міністрів та судової гілки влади, регулювання законодавчої діяльності парламенту й визначення вектору політичної програми дер-

жавної розбудови [9]. Таким чином, конституція республіки Білорусь датована 1994 роком й покликана стати важливим етапом становлення нормативної бази модернізованої пострадянської політичної системи була направлена на фундаменталізацію президентської республіки в межах білоруського соціально-політичного простору [8, с.59].

Дана модель організації державних інститутів ускладнює реалізацію законотворчого потенціалу та автономне функціонування бікамерального парламенту Білорусі. В цілому, еволюція політичного устрою білоруської держави в рамках перехідного етапу реформації радянських тоталітарних конфігурації супроводжувалась становленням фундаментального принципу конструювання форми правління, вибір якого знаходився у діапазоні ідеологічного плюралізму представницького парламенту чи росту авторитарного лідерства окремого політичного актора через харизматичний тип легітимації. Реалії політичної структури Білорусі на даному рівні консолідації створеного режиму підтверджують домінування лідерського вектору конструктивістського потенціалу державного правління.

Ключовою ознакою трансформацій білоруської політичної моделі виступає сильний інститут президентської влади. Концентрація політичних повноважень в руках президента республіки Білорусь О. Лукашенко детермінує персоніфікацію політичного процесу і суб'єктивізацію інтенціональних орієнтирів політичної модернізації. На думку дослідника політичних тенденцій Білорусі С. Уайта: «Впродовж останніх років, Лукашенко став головною фігурою білоруської політики, що напевно можна вважати режимом Лукашенко. Частково, це результат конституційних змін, які він зумів проштовхнути через опозицію парламенту, що і привело його до влади» [8, с.59]. Можливою передумовою становлення політичного авторитету В. Лукашенко можна вважати низький потенціал реалізації ідейного плюралізму та мобільності політичної еліти викликаний ідеологічною стабільністю та конформізмом радянських цінностей політичної активності. Підтвердження даної тези можна знайти у поглядах російсько-білоруського науковця С. Коктиша, який вбачає гомогенність політичної думки у монолітності ідеологічної матриці білоруської політичної еліти: «На відміну від союзної еліти і еліти інших радянських республік білоруська не розкололася у відповідності з класифікацією Г. О'Донела і Ф. Шмітера на

«твердих» і «м'яких», тобто консерваторів і реформаторів, а дивним чином вміщувала в одних і тих же владних персоналіях обидва принципи, на поверхні, в офіційній риториці, проголошуючи реформи і в глибині, в системі прийняття рішень, їх же торпедуючи, інтегруючи в політичну культуру традицію несумісності слова і діла. Практично до самого кінця свого політичного буття стара еліта виступала єдиним фронтом цілеспрямовано і послідовно блокуючи всі реформаторські ініціативи [10, с.9]».

Отже, пасивність діяльності політичної еліти та низька динаміка реформаторського потенціалу стали передумовами реінсталяції персоніфікованого характерну централізації владного ресурсу. До того ж, неадаптованість політичної свідомості суспільства до демократичних цінностей та деградація активістського типу політичної культури виражена у диспропорціональності процесів вербалізації та реалізації ліберально-демократичної ідеологічної доктрини ускладнили демократизацію політичної системи та ліквідацію потенційної реконструкції тоталітарного улаштування політичного простору. У даному випадку, максимальним результатом націоналістичного імпульсу білоруського соціуму, який викликав трансформацію радянської системи, може стати здобуття територіальної незалежності та тріумфу патріотичних настроїв, а не повноцінна демократична модернізація форми державного правління і основ моделювання політичного режиму.

Вагомим фактором уніфікації ідеологічних індикаторів білоруського політичного простору та стабілізації домінування президентського інституту слугує превалювання індивідуальних інтересів елітарних політичних акторів над інтенціями розвитку демократичних цінностей. Квінтесенцією даних процесів виступає відхилення політиків від власних ідеологічних переконань та ідентифікацію з політичними принципами владного режиму задля отримання певних політичних преференцій [11, с.60]. Тенденція ідейної однорідності здатна матеріалізуватись в укріплення збалансованого державного апарату, проте залишає питання стосовно перспектив модернізації політичного устрою та реформування курсу державної політики. Таким чином, створюються передумови для ідеологічного «застою», нівелюванню політичного плюралізму і реверсивної модернізації політичної системи з повторною імплементацією принципів авторитаризму у функціонування державного апарату.

Стабілізація потужної президентської інстанції в межах білоруської політичної системи детермінує централізацію політичної влади та політичну інтервенцію в поле діяльності законодавчих та судових інституцій. Разом з тим, експропріація функціональних прерогатив альтернативних структур державного управління поряд з мобілізацією контрольно-надзорних органів дозволяє позиціонувати домінуючий статус президента в руслі організації білоруської політики та монополізувати розподіл політичних цінностей в конфігураціях управлінської системи.

Ключовими етапами становлення тотального превалювання президента в області конструювання державної політики можна вважати референдуми ініційовані О. Лукашенком у 1996 та 2004 роках. Спочатку відбувся тріумф у політичних конфронтаціях з парламентом за узурпація політичних прерогатив, як результат парламентсько-президентська форма державного правління була витіснена президентською, а на завершальній стадії досягнення політичного домінування президентські повноваження перестали бути обмежені часовими рамками [15, с.61-62, 121].

Німецький дослідник Н. Рауш, вивчаючи закономірності трансформації білоруської політичної системи здійснює акцент у власній характеристиці політичних перипетій на персоналізації політичного процесу, балансуванні помірного політичного плюралізму шляхом регулювання соціально-політичних взаємовідносин та заміні символічної структури ідеологічної матриці гіперболізацією авторитету образу президента як незмінного лідера прогресу білоруської державності [12, с.23]. Науковець ідентифікував політичний устрій Білорусі як автократію в традиціях «султанізму» [12, с.19]. Централізацію політичної влади автор пояснював через призму індивідуальних інтенцій президента: «В султаністських режимах з'являється високий рівень поєднання приватного і публічного і фактично жоден соціальний елемент чи група громадянського або політичного суспільства не звільнений від впливової влади Султана. В султаністських режимах провідна чи навіть відмінна ідеологія не існує відокремлено від деспотичного персоналізму. Можна тільки говорити про псевдо-ідеологію. Символи використовуються суб'єктивно і ключові ініціативи не підкріплюються ідеологічною основою. Це головна відмінність від пост-тоталітарного режиму, де домінуюча ідеологія, так як і в тоталітарних режимах, офіційно існує [12, с.23]».

Інтеграція принципу персоніфікації державної влади у всі сфери соціального буття інтенсифікує підсвідому адаптацію білоруським суспільством перманентного домінування президентського інституту на рівні моделювання державного правління. Дана тенденція ускладнює формування нонконформістського дискурсу в межах білоруського політичного простору та візуалізацію ідеологічної програми опозиційних політичних сил. На думку Н. Рауша, сучасні реалії соціально-політичного середовища Білорусі можна вважати своєрідним проявом становлення культу особистості в рамках трансформації форми державного правління [12, с.24-25]. Образ президента стає своєрідним уособленням політичного конструктивізму та ініціатором політичних рішень на державному рівні. Ототожнення правління з індивідуальним політичним актором ставить під сумнів демократичний підтекст політичних трансформацій та формує гібридну модель політичного устрою – симбіоз демократичних механізмів державного конструювання та безальтернативне авторитарне домінування окремої політичної сили. Продукт політичної модернізації даного типу асимілює певні закономірності теорії «делегативної демократії» Г. О'Донела [13, с. 130], так як утворений на деструктивній матриці радянської системи політичний режим Білорусі виступає взірцем стабільності й стійкості завдяки поєднанню сильного президентського інституту та низькому рівню розвитку соціальних і політичних інстанцій здатних створити конструктивну протидію діючій владі.

Такий стан речей в конфігураціях форми державного правління провокує критичне ставлення міжнародної кон'юнктури до диспропорційного розподілу політичних цінностей. Як результат, Білорусь стає об'єктом перманентних інформаційних кампаній пов'язаних з ізоляціонізмом соціально-політичного середовища країни від європейської спільноти, а модель державного управління білоруського типу отримала номінацію «останньої диктатури Європи» [14, с.43].

В цілому, трансформація форми державного правління республіки Білорусь на початковому етапі конструювання проходила в рамках політичного протиборства парламентської та президентської інстанцій. Результатом даної конфронтації стало зосередження владних преференцій в руках президентського інституту. Подальша узурпація політичних прерогатив і централізація владних повноважень детермінувала персоналізацію контролю за адміністративно-управлінським апаратом і суб'єктивізацію тенденцій розгортання державної

політики. Персоніфікація політичного процесу відкрила необмежений діапазон превалювання президента в розподілі політичних цінностей, а інтеграція лідерського образу О. Лукашенка у варіативні сфери соціального буття забезпечила легітимацію діючого правління на основі харизматичного принципу і нівелювала потенційну динаміку політичної активності білоруського суспільства. Дана закономірність стала підставою компаративного співставлення політичного режиму Білорусі з диктатурою та ідентифікацію ознак «султанізму» у політичній моделі країни. Як результат, трансформація політичного улаштування білоруської держави в контексті деструкції радянської тоталітарної ідеологічної матриці ставить під сумнів ефективність консолідації демократичних канонів в програмі функціонування державного апарату. Таким чином, управлінський механізм Білорусі виступає своєрідним поєднанням демократичних процедур з авторитарним регулюванням соціально-політичного простору. В будь-якому випадку, незалежно від політичних орієнтирів елітарної структури, на сучасному етапі політичної модернізації улаштування політичних конфігурацій державного апарату Білорусі виступає яскравим прикладом сильної президентської інституції, що матеріалізувалась у президентську форму державного правління.

Список літератури:

1. Voegelin E. Plato. – The University of Missouri Press, 2000. – 281 p.

2. Bates C. A. Aristotle's «Best Regime»: Kingship, Democracy, and the Rule of Law. – LSU Press, 2003 – 234 p.

3. Provizer N. W. Analyzing the Third World: Essays from Comparative Politics. – The Schenkman Publishing Company, 1978. – 501 p.

4. Scheuch E. K., Sciulli D. Societies, Corporations and the Nation State. – Leiden: Brill, 2000. – 261 p.

5. Rostow W. W. Politics and the Stages of Growth. – CUP Archive, 1971 – 410 p.

6. Huntington S. P. The Third Wave: Democratization in the Late 20th Century. – The University of Oklahoma Press, 2012. – 384 p.

7. Hunt L. A. Politics, Culture, and Class in the French Revolution. – The University of California Press, 1984. – 251 p.

8. White S., Korosteleva E. A., Löwenhardt J. Postcommunist Belarus. – Rowman & Littlefield, 2005 – 192 p.

9. Конституция Республики Беларусь 1994 года [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.belarus.net/conendru.htm

10. Коктыш К.Е. Трансформация политических режимов в республике Беларусь, 1990-1999. – М.: Издат. центр науч. и учеб. программ, 2000. – 187 с.

11. Kulik A., Pshizova S. Political Parties in Post-Soviet Space: Russia, Belarus, Ukraine, Moldova, and the Baltics. – Greenwood Publishing Group, 2005 – 271 p.

12. Rausch N. Prospects for Democratic Regime Change in Cuba and Belarus Civil Society and Political Culture. – GRIN Verlag, 2008 – 76 p.

13. Linz J., Valenzuela A. The Failure of Presidential Democracy. Volume 1. – JHU Press, 1994 – 192 p.

14. Bulhakaŭ V. The Geopolitical Place of Belarus in Europe and the World. Fundacja – Przestrzeni Obywat, 2006 p. – 240 p.

15. Bennet B. The Last Dictatorship in Europe: Belarus Under Lukashenko. – Hurst Publishers, 2011 – 358 p.

КЛАСИФІКАЦІЯ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ: БАЗОВІ НАПРЯМИ ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ КЛАСИЧНИХ ПІДХОДІВ*

У статті розглянуто базові напрями переосмислення класичних підходів щодо класифікації форм державного правління на основі необхідності висвітлення співвідношення їх формальних і реальних ознак. Проаналізовано можливості застосування концепцій політичної системи Г. Алмонда, Д. Істона та К. Дойча при вивченні трансформацій форм державного правління. З'ясовано особливості авторських підходів щодо розгляду класифікації форм державного правління вітчизняних науковців С. Бостана та Я. Бариської.

Ключові слова: *форма державного правління, поліархія, політична система.*

In the article the basic directions of rethinking classical approaches to the classification of forms of government need-based coverage ratio of formal and real characters. Possibilities of application of the concepts of political G. Almond, D. Easton and K. Deutsch in the study of transformations of forms of government. The features of the author's approach to review the classification of forms of government domestic scholars of S. Bostan and J. Baryska.

Keywords: *form of government, polyarchy, the political system.*

Проблематика знаходження та обґрунтування функціонування найбільш ефективних моделей системи державної влади й управління в останні десятиріччя є однією з найактуальніших у царині наукових пошуків політологів, соціологів, правників, соціальних філософів та фахівців з державного управління. Адже саме в часи розгортання трансформаційних процесів та посилення глобалізаційного впливу на всі сфери життя сучасних держав питання про оптимізацію системи державної влади й управління постають особливо гостро і злобо-

*** Мироненко П.В.** Класифікація форми державного правління: базові напрями переосмислення класичних підходів / П.В. Мироненко // Творче об'єднання «Нова парадигма». Вип. 118 – К.: Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2013. – С.125-135.

денно. Варто зауважити, що означена тематика, маючи системний і полідисциплінарний характер, вимагає від дослідників високого рівня фаховості та науково-методологічної підготовки. Невід'ємною частиною цих як суто теоретичних, так й емпірично-прикладних доробків стають дослідження щодо еволюції форм державного правління у сучасному світі загалом та у країнах перехідного типу зокрема, що вимагають від науковців переосмислення традиційного погляду на класифікацію форм правління, визначення їх типових рис, формулювання критеріїв їх розрізнення тощо. Відтак, розгляд новітніх підходів щодо класифікації форм державного правління є, безумовно, одним з актуальних напрямів сучасного соціально-гуманітарного знання.

Метою представленої статті є з'ясування базових напрямів переосмислення класичних підходів щодо класифікації форм державного правління. Серед завдань цього дослідження варто виокремити наступні: 1) обґрунтування необхідності висвітлення співвідношення формальних і реальних ознак при визначенні форм державного правління; 2) аналіз можливостей застосування концепцій політичної системи Г. Алмонда, Д. Істона та К. Дойча при вивченні трансформацій форм державного правління; 3) з'ясування особливостей авторських підходів щодо розгляду класифікації форм державного правління вітчизняних науковців С. Бостана та Я. Бариської.

Бібліографія запропонованої статті складається з праць різного характеру: монографій, авторефератів дисертацій, наукових досліджень та енциклопедичних видань. На особливу увагу заслуговують результати дисертаційних досліджень вітчизняних науковців С.К. Бостана «Форма правління сучасної держави: теоретико-правові засади» та Я.О. Бариської «Форма державного правління: загальнотеоретичне дослідження», в яких висвітлюються оригінальні авторські позиції щодо необхідності перегляду і доповнення класичної класифікації форм державного правління. При підготовці статті також були використані наукові праці видатних західних політологів Г. Алмонда «Порівняльні політичні системи», Д. Істона «Політична система: з'ясування стану політичної системи» та К. Дойча «Нерви управління. Модель політичної комунікації та контролю», які по праву входять до «золотого фонду» сучасної соціально-гуманітарної науки.

Аналіз проблематики форми держави загалом та форми державного правління як невід'ємної її складової має обов'язково спиратися

на розгляд питань про конфігурацію ключових політичних інститутів сучасної держави, насамперед – інституту глави держави та інституту парламентаризму, а також висвітлювати співвідношення реальних (політико-правових) та формальних (суто юридичних) повноважень різних інститутів системи державної влади й управління у кожній конкретній країні. Саме базуючись на означених критеріях виокремлення тієї чи іншої форми державного правління, і можна вести мову про слушність переосмислення традиційних підходів до класифікації форми держави та її базових складових.

Як пише авторитетний вітчизняний науковець-правник С. Бостан: «Форма держави – це структурно-упорядкована владна система, котра відображає суттєві властивості держави як політичної, територіальної, інституціональної організації суспільства» [1, с. 15]. Тож, спираючись на наведене визначення, можна стверджувати, що розгляд проблематики форми правління нині має охоплювати весь комплекс питань щодо системи відправлення державної влади й управління, прийняття та реалізації політико-правових рішень, функціонування базових інститутів держави і громадянського суспільства, особливостей взаємодії держави й особи. Окреслені критерії, на переконання автора, є ключовими з огляду на необхідність перегляду і переосмислення форми державного правління у сучасному світі. Такий перегляд і переосмислення, аби бути максимально повними і системними, науково обґрунтованими, повинні здійснюватися у кількох евристично-пошукових напрямах (концептах політологічного аналізу проблеми).

Перший напрям – політико-управлінський концепт політологічного розгляду форми правління. Він передбачає врахування найсучасніших – постмодерних поглядів на проблематику функціонування системи державної влади й управління, яка сьогодні розглядається радше не в якості чогось сакрального і такого, чиї рішення не підлягають жодним сумнівам та критиці, а як один з різновидів соціального менеджменту, що має низку особливостей. Скажімо, за словами знаного українського науковця-політолога В. Холода, однією зі специфічних рис державного менеджменту в останні роки стає так званий «синергетичний ефект влади». Дослідник називає цей синергетичний ефект влади її універсальним ресурсом, що є результатом та обумовленістю взаємодії всіх її складових, він пов'язаний з компетентністю, кваліфікацією й адекватним сприйняттям владою соціальних

реалій суспільства. Вчений виводить наступну формулу функціонування влади: «влада = силове відношення + знання + воля (воля до владарювання) + компетентність» [2, с. 80]. Відтак, адекватність реакції з боку системи державної влади й управління щодо вимог, запитів, пропозицій суспільства стає нині однією з важливих щодо дієвості, ефективності і, врешті-решт, легітимності функціонування державного менеджменту, без аналізу якого не можна вести мову про комплексний розгляд проблематики форми держави загалом і форми державного правління зокрема. При цьому врахування специфіки реалізації (здійснення) державного менеджменту вказує перш за все на можливі де-факто модифікації існуючих де-юре форм державного правління.

Другий напрям – кратологічний концепт осмислення форми правління. Його сутність – вироблення нового погляду на форму правління через з'ясування нових параметрів державної влади як особливого політико-правового феномену. Оскільки влада є центральним елементом і політики, і держави, то саме вона обумовлює реальні межі функціонування того чи іншого політичного режиму, тієї чи іншої форми правління. Прикладом, вітчизняний дослідник І. Побочий підкреслює: «…політичну владу треба розглядати як специфічні відносини, що складають якісну визначеність системи політичної діяльності, її субстанцію, але в площині її реалізації, тобто в її внутрішньому зв'язку з соціальним управлінням» [3, с. 22]. Таким чином, режим функціонування політичної та державної влади у країні вказує на якісні характеристики форми правління, передусім політологічного, а не нормативно-правового (юридичного) змісту, що є особливо важливим при розгляді найновітніших – «гібридних» форм правління.

Третій напрям – системний – політологічно-правовий – концепт висвітлення проблематики форми державного правління. У представленому концепті спостерігається зміщення дослідницького акценту з традиційних позицій щодо вичленування у понятті «форма держави» двох (форма правління та форма державного устрою) або трьох (форма правління, форма державного устрою та форма політичного режиму) засадничих її елементів на необхідність його розширення до чотирьох елементів. Скажімо, С. Бостан пропонує наступну структуру поняття «форма держави» вважати базовою: перший елемент – форма соціально-політичного режиму; другий – форма дер-

жавно-політичного режиму; третій – форма державного правління; четвертий – форма державно-територіального устрою. При цьому слід також виокремлювати «внутрішню» та «зовнішню» форму держави. [1, с. 15-16].

Зрозуміло, що подібний перегляд тлумачення поняття «форма держави» неминуче тягне за собою й переосмислення класифікації форм державного правління. Як відомо, перші спроби класифікації форм правління сягають своїм корінням ще в античні часи і пов'язані з іменами таких видатних мислителів як Платон, Арістотель, Полібій, Цицерон. Так, класичною від часів античності і до Відродження вважалася класифікація, запропонована Арістотелем, головним критерієм якої була кількість осіб, що правлять. Відповідно мислитель розрізняв царство, аристократію і політію. Від Нікколо Макіавеллі веде свій початок найпоширеніша на сьогодні класифікація форм державного правління – їх поділ на монархії та республіки (адже саме великий італієць вперше застосував термін «республіка» як антитезу єдиновладдю, тобто монархії). Але цей класичній підхід також зазнавав в історії політико-правової думки певних коректив і доповнень. Наприклад, Ш.Л. Монтеск'є розрізняв три «способи правління»: республіканський, монархічний і деспотичний, – виходячи з природи відправлення влади в державі [4, с. 295].

На наш погляд, подібне доповнення, здійснене французьким просвітником є цілком слушним і не втрачає своєї актуальності й нині. Адже деспотизм як форма відправлення влади та деспотія як форма правління в державі є не тільки суто історичними суспільно-політичними феноменами, але й зустрічалися та зустрічаються і в XIX, і в XX, і в XXI століттях. Основою для такої форми правління стає абсолютна влада правителя, яка здійснюється в режимі беззаконня. За словами вітчизняної дослідниці С. Бульбенюк: «Як назва форми правління з необмеженою владою цей термін (деспотизм – П.М.) з початку XIX ст. злився за змістом або був витіснений поняттями «абсолютизм», «диктаторство» (у бонапартистському значенні) та «тоталітаризм»» [5, с. 206]. Втім, сьогодні цей термін у формі «східна деспотія» повертається у політологічну науку для позначення дуже специфічних політичних режимів і форм правління у низці держав Азії й Африки, зокрема у країнах Центральної Азії (Туркменістан, Таджикистан, Узбекистан).

Отже, необхідність перегляду й доповнення класичної класифікації форм державного правління була аргументовано доведена ще в

середині XVIII століття, у бурхливу епоху зламу традиційних засад розвитку тогочасного суспільства. І сьогодні, коли триває перехід вже не від традиційного (аграрного) до індустріального (промислового), а від індустріального (промислового) до постіндустріального (інформаційного) суспільства окреслена проблематика наукових пошуків знову актуалізується.

Російські науковці В. Петров та С. Селіванов, досліджуючи тематику сталості держави, здійснили спробу сформулювати концептуальну теоретичну модель сучасної держави, яка, на думку автора, є цікавою, з огляду на окреслену проблематику представленого дослідження. Так, ключовими елементами моделі сучасної держави російські вчені називають «блок реагування», «блок визначення цілі» та «об'єкт управління (об'єкт соціального проектування)» [6, с. 208]. «Блок реагування» держави формують автократична складова політичного управління державою (за визначенням російських дослідників, «перша влада» – влада глави держави), та колегіальна складова соціально-економічного управління державою (тобто «друга влада» – виконавча влада). «Блок визначення цілі» ґрунтується на ідеологічній складовій «четвертої влади» у державі (релігійні або світські установи ідеологічного управління державою), а «об'єкт управління (об'єкт соціального проектування)» – на демократичній її складовій («третя влада» – законодавча). Усі вказані складові пов'язані одна з одною ресурсним чинником, факторами зовнішнього середовища й параметрами стану держави, виконуючи при цьому нормотворчі, виконавчі та контрольні функції управління [6, с. 208 – 209]. У такому поділі функціональних напрямів розвитку держави, що, безумовно, вказують на специфіку системи правління у ній, на наш погляд, В. Петров та С. Селіванов творчо наслідують концепції функціонування політичних систем Г. Алмонда та Д. Істона та К. Дойча.

Скажімо, концепція системного аналізу видатного американського політолога Г. Алмонда передбачає виокремлення при дослідженні політичної системи структур, які виконують політичні функції. Науковець вважав, що одиницею політичної системи виступає роль, а сама політична система є комплексом ролей, які взаємодіють одна з одною. Структури – це систематизація таких взаємодій. Дослідник виокремлює два рівні функціонування політичних структур – інституціональний та асоціативний [7]. Тож, спираючись на концепцію політичної системи Г. Алмонда, можна взяти в якості «точки

відліку» для визначення тієї чи іншої модифікації форми правління ролі, які виконують ключові державні інститути – інститут глави держави, інститут парламентаризму, інститут виконавчої влади (урядування), а також таку центральну їх взаємодію, як процес формування зазначених інститутів. Власне, класична класифікація форм державного правління і виходить з окреслених параметрів, виділяючи республіку та монархію як основні моделі форм правління за способом. Головним недоліком цього підходу стає абсолютизація формальних ознак і критеріїв для визначення тієї чи іншої форми правління і недостатнє врахування реальних варіантів політичних взаємодій між ключовими інститутами держави.

Один з провідних американських політологів сучасності Д. Істон свою модель політичної системи ґрунтував на розгляді особливих відносин між політичною системою та її середовищем, що визначаються як «вхід», що дає імпульс для політичної системи. Реакція політичної системи на імпульс формує, у свою чергу, «вихід». Цей кібернетичний ланцюг «входів-виходів» замикається, коли реакція виходу політичної системи викликає відповідну реакцію середовища, породжуючи новий вхід, на який система реагує новим виходом. Зазначений процес триває постійно і є неперервним [8]. Таким чином, авторське бачення політичної системи Д. Істоном цілком коректно застосовувати для аналізу реальних модифікацій форм державного правління в сучасному світі, тому що більшість цих модифікацій, особливо «гібридного» типу, і базуються на своєрідному для кожної конкретної системи поєднанні кібернетичного ланцюгу «входів-виходів», який у цьому випадку вказує на специфіку взаємовідносин інститутів держави та суспільства (громадянського суспільства у демократичних і напівдемократичних країнах). Представлений підхід акцентує увагу саме на реальних способах і шляхах налагодження зв'язку як всередині політичної системи (а значить – і держави як її центрального елементу), так і між політичною системою (державою) та середовищем (недержавним сектором), що є надзвичайно важливим для висвітлення усіх можливих наявних модифікацій форм правління нині.

Концепція політичної системи авторитетного німецько-американського соціолога та політолога К. Дойча також є за своєю сутністю є кібернетичною, бо в її основі лежать два ключові поняття – «інформація» та «комунікація». «Інформація» – це структуровані відносини

між подіями суспільного і політичного життя, а «комунікація» – передача таких відносин через канали – шляхи передачі інформації. Відповідно політична система є системою виробництва і відтворення інформації, мережею комунікації та інформаційних потоків [9]. Кібернетичну концепцію К. Дойча, на перший погляд, доволі важко застосувати для аналізу модифікацій форм державного правління в сучасному світі. Втім, на нашу думку, нині, в умовах становлення інформаційного суспільства інформаційно-комунікативний бік політико-державних відносин виступає на перший план, що не може не позначатися і на трансформації форм державного правління, появі їх якісно нових модифікацій та моделей.

Як бачимо, спільним для усіх трьох наведених дослідницьких підходів щодо аналізу політичних систем є їх функціональне спрямування з урахуванням специфіки переходу сучасного суспільства з індустріального на інформаційний етап розвитку, що не може не позначатися на політичному житті тієї чи іншої країни. Тому означені підходи, на переконання автора, слушно використовувати при розгляді сучасних модифікацій форм державного правління, адже вони акцентують увагу на реальних способах взаємодії органів державної влади та суспільства загалом й окремих громадян зокрема, що вказує на особливості владної системи кожної конкретної держави, на специфіку її організації, структурно-інституційного впорядкування, а значить – на форму державного правління. Отже, розглянемо декілька авторських підходів до розуміння класифікації форми державного правління, вироблених вітчизняними фахівцями – правниками та політологами.

Так, український правник С. Бостан, спираючись на праці знаного американського політолога Р. Даля, поряд з двома класичними різновидами форми державного правління – республікою та монархією – виокремлює й третій – поліархію. Вітчизняний науковець пропонує використовувати поняття «юридична поліархія» не тільки як допоміжне у класичній класифікації форм правління, але й в якості повноцінного замінника поняття «республіка» [1, с. 18]. На користь такої позиції С. Бостан наводить наступні аргументи. По-перше, використання поняття «поліархія» замість поняття «республіка» ліквідує дисбаланс між семантикою двох понять – «монархія» та «республіка»: оскільки обидва останні поняття означають найвищу державну владу, похідну від одного суб'єкта, а поняття «монархія» та «поліархія»

вказують на суттєву різницю, адже поліархія – це влада, похідна від багатьох суб'єктів, тобто народу. По-друге, на думку дослідника, якщо поняття «монархія» та «республіка» є різнотиповими за своєю природою і змістом (перше – політико-правове, а друге – соціальне), то поняття «монархія» та «поліархія» мають спільне – юридичне коріння. Відтак, запозичення поняття «поліархія» у класифікацію форм державного правління унормовує засади її формування, вносить певний порядок до понятійно-категоріального апарату загальної теорії держави та права [1, с. 18 – 19].

Подібне розширення класичної класифікації форм державного правління, застосоване С. Бостаном, має, окрім того, й неабияке політологічне значення. Адже поліархія тлумачиться науковцем в якості «типової для держави громадянського суспільства форми правління». Виходячи з цього твердження, вчений вважає за потрібне замінити головний критерій виокремлення тієї чи іншої форми правління з формальної процедури заміщення поста глави держави на принцип розподілу влади, який вказує на якісний бік політичної системи. До того ж, дослідник переконаний: слід розділяти форму правління «юридичну» (de-jure) та «політичну» (de-facto) [1, с. 18 – 19, 19]. Як бачимо, слушність використання поняття «поліархія» при розрізненні форм державного правління обумовлюється низкою причин: необхідністю врахування базових положень найбільш авторитетних політологічних концепцій, предметом розгляду яких є політична система, держава та державна влада; поширенням «гібридних» форм правління, що потребує осмислення і додаткового вивчення; нагальними вимогами відходу від формалізації визначення форми державного правління й визнання обов'язковим закріплення реальних модифікацій правління при висвітленні зазначеної проблематики.

Українська науковиця Я. Бариська присвятила обґрунтуванню необхідності перегляду традиційних (класичних) підходів щодо класифікації форм державного правління своє дисертаційне дослідження. Окрім універсальних критеріїв щодо розрізнення форм правління (ступінь поділу влади; ступінь народовладдя; інституційна форма глави держави; спосіб формування уряду тощо), визначає й дві групи факторів: основні та додаткові. Основні фактори – це історичний тип держави, співвідношення політичних сил у державі на момент її конституювання, рівень правової культури й економічного розвитку держави. Серед інших факторів, які детермінують форму правління

сучасної держави: національний склад населення; розміри території держави; зовнішній вплив інших держав та міжнародних структур тощо [10, с. 7]. Відповідно до наведених критеріїв до нетипових (некласичних) форм державного правління Я. Бариська відносить такі історичні та сучасні модифікації держави: «фюрерську систему», «радянську республіку», республіканську монархію, республіку з деякими ознаками монархії, теократичну монархію. Окрему увагу вітчизняна дослідниця звертає на перші дві модифікації форми державного правління. Так, «фюрерська система» мала наступні ознаки: функціонування в умовах «надзвичайного» конституційного режиму; необмежені владні прерогативи інституту «фюрера», який поєднав повноваження президента, рейхсканцлера та лідера нацистської партії; заперечення на концептуальному й інституційному рівнях інституту парламентаризму. Властивостями «радянської республіки» як особливої форми правління, у свою чергу, Я. Бариська називає: відсутність фактичного розподілу державної влади; наявність системи квазіпредставницьких органів, очолювана вищим органом, рішення якого мають силу законів; реальна вища влада належить вищим органам правлячих комуністичних партій; законодавчі акти можуть видаватися робочим органом квазіпарламенту [10, с. 10].

На нашу думку, представлена класифікація має бути врахована у подальших дослідженнях з означеної проблематики, оскільки вона вказує на особливості розвитку не тільки окремих історичних і сучасних типів (модифікацій) форм правління, але й тому, що названі їх властивості і риси (ознаки) виявляються нині в конкретних країнах. Скажімо, описані вище ознаки «фюрерської системи» правління можна знайти у деяких республіках на пострадянському просторі, а певні типові для «радянської республіки» характеристики притаманні сьогодні низці країн Азії, Африки і Латинської Америки.

Безперечно, представлена стаття не може створити цілісну картину щодо розгляду проблематики необхідності переосмислення (перегляду) класичних підходів до класифікації форм державного правління. Втім, вона вказує на деякі базові проблеми, що можуть виникнути на цьому шляху у дослідника. Подальші наукові розвідки автора будуть присвячені окресленому колу проблемних питань, зокрема аналізу конкретних виявів нетипових (некласичних) форм правління у сучасному світі в цілому та в українських соціополітичних реаліях зокрема.

Література:

1. Бостан С. К. Форма правління сучасної держави : теоретико-правові засади : автореф. дис. … д-ра юрид. наук : 12.00.01 / Бостан С. К. ; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2008. – 36 с.

2. Холод В. В. Феномен параполитики : идеи, свершения, социальные результаты : монография / В. В. Холод. – Сумы : ИТД «Университетская книга», 2004. – 504 с. — Библиогр. в подстроч. примеч.

3. Побочий І. А. Політична боротьба : праксеологічний вимір : монографія / І.А. Побочий. – К. : Абрис, 2007. – 352 с. — Бібліогр.: с. 333-350. 4. Юридична енциклопедія : [в 6 т.] / Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана ; редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) [та ін.] – К. : «Українська енциклопедія», 2004. . – Т. 6 : Т-Я – 768 с. : іл., фот.

5. Політична енциклопедія / НАН України, Ін-т політ. і етнонац. дослідж. ім. І. Ф. Кураса ; [упоряд. Ю. Шаповал; редкол.: Ю. Левенець (голова) та ін.]. – К. : Парламентське вид-во, 2012. – 808 с. — (Програма «Українська книга») — Бібліогр. наприкінці ст.

6. Петров В. К. Устойчивость государства: монографія / В. К. Петров, С. Г. Селиванов. – М. : ЗАО «Изд-во «Экономика»», 2005. – 491 с. : рис. – Библиогр.: с. 477-489.

7. Almond G. Comparative Political Systems / G. Almond // The Journal of Politics.—1956.—Vol. XVIII. – № 3.—P. 393-394.

8. Easton D. The Political System : An Inquires into the State of Political System / D. Easton. —New York : Mc Graw-Hill, 1953.

9. Дойч К. Нервы управления. Модель политической коммуникации и контроля : [пер. с англ.]. – М. : Мысль, 1993. – 312 с.

10. Бариська Я. О. Форма державного правління: загальнотеоретичне дослідження : автореф. дис. … канд. юрид. наук / Бариська Я. О. ; Львівський національний університет імені Івана Франка. – Л., 2010. – 20 с.

ПАРАМЕТРИ ДЛЯ ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ ЯК ДОСЛІДНИЦЬКА ПРОБЛЕМА*

У статті представлена авторська позиція щодо проблематики виокремлення низки важливих параметрів для визначення форми державного правління на основі аналізу бікамералізму, висвітлення деяких аспектів труднощів становлення і розвитку парламентаризму й інституту глави держави в сучасній Україні з огляду на утвердження напівпрезидентської форми правління. З'ясовано специфіку теоретичного обґрунтування та практичного прояву формально-юридичної і політико-правової сторін функціонування форми державного правління, зокрема крізь призму розгляду питання про збалансованість її розвитку.

Ключові слова: *форма державного правління, бікамералізм, парламентаризм, державний механізм, державний інститут.*

The article presents the author's position on the problem of the selection of a number of important parameters to determine the form of government based on the analysis of bicameralism, the coverage of some aspects of the difficulties of formation and development of parliamentarism and the Institute of the head of state in modern Ukraine, given the approval of a semi-presidential form of government. It was found specific theoretical foundation and practical manifestation of formal legal and political and legal aspects of functioning form of government, particularly in the light of the consideration of the balance of its development.

Key words: *form of government, bicameralism, parliamentarism, the state mechanism, a state institution.*

Проблема осмислення поняття «форма державного правління» – це, перш за все, питання про оптимальну організацію державної вла-

*** Мироненко П.В.** параметри для визначення форми державного правління як дослідницька проблема / П.В. Мироненко // Держава і право: Збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки. Випуск 62. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2013. – С. 448-454.

ди; про вибір найбільш ефективної в умовах трансформації політичної системи тієї чи іншої країни моделі політико-правових відносин і варіанту взаємодії центральних органів державної влади; про таку конфігурацію базових державних інститутів, яка сприяла б національному суспільно-політичному розвитку, ставши його політико-правовою основою. Тож не дивно, що в останні десятиріччя і в політичній, і в соціологічній, і в юридичній науці активізуються дискусії щодо необхідності перегляду класичних підходів до типологізації форм державного правління, щодо визначення засадничих критеріїв їх класифікації, щодо важливості розрізнення формальних та неформальних форм правління при характеристиці організації системи державної влади й управління. Можна з впевненістю прогнозувати, що дослідження проблематики форми правління не будуть втрачати своєї актуальності ще тривалий час, адже сучасний світ загалом та його політичне та соціально-економічне життя зокрема і його юридично-правове оформлення є надзвичайно динамічним, таким, що зазнає постійних змін і модифікацій та потребує переосмислення традиційних науково-методологічних позицій їх вивчення й аналізу.

Спроба формулювання авторської дослідницької позиції щодо розгляду низки важливих параметрів для визначення форми державного правління – це мета представленої статті, яка обумовлюється вище окресленими причинами. Завданнями цієї роботи є: 1) аналіз феномену бікамералізму як важливої складової при визначенні форми державного правління; 2) висвітлення деяких аспектів труднощів становлення і розвитку парламентаризму й інституту глави держави в сучасній Україні з огляду на утвердження напівпрезидентської форми правління; 3) з'ясування специфіки теоретичного обґрунтування та практичного прояву формально-юридичної і політико-правової сторін функціонування форми державного правління; 4) вивчення політологічного бачення проблеми збалансованості форми державного правління.

З огляду на зазначені вище мету і завдання представленої статті, автор при виборі бібліографічно-джерельної бази для її підготовки акцентував увагу на останніх (здійснених впродовж десятиріччя) фундаментальних дослідженнях як молодих, так і досвідчених та авторитетних вітчизняних науковців. Тому в основу цієї статті були покладені результати дисертаційних робіт Л. Дунаєвої, М. Новікова, С. Серьогіної, О. Скребець та О. Харченко, присвячені актуальним пи-

танням висвітлення специфіки форми державного правління в Україні та світі. Особливо слід відмітити результати дисертаційних робіт Л. Дунаєвої «Співвідношення влади та самоврядування в процесі здійснення політичного управління сучасним суспільством» та С. Серьогіної «Форма правління в Україні: конституційно-правовий аспект», які являють собою одні з найбільш ґрунтовних досліджень з окресленої проблематики в межах політичної та юридичної наук та мають значний евристично-пошуковий потенціал для подальших напрацювань щодо форми державного правління.

Дизайн розташування й окреслення меж повноважень центральних державних інститутів є одним з ключовим чинників успішності суспільно-політичного розвитку у будь-якій сучасній країні. Саме дискусії щодо вибору «правильної», «оптимальної», «такої, що відповідає національним традиціям» модифікації форми державного правління дуже часто визначають вектор стратегічного розвитку того чи іншого суспільства, що призводить, у кінцевому підсумку, або до його демократизації, або до його автократизації.

Одним з таких центральних інститутів держави виступає парламент – найвища установа представницько-законодавчого характеру, від базових політико-правових ознак якої багато в чому і залежить вибір певного варіанту (моделі) суспільно-політичного розвитку країни. Скажімо, місце парламенту як найвищого законодавчого органу державної влади у політичній системі, особливості його взаємодії з іншими державними інститутами, коло повноважень de jure та de facto дуже часто стають визначальними при класифікації форми правління. У той же час вивчення внутрішньої, інституціональної структури парламенту, яка нині представлена двома варіантами – унікамеральною та бікамеральною моделями, дає підстави для комплексної характеристики політичної системи і політичного розвитку держави крізь призму висвітлення особливостей форми правління у ній. У цьому контексті важливим уявляється, зокрема, аналіз бікамералізму як політико-правового феномену.

Як відомо, бікамералізм має давні історичні корені. Так, першими історичними формами бікамералізму були антична модель (ґрунтувалася на теорії «змішаного правління» Арістотеля, Полібія, Цицерона) та модель станового представництва (в її основі – станова монархія як форма державного правління, що мала у структурному підґрунті два елементи – колегіально-дорадчий та станово-представ-

ницький). Сучасною і постсучасною формами бікамералізму виступають модерна модель (заснована на теорії розподілу влади Ш. Монтеск'є та ідеї «стримувань і противаг» Дж. Адамса, в яких було обґрунтовано необхідність диференціації законодавчої влади шляхом її розподілу на дві палати) та плюральна модель (базується на ідеї багатовимірності реальної політики). Модерна модель стала результатом руйнування полікамеральної одноманітності європейських парламентів, наслідком ліквідації феодальних порядків і переходу до загального виборчого права. Плюральна модель бікамералізму відповідає стандартам «процесуально-консенсусної» демократії, яка є найостаннішим політико-правовим трендом розвитку держави, та аргументовано доводить, що нині вже немає тісної залежності між територіально-державним устроєм і наявністю або відсутністю другої палати парламенту. Адже сьогодні, за словами вітчизняного науковця М. Новікова, друга (сенатська) палата найвищого законодавчого органу держави покликана стати функціонально ефективною репрезентантою різного роду меншин в унітарних державах [1, с. 7].

Відтак, на наш погляд, цілком логічно слушною та методологічно обґрунтованою уявляється можливість виокремлення у моделі республіканського правління такої її варіації як бікамеральна форма правління. Серед переваг бікамералізму як особливої форми (або її варіації) правління можна назвати наступні. По-перше, бікамеральні системи є ефективними у тому випадку, коли палати мають значні відмінності, але відносно рівні повноваження. По-друге, комбінація таких базових рис бікамералізму, як (не)конгурентність та (а)симетрія, є оптимальною для багатьох сучасних держав перехідного типу, оскільки сприяє зміцненню демократичних засад розвитку та реалізації їх принципів у політичному житті [1, с. 4]. Тому не дивно, що впродовж останніх двадцяти років у вітчизняній соціально-гуманітарній науці та у політичних колах не вщухають дискусії щодо переваг і недоліків бікамералізму для розвитку українського парламентаризму, для становлення національної демократичної політичної системи.

Але, на наше переконання, при розгляді можливостей впровадження бікамералізму у політичну систему України слід враховувати й особливості політичної культури (зокрема, таке поширене явище у вітчизняній політиці, як непотизм, властиве для всіх її акторів – лівих, центристів, правих; прозахідних і проросійських), відсутність

тривалого, неперервного досвіду державотворення та демократичного розвитку, специфіку характеру політичної конкуренції, а також, що вкрай важливо, відсутність реальних важелів впливу і контролю з боку громадян (виборців) за діяльністю парламентарів. Отже, як вважає автор, перш ніж вести мову про перехід до бікамеральної парламентарної системи правління у вітчизняних соціокультурних і політичних реаліях варто звернути увагу на забезпечення механізмів впровадження дієвого імперативного депутатського мандату та налагодження ефективного взаємозв'язку між виборцями і парламентарями. Водночас, беззаперечно, недооцінювання ролі і місця парламенту у системі органів державної влади й управління, у вітчизняній моделі державного правління тягне за собою і викривлене уявлення про оптимальну політичну систему, яка повинна бути сформована в Україні нині, адже принцип представництва як засадничий принцип демократії має свої витоки у діяльності саме вищого законодавчого органу держави.

Вітчизняна дослідниця О. Скребець, спираючись на матеріали політико-правових документів і соціально значимих подій у сфері взаємин парламентської і президентської гілок влади, стверджує наступне: «Здійснення Верховною Радою України інструментальних функцій ускладнюється недоліками виборчого механізму, відсутністю стійкої партійної системи, [...] особливостями мобілізованого типу політичної участі українського населення» [2, с. 11]. Окрім того, досвід вітчизняного парламентаризму засвідчує: за двадцять два роки його суверенного функціонування робота національного парламенту постійно доводила про зростання розриву між інтересами народних обранців та тих, хто їх обирає, а тому говорити про необхідність запровадження бікамералізму у вітчизняних умовах зарано, тим більш у випадку, коли чітко не розроблені засади рекрутування потенційних парламентарів у верхню палату найвищого законодавчого органу держави.

Не менше значення при розгляді тієї чи іншої форми правління відіграє система розташування центральних інститутів державної влади та характерна для кожного конкретного суспільства специфіка розподілу влади. Прикладом, українська дослідниця Л. Дунаєва пропонує при вивченні зазначеного параметру форму правління використовувати термін «схематизм влади». «Схематизм влади у такому розумінні реалізується як певна, визначена конфігурація, яка забез-

печує певний спосіб взаємодії транценденцій влади, інстанцій влади, еліт, місць присутності та народу. Якщо будь-яка з складових буде пропущена, то це може призвести до негативних наслідків» [3, с. 13]. Таким чином, форма правління як комплексна характеристика держави має враховувати всі можливі іпостасі влади як її центрального, сутнісного компоненту: власне державну, а також політичну, публічну, владу місцевого самоврядування, владу політичного менеджменту тощо. При визначенні форми правління дуже важливими стають і наступні структурні показники влади: суб'єкти, об'єкти, джерела, ресурси, мета, методи, форми прояву та реалізації. Зміна конфігурації влади зокрема та форми правління загалом відбуваються, на думку Л. Дунаєвої, внаслідок протікання трьох процесів: «інтеграції мереж довіри, ізоляції категоріальної нерівності та ліквідації незалежних центрів влади, які вдаються до насилля та примусу» [3. с. 13].

Зрозуміло, що кожна конкретна країна розробляє свою модель державного правління, втім ті універсальні параметри форми правління, які вироблені політичною та юридичною науками, вказують на переваги і недоліки кожної з її модифікацій за тих чи інших умов політичного життя. Конкретизація таких переваг і недоліків форми державного правління може здійснюватися, у тому числі, через поняття «механізм держави». Державний механізм – це система різноманітних організацій, за допомогою яких держава реалізує свої функції. Державний механізм обов'язково заснований на відповідній нормативній базі та передбачає наділення відповідних державних інститутів спеціальними повноваженнями у відповідній сфері діяльності [4, с. 64]. Іншими словами, поняття «механізм держави» вказує на нормативно-юридичний бік форми державного правління, на її формальну складову, без чіткого оформлення якої неможливим уявляється її якісне наповнення політичним «змістом».

Якщо поєднати в діалектичному аналізі «форму» та «зміст», політичну та нормативно-юридичну сторони форми державного правління, то слушно виокремити такі компоненти у представленому понятті. Перший компонент – норми та практика, що стосуються виду, структури, правового становища вищих органів державної влади. Другий – норми та практика, що характеризують взаємини між органами державної влади. Третій – норма та практика зворотного зв'язку між органами державного управління та тими, ким управляють [5, с. 8]. Саме реальні варіації поєднання «форми» та «змісту» у кожній

конкретній модифікації системи державного правління в тій чи іншій країні часто не виправдовують тих сподівань, які покладалися на їх ідеальні, «чисті» відповідники. Названою обставиною багато в чому можна пояснити і постійний пошук у колі політологів та правників найбільш оптимальних конфігурацій «змішаного правління», які максимально відповідали б викликам часу.

У випадку, коли мова йде про республіканську форму правління, більшість науковців зазвичай звертає увагу на напівпрезидентську її модифікацію як таку, що потенційно покликана уникнути недоліків і «чистої» парламентської, і «чистої» президентської системи, запозичивши у них максимум переваг. Власне, й вітчизняні творці Конституції при розробці Основного Закону України віддали перевагу саме напівпрезидентській формі правління – спочатку у моделі президентсько-парламентської, згодом – парламентсько-президентської, та, сьогодні, знову президентсько-парламентської республіки. Український науковець І. Грицяк так пояснює переваги змішаної, напівпрезидентської форми правління: «Застосування змішаної форми правління, яка передбачає двовладдя між президентом (глава держави) і прем'єр-міністром (глава уряду), фактично встановлює систему правління, відповідно до якої «першим главою» є за традицією (відповідно до конституційного звичаю) президент, а за законом (відповідно до тексту конституції) – прем'єр-міністр» [6, с. 43]. Втім, варто зауважити, що окреслена модель, яка сформувалася і закріпилася на європейському континенті в умовах сталої (зрілої) демократії, за умов розвитку перехідного типу, зокрема в Україні, не завжди виправдовує свою доцільність. Як приклад, можна назвати тривалий період «двовладдя» у вітчизняній політиці за часів президентства В. Ющенка та функціонування парламентсько-президентської системи правління, що не була підкріплена сталими демократичними традиціями врядування та достатньо високим рівнем правової і політичної культури, як це спостерігається в європейських країнах.

Потреби демократизації суспільно-політичного розвитку країни, оптимізації й підвищення ефективності функціонування системи державної влади та управління зумовлюють необхідність звернення уваги, у тому числі, і на важливість інституціалізації персоніфікованих форм здійснення влади, перш за все – інституту глави держави. Адже до універсальних при всіх модифікаціях форми державного правління повноважень глави держави належать: забезпечення

спадковості (наступництва) державної влади, гарантування конституційного порядку та захисту прав і свобод громадян, дотримання балансу у функціонуванні гілок центральної державної влади, вище представництво держави у міжнародних відносинах. При цьому інститут глави держави можна досліджувати принаймні з двох методологічних позицій: як державний інститут та як одну з ключових характеристик (критерій) при визначенні форми державного правління.

Саме від форми правління залежить політико-правове значення та реальне становище глави держави у національній політико-правовій системі. Якщо вести мову, скажімо, про напівпрезидентське правління, обсяг повноважень глави держави залежатиме, за словами вітчизняної дослідниці О. Харченко, в значній мірі «від структуризації ключових політико-правових акторів усередині суспільно-політичної системи, а це дозволяє пристосувати їх норми до різних обставин» [7, с. 10]. Слід зазначити, що напівпрезидентська система правління найбільш ефективно себе зарекомендувала у тих країнах, де суспільство розколене на радикально налаштовані групи та існує потреба значної структурної перебудови політичного й економічного устрою, оскільки президент володіє реальними можливостями політико-управлінського впливу на розвиток держави, на функціонування інших центральних її інститутів. Специфікою напівпрезидентського правління в Україні за весь період новітньої історії, яка вказує на зазначену вище його рису, стало те, що Президент України у межах своїх конституційних прерогатив, з одного боку, виведений поза систему розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову, та, з іншого, – покликаний забезпечувати дієздатність всієї системи державної влади й управління, спрямувати її на реалізацію стратегічних і тактичних завдань суспільно-політичного розвитку.

Таким чином, поняття «форма правління» вказує на сутнісні, базові принципи побудови системи державної влади й управління, на ключові напрями впливу державного апарату на суспільство. Втім, як влучно зауважує авторитетна українська науковиця С. Серьогіна, «…виконання одних й тих самих завдань, які стоять перед суспільством, може бути здійснене за допомогою різних способів організації державного апарату, тобто допускає певний «композиційний плюралізм» у даній сфері» [8, с. 10]. Тому одним з центральних завдань вироблення стратегічно-державницького курсу будь-якої сучасної країни стає творення, політико-правове оформлення і реалізація на

практиці такого «композиційного плюралізму» на рівні засадничих державних параметрів – того, що називається формою державою, невід'ємною і дуже важливою складовою якої є форма правління. Особливого значення осмислення композиції системи державної влади й управління набуває на державотворчому етапі розвитку суспільства, на якому перебуває нині Україна.

У цьому контексті на перший план висувається питання про визначення ступеню «збалансованості» тієї чи іншої форми правління. За словами С. Серьогіної, ступінь збалансованості повноважень між вищими органами державної влади вказує на співвідношення обсягу повноважень на політичному рівні державної організації, а також є показником наявності (або відсутності) дієвого механізму «стримувань і противаг» у політико-правовій системі суспільства. Збалансована форма правління, у свою чергу, показує, що жоден з вищих органів державної влади не може домінувати на політичній арені, оскільки законодавча, виконавча та судова гілки влади діють на паритетних засадах, між ними відсутня конкуренція за обсяг повноважень, а прийняття найважливіших політико-правових рішень вимагає узгодженої співпраці кількох вищих органів державної влади. «Цей критерій має, певною мірою, оціночний характер, але усе ж дає змогу адекватно оцінити загальну композицію державного апарату, його інституційно-функціональну організацію», – підкреслює вітчизняна дослідниця [8, с. 12]. І хоча Україну більшість дослідників відносить до групи країн з «відносно збалансованою формою правління», адже у вітчизняній політико-правовій системі традиційно «слабкою ланкою» на політичній арені є уряд (за винятком поодиноких за двадцять два роки виключень), автор переконаний: саме суттєвий ступінь незбалансованості вітчизняної моделі форми правління зумовлює (безперечно, у комплексі з іншими факторами і чинниками) ключові проблеми державно-політичного розвитку нашої держави.

Отже, аналіз теоретичних та прикладних аспектів вивчення проблематики форми державного правління, представлений у цій роботі, дає підстави стверджувати: пошуки умовно «ідеальної» для сучасної України форми державного правління мають бути продовжені, а чинна сьогодні напівпрезидентська модель ще потребує корегування і вдосконалення. Безумовно, переосмислення базових засад функціонування форми правління у вітчизняних політико-державних реаліях потребує обов'язкового врахування національної специфіки – по-

літичної історії, традицій, особливостей типових проявів політичної свідомості та політико-правової культури тощо. Втім, на наше переконання, при цьому не повинні ігноруватися і найкращі надбання західної політико-правової теорії, досвід функціонування різних моделей форми державного правління за умов утвердження демократичного режиму та/або у періоди демократичних транзитів.

Література:

1. Новіков М. М. Інституціональні виміри бікамеральних систем (порівняльний аналіз) : автореф. дис. … канд. політ. наук / Новіков М. М. ; Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна. – Х., 2007. – 17 с.

2. Скребець О. В. Інститут парламентаризму в контексті досвіду демократичної трансформації сучасного суспільства : автореф. дис. … канд. політ. наук / Скребець О. В. ; Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського. – Сімферополь, 2005. – 18 с.

3. Дунаєва Л. М. Співвідношення влади та самоврядування в процесі здійснення політичного управління сучасним суспільством : автореф. дис. … д-ра політ. наук : 23.00.02 / Дунаєва Л. М. ; Одеська національна юридична академія. – О., 2009. – 26 с.

4. Рудик А. А. Основи теорії держави : навчальний посібник / А. А. Рудик. – К. : Алерта, 2013. – 208 с.

5. Павленко Р. М. Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід / Р. М. Павленко. – К. : Вид. дім «КМ Академія», 2002. – 253 с. – (Серія: Праці викладачів НаУКМА). – Бібліогр.: с. 218-253.

6. Грицяк І. А. Форми правління і стабільність та ефективність державного управління / І. А. Грицяк // Парламентсько-президентська форма правління: Україна та німецький досвід : збірник наукових праць / За наук. ред. І. В. Розпутенка. – К. : «К.І.С.», 2003. – С. 29 – 43. – Бібліогр.: 2 назви.

7. Харченко О. В. Напівпрезидентська форма правління: становлення і розвиток : автореф. дис. … канд. політ. наук / Харченко О. В. ; НАН України, Інститут політичних і етнонаціональних досліджень імені І. Ф. Кураса. – К., 2008. – 17 с.

8. Серьогіна С. Г. Форма правління в Україні: конституційно-правовий аспект : автореф. дис. … д-ра юрид. наук : 12.00.02 / Серьогіна С. Г. ; МОН України, Національний університет «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». – Х., 2013. – 42 с. – Бібліогр.: с. 34–40.

ЕВОЛЮЦІЯ І ПОЛІВАРІАТИВНІСТЬ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ*

У даній статті здійснено аналіз закономірностей трансформації республіканської форми правління в соціально-політичному вимірі.

Ключові слова: *форма державного правління, монархія, республіка, трансформація, політична влада.*

This article deals with analysis of republican state forms transformation in socio-political dimension.

Key words: *state authority form, monarchy, republic, transformation, political authority.*

Функціональний потенціал політичної системи залежить від ефективності мобілізації конструктивних конфігурацій при організації механізмів реалізації політичної влади, моделювання інститутів державного устрою, кодифікації норм суспільної поведінки в контексті кореляції структурних елементів демократичного соціально-політичного улаштування – громадянського суспільства та політичної еліти. Модифікація тенденцій міжнародного політичного процесу та трансформація його ідеологічного наповнення детермінують модернізацію державного правління. Еволюція теоретичної програми консолідації державного апарату практично відображається на диференціації функціональних прерогатив політичних інститутів, візуалізації концепції державної політики через режим здійснення політичної влади та рівні артикуляції громадських інтересів і динаміки суспільної активності в рамках побудови продуктивного каналу взаємодії представників державних інстанцій з народом.

Актуальність даного дослідження полягає в необхідності встановлення можливостей вироблення дієвих архетипів конструювання

*** Мироненко П.** Еволюція і поліваріативність республіканської форми правління / Петро Мироненко // Політичний менеджмент: наук. журнал / голов. ред. Ю.Ж. Шайгородський. – 2013. – № 59. – С.5-15.

форми державного правління, які на основі власного універсального характеру здатні адаптуватися до варіативних особливостей соціально-політичного простору без деструктивного впливу на політичну свідомість окремих національних ідентичностей глобальної політичної арени. В теоретичних рамках даної роботи, індикатором потенційного створення ефективної моделі розподілу політичної влади виступає аналіз тенденцій модернізації домінуючої на сучасному етапі історичного континууму республіканської форми державної правління з урахуванням поліваріативності результатів її практичної реалізації та компаративного співставлення з альтернативними алгоритмами організації соціально-політично простору.

Питання улаштування республіканських механізмів здійснення політичної влади завжди займає ключове місце в теоретичній базі політичної науки та бере свій початок ще з епохи Античності, відображаючись у працях класиків тогочасної політичної думки Платона, Аристотеля, Цицерона. Якщо в період Середньовіччя як однієї з початкових стадій генезису категорії „державне правління» уявлення про сутність даного явища уособлювались в монархії, то переворот у розумінні політичної влади та дисбаланс домінування спадкового абсолютизму став результатом демократичного імпульсу соціального протиборства проти феодального ладу, що здобуло назву буржуазної революції. Хвиля суспільної активності, територіальні рамки якої охоплювали європейський континент та США, підкріплювалась словами наукових трактатів відомих діячі епохи Просвітництва Дж. Локка, Ж.-Ж. Руссо, Ш.-Л. Монтеск'є, І. Канта, Т. Джеферсона. Трансформація ідеологічного виміру політичного процесу супроводжувалась програмуванням фундаментальних принципів демократичного політичного режиму. Республіканська модель організації політичної влади виступила квінтесенцією наукової інтерпретації улаштування ідеальної політичної системи. Сьогодні проблема організації державної влади через призму республіканських канонів продовжує бути об'єктом дослідження представників різних наукових традицій. На сучасному етапі еволюції теоретичної бази даного формату владної фундаменталізації варто виокремити доробок Р. Даля, Ф. Хаєка, Г. О'Донела, Г. Алмонда, У. Растоу, Р. Інглгарта, С. Хантінгтона, Л. Пая та ін.

Головна мета роботи полягає в дослідженні еволюції комбінацій республіканських конфігурацій державного правління та визначенні

діапазону консолідації даного формату організації державної влади в соціально-політичних реаліях на основі систематизації поліваріативності створених моделей.

Політизація суспільних взаємовідносин та інституалізація процедури реалізації влади стали каталізатором пошуку ідеального алгоритму комплектації політичної системи заснованого на балансуванні симбіозу індивідуальних можливостей соціуму та функціональних прерогатив держави. Закономірність організації політичної влади та опцій діяльності фундаментальних інститутів державного устрою виступає визначальним фактором ефективності існування соціально-політичної системи в цілому та перспектив її успішної модернізації. Один з векторів моделювання політичного простору, що полягає в кодифікації суспільних цінностей в матриці політичного конструювання, виступає республіканська форма державного правління. Політологічний словник визначає поняття республіка як „форму правління, за якої вища влада в державі належить обраним на визначений термін представницьким органам влади, за якої відсутнім є інститут правлячої династії і глава держави як правило, обіймає у сфері особистих та громадянських прав звичайний статус громадянина, несе юридичну відповідальність за свої дії й має обмежений строк своїх повноважень» [1, с. 296].

Альтернативним республіканській моделі механізмів реалізації політичної влади виступає монархія як „форма правління за якою державна влада цілком або частково зосереджена в руках одноосібного глави держави – монарха, здебільшого спадкоємного» [1, с.208]. В історичній ретроспективі початковим принципом політичного устрою даного формату виступає абсолютизм владних преференцій, що виражається у необмеженому діапазоні здійснення політичної влади главою держави.

Відтак, ключовою ознакою республіканського типу державного устрою являється ліквідація абсолютних і безстрокових прерогатив монарха та заміщення даної інстанції виборними політичним органами, що забезпечує участь громади у процесі циркуляції правлячої еліти. Даний принцип ліг в основу класичного республіканізму сформованого античною науковою традицією у працях Платона і Аристотеля: „магістрати обрані народом в прагненні власного блага, і тільки достойні мужі повинні бути обрані для його досягнення» [2, с.163]. В даному аспекті, було здійснено аналіз потенційних модифікацій дер-

жавного устрою на основі форми організації правлячої верхівки. Як результат, виникає платонівська модель державної системи заснована на диференціації функціональних прерогатив громади [3, с.21] та правомірний контроль за реалізацією громадських інтересів державною владою, виражений у „поліції» Аристотеля [4, с.129-151]. Характерним для античного етапу становлення уявлень про форму державного правління виступає класифікація моделей організації державної влади на основі принципу правління і кількості управлінців [3, с.21-25].

Продовжує формування ідеалів республіканської форми державних конфігурацій, представник Римської наукової традиції Цицерон. Мислитель вбачав успіх політичної системи у законодавчій структуризації класових інтересів. В процесі пошуку ідеальних пропорцій конструювання державного апарату Цицерон відзначав схильність деформації управлінських чеснот монархії, аристократії і демократії до тиранії, олігархії та охлократії відповідно, створюючи таким чином фундамент для подальшого аналізу регресивного типу політичних трансформацій. У власній моделі ідеального правління мислитель закріпляв значні політичні прерогативи за Сенатом та інтегрував у алгоритми організації політичної влади елементи демократизму, ідентифікуючи республіку як „справи народу» [3, с.25-26].

Подальший період генезису політичної думки дещо змістив акценти з еволюції наукового осмислення республіки в напрямку закріплення церковної влади в полі прийняття політичних рішень. Сприятливим середовищем для інтенцій духовної еліти виступала форма державного правління змодельована на засадах монархічного типу. Противник даного вектора політичних конфігурацій державного улаштування Н. Макіавеллі, який здійснюючи компаративний аналіз можливих форм моделювання політичної дійсності у свої історичних працях, надавав перевагу республіці як ефективному механізму консолідації суспільства та забезпечення політичної стабільності [5]. Проте надалі, в світлі надмірної диференціації політичних прерогатив викликаних конфліктом громадських інтересів, мислитель надає процесам становлення політичного устрою персоніфікованого характеру, створивши у своїй праці „Державець» образ ідеального правителя здатного регулювати суспільні відносини та досягти балансу у розподілі політичних цінностей завдяки зваженому і прагматичному підході до прийняття політичних рішень [5, с.160-161]. Екстрапо-

ляція макіавелістської моделі харизматичного правителя, наділеного лідерськими якостями та здатного мобілізувати широкий арсенал технологій здійснення політичної влади задля збереження цілісності та ефективності функціонування державного устрою в область сучасних політичних реалій може інтерпретуватись як основа для фундаменталізації президентської форми республіканського правління. До того ж, якщо взяти до уваги контекстуальне обрамлення трактату «Державець», а саме відсутність територіальної цілісності та політичної єдності в соціально-політичному вимірі сучасних Н. Макіавеллі подій і провести паралелі між політичним становищем країн пострадянського простору у яких деструкція політичного устрою та дисбаланс політичного консенсусу детермінували хаотичність державотворчого процесу, то консолідація функціональної виконавчої влади зосереджена в інституті президентства за умов інтеграції в програму діяльності даної інстанції принципу демократичності та орієнтації на суспільне благо можна розцінювати як універсальну ознаку одного з алгоритмів конструювання державного правління на перехідному етапі трансформації політичної системи.

Подальша матеріалізація політичної думки в наукових концепціях продовжувала базуватись на співставленні республіканського та монархічного форматів організації державної влади та виокремлення найкращих форм і механізмів політичного конструювання. Переломним моментом у превалюванні республіканізму і становлення матриці ключових принципів республіканських політичних конфігурацій виступає хвиля соціально-політичних перетворень в рамках буржуазної революції. Суспільний імпульс направлений на модифікацію політичного устрою супроводжувався теоретичним осмисленням процесу реконструкції соціально-політичного. Реформація проходила у двох напрямках: комплексної ліквідації монархічного ладу з моделюванням нової республіканської системи організації політичної влади та своєрідним симбіозом монархічної матриці й демократичних принципів характерних республіканізму в рамках конституційної монархії. Прихильником останньої моделі був, зокрема, Дж. Локк, який визначав релевантне значення диференціації політичної влади та ієрархії політичних інститутів в області розподілу політичних преференцій [6]. В рамках даної концепції, успішність державного функціонування залежить від регламентації сфери впливу органів державної влади та узгодженості їх прерогатив. Загалом, принцип

диференціації політичної влади в рамках організації державного правління став визначальним етапом еволюції республіканізму і знайшов своє відображення в науковому доробку представників західноєвропейської політичної думки, набувши статусу фундаментальної основи становлення демократичної політичної системи [3].

Наступним важливим принципом представленим в теоретичні матриці республіканської форми правління виступає забезпечення участі народу в державотворчих процесах та прийнятті політичних рішень. Сутність даного елементу організації політичного устрою полягає в обмежені можливостей реалізації індивідуальних інтересів політичної еліти з метою практичного втілення суспільних ініціатив. В контексті розвитку республіканської форми правління, закріплення політичних свобод за народом було направлено на деструкцію абсолютизму монархічного ладу та нівелювання деспотичного режиму. Як результат, виборність органів державної влади покликана гарантувати артикуляцію суспільних інтенцій та детермінувати демократичну циркуляцію кадрового складу владної еліти в рамках республіканізму [7, с.58].

Загалом, інтенсифікація диверсифікації ідейного наповнення політичного процесу разом з варіативними детермінантами соціального, економічного та політичного характеру відобразились на закономірностях модифікації структурних конфігурацій структуралізму. Інтеграція ідеологічних засад капіталізму в економічний сектор організації державної системи актуалізує питання регламентації державного контролю за фінансовою сферою суспільної діяльності, асиміляція ліберальної матриці в програму конструювання державного правління потребує визначення діапазону індивідуальної свободи в рамках законодавчого регулювання соціального виміру, а мобілізація функціонального інструментарію державними інституціями визначає рівень демократичності при реалізації державної влади. Систематизація векторів улаштування республіканської форми правління створило значний теоретичний доробок можливих алгоритмів конструювання політичного простору [8, с.28-30]. Проте, вплив різноманітних факторів структурного та процедурного характеру при практичній реалізації теоретичної бази моделювання республіканського устрою детермінує урізноманітнення формацій республіканізму та диференціацію створених державних конструкцій за чисельними ознаками. В рамках даного дослідження, на основі аналізу

реальних моделей організації державної влади в сучасному політичному просторі та теоретичного узагальнення потенційних комбінацій формування республіканської форми правління для класифікації поліваріативності державотворчих процесів в рамках конструктивної матриці республіканізму використано наступні критерії:

принцип диференціації державної влади;

рівень централізації політичних ресурсів;

оптимізація діяльності місцевого самоврядування;

динаміка суспільної активності.

Диференціація органів політичної влади в рамках цілісної політичної системи стала ключовою закономірністю еволюції республіканської форми правління. Розподіл законодавчих та виконавчих преференцій за різними інститутами державної структури – Парламентом і Президентом, нейтралізує абсолютну неподільність політичних прерогатив та демократизує механізми прийняття політичних рішень. Класичними моделями державного правління в рамках владної стратифікації виступають президентська, парламентська та змішана республіка.

Сутність президентської республіки полягає в законодавчій регламентації превалювання виконавчої влади, тобто президентської інстанції. Глава держави володіє перевагою в контексті розподілу політичних цінностей та визначення функціональної компетенції. Прикладом державного устрою даного формату виступають США, Росія та Білорусь. Характерною ознакою президентської моделі виступає домінування глави виконавчої влади в сфері визначення курсу державної політики та можливості впливу на процедури реалізації законодавчих ініціатив в рамках кореляції президентської та парламентської інстанцій. Важливий елемент ефективності державної форми даного типу – індивідуальні особливості, лідерські якості та здатність продуктивно мобілізувати управлінські технології особи, обраної народним голосуванням в якості президента, що відображається на дещо персоніфікованому характері державного устрою [9, с.82].

Закріплення превалювання парламенту в рамках організації політичної влади відображається на масштабах функціональних прерогатив та діапазоні законотворчої діяльності даного інституту, комплектуючи парламентську модель державного устрою. Сутність конструктивних ознак даного типу полягають в домінування законодавчої інстанції в горизонтальному векторі взаємодії державних ор-

ганів. За умов парламентаризму, обмежується функціональний потенціал президентського інституту до рівня формального представництва, а виконавча влада закріплюється за урядом, кадровий склад якого визначається колективним рішенням депутатського кола [10, с.34-36]. Парламентська форма державної влади характерна для Італії, Німеччини, Туреччини. Однією з модифікацій парламентської моделі виступає бікамеральна структура колегіального законодавчого органу, що складається з двох палат, одна з яких формується на основі народного голосування, а інша – законодавчо регламентованими політичними процедурами. Двопалатний парламент може функціонувати в рамках федеративного (Німеччина) та унітарного (Італія) територіального устрою.

Ключовим пріоритетом змішаної форми державного правління, в контексті еволюції державотворчих механізмів, прийнято вважати раціоналізацію функціонального балансу політичної системи та оптимізацію взаємодії владних інститутів. В залежності від повноважень при формуванні уряду та інструментів контролю процесів конструювання державної політики змішана модель організації державних органів поділяється на президентсько-парламентську і парламентсько-президентську форми. Дане політичне середовище створює сприятливі умови для стабілізації уряду як релевантного державного органу і диференціації виконавчої влади. Особливість зазначеної тенденції полягає у можливості порушити традиційні конфігурації форм державного правління: диспропорціональність у діяльності президента та парламенту, що виражається у політичних конфліктах та відсутності консенсусу у прийняття рішень здатна інтенсифікувати ріст авторитету уряду очолюваного Прем'єр-Міністром, що відкриває шлях для становлення міністеріалізму як альтернативної програми організації державної влади, що заснована на певній автономності функціональних потенцій урядової інстанції [11, с.57].

Квінтесенцією кореляції владних елементів в рамках модернізації республіканського правління виступає нівелювання централізації політичного ресурсу. Зокрема, в рамках президентського режиму та широкого діапазону функціональних прерогатив даного інституту, можлива надмірна концентрація політичних ресурсів в руках глави виконавчої влади, як результат в процесі трансформацій республіканізму в межах однієї конфігураційної матриці виникають гібридні

політичні режими з ексклюзивною моделлю організації державної влади.

На прикладі аналізу особливостей політичного устрою країн Латинської Америки Г. О'Донел сформував концепцію „делегативної демократії», що визначала закономірності функціонування президентської форми державного правління і включала наступні елементи:

президент, що ставить себе вище за партійно систему;

при наявності парламентського і судового інститутів, відсутній стримуючий механізм практичної підзвітності президента за результати власної діяльності;

президент і його прибічники виступають домінуючим класом політичного середовища;

президент відокремлює себе від взаємодії з іншими органами державної влади і стає єдиною особою відповідальною за прийняття політичних рішень [12, с.130].

Сутність даної теорії полягає у нівелюванні механізмів децентралізації політичної влади та трансформації президентської форми державного правління заснованої на перманентному функціонуванні принципу „стримування для противаг» в модель організації державної влади з гіперболізацією функціональної компетенції президентської інстанції. Як результат, еволюцію консолідації політичного устрою можна класифікувати на основі рівня концентрації політичних преференцій в руках глави виконавчої влади. Прикладом диференціації управлінських прерогатив президента в рамках здавалося б однакових організаційних конфігурацій може виступати функціональний потенціал даної інстанції в рамках білоруської та американської політичних систем. У першому випадку спостерігається тотальне домінування президентського інституту в області формування соціально-політичного простору і набуття політичного устрою персоніфікованого характеру [13, с.24-25], у другому – президент вимушений корегувати власні політичні ініціативи задля досягнення компромісу з Конгресом, що поряд з обмеженням часового проміжку президентських повноважень забезпечує циркуляцію представників політичної еліти в межах даного інституту у результаті здійснення демократичних виборів [14, с.149-150]. Таким чином, на основі теоретичної матриці президентської форми правління через призму практичного еволюціонування виникають гетерогенні політичні моделі з диспропорційним діапазоном демократичних і авторитарних тенденцій.

Наступним каталізатором модернізації республіканізму здатним модифікувати принцип організації політичної влади та ієрархізації функціональних преференцій органів державного управління виступає місцеве самоврядування. Типологічні особливості консолідації політичної влади на місцевому рівні полягають конструюванні механізмів взаємодії органів місцевої влади та державних інститутів національного значення. В рамках модернізації алгоритмів програмування даного зв'язку в контексті поліваріативності функціонування державної системи виникають варіативні моделі республіканського правління, що диверсифікуються на основі динаміки автономного функціонування муніципалітету. Зокрема, в теоретичній базі даного питання прийнято виокремлювати континентальну модель організації вертикалі політичної влади, що була вперше практично втілена у Франції і набула поширення у глобальних масштабах. Сутність французького механізму кореляції полягає в прямому державному управлінні в усіх адміністративно-територіальних одиницях, що створює своєрідну ієрархічну конструкцію транзиту національних директив [15, с.8]. Проте в процесі глобальної циркуляції архетипів конструювання політичного устрою, жорстка структуралізація владної вертикалі зазнала впливу більш гнучкої „англосаксонської» моделі, що наділяє муніципалітети значними функціональними повноваженнями і можливостями артикуляції власних ініціатив у національному вимірі [15, с.345]. Прикладом даної формації виступають США та Німеччини, де нижні палати бікамерального парламенту – Сенат і Бундесрат відповідно, формуються на основі пропорційного представництва адміністративних одиниць. Загалом, одним з критеріїв визначення функціональної компетенції місцевої влади також виступає федеративний чи унітарний територіальний устрій країни. Як результат, в рамках організації державної влади можуть виникнути варіативні моделі політичного улаштування: від унітарної президентської республіки з жорсткою централізацією політичних ресурсів та регламентацією діяльності місцевого самоврядування до федеративної парламентської республіки заснованої на плюралізмі політичних ініціатив і наданні муніципалітетам високого рівня функціональної автономності та можливості презентації власних інтересів на законодавчому рівні через представництво у Парламенті.

Проте, не зважаючи на структурні особливості політичної диференціації, іншим важливим критерієм стратифікації поліваріатив-

ності матриці республіканізму виступає соціальний аспект. Наявність громадянського суспільства забезпечує компетентність у реалізації виборчої функції демократичної політичної системи та ідентифікує високу динаміку впливу суспільних ініціатив на прийняття політичних рішень. Активістський тип політичної культури соціуму та інтеграція в закономірності політичних реалій на рівні політичної свідомості визначає рамки консолідації демократичного режиму в межах республіканської форми правління. Низький показник участі суспільства в державотворчих процесах та відсутність практичного функціонування реальних механізмів впливу громади на діяльність владної еліти та визначення курсу державної політики детермінують авторитарні модифікації державного правління та відхилення реальної моделі політичного устрою від теоретичних засад демократичності політичних конфігурацій республіканізму. Таким чином, форма політичного правління та ефективність мобілізації демократичних інструментів здійснення державної влади знаходиться в прямій залежності від рівня політичних свобод, активізації суспільної діяльності та компетенції політичної ідентифікації спільноти.

Загалом, хоча сутність республіканської модернізації політичного устрою в контексті історичних детермінант полягала в деструкції монархічного абсолютизму в сфері розподілу політичних цінностей, еволюція політичного процесу створила передумови для контамінації опозиційних за своїм ідейним наповненням конфігурацій. Обмеження монополії монарха на політичні преференції конституцією призвело до формування колегіального органу законодавчої влади – Парламенту, що диференціювало політичні прерогативи в рамках конституційної монархії. Варіативність управлінських модифікацій і органів державної влади зумовлена збереженням інституту монарха нівелюються асиміляцією республіканських принципів в монархічній формі політичної системи, що призводить до ідентичності політичного виміру „демократизованої» монархії і традиційної республіки. Своєрідний симбіоз програм політичного конструювання втілений у „монархічному республіканізмі» продовжує існувати у сучасному політичному просторі, зокрема у таких державних одиницях як Велика Британія, Данія, Нідерланди, Швеція, Іспанія.

Як висновок, аналіз практичної реалізації теоретичних засад республіканізму підтверджує модифікаційне різноманіття республіканської форми правління. Варіативні чинники виражені у системі ди-

ференціації органів державного управління, рівні децентралізації політичної влади, механізмах здійснення управлінських прерогатив, організації функціонального поля місцевого самоврядування та діапазону можливостей участі суспільства в державотворчих процесах детермінують диверсифікацію векторів консолідації республіканських політичних конфігурацій. Результатом такого плюралізму політичного конструювання виступає поліваріативність моделей організації політичної влади в межах матриці республіканізму. Трансформація політичного середовища заснована на ідеологічній спрямованості, національних особливостях, соціальних інтенціях відображається на модернізації республіканської форми організації політичної влади. У результаті, практичне моделювання державного устрою супроводжується реформуванням республіканської парадигми.

Список літератури:

1. Політологічний енциклопедичний словник: Навч. посібник для студентів вищ. навч. закладів. – К.: Генеза, 1997. – 400 с.

2. Ward L. The Politics of Liberty in England and Revolutionary America. – Cambridge University Press, 2004. – 459 p.

3. Nelson B. The Making of the Modern State. – Palgrave Macmillan, 2006. – 177 p.

4. Goodman L. E., Talisse R. B. Aristotle's Politics Today. – SUNY Press, 2008. – 167 p.

5. Bock G, Skinner Q., Viroli M. Machiavelli and Republicanism. – Cambridge University Press, 1993 – 316 p.

6. Locke J. Two Treatises on Government: A Translation Into Modern English. – Industrial Systems Research, 2013. – 238 p.

7. Young J. H. International Election Principles: Democracy & the Rule of Law. – American Bar Association, 2009 – 546 p.

8. Pangle T. L. The Spirit of Modern Republicanism: The Moral Vision of the American Founders and the Philosophy of Locke. – The University of Chicago Press, 1990 – 334 p.

9. Mettenheim K. Presidential Institutions and Democratic Politics: Comparing Regional and National Contexts. – JHU Press, 1997 – 303 p.

10. Cheibub J. A. Presidentialism, Parliamentarism, and Democracy. – Cambridge University Press, 2007 – 202 p.

11. Lyon V. Power Shift: From Party Elites to Informed Citizens. – iUniverse, 2012. – 321 p.

12. Linz J., Valenzuela A. The Failure of Presidential Democracy. Volume 1. – JHU Press, 1994 – 192 p.

13. Rausch N. Prospects for Democratic Regime Change in Cuba and Belarus Civil Society and Political Culture. – GRIN Verlag, 2008 – 76 p.

14. Vile M.J.C. Politics in the USA. – Routledge, 2007 – 318 p.

КОНФЛІКТОЛОГІЧНИЙ ВИМІР СТАНОВЛЕННЯ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ*

Набуття Україною повноцінного державного статусу виявилося соціально-політичним свідченням не стільки структуризації нової національної ідентичності, скільки лише початком руху в цьому напрямку, можливості державної підтримки і цілеспрямованого сприяння оптимальній динаміці становлення української нації. Потреба структуризації нового соціального організму під назвою «українська політична нація» назагал не викликає заперечень ні в середовищі науковців, ні в громадській думці. Також зрозуміло, що нова політична, історична й соціокультурна ідентичність має бути заснована на принципах поліетнічності, полікультурності, поліконфесійності тощо.

Теоретико-праксіологічна проблема полягає в іншому: яким чином забезпечити *гомогенність* (політична нація) на підставі оперування *гетерогенним (полі*-етнічність, полікультурність, поліконфесійність) масивом? Як привести рівнове-ликі дроби етнокультурного формату різноманітних груп і прошарків до спільного знаменника консолідованої політичної нації, не знехтувавши, не заперечивши й не знищивши при цьому істотні атрибути життєдіяльності етнокультурно відмінних сегментів політично єдиного суспільства?

Сформульовані запитання є визначальними для політичної й історичної долі України, адже недостатнє теоретико-методологічне обгрунтування й методичний супровід, доповнені праксіологічною непереконливістю втілення теоретичних настанов, цілком можуть призвести до політичної дисперсності, відцентровості, а згодом і деструктуризації державної єдності. Не будемо обтяжувати аргументацію похмурими прикладами – світова історія й так знає їх безліч.

*** Мироненко П. В.** Конфліктологічний вимір становлення ідентичності української нації / П. В. Мироненко // Актуальні проблеми внутрішньої політики. – К.: Вид-во НАДУ, 2004. – Вип. 4. – С. 48–58.

Інституціалізація й наукове оперування етнонаціональною проблематикою виявляються неможливими в разі ігнорування аспекту ідентичності. Однак сама ідентичність – надзвичайно пластичний теоретичний конструкт, оперування яким є не надто простим. Як влучно зауважив Ерік Еріксон, «термінами «ідентичність» і «криза ідентичності» як у широкому, так і у вузькому науковому вжитку змальовується дещо настільки широке і на перший погляд самоочевидне, що, здавалося б, наполягати на точному визначенні означало б присікатися; водночас іноді вони вживаються у настільки вузькому розумінні, що загальний смисл втрачається, тому з однаковим успіхом можна було б використати й будь-який інший термін» [6, с. 24].

Сам термін «ідентифікація» потрапив до соціальних наук із психології, в якій його вперше застосував Зігмунд Фрейд з метою позначення процесів і результатів емоційного самоототожнення індивіда з іншим індивідом, групою, взірцем, ідеалом тощо. В соціально-психологічній, а згодом і соціокультурній літературі термін набув значно ширшого значення: він інтерпретується як один з механізмів соціалізації особи. Завдяки ідентифікації (ідентичності) також засвоюються соціальні норми, ідеали, цінності, рольові функції та моральні якості.

Як зауважує Л.Нагорна, «під ідентичністю прийнято розуміти результат самовизначення людини чи групи у соціальному сенсі, створення «образу-Я» та «образу-Ми», тобто віднесення себе до тих чи інших спільнот за віковими, професійними, статевими, територіальними, етнічними, конфесійними чи іншими ознаками. Англійське слово «identity» вживається у значеннях тотожності, справжності й самобутності. У соціогуманітарних науках ідентичність розуміється як сукупність специфічних рис, які виділяють певну спільноту з-поміж інших і є для окремої особи чи групи осіб підставою для віднесення себе до цієї спільноти [3, с. 16].

Смислова неусталеність ідентичності (коли та може означати і самототожність, і тотожність чомусь іншому, себто аналогічність) накладає відповідний відбиток на особливості риторичних практик і дискусій, які точаться довкола цього понятійно-категоріального конструкту. Можна наголосити на жорсткій конкуренції, принаймні, двох моделей продукування ідентичностей: «Перша перебуває в руслі есенціалізму і відшукує у будь-якій ідентичності органічно властивий їй сутнісний, автентичний зміст, що виводиться здебільшого з

культурного досвіду. Ідентичність визначається як екстракт усього того, що «органічно притаманне» її носієві. Така натуралістичність, з погляду есенціалістів, забезпечує ідентичності інтегральність і цілісність, вирішує проблеми її самолегітимізації і визнання її іншими спільнотами. Другий, близький до конструктивізму, погляд виходить із заперечення інтегральної, гармонійної ідентичності. Остання розглядається як «рукотворна» категорія, що конструюється в межах конкуруючих дискурсивних практик. У таких трактуваннях ідентичність виступає як «тимчасовий, відносний, незавершений продукт, що має онтологічний статус проекту або постулату». Це – завжди недосконале знання про себе і ще не досягнуте адекватне визнання іншими» [3, с. 17].

Якщо Вільям Джеймс визначав «ідентичність» як «суб'єктивне натхненне відчуття власної цілісності й тотожності» [7, с. 44], то Ерік Еріксон наполягав, що «поняття ідентичності означає твердо засвоєний і особистісно прийнятий образ себе в усьому багатстві відносин особи до навколишнього світу, почуття адекватності й стабільності володіння особою власним «Я», спроможність особи повноцінно розв'язувати завдання, які виникають» [6, с. 12].

Типологія та структуризація ідентичності можлива за історичними, ментальними, духовними та іншими критеріями*. Здебільшого виокремлюють *тверду* (наявність Самості, власного «Я») *та м'яку* (розщеплення індивідуальної ідентичності в груповій, корпоративній, суспільній тощо) модифікації ідентичності. Звідси – неоднозначність так званої «колективної ідентичності», яка, по суті, означає втрату або заперечення цінності індивідуальної самості. Ерік Еріксон хоч і дещо витіювато, проте в цілому переконливо визначив дифузію ідентичності як «обтяженість відсутністю обов'язків», «розщеплення образів «Я», втрату центра та розсіювання» [6, с. 222]. За великим рахунком, м'яка ідентичність – це результат дифузії твердої ідентичності, втрати тих особистісних *солідаритетi* (ціннісних атрибутів дійсної та належної буттєвості), довкола яких індивід концентрує свій особистісний цілепокладаючий потенціал.

Виокремлюють три рівні становлення ідентитету:

1) *етнічний* (з'ясовує природні корені об'єкта дослідження, його походження, кровні зв'язки);

національний, або *культурний* (виявляє власне національний аспект);

націю (суспільно-політична категорія).

Етапи становлення етнічної ідентичності логічно й закономірно співвідносити з етапами розвитку індивіда. За таким принципом одним з перших класифікацію етапів розвитку класичної ідентичності запропонував швейцарський вчений Ж.Піаже.

У сучасного індивіда розрізняють три базові форми самоідентифікації:

індивідуальну (усвідомлення індивідом себе суб'єктом життєдіяльності, який оволодів предметним багатством людського світу);

суспільну (усвідомлення себе представником соціуму, приналежність до якого створює і оптимізує умови, котрі зумовлюють можливості оволодіння предметним багатством людського світу);

громадянську (усвідомлення себе як представника держави, що виступає гарантом збереження і оптимізації умов, котрі надають можливість оволодіння предметним багатством людського світу.

Наявність чи відсутність тотему (історично структурованого уподібнення) є чітким показником сформованої чи несформованої ідентичності. Наприклад, зразком класичного тотему є корова у індусів. Росію ж зазвичай уподібнюють до ведмедя: хоча цей звір, за великим рахунком, не є тотемом росіян, оскільки на нього ніколи не поширювалось табу під час полювання чи вживання в їжу (йдеться, таким чином, про нав'язаний ззовні тотем), однак, навіть такого типу тотем є яскравим свідченням етнічної ідентичності росіян. Продовжуючи тему прикладів, слід зазначити, що в українців нема ні власно виробленого, ні нав'язаного ззовні тотему. Вже сам по собі цей факт є опосередкованим підтвердженням труднощів з історичною і етносоціокультурною ідентичністю українства.

Популярний нині *феноменологічний підхід* передбачає, що кожен індивід конструює власну соціальну реальність, живе у власному світі, в якому сприйняття одних частин реальності поділяється іншими членами суспільства, а інших – може помітно відрізнятися. Ця реальність також може істотно видозмінюватися під впливом зовнішніх умов, наприклад, нової інформації або з огляду на ті процеси, що відбуваються на рівні самого індивіда.

Людина існує в соціальному просторі, наповненому культурними артефактами, які є цінністю для відповідних етнічних груп. Коли людина росте, її соціальний світ ніби розширюється. Водночас розширюється і ціннісний простір, у процес соціалізації індивіда вклю-

чаються різні соціальні інститути, в тому числі й інститут соціалізації етнічної. Таким чином, саме соціальні інститути пропонують ціннісно-нормативну базу для формування етнічної ідентичності. Однак факт існування етнічних маргіналів доводить, що людина бере безпосередню участь у формуванні власної ідентичності, оскільки структура цінностей і ціннісні орієнтації, що пропонуються інститутами соціалізації, не засвоюються всіма однаково грунтовно і в тому вигляді, в якому вони пропонуються інститутами соціалізації.

Процес соціалізації характеризується двосторонньою динамікою: людина може прийняти цінності, а може й відхилити їх, намагаючись у свою чергу або запропонувати деяку ціннісну альтернативу, або скоригувати цінності, запропоновані соціальним інститутом. Таким чином, слід вести мову або про механізми персоніфікації цінностей, або про відторгнення їх. Зрештою, можливий і третій варіант, коли індивід віддає перевагу проміжному стану, не наважуючись ні вибрати, ні відхилити ту чи іншу ціннісну систему. В цьому випадку йдеться здебільшого про етнічну маргіналізацію.

Багато маргіналів, відчуваючи свою неповноцінність, намагаються подолати цей стан інтенсивним впливом на структуру цінностей. Вони творять дещо відмінне від ціннісних настанов, регламентованих певною етнічністю, однак оскільки їхня життєдіяльність відбувається в епоху націй-держав, то результати креативності вважаються надбанням певної нації. Таким чином, як це не парадоксально, найбільш відкритими для ціннісних інновацій виявляються етнічні маргінали, які, з одного боку, не асоціюють себе з чіткою етнічною приналежністю, однак, з іншого боку, є достатньо соціально мобільними й ініціативними, щоб акціонувати пошуки такої приналежності або ж створювати деякі цінності загальносоціального гатунку. Якщо застосувати теорію структуризації до вивчення феномену етнічної ідентифікації, то найбільш активними агентами, які трансформують етнічність, виявляться якраз етнічні маргінали. Таким чином, структуризація етносу відбувається, головним чином, завдяки маргіналам, які трансформують правила, ресурси й ритуали.

Джордж Сантаяна писав: етнічна приналежність подібна до зв'язків з жінкою – вона надто природна, щоб її відхиляти, проте досить інтимна, щоб про неї постійно говорити. Проблеми етнічної ідентифікації сучасною соціальною наукою вивчені досить грунтовно. Існує чимало напрямків, які досліджують питання етнічної іден-

тифікації, виходячи з різних передумов. Утім, найбільш адекватно процес взаємодії індивіда та структури етнічних цінностей (тобто процес становлення етноса й етнічної ідентичності) відображає теорія структуризації Ентоні Гідденса. Вона, зокрема, стверджує, що соціальні агенти (суб'єкти) хоч і відчувають на собі перманентний вплив соціальної структури, однак своїми повсякденними практиками також значною мірою впливають на неї, трансформуючи її у певному цілепокладаючому напрямку. Це означає, що під час пізнання соціального світу необхідно дотримуватися постулата про дуальність соціального простору, інакше кажучи, *соціальне* є результатом взаємодії *соціальної структури* та *соціального агента (суб'єкта).*

На відміну від етнічної, поняття національної ідентичності є більш невизначеним і розмитим. Тому не дивно, що один із найавторитетніших західних дослідників у галузі національної ідентичності Е.Сміт інтерпретує її як абстракту, багатовимірну конструкцію, пов'язану з багатьма різноманітними сферами життя й схильну до численних перевтілень. Її найголовнішими рисами є територія, спільна історична пам'ять, єдність культури, юридичних прав та обов'язків, спільна економіка й ринок. Національна ідентичность обов'язково передбачає деяку самобутність, історичну індивідуальність, національну ідею або міф. На практиці національна ідентичність може химерно поєднуватися з багатьма різновидами ідентичностей – класовою, релігійною, етнічною, а її ідеологічне забезпечення – трансформуватися у надзвичайно широкому діапазоні.

Як зазначає Л.Нагорна, «якщо етнічна ідентичність грунтується на певній системі об'єктивних ідентитетів – расових, культурних (антропологічний тип, мова, релігійні догмати, традиційна обрядовість), психологічних, то конституїтивною основою національної ідентичності виступають ознаки, значно менш «відчутні на дотик» – свідомість, політична воля, громадянство. Національний принцип, за И.-Г.Фіхте, не є природним. Він не біологічний, не вроджений, а духовний. З ким або чим виявляє особа свою духовну спорідненість – це її особистий вибір, а розпливчатість поняття «нація» цей вибір ускладнює. Можна бути етнічним українцем і не бути ним у духовному сенсі. Ян Коллар був недалеким від істини, коли визначав націю як «дух, особливу характеристику». Джерела «невловимості» національної ідентичності, очевидно, перебувають саме у цій площині» [3, с. 18].

Кореляція етнічної та етнонаціональної ідентичності має надзвичайно важливе теоретико-праксіологічне значення. Тож Г.Палій цілком має рацію, коли стверджує: «Від стану і характеру взаємодії (взаємодоповнення) національної та етнічної ідентичностей залежить міра інтегрованості етнічних спільнот у суспільство, міра гармонізації міжетнічних стосунків і порозуміння в межах єдиної держави» [5, с. 97].

Теоретичний фундамент емпіричного дослідження етнічної ідентифікації складають такі методи: *якісний* (феноменологія Е.Гусерля), *соціологія повсякденності* (А.Шюц), *етнометодологія* (Г.Гарфункель), *символічний інтеракціонізм* (Ч. Кулі, Дж.Мід), *соціальна конструкція реальності* (П.Бергер, Т.Лукман), *обгрунтована теорія* (А.Страус, Дж. Корбін).

Одна з основних проблем політології та етносоціології є співзвучною назві праці Георга Зіммеля «Як можливе суспільство». Дійсно, яким чином у соціального суб'єкта формується почуття співпричетності до долі свого етносу й нації? Що це взагалі за даність – «етнічність»? Як вона структуризується? Наскільки вільною є людина, коли вона реалізує ту чи іншу етнічну поведінку? І наскільки в принципі можливий етнос?

Розгляд процесу структуризації етнічності й становлення етнічної ідентичності вважається найбільш коректним з позицій принципу поліпарадигмальності. У цьому контексті Ернст Геллнер зауважив, що «у сучасного індивіда соціальні ролі набувають все більш незакріплених і рухливих ознак». Це детермінує фактичність проблеми кризи ідентичності. Індивід, віддаючи перевагу тому чи іншому місцю в соціальному просторі, обирає для себе певну ідентичність. Однак в умовах непостійного світу, в якому перманентно змінюються соціальні ролі й зв'язки, коли сьогодні найпопулярнішим, найпрестижнішим і найактуальнішим виявляється один щабель на соціальній драбині, а завтра – зовсім інший, індивід не має гарантій, що його соціальне становище згодом буде таким же престижним, прибутковим і загалом соціально значущим. Саме з цієї причини людина скоріше підсвідомо, ніж свідомо, обирає для себе найбільш стійку з усіх можливих у таких випадках приналежність – етнічну ідентифікацію, а проблема розуміння, функціонування й розвитку етнічного феномену набуває ознак однієї з найбільш актуальних у сучасній соціально-політичній науці.

Цінності та ціннісні орієнтації є основними категоріями, які сутнісно структуризують і формують (формалізують) етнічну ідентифікацію. Цінності виконують різноманітну роль на всіх етапах життєвого шляху людини. Зокрема, в юності відбувається найбільш інтенсивне формування ціннісного каркасу, що передує самовизначенню індивіда й теоретичному осмисленню значення суспільства. Доросла людина характеризується найбільшою соціальною віддачею внаслідок дії саме усталених ціннісних уявлень, їхнього поглиблення і вдосконалення. В цей час індивід виявляє максимум самостійності в соціальній, культурній, професійній та сімейній сферах; відбувається конкретизація основних потреб, світоглядних оцінок, а також стабілізація самооцінки. На схилі ж віку, коли людина частково виключається із суспільного функціонування, однак її інтелектуальний та емоційний розвиток триває, саме залежно від ціннісних пріоритетів, які сформувалися в юності й пройшли корекцію в зрілому віці, залежить ступінь прийняття і засвоєння нового суспільного становища.

Етнічній поведінці передують мотиви, які базуються на етнічних цінностях групи. Тому будь-яка поведінка, що відповідає такій схемі, виявляється ціннісно орієнтованою. У зв'язку з цим необхідно розглянути категорію «ціннісна орієнтація». Отже, *ціннісна орієнтація відтворює внутрішній світ індивіда і виконує організуючу, скеровуючу і регулюючу роль*. Вона приписує людині певні норми, правила, принципи поведінки, що відповідають тому соціальному оточенню, в якому функціонує індивід. *Під ціннісними орієнтаціями слід розуміти стратегічні домінанти поведінки у ціннісному просторі.*

Цінність – компонент соціальної системи, наділений особливим значенням в індивідуальній і суспільній свідомості. Цінності слугують своєрідним масштабом оцінки соціально-політичної дійсності в результаті її співвіднесення із системою цінностей. Цінності не притаманні суб'єкту від природи: вони характерні лише для носіїв певних соціальних функцій і відносин.

Стан етнічної самосвідомості індивіда багато в чому залежить від того, наскільки персоніфікованими є етнічні цінності для членів етнічної групи. В умовах поліетнічного суспільства процес засвоєння індивідом ціннісної системи різних етнічних груп інколи призводить до химерних ієрархій ціннісних пріоритетів. Системою цінностей просякнуті всі форми суспільної свідомості: об'єднуючи різні ідейні, етичні й естетичні засоби, вона виявляється найважливішим

мотиваційним джерелом поведінки і стимулів людської діяльності. Отже, можна констатувати, що цінності володіють ознаками вирішального регулятивного фактора життя як окремого індивіда, так і суспільства в цілому, в тому числі й соціуму етнічного.

Базисом формування етнічної ідентичності є етнічні кордони. Етнос як соціальна група існує завдяки тому, що є об'єктивна можливість «упізнавання» цієї групи серед інших. Таке виокремлення можливе лише в тому випадку, якщо маємо змогу якимось чином порівняти цю спільноту з іншими, за рахунок певних критеріїв виявити її. Власне, етнічні «Ми» виявляють себе завдяки тому, що деякі «Вони» відрізняються від «Ми» мовою, культурою, звичаями, світоглядними стереотипами тощо. Таким чином, існування етнічних кордонів, вибудуваних за допомогою інструментів етнічних маркерів, визначає формування етнічної ідентичності. Етнічна ж ідентифікація є впізнаванням членів своєї групи, що можливо лише за наявності певних характерних ознак етносу. Такими ознаками вважаються етнічні маркери, які, властиво, й визначають конкретні параметри етнічних кордонів.

Норвезький антрополог Ф.Барт аргументовано стверджує, що взаємодія етносів у соціальній системі не призводить до ліквідації етнічних відмінностей або акультурації; культурні відмінності можуть зберігатися всупереч міжетнічному контакту і взаємній залежності. Основою консолідації етносу є культура. Культурну єдність слід розглядати не як *основну характеристику* етносу, а як *результат* його існування. Етнічна група, згідно з Ф.Бартом, є соціальною групою, характерною особливістю якої вважається структуризація на основі принципу катетеризації. Це передбачає співвіднесення своєї етнічної групи з іншими. Впізнавання ж її виявляється можливим лише в тому випадку, коли існують інші етнічні групи, не схожі на свою. «Несхожість» своєї етнічної групи підтверджується інструментом етнічних маркерів. Отже, можна стверджувати: етнос існує завдяки етнічній ідентичності членів групи, яка легітимізується етнічними маркерами. Етнічні категорії (маркери) можуть пронизувати все соціальне життя або ж функціонувати лише в обмежених секторах суспільної реальності, однак саме етнічні маркери особливим чином структуризують соціальну поведінку етноса.

Українська національна ідентичність залишається предметом жорстких протистоянь у середовищі як суспільної, так і наукової дум-

ки. Більш-менш конвенційно усталеними є хіба що уявлення про минуле української ідентичності: «Ідентичність, якщо винести за дужки короткий період національної революції середини XVII ст., була радше становою, релігійною, регіональною, міжнаціональною. Лише у XVIII ст. усвідомлення старшинською елітою своєї нерозривної єдності з етнічною територією, консолідація навколо власних політико-правових цінностей і інституцій, створення власного історичного міфу істотно розширили ідентифікаційний простір. Вихід за межі етнорелігійної ідентифікації дає підстави зробити висновок: протягом XVIII ст. в середовищі соціальної еліти України-Гетьманщини розпочався процес формування національної ідентичності, характерної для сучасної нації» [3, с. 18-19].

Більшість дослідників схиляються до думки, що «українська національна ідентичність проходить складний і суперечливий процес становлення. Нині її ознаками є амбівалентність суспільної свідомості, брак консенсусу стосовно базових цінностей, етно-психологічні та мовно-культурні деформації у свідомості. Таку ситуацію ускладнюють розриви у загальнодержавному комунікативному просторі внаслідок суперечностей у мовній, ідеологічній сферах; брак історичних знань або їх викривлене тлумачення і, як наслідок цього, слабкість ідеологічної основи для формування національної ідентичності; деформації національної і громадянської свідомості, соціальної структури суспільства та невиразність соціальної ідентифікації в умовах послаблення суспільства та конструктивних його частин» [5, с. 94].

З одного боку, формування української національної ідентичності відбувається за наявності передумов, достатніх для виокремлення української національної ідентичності: це наявність власної держави, мови, культурної самобутності, цінностей, національної ментальності тощо. З іншого ж боку, відчувається очевидна нестача етнічних, мовно-культурних, конфесійних, державно-політичних українських ідентитетів.

Не викликає особливих заперечень і теза, згідно з якою «процеси становлення національної ідентичності відбуваються не з оптимальною швидкістю і спрямуванням, оскільки в країні бракує позитивної формотворчої участі у цих процесах політичних інституцій держави, спроможних суттєво на них впливати. Водночас слабкість суспільних інституцій створює поле для негативного втручання (з інших центрів впливу) на процес кристалізації національної ідентичності.

Саме тому підхід до вибору напрямків такого впливу має бути максимально вивіреним на предмет сприятливості його для повноцінного, незалежного від зовнішніх впливів розвитку українського суспільства і держави. Тим більш недоречною є ідея про цілковите невтручання державних інституцій у процеси націостановлення, кристалізації національної ідентичності, ніби все має відбуватися самоплином, шляхом природних соціокультурних процесів. Очевидно, ідея такого «природного шляху» є хибною в українських умовах» [5, с. 98].

Сучасний формат національної ідентичності України характеризується невиразністю й амбівалентністю. Причини й пояснення цього феномену цілком об'єктивні: «Те, що українська культура протягом XV-XX ст. була включена у дві гео-культурні спільноти – європейську та російську, зумовило її внутрішню двоїстість і створювало додаткові осі конфліктності. В українській національній свідомості виразно виявлялися дві орієнтації: на взаємодію з панівною культурою і на автономізацію; після 1654 р. вони набрали промосковської та *антимосковської* форм. Питання «Росія чи Європа» постійно перебувало (і перебуває досі) в полі інтелектуальних рефлексій» [3, с. 19].

Варто погодитися з тезою, що «сьогодні конче необхідно чітко розрізняти етнічну та національну ідентичності. В основу такого розрізнення слід покласти відмінності між етноцентричним та логоцентричним типами світосприйняття. Ідентифікація з етносом у своїй основі є культурною, в ідентифікації з нацією значно виразнішим є територіальний компонент. Підґрунтя етносу – біологічне, лінгвістичне, культурно-релігійне. Підґрунтя нації – інституційне, політичне, територіальне. На відміну від етнічної, національна ідентичність знаходить свій головний вияв у горизонтальній ідентифікації членів певної спільноти як співгромадян. При цьому акцент робиться на загальнонаціональних цінностях – національному інтересі, національній безпеці тощо» [3, с. 20].

Будь-який конфлікт (міжособистісний, міжгруповий, міжнаціональний, міждержавний) спроможний істотно реанімувати ідентичність (індивідуальну чи групову – залежно від формату конфлікту), охороняючи суб'єкта (індивідуального чи суспільного) від асиміляції. Це прозоро, випукло й переконливо з'ясував Льюїс Алфред Козер у книзі «Функції соціального конфлікту» (1956). Утім, справедливою виявиться й зворотна теза: будь-яка ідентифікаційна процесуальність є конфліктогенною в принципі, оскільки містить значну конфліктну

складову. Якщо ж комусь спаде на думку позбутися конфліктності методом уникнення ідентифікаційних (само-ідентифікаційних) процедур і формалізацій, то такий «вихід зі становища» нагадуватиме спробу загасити пожежу бензином: річ у тім, що відсутність ідентичності є одним з найістотніших конфліктогенних чинників кожного суспільства.

Теоретичне дослідження й праксіологічне оперування причинно-наслідковою взаємозалежністю *ідентичності* та *конфлікту* в соціальній процесуальності України ускладнюється ще й тією обставиною, що формування національної ідентичності відбувається в умовах не лише *мультикультуралізму,* а й *акультуралізму.* Такий статус-кво істотно розмиває, розпорошує фундамент будь-якої ідентичності, ідентичності в принципі.

Ієрархія ідентитетів має вирішальне значення в періоди криз і конфліктів. Наприклад, хрестоносець француз йшов разом із німецьким лицарем проти свого народу, бо той для нього не ідентифікувався зі спорідненим етносом чи нацією – це були просто раби-бунтівники. Що ж стосується сучасних українських умов, то, як зазначає Я. Невелюк, «в етнічних меншин є свої особливі інтереси і вони не в усьому збігаються із загальнодержавними. Так націоналізм державної нації зустрічається з етнонаціоналізмом етнічних груп. Зростання політичної активності останніх і реакція на неї «нації-держави» створюють суспільний феномен, який у світовій політології визначається терміном «етнополітика» [4, с. 233].

З середини XIX ст. політизація етносів вважається одним з основних конфліктогенних чинників світової цивілізації. Фактори, які сприяють політизації етносів виокремили Дж.Ротшильд, Е.Сміт і К. Уїльямс. По-перше, це аспект етнічної строкатості, наявність у замкненому географічному просторі етносів з різними ментальностями, мовними та в цілому культурними традиціями. По-друге, обтяженість історичної спадщини згадками про несправедливість, дискримінацію тощо. По-третє, поява в середовищі етносів політичних лідерів, спроможних сформувати й гідно очолити національний рух.

Утім, що значить політизувати етнічність? За Дж.Ротшильдом це: 1) дати можливість людям усвідомити як роль політики для збереження етнокультурних цінностей, так і значущість етнокультурних цінностей для ефективного впровадження політичної концептуалістики; 2) стимулювати увагу до вищенаведеного взаємозв'язку; 3)

мобілізувати представників етносу на формування етнічних груп, котрі мають спільну самосвідомість; 4) спрямувати поведінку в сферу першочергової політичної діяльності.

Політизація етнічності – це, головним чином, перетворення етнічного фактора у фактор політичний, в інструмент боротьби за владу. Слід зазначити, що акцентуація на здобутті влади, на владній компоненті розв'язання етнічних проблем є цілком зрозумілою і закономірною, адже формат етнічних проблем можна успішно розв'язати чи хоча б істотно оптимізувати лише за умови наявності певного ресурсу політичної влади, реальних політичних повноважень.

Коли у другій половині 80-х рр. ХХ ст. в національних республіках СРСР зародилися національні рухи, то дослідники виявили такі причини їхнього виникнення: а) *економічні* (низький рівень життя, господарсько-економічна стагнація, надмірна централізація виробництва і промисловості); б) *історично-етичні* (необхідність відновлення історичної справедливості, моральна компенсація за заподіяні у минулому збитки); в) *правові* (вимога перегляду угод, котрі фіксували чинний юридичний статус-кво); г) *національно-культурні* (проблеми національних мов, традицій, релігій і т. ін.); д) *демографічні* (міграція населення, котра призводить до падіння частки корінної національності в сукупній кількості населення національної республіки); е) *екологічні* (вилучення зі своєї території небезпечних і шкідливих для здоров'я виробництв і технологій).

Прикметно, що з-поміж шести факторів, котрі спонукали виникнення національних рухів 80-х рр., в сучасній Україні залишилося щонайменше чотири (економічні, історично-етичні, правові та національно-культурні). Вони можуть слугувати підставою для нової хвилі національних рухів. Особливість і водночас курйоз ситуації полягає в тому, що зазначені фактори є живильним середовищем для виникнення в першу чергу і головним чином українських національних рухів -і це за умови існування української державності, котра покликана за своїм історичним призначенням розв'язати наведену проблематику якраз по відношенню до українського етнічного сегменту хоча б тому, що в світі нема жодної іншої країни, котра наділена аналогічною місією.

Поняття «етнічний конфлікт» доволі умовне і застосовується зазвичай для позначення ситуації, коли фактор етнічного походження стає найбільш ефективним засобом для реалізації планів індивідів і

політичних інститутів на тлі неспроможності (небажання) держави задовольнити висунуті вимоги. Дієвість етнічного чинника у формуванні суб'єкта конфлікту полягає в тому, що він впливає на поведінку людей не лише на свідомому, а й на підсвідомому рівнях. Це надає йому більшої мобілізаційної сили, аніж у випадках задоволення тривіальних економічних чи інших інтересів. Етнічний чинник зазвичай має найбільше значення на тлі внутрішніх суперечностей у поліетнічних державах.

Етнічним конфліктам властиві всі закономірності соціальних і політичних конфліктів*. Отже, процес розвитку етнічного конфлікту складається з наступних стадій: 1) виникнення об'єктивних протиріч між етносами; 2) усвідомлення цих протиріч; 3) стадія спорадичних конфліктів, що перетворюються на загальний конфлікт; 4) розв'язання конфлікту. «Етнополітичним конфліктам притаманні такі риси, як невідворотність та неможливість повного й остаточного розв'язання. Вони існуватимуть доти, доки існуватимуть самі етнонаціональні спільноти і держави з відмінними цінностями та суперечливими інтересами й цілями» [2, с. 16].

Можна погодитися з О.Кривицькою, коли вона твердить: «Етнічний конфлікт – це особлива форма соціального конфлікту, у якому в ролі соціальної цілісності виступає етнос – спільнота людей, об'єднаних єдиним етнічним походженням, що існує як структура у межах державних чи територіальних кордонів. Роль етнічного чинника у формуванні конфлікту очевидно варто шукати не у визначенні сутності самого конфлікту, а в детермінантах формування його суб'єктів» [1, с. 10].

О.Маруховська в своєму варіанті дефініції звертає увагу на дещо інші, проте не менш істотні аспекти: «Етнополітичний конфлікт – це розбіжність цінностей, зіткнення інтересів і цілей різних етнонаціональних спільнот (етносів, націй та етнонаціональних меншин) між собою та з цінностями, інтересами та цілями держави, а також між всіма їхніми носіями. Інакше кажучи, етнополітичний конфлікт -це процес виявлення й усунення суперечностей, що постійно виникають в етно-політичній сфері поліетнічного суспільства» [2, с. 13].

Не існує інституційно виокремленої теорії етнічних конфліктів. Зрештою, можливо в цьому нема й потреби, адже під час дослідження етнічних конфліктів цілком придатні розробки теорії соціальних конфліктів у цілому. Це стосується в першу чергу типологізації кон-

фліктів на: 1) *справжній* (існує реально); 2) *випадковий* (залежить від кон'юнктури історичних, політичних, економічних та інших факторів); 3) *змішаний* (очевидний конфлікт, за яким приховується інший за характером конфлікт); 4) *приписаний* (як результат помилкового тлумачення проблем); 5) *латентний* (приховується за малозначущими на перший погляд, однак насправді глибинними й масовими явищами; 6) *несправжній* (результат помилкового тлумачення феноменів і обставин політичного життя).

Чимало дослідників ефективне подолання конфліктної складової становлення нової ідентичності української нації пов'язують із формуванням системного базису для етносоціокультурного діалогу в Україні. Цього можна досягти лише засобом формування консолідуючого вектора перспективного цілепокладання. Мова йде про необхідність залучення солідаризаційного потенціалу національної ідеї. На жаль, попри самоочевидність сформульованого завдання помітних практичних успіхів у цій сфері виявити не вдається. Тому не зайвим буде перехід від абстрактних теоретизувань до практичних методів і методик реалізації потенціалу національної ідеї.

Правдоподібно, для початку слід виокремити своєрідну точку відліку – ті безумовні соціальні й громадянські цінності та ідентитети, які є близькими й зрозумілими значній більшості населення країни. Річ у тім, що коли задекларована система цінностей буде близькою й зрозумілою незначній частині соціуму, тоді у функціональному плані вона виявиться недостатньо ефективною з огляду на неспроможність об'єднати суспільство для досягнення задекларованої мети.

Список використаних джерел:

1. Кривицька О. Толерантність чи конфронтація: вектори етноконфліктного потенціалу України // Людина і політика. – К., 2001. – № 6.

2. Маруховська О. Врегулювання етнополітичних конфліктів: наука чи мистецтво? // Віче. – 1998. – № 1.

3. Нагорна Л. Поняття «національна ідентичність» і «національна ідея» в українському термінологічному просторі // Політичний менеджмент. – 2003. – № 2.

4. Невелюк Я. Формування етнополітичної парадигми в українській соціології // Генеза. – 1994. – № 2.

5. Палій Г. Формування української політичної нації // Політичний менеджмент. – 2003. – № 1.

6. Зриксон З. Идентичность: юность и кризис. – М., 1996.

7. The Letters of William James. Boston, 1920.

Білий О. Воля до ідентичності (Штрихи до історії реальної української держави після 1945 року) // Політична думка. – 2000. – № 4; Климанська Л. Філософсько-соціологічний аналіз проблеми політичної ідентичності // Зміна у свідомості українського суспільства на зламі тисячоліть. – К., 2001; Колодій А. Радянська ідентичність та її носії в незалежній Україні // www.po1itics.LVIV.ua/nations/soviet; Колодій А. Етно-національні ідентичності і легітимація влади в Україні // www.
politics.lviv.ua/nations/legitimacy; Костенко Н. Культурні ідентичності: перетворення і визнання // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. – 2001. – № 4; Обушний М.І. Етно-національна ідентичність в контексті формування української нації: Авто-реф. дис… докт.політ.наук. – К., 1999; Палій Г.О. Проблема формування української нації: аспект загальнонаціональної ідентичності//Політичний менеджмент. – 2003. -№ 1; Сміт Е. Національна ідентичність. – К., 1994; Хабермас Ю. В поисках национальной идентичности (философские и политические статьи). – Донецк, 1999; Эрик-сон Э. Идентичность: юность и кризис. – М., 1996; Stebelsky I. National Identity of Ukraine // Geography and National Identity. Oxford, 1994.

8. Глухова А.В. Политические конфликты: основания, типология, динамика (теоретико-методологический анализ). – М., 2000; Преториус Р. Теория конфликта // Полис. – 1991. – № 5; Сперанский В.И. Конфликт: сущность и особенности его проявления // Социально-политический журнал. – 1993. – № 5; Фельдман ДМ. Политология конфликта. – М., 1998; Чумиков А.Н. Социально-политический конфликт: теоретические и прикладные аспекты. – М., 1993; Burton J., Dukes F. Conflict: Practices in Management, Settlement, and Resolution. L., 1990; CoserL. The Functions of Social Conflict. – N.-Y., 1956; Dahrendorf R. The Modern Social Conflict: An Assay on the Politics of Liberty. – L., 1998; Gurr T. Handbook of Political Conflict. – N.-Y., 1980; Gurr T. Minorities at Risk: A Global View of Ethnopolitical Conflict. Washington, 1993; Horowitz D. Ethnic Groups in Conflict. Berkeley, 1985; Kriesberg L. The Socialogy of Social Conflicts. New Jersey, 1973; McGarry J. The Politics of Ethnic Conflict regulation. – L., 1993; Obershall A. Theories of Social Conflicts // Annual Review of Sociology. – 1978. – N 4.

МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ ЯК СИСТЕМИ ЗАСОБІВ ПОДОЛАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ НЕСТАБІЛЬНОСТІ*

В останні десятиріччя розвиток світової цивілізації позначається надзвичайною динамічністю політичних, соціальних, економічних, соціокультурних відносин, що супроводжується посиленням кризових явищ та суспільно-політичної нестабільності як всередині більшості країн, так і на міжнародній арені. Перед науковцями та політиками за цих умов постає проблема необхідності вироблення, теоретико-методологічного обґрунтування та реалізації комплексу заходів політичної стратегій і тактики з метою подолання нестабільності суспільно-державного розвитку.

Для України проблема розробки політичної стратегії і тактики державної політики також є вельми актуальною: адже наша країна перебуває у перехідному становищі, що посилює дію названих негативних явищ та вимагає адекватного реагування не лише з боку органів державної влади і політичних лідерів, але й зі сторони науковців, які мають запропонувати методологію впровадження політичної стратегії й тактики в ситуаціях суспільно-політичної нестабільності.

Дослідження, присвячені аналізові стратегії і тактики як засобів подолання нестабільності суспільно-політичного розвитку за умов перехідного періоду державності, потребують передусім вивчення теоретичних напрацювань щодо визначення базових науково-методологічних підходів до розуміння сутності політичної стратегії та тактики, а також розгляду специфіки функціонування суспільств перехідного типу з метою їхнього подальшого переосмислення та вдосконалення. Представлена стаття має на меті проаналізувати джерельну базу та провідні концептуальні підходи щодо проблема-

---

*** Мироненко П. В.** Методологічні основи політичної стратегії і тактики як системи засобів подолання політичної нестабільності / П. В. Мироненко // Наукові записки Ін-ту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. – К.: ІПіЕНД, 2008. – Вип. 42. – С. 57–62.

тики теоретико-методологічного обґрунтування стратегії і тактики як системи засобів подолання нестабільності суспільно-державного розвитку, зважаючи на світові тенденції демократизації та модернізації сучасних політичних систем.

Досліджувана у представленій статті проблематика, попри свою актуальність та затребуваність, у вітчизняній політологічній літературі дістала недостатнього висвітлення.

Серед найбільш ґрунтовних праць українських вчених, присвячених дослідженню стратегії і тактики державної політики в цілому або їхніх окремих аспектів можна виділити монографічні роботи Г. Почепцова «Стратегічний аналіз. Стратегічний аналіз для політики, бізнесу і військової справи», Б. Кухти «Політична влада та її рішення», А. Пойченка «Політика: теоія і технології діяльності». Названа проблематика також стала основою для дисертаційних досліджень вітчизняних науковців Н. Сокур та В. Тертички; результати цих праць були використані при підготовці представленої статті. Аналізуючи джерельну базу запропонованої роботи, варто відмітити праці російських вчених С. Зубкова й О. Панова «Політичний розвиток та його рухомі сили у сучасному суспільстві» та Ю. Яковця «Цикли. Кризи. Прогнози».

Для аналізу в суспільних науках часто використовуються теоретичні класифікаційні підходи, схеми та моделі. Методологічні основи сучасної політичної науки пропонують при дослідженні державної політики оперувати такими поняттями, як «політична стратегія» і «політична тактика». Відомий вітчизняний вчений Г. Почепцов є одним з найавторитетніших дослідників проблем політичної стратегії і тактики. Він пропонує наступні відмінності політичної стратегії від тактики:

– стратегія працює у межах багатовимірного простору, управляючи не лише прихильниками, але й противниками, опонентами, а тактика функціонує в одновимірному середовищі, спрямовуючи свої дії виключно на прихильників;

– стратегія працює за принципом багатьох кроків, а тактика передбачає тільки один хід;

– стратегія конструює майбутній і віртуальний простір, а тактика спрямована на сьогодення і реальний простір;

– стратегія передбачає зміну точок зору, а тактика – дотримання однієї точки зору;

– стратегія має спрямовуватися від розширення поля можливостей до розширення поля дій через зміну правил гри.

Особливістю політичної стратегії за сучасних умов, надто у кризових ситуаціях, є те, що вона має бути спрямована саме на агресивне зовнішнє середовище, вміти адекватно реагувати на «виклики» та ризики глобалізації. Наявність розробленої та ефективної політичної стратегії є свідченням політичної сили, могутності держави. Якщо держава прагне адекватно реагувати на всі динамічні зміни, що відбуваються у сучасному світі, вона має розробляти систему потенційної стратегії. Г. Почепцов розглядає наступні принципи потенційної стратегії:

– стратегія збільшує «поле бачення» – розширює часові рамки інтересів і можливостей учасників, дає змогу бачити сьогодення крізь призму майбутнього;

– стратегія звернена до негативного контексту, адже для вирішення певних проблем необхідною є багатоваріантність стратегії;

– наявність стратегії посилює її суб'єкта;

– стратегія не тільки і не стільки планування, але й виконання, тому що реальність важливіша за будь-яку стратегію;

– стратегія як вищий рівень управління може компенсувати недостатність ресурсів, маючи можливості для адаптації;

– стратегія спрямована на визначення пріоритетів, адже ресурсна підтримка можлива лише в обмеженому обсязі.

Політична стратегія, безумовно, є найскладнішим і найважливішим елементом політичної діяльності. Стратегія розробляється зазвичай у вигляді програми або платформи центральних суб'єктів політики (структур державної влади, політичних партій, лідерів), яка відображає специфіку діяльності цих суб'єктів. На думку українського дослідника А. Пойченка, основою розробки політичної стратегії є пошук екстраординарноїмети – мети розвитку, найбільш важливої для країни, особливо у кризові періоди, та привабливої для всіх груп населення. Важливої частиною технології політичної діяльності є також політична тактика як сукупність засобів і методів досягнення локальних, тимчасових результатів. Важливість політичної тактики полягає в тому, що саме від вибору тактичних прийомів і заходів, продуманості та системності їхнього застосування багато в чому залежить реалізація всієї стратегічної лінії.

Значення політичної стратегії і тактики особливо зростає за умов нестабільності суспільно-політичного розвитку, розгортання кризо-

вих явищ в окремій країні, у певному регіоні або у світі в цілому. Розвиток більшості країн сучасного світу є надзвичайно інтенсивним як у політичній, так і в соціально-економічній та культурній царинах діяльності суспільства. Вітчизняні й зарубіжні дослідники зазначають, що в останні десятиріччя загальноцивілізаційні процеси мають перехідний характер, що визначається глибинними закономірностями динаміки розвитку людства в цілому та окремих країн, зокрема. Цей перехідний період цивілізаційного поступу спричиняє поширення і поглиблення суспільно-політичної нестабільності у багатьох державах і регіонах світу з різним рівнем політичного та соціально-економічного розвитку. Тому не дивно, що значна дослідницька увага і вітчизняних, і зарубіжних політологів зосереджується на з'ясуванні сутності, основних параметрів та перспектив розвитку суспільств перехідного типу. Так, російський учений Ю. Яковець визначає наступні риси (параметри) перехідного етапу:

– швидкість змін – це означає, що ті здобутки, які накопичувались протягом тисячоліть і століть, сьогодні можуть змінитися впродовж місяця;

– глибина змін – змін зазнають усі поверхи суспільної піраміди;

– географічні масштаби – нині не існує жодної країни, яка залишилась не включеною у процес змін.

На думку російських дослідників С. Зубкова та О. Панова, структура перехідного процесу, що характеризує нестійкий, змінний чи навіть кризовий стан політичної системи, включає наступні стадії. Перша – це переоцінка існуючих цінностей й ідеалів, яка вказує на кризовий стан політичної системи, на нестабільність суспільно-державного розвитку. Друга – осмислення теперішнього стану політичної системи у контексті минулого й майбутнього. Третя – нове духовно-політичне самовизначення політичної системи, що виявляється через пошук ідейної домінанти (ідеалу) національного розвитку, здатної стати ціннісною базою для інтеграції соціально-політичних сил. Четверта, завершальна – являє собою комплекс ліквідаційних заходів з метою демонтажу застарілої, архаїчної конструкції політичної системи.

Отже, стадії функціонування перехідного періоду в розвитку будь-якої політичної системи передбачають наявність та впровадження в життя цілісного комплексу стратегічних і тактичних заходів державного управління та керівництва. У противному разі не можна вести

мову про подолання нестабільності, вирішення кризових ситуацій у перебігу політичних, соціально-економічних та соціокультурних процесів.

Зміна характеру динаміки цивілізаційних процесів вимагає суттєвих зрушень у функціонуванні політичної системи кожної окремої країни, що має спиратися на ефективне керівництво й управління. Керівництво визначає стратегію, тобто встановлює системні цілі, ідеали та цінності, створює довготермінові програми розвитку, формулює політичну доктрину держави, окреслює основні орієнтири ідеології, визначає час реалізації стратегії та її методи.

Управління ж призначене здійснювати цілеспрямований вплив на все суспільне життя країни, являючи собою свідому діяльність, яка спрямована на реалізацію системних цілей та цінностей, а тому слугує підтримці та формуванню певного політичного й соціально-економічного режиму влади, його захисту. «У цілому можна сказати в загальному плані, що якщо керівництво – це висока політика, то управління – це тактика, це виконання, реалізація планів і завдань, які були сформульовані керівництвом», – вважає вітчизняний політолог Б. Кухта. Він зробив спробу вивести загальні тенденції у керівництві й управлінні політичними системами за умов перехідного характеру людської цивілізації, незалежно від якісної будови та специфіки цих систем. Першою загальною тенденцією, на думку дослідника, є прагнення до рівноваги. Саме існування політичної системи – це «певний перманентний стан дрібних тимчасових рівноваг, які, залишаючись в рамках системних цілей і зберігаючи параметри системи, зазнають в кожний момент постійних змін, тобто порушення мікрорівноваг».

Таким чином, можна дійти висновку, що стратегічною метою функціонування і розвитку будь-якої політичної системи має бути досягнення стану системної рівноваги. Не менш важливою тенденцією у розвитку будь-якої політичної системи виступає принцип розподілу системних цінностей. Практична реалізація цього принципу залежить передусім від характеру політичного режиму. Так, в авторитарних та тоталітарних країнах центральна влада володіє монополією направо розподілу системних цінностей. Спираючись на таку монополію, авторитарна або тоталітарна влада весь комплекс заходів з політичної стратегії і тактики щодо подолання кризових суспільно-політичних явищ формують на основі співвідношення примусу і

переконання під час реалізації політичних рішень, заохочуючи апологетів режиму та караючи його супротивників. Отже, політична стратегія за таких умов базується на єдиній меті – самозбереженні владного режиму, незважаючи на рівень його легітимності, а політична тактика фактично спирається на принцип «пряника й батога».

Варто зазначити, що, розглядаючи основні поняття і категорії, за допомогою яких проводиться аналіз соціальної напруженості, нестабільного суспільно-політичного розвитку суспільства і визначаються найбільш ефективні шляхи здійснення державної політики щодо подолання названих явищ, спираючись на методологію політичної стратегії і тактики можна виокремити такі поняття, як: «соціальна напруженість», «потенціал соціального протесту», «інститут соціального протесту», «потенціал деструктивності настроїв протесту», «форми соціального протесту», «протестні установки», «протестна поведінка» та інші.

Вітчизняна дослідниця Н. Сокур визначає, що «поняття потенціал соціального протесту характеризує ступінь поширеності в соціумі установок людей на участь у різноманітних масових акціях, а поняття соціальна напруженість характеризує ступінь загрози для стабільності суспільства цього протестного потенціалу.

У широкому, загальнотеоретичному аспекті соціальну напруженість можна визначити як стан суспільства, що характеризується наявністю того або іншого потенціалу деструктивності соціальної організації. Вона реалізується у стихійних формах масової участі в соціально-політичному житті, у масових формах впливу на політику органів влади».

Можна стверджувати, що успішність впровадження у життя системи заходів політичної стратегії та тактики щодо подолання кризових явищ у розвитку політичної системи виявляється передусім саме через здатність (або нездатність) системи державного управління та керівництва максимально знижувати потенціал соціального протесту, мінімізувати рівень соціальної напруженості у соціумі.

Названий напрямок розгортання заходів системи політичної стратегії і тактики є надзвичайно важливим, адже нестабільність кризового суспільства – це саме розрив внутрішньогрупової, міжгрупової, соціетальної взаємодії людей, що становить загрозу для цілісності всієї політичної системи. «Протестна активність у перехідному суспільстві в її теперішніх проявах – новий вид прояву соціальної

практики, обумовлений проблемами перехідного періоду», – зазначає Н. Сокур.

Контури та вияви інституту соціального протесту значною мірою залежать від тих суб'єктів, що мають можливості й повноваження конструювати оцінки різноманітних подій, а також поширювати думки їхніх учасників. Ідеться перш за все про публічних політиків, представників влади, вчених і журналістів. Останні в цій справі мають значну перевагу, тому що втримують у своїх руках серйозний потенціал соціальної категорізації розширення

інформації. ЗМІ також тиражують зразки дій і пропонують суспільству критерії оцінок подій і акцій: вдалі або невдалі, моральні або аморальні, організовані або спонтанні. Важливим чинником, що впливає на характер і рівень соціальної напруженості виступає також ступінь легітимності вищих органів державної влади.

Низький рівень легітимності влади стимулює створення і розвиток опозиційних ідеологій, сприяє зростанню соціальної напруженості в суспільстві, розгортанню кризових явищ. Таким чином, комплекс заходів політичної стратегії й тактики має формуватися не лише оранами державної влади й управління, але через інституції громадянського суспільства, важливе місце у цій системі посідають незалежні ЗМІ.

Вітчизняні та зарубіжні дослідники констатують, що всі суспільства, що трансформуються, є підкреслено конфліктогенними, тому для них особливо актуальною виступає проблема конструювання комплексу заходів політичної стратегії і тактики. За цих умов одним з основних завдань постає необхідність зменшення зростаючої соціальної і політичної поляризації, яка розколює суспільство на бідних і багатих, «демократів» і «комуністів», що безсумнівно заважає суспільній солідарності, поглиблює конфлікти. Різка зміна суспільного порядку, навіть якщо в кінцевому підсумку вона і спроможна підвищити ефективність виробництва, демократизувати соціально-політичну систему, також завжди порушує нормальне функціонування соціуму. Ще одна причина конфліктогенності перехідного суспільства полягає в тому, що відбувається руйнування старої системи ціннісних орієнтацій і психологічно важливих точок опори в суспільстві. Це руйнування не може відбуватися без конфліктів, без радикальних змін політичних і особистісних позицій. До того ж, причиною соціальної напруженості виступає насамперед

надзвичайна конфліктогенність самої держави і суспільства, що реформується. Тому політична стратегія щодо подолання кризових явищ та забезпечення стабільності у таких країнах спрямована не лише на суто політичну царину відносин, але й на відносини у соціальній, економічній, нормативно-правовій, культурній, ідейно-духовній сферах життя суспільствах, тобто вона має системний характер.

Досліджуючи взаємозалежність державної політики й соціально-економічних, нормативно-правових, культурних, міжетнічних та інших умов суспільного розвитку, відомий український фахівець з проблем державного управління В. Тертичка підкреслює, що саме ці умови створюють зовнішні межі політики і тому перспективним напрямом наукових пошуків є проблема середовища аналізу державної політики, особливо її соціально-політичний аспект. Державна політика, на думку дослідника, наступним чином впливає на базові сфери життя сучасного суспільства з точки зору визначення та впровадження політичної стратегії.

По-перше, сутність державної політики визначається в її соціальному спрямуванні, яке в політичній організації суспільства виокремлюється в самостійний вид політики. У свою чергу, культура, що належить до сфери здійснення та впливу державної політики, спирається на програми, концепції та суспільну систему узгодження духовних інтересів особи, спільноти й суспільства щодо науки й освіти, літератури й мистецтва, соціальних і моральних цінностей, інтелектуального й культурного потенціалу суспільства, а також організаційно-правового забезпечення відносин із приводу виробництва й споживання духовних продуктів, причому як усередині країни, так і у відносинах з іншими країнами, народами. Державна політика у міжнаціональні сфері є також визначально важливою для аналізу політичної стратегії і тактики: адже ця політика передбачає активну і цілеспрямовану дію, спрямовану на динаміку суспільного розвитку. Окрім того, зовнішня політика й оборона країни також є базовими структурними елементами державної політики, які варто розглядати з точки зору її системоутворюючих характеристик, що становлять проблемне поле аналізу державної політики.

На переконання В. Тертички, формування політичної стратегії державної політики нерозривно пов'язане з проблемами визначення цілей суспільно-політичного розвитку. «Актуалізація процесу ціле-

визначення обумовлена базуванням його на суспільних цінностях й обов'язковому визначенні державної стратегії країни.

Загалом визначеннячітких цілей державної політики та виявлення наявних обмежень є достатньо складним інтелектуально-організаційним процесом, оскільки цілі є кінцевим результатом, що його намагається досягти державна політика. Для аналізу державної політики характерним є розмежування понять цінності, цілі й завдання, а також її фундаментальних цілей, що фіксуються в спеціальних документах – конституціях чи відповідних законах», – зазначає вчений. Таким чином, цілі держави є не просто необхідною складовою комплексу політичної стратегії; вони також обумовлюють відповідні напрями державної політики.

Для визначення доцільних (оптимальних) цілей у контексті формування політичної стратегії слід враховувати, що ціль одночасно є продуктом і виробничим фактором аналізу державної політики, та виявляти і пояснювати відмінності між цілями й альтернативами політики. В. Тертичка пропонує класифікувати цілі державної політики за двома великими групами: головні (самостійні) й інструментальні цілі – умови, які полегшують досягнення fголовних (самостійних) цілей. Важливими також є стратегічні обрахування цілі; горизонтальні цілі; вертикальні цілі; діяльність і ефективність програмної мети; зворотний цільовий зв'язок. «Розмежовуючи категорії цілі – заходи – критерії, слід мати на увазі, що взаємозв'язок цілі з результатом загалом дорівнює результативності державної політики і тому доцільним є врахування притаманних цілеутворенню закономірностей», – підкреслює дослідник.

Розглядаючи державну політику в широкому розумінні цей термін можна визначати як вибір державними інституціями міждіяльністю та бездіяльністю з розв'язання суспільних проблем.

Дослідження державної політики з точки зору її всебічного аналізу базуються на застосуванні методик ситуативно-аргументованих відповідей на суспільні запити, ризики та обговорення, систематизації, диференціації, критичного підходу і комунікативності інформації. Водночас аналіз державної політики виступає як професійна робота, як послідовно-систематичний аналітичний процес та здатність кваліфікованойого здійснювати згідно з вимогами суспільного розвитку. «Процес розробки й впровадження державної політики є багатогранним і різноплановим, тому, досліджуючи його, не можна за-

стосовувати шаблони і кліше, оскільки кожна проблема потребує індивідуального розв'язання», – зазначає В. Тертичка.

Таким чином, процес організації та здійснення державної політики, особливо за умов суспільно-політичної нестабільності, потребує розробки та впровадження в життя комплексу заходів політичної стратегії і тактики. Розробка такого комплексу заходів політичної стратегії і тактики повинна базуватися на чітко вибудованій програмі, що має методологічну основу та спирається на певні закономірності при визначенні мети і завдань суспільно-політичного розвитку тієї чи іншої країни. Виходячи з того, що для більшості країн сучасного світу (у тому числі для України) проблема подолання суспільно-політичної нестабільності є надзвичайно актуальною, можна стверджувати, що дослідження, спрямовані на розробку теоретичних та практичних основ політичної стратегії і практики, виступають особливо важливими як в царині політичної науки, так і у сфері науки з державного управління тапотребують подальших пошуків.

Література:

1. Почепцов Г. Г. Стратегический анализ. Стратегический анализ для политики, бизнеса и военного дела. – К.: «Дзвін», 2004.–333 с. С. 23, 25, 44, 141.

2. Пойченко А. М. Політика: теорія і технології діяльності.–К.: Інститут національних відносин і політології, 1996.–162 с. С. 49, 54.

3. Яковец Ю. В. Циклы. Кризисы. Прогнозы. – М.: «Наука», 1999. – 448 с. С. 374.

4. Зубков С. А., Панов А. И. Политическое развитие и его движущие силы в современном обществе: Учебное пособие. – М.: МИИТ, 2000. – 164 с. С. 42–43.

5. Кухта Б. Політична влада та її рішення.–Львів: ЦПД, 2006.– 240 с. С. 26.

6. Сокур Н. В. Державна політика по зниженню соціальної напруженості у перехідному суспільстві (сфера трудових відносин): Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата політичних наук: 23.00.02 / Одеська національна юридична академія.–Одеса, 2001. – 17 с. С. 4–5.

7. Тертичка В. В. Державна політика: аналіз і впровадження в Україні: Автореферат дисертації наздобуття наукового ступеню доктора наук з державного управління: 25.00.01 / Національна академія державного управління при Президентові України. – К., 2004. – 38 с. С. 12–13.

ОПТИМІЗАЦІЯ ПРОЦЕСУ ПІДГОТОВКИ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНИХ РІШЕНЬ ЯК НЕОБХІДНИЙ АСПЕКТ ПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ*

Розвиток людства в останні десятиріччя позначився ускладненням політичних, соціальних, економічних, культурних процесів, що вимагає від держави як базового політико-правового інституту суспільства якісних змін структурного та функціонального характеру. Важливою складовою діяльності системи державної влади й управління є процес підготовки, прийняття та реалізації політичних рішень. Саме органи державної влади й управління мають здатність здійснювати ефективний організуючий вплив на суспільні відносини у будь-якій сфері. Такий ефективний вплив забезпечується у процесі підготовки та реалізації політичних рішень. Рішення в системі державного управління дуже різноманітні, багаторівневі і мають різну владну силу. Тому не дивно, що все більше авторитетних дослідників зосереджують свою увагу на розгляді проблематики, пов'язаної з процесом прийняття та реалізації політичних рішень.

Метою представленої статті є розгляд процесу прийняття та реалізації політичних рішень як важливого чинника оптимізації державного управління на основі розробки політичної стратегії і тактики. При підготовці запропонованої роботи були використані праці таких авторитетних вітчизняних і зарубіжних вчених, як Г. Почепцов, С. Телешун, О. Віханський, В. Кноррінг, Г. Говлет, М. Рамені, Д. Стоун та інших, у дослідженнях котрих розглядаються особливості процесу прийняття та реалізації політичних рішень при формуванні системи заходів політичної стратегії і тактики державного управління.

Процес прийняття політичних рішень є, безперечно, одним з ключових політичних процесів. Найбільше уваги стадії прийняття рішень у циклі політики приділялося з часів інституційного станов-

---

*** Мироненко П.В.** Оптимізація процесу підготовки та реалізації політичних рішень як необхідний аспект політичної стратегії і тактики / П.В. Мироненко // Політологічний вісник: зб. наук. праць. – К.: «Інтас», 2008. – Вип. 38. – С. 99-109.

лення політології як науки, саме відтоді аналітики розглядали різноманітні моделі прийняття рішень у складних організаціях системи державного управління. Починаючи з 1960-х років, обговорення моделей прийняття рішень у державній політиці викристалізувалося у суперечки довкола двох базових моделей – «інкрементної» та «раціональної». Так, в рамках «раціональної» моделі описувалося те, як мають прийматися рішення, а «інкрементна» модель досліджувала реальну практику прийняття рішень владою. У 1970-х роках вдалося розвинути альтернативні моделі прийняття рішень, включаючи так звану «модель смітника», яка цікава тим, що вона розглядає також ірраціональні елементи організаційної поведінки для того, щоб знайти третій шлях, відмінний від раціоналізму та інкременталізму [1].

Відносно недавно були здійснені спроби вийти за межі трьох названих моделей та розвинути більш тонке розуміння складних процесів, пов'язаних з прийняттям рішень у царині державної політики й управління. Дослідження особливостей сфери прийняття політичних рішень має певну специфіку у контексті аналізу вироблення політичної стратегії і тактики. Адже політична стратегія являє собою комплекс засобів та методів для вирішення поставлених завдань суспільно-державного розвитку, що передбачає персональну відповідальність за управлінські рішення, які приймаються. Як зазначає В. Кноррінг, до функціональних обов'язків суб'єкта, який приймає політико-управлінські рішення, належить визначення цілей, стратегії управління та реалізація прийнятих рішень [2, с.29].

За цих умов політичне рішення як обмежена у просторі і часі дія – це вольовий свідомий акт, сутність якого полягає у виборі одного з кількох варіантів. Політичні рішення обов'язково мають характеризуватися такою ознакою, як системність, найповніше відображати корінні інтереси національної політичної системи. До того ж, політичні рішення прямо залежать від вчасної інформації, її достовірності та оптимальної кількості. На думку вітчизняного політолога Б. Кухти, «можна виділити три важливих проблеми – це оптимальності політичних рішень, друга – типи політичних рішень, третя – проблема співвідношення раціоналізму та ірраціоналізму у політичному рішенні [3, с.186- 187].

Варто вести мову не про правильність або неправильність політичних рішень, а саме про оптимальність рішень з точки зору функ-

ціонування політичної системи країни в цілому та апарату державного управління зокрема. Як стверджував польський теоретик С. Завадський, оптимальні рішення – це такі політичні рішення, які мають відповідати трьом основним критеріям: аксіологічному, праксеологічному та суспільному. Сутність аксіологічного критерію полягає у тому, що політичні рішення мають спиратися на ту систему цінностей, яка є пануючою у даній політичній системі, у даному політичному режимі. Праксеологічний критерій оптимізації політичних рішень стосується вибору методів, засобів діяльності, іншими словами ефективне рішення – це таке рішення, яке оптимальне з точки зору цілей, що переслідуються політичним режимом, при щонайменших зусиллях та затратах. Оптимальні рішенні – рішення економні [3, с.187]. Суспільний критерій означає суспільну значущість політичних рішень, які приймаються і виходить з основної мети політики як різновиду суспільної діяльності – забезпечення суспільного блага.

Ухвалення та реалізація політичних рішень передбачає співпрацю. Ухвалення будь-якого політичного рішення починається з формулювання політичних пропозицій і завершується офіційним ухваленням певного закону, нормативного акту, адміністративної директиви, затвердженої згідно з правилами функціонування системи державного управління на конкретному рівні, охоплюючи як блок політичної стратегії, так і заходи політичної тактики. Розробка ефективних політичних рішень вимагає розгляду усіх існуючих або відомих альтернатив, застосування творчого підходу до розгляду проблематики, яка потребує вирішення. За умов ускладнення політико-управлінських процесів ухвалення політичних рішень вимагає обов'язкового залучення експертів при прийнятті та реалізації політичних рішень. Саме експерти мають розробляти стратегічні плани, давати поради щодо їх практичної реалізації у конкретній соціально-політичній ситуації. Таким чином, залучення експертів базується на необхідності стратегічного обґрунтування процесів прийняття і реалізації політичних рішень.

Вимоги оптимальності й ефективності політичних рішень обумовлюють наступні характеристики системи стратегічного управління:

- наявність місії – призначення – виживання суб'єкта управління у довготерміновій перспективі можливе шляхом встановлення динамічного балансу з оточенням, що дозволяє вирішувати проблеми зацікавлених в діяльності цього суб'єкта осіб;

- має бути визначений об'єкт концентрації уваги суб'єкта управління – формується погляд «ззовні», відслідковуються можливості адаптації до змін в оточенні;
- повинен враховуватися фактор часу з метою орієнтації на довгострокову перспективу;
- критерієм ефективності управління має стати своєчасність і точність реакції суб'єкта управління нові суспільні запити та зміни [4, с.31].

Процес прийняття політичних рішень є надзвичайно складним та передбачає забезпечення реалізації п'яти основних компонентів: політичних проблем, політичних альтернатив, політичних дій, політичних результатів, політичних обмежень. Політична проблема являє собою актуальну цінність, потребу або можливість, що може бути реалізована за допомогою колективної дії. Знання проблеми є ключовим на початковому етапі прийняття рішення. Політична альтернатива – це потенційно можливий напрям дій, що сприяють досягненню поставлених цілей і тим самим вирішенню політичної проблеми. Політичні дії – конкретний набір або послідовність кроків у рамках обраної політичної альтернативи, що сприяють досягненню поставлених цілей і бажаних результатів. При цьому необхідною є інформація про можливі позитивні і негативні наслідки (результати) застосованих дій, а також про політичні, правові, економічні та інші обмеження.

Політичні результати є спостережувальними наслідками політичних дій. Саме на основі знань про можливі наслідки політичних дій та їх порівняння з фактичними результатами здійснюється оцінка політичного рішення з погляду його ефективності і результативності. Політичні обмеження – це умови, що задають спектр вибору шляхів і способів рішення проблемної ситуації. Політичні обмеження визначаються «політичною прохідністю» рішення у просторі координат, заданих значимими інтересами, цінностями, ідеологічними переконаннями інших суб'єктів політичного процесу, здатних вплинути на процес прийняття і реалізації даного рішення. Політичні обмеження окреслюють поле політичної підтримки рішення[6, с.167-168].

Оптимальні політичні рішення можуть прийматися за умов врахування таких основних питань:

якого роду інформацію можуть використовувати особи, які приймають рішення, для вироблення свого судження, адже інформація є первинною основою для вироблення будь-якого рішення;

які політично значимі цінності корелюють із прийнятими рішеннями (політичне рішення повинно одержувати підтримку, достатню для того, щоб інші, альтернативні рішення відступили, а формування необхідної політичної підтримки означає пошук певних підстав серед цінностей, притаманних даному суспільству, а також серед тих, кого безпосередньо торкається рішення) [7]. Таким чином, провідними факторами, які визначають оптимальність (ефективність і результативність) політичних рішень виступають інформаційний та ціннісний, які перебувають у постійній кореляції та взаємодії.

Американська дослідниця процесів прийняття та реалізації політичних рішень Дебора Стоун вказує на такі передумови, що забезпечують оптимізацію процесу прийняття політичних рішень. По-перше, це визначення державних цілей, причому вони мають бути сформульовані точно й ясно. По-друге, неухильне дотримання однієї і тієї самої цілі впродовж всього процесу аналізу ситуації та вироблення рішення. По-третє, необхідно намагатися уявити й розглянути якомога більше альтернатив. По-четверте, потрібно визначити кожну альтернативу як окремий напрямок управлінських дій. По-п'яте, має відбутися оцінка витрат й вигод кожного з визначених напрямків дій якомога точніше й повніше. По-шосте, як результат здійснюється вибір саме того напрямку дій, що максимізує загальний добробут, згідно з визначеною метою. Отож, як зазначає Д. Стоун, «політичні дії є рухомою стратегією», а стратегії у формі політичних рішень виступають «інструментами політики» [6, с.201, 204].

Процес прийняття та реалізації політичних рішень можна також розглядати як одну з політичних технологій або технологій реалізації влади. Виходячи з того, що політична технологія – це цілісна динамічна система, сукупність процесів, яка включає апаратно-управлінські засоби, операції й процедури діяльності з ними, управління цією діяльністю, необхідну для цього інформацію та інші ресурси, а також політичних, економічних, соціальних та інших чинників, можна стверджувати, що політичні рішення можуть мати в своїй основі побудову та вибір певних політичних технологій.

Вибір та використання тих чи інших політичних технологій, які пов'язані з певними політичними рішеннями, визначає сутність політики, ефективність функціонування системи державного управління, спосіб регулювання політичних процесів, стійкість політичної системи країни в цілому [7, с.6]. До того ж, процес прийняття та реалі-

зації політичних рішень є дуже складним, тому на нього можуть впливати такі фактори: цілі, які ставлять перед собою органи державного управління; зовнішні обставини та ситуація, в якій приймається рішення; дія певних законів державного управління; методи, за допомогою яких приймаються рішення; обов'язкова відповідність принципам державного управління; у значній мірі суб'єктивний фактор; рівень інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів державного управління.

Політико-управлінське рішення являє собою своєрідну реакцію на внутрішні і зовнішні впливи; воно спрямовується на вирішення проблемної ситуації з метою максимальної оптимізації виконання поставлених завдань. Політико-соціальна ситуація, яка прямо впливає на процес прийняття рішень, характеризується наступними рисами:

1. Наявність мети. Необхідність прийняття рішення диктується наявністю мети якої потрібно досягти.

2. Наявність альтернативних ліній поведінки. Рішення приймається в умовах, коли існує більш як один спосіб досягнення мети або декілька альтернативних способів досягнення мети. Якщо ж альтернатив не існує, тобто можлива лише одна лінія поведінки і вибору не має, то рішення приймати не потрібно, воно очевидне.

3. Наявність обмежуючих факторів. Рішення, як правило, приймаються в умовах дії великої кількості факторів, які обмежують можливість вибору. Обмежуючі фактори можна розділити на три групи: економічні, технічні, соціальні. У даному випадку, під соціальними факторами розуміються вимоги соціальної та політичної доцільності здійснення тієї чи іншої альтернативи. Зазначені фактори створюють обмеження для досягнення поставленої мети та ускладнюють процес прийняття рішення [8, с.224-225].

Механізм вироблення і прийняття ефективних та результативних рішень обов'язково має враховувати такі об'єктивні закони управління:

- залежності організаційних форм і методів управління від структури державного устрою, матеріально-технічної та умов управління;
- збереження пропорційності й оптимального співвідношення всіх елементів системи державного управління;
- єдності організаційно-методологічних основ па всіх рівнях державного управління;

• єдності й підлеглості критеріїв ефективності, які застосовуються у процесах управління;

• відповідності потрібного часу та часу, наявного в розпорядженні під час вирішення завдань управління;

• залежності ефективності вирішення завдань управління від обсягу та об'єктивності використаної інформації [9, с.164].

Особливості процесу прийняття політичних рішень за умов розвинутої демократії полягають у тому, що у сучасних інститутах влади рівень свободи кожного з тих, хто приймає рішення, обмежується набором правил, якими керуються політичні й адміністративні установи, а це обмежує дії кожного посадовця. Ці правила лежать в діапазоні від конституції держави до специфічних мандатів, виданих окремим особам, що приймають політичні рішення. Встановлені правила стосуються не тільки того, які рішення може приймати певна владна установа чи посадовець, але й процедури, за якою це відбувається. Такі правила та процедури пояснюють, чому така значна частина рішень носить рутинний характер. На макрорівні прийняття політичних рішень здійснюється через різноманітні структури владних установ, а на мікрорівні – безпосередньо особами, що працюють у відповідному інституційному контексті [10]. Особливості функціонування макрорівня та мікрорівня зумовлюються специфікою національної політичної системи, а відповідно – і визначеними політичними стратегічними напрямками розвитку держави.

Американський дослідник Дж. Форестер виділяє п'ять базових стилів прийняття політичних рішень, пов'язаних з шістьма ключовими наборами умов. Іншими словами, стиль прийняття рішень та тип рішення змінюється відповідно до проблеми та інституційного контексту: «Залежно від конкретних умов, стратегія може бути реальною чи недоречною. За наявності часу, досвіду, даних та добре визначеної проблеми, технічні розрахунки можуть бути доречними; за відсутності часу, даних, визначення та досвіду, спроба таких розрахунків може бути просто марнуванням часу. В складному організаційному оточенні розумові межі будуть так само, а, може, і більш важливими, як і документи, коли потрібна інформація. Адміністративні стратегії мають сенс лише в політичному та організаційному контексті» [1, с.162-163].

Форестер вважає, що для того, щоб прийняття рішень відбувалося оптимально, мають існувати такі умови. По-перше, треба обмежувати число агентів (тих, хто приймає рішення), можливо, навіть до од-

нієї особи. По-друге, організаційні умови для рішення мають бути простими і закритими від впливів з боку інших суб'єктів політики. По-третє, проблема має бути добре визначеною за параметрами: рамки проблеми, часові терміни, цінність та наслідки. По-четверте, інформація має бути якомога досконалішою, вона має бути повною, доступною та зрозумілою. По-п'яте, не повинно бути терміновості для рішення – для розгляду всіх можливих варіантів і їх теперішніх та очікуваних наслідків ті, хто приймає рішення, повинні мати необмежений час. Коли ці умови задовольняються повністю, можна сподіватися переваг раціонального прийняття рішень [1, с. 163].

З огляду на це, американський дослідник пропонує застосовувати п'ять можливих стилів прийняття, рішень: оптимізація, задовільнення, пошук, торги й організаційний. Оптимізація є стратегією, що отримується, коли задовольняються наведені вище умови для раціоналізації прийняття рішення. Застосування інших стилів залежить від ступеня невиконаних умов. Наприклад, коли обмеження є пізнавальними, застосовується стиль задовільнення у прийняти рішень. Такі стилі, як пошук і торги часто перекриваються один з одним, оскільки пошук с стратегією, що існує за умов невизначеності проблеми, а торги – стратегією, яка існує, коли з проблемою має справу велика кількість діячів за умов відсутності інформації й часу. Організаційна стратегія, у свою чергу, включає численні установи й суб'єкти, які мають достатньо інформації і часу, проте проблеми є численними [10, с.164].

Таким чином, можна стверджувати, що характер прийняття політичних рішень залежить від цілого комплексу умов та факторів. Стадія прийняття політичних рішень виступає однією з складових всього процесу державної політики, вона змінюється відповідно до природи залученої підсистеми політики та обмежень, в рамках яких працюють ті, хто приймає рішення. Саме особливості тих, хто приймає рішення, їх специфіка відіграють значну роль у процесах прийняття політичних рішень, тому велика частина дослідників наголошують на виливові суб'єктивного фактору у процесах вироблення й прийняття політичних рішень.

Серед проблем, які виникають у процесі прийняття рішень, український вчений Г. Почепцов називає наступні:

1. існує загроза практичної нездатності визнавати й обговорювати альтернативні концепції цілей і стратегії опонента, адже до альтернативних поглядів зазвичай ставляться не надто серйозно;

2. не визнається принципова складність передбачення поведінки комплексних адаптивних систем;

3. спостерігається складність побудови альтернативних стратегій, що залежать від розвитку ситуації;

4. виникають труднощі у здійсненні вирішальних дій через їх неоднозначність [11, с.269-270].

Врахування суб'єктивного фактору у процесі вироблення та прийняття політичних рішень, таким чином, є особливо важливим за умов кардинальних трансформацій соціального, економічного, політичного життя суспільства. Розвиток сучасного суспільства вимагає більш швидкої реакції суб'єктів прийняття політичних рішень, передусім керівництва держави, це зумовлює необхідність прийняття державно-політичних рішень у максимально стислі терміни.

Політичні рішення відіграють у суспільстві надзвичайно важливу роль, оскільки є результатом діяльності суб'єктів державного управління і спрямовані на вирішення проблем державного рівня. Однією з вимог оптимізації процесу підготовки й реалізації політичних рішень, на наше переконання, виступає необхідність їх орієнтації на майбутнє з врахуванням якомога більшого числа альтернативних стратегій розвитку суспільства в цілому або окремих сфер його функціонування. У зв'язку з цим, зарубіжні та вітчизняні фахівці з проблем державного управління розробляють різноманітні концепції розвитку особливої системи органів державного управління, діяльність яких спрямовувалася б на дослідження перспектив розвитку людства.

Політичні рішення спрямовані зазвичай на реалізацію стратегічної програми державного розвитку, вони можуть виявляти певні тактичні заходи загальної стратегії. Однією з найважливіших характеристик політичних рішень є системність, адже політичні рішення є необхідною складовою функціонування системи державної влади й управління. Не менш важливим етапом, ніж підготовка та прийняття, виступає стадія реалізації (імплементації) політичних рішень. Саме взаємоузгодженість етапів підготовки, прийняття та реалізації політичних рішень визначає ступінь їх оптимальності та відповідність прийнятих рішень стратегічним цілям розвитку суспільства. Значення політичних рішень полягає в тому, що саме вони визначають подальше життя держави і суспільства, виступаючи своєрідним критерієм ефективності функціонування всієї системи державного управління в цілому.

Таким чином, основною формою існування управлінської системи держави, особливо за умов інституціональної і процедурної демократії, є налагоджена система ієрархії політичних рішень. Оптимальність, тобто ефективність та результативність, політичних рішень визначається необхідними й достатніми їх якістю та кількістю, що забезпечують відповідний потенціалу об'єкту управління організаційний простір для функціонування системи державної влади й управління. Однією з найбільш значимих ознак політичних рішень є самоорганізаційна здатність до стабілізації суспільства в цілому або окремих сфер його життєдіяльності. Дослідження самоорганізаційної здатності як однієї з сутнісних ознак політичних рішень, на наш погляд, є тим перспективним напрямком, на якому має бути зосереджена увага науковців.

Література:

1. Говлет М. Дослідження державної політики: цикли та підсистема політики [пер. з англ.] – Львів: Кальварія, 2004. – С.153-170.
2. Кнорринг В. И. Теория, практика и искусство управлення: учеб. Пособие для вузов. – М.: Издательская группа НОРМА- ИНФРАМ, 1999.
3. Кухт Б. Політична влада та її рішення. – Львів: ЦПД, 2006.-240 с.
4. Виханский О. С. Стратегическое управление: Учебник. – М.: Гардарики, 2003.
5. Вступ до політичної аналітики: Навч. посібник /За заг. ред. С. О. Телешуна. – К.: Вид-во НАДУ, 2006.
6. Стоун Д. Парадокс політики. Мистецтво вироблення політичних рішень [пер. з англ.]. – К.: Видавничий дім «АЛЬТЕРНАТИВИ», 2001.
7. Практичні аспекти інформаційно-аналітичної роботи: Навч. посібник. – К.: Вид-во НАДУ, 2007.
8. Теория прогнозирования и принятия решений: Учеб. пособие / Под ред. С.А. Саркисяна. – М.: Высшая школа, 1977.
9. Державне управління в Україні: організаційно-правові засади: Навч. посібник / Н. Р. Нижник, С. Д. Дубенко, В. І. Мельниченко та ін.; за заг. ред. Н. Р. Нижник. – К.: Вид-во УАДУ, 2002.
10. Huitt R.K. Political Feasibiliti in Austin Rannay, Political Science and Public Policy. – Chicago: Markham Publishing Co, 1968.
11. Почепцов Г. Г. Стратегический анализ. Стратегический анализ для политики, бизнеса и воєнного дела. – К.: «Дзвін», 2004.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ ПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ У СУЧАСНІЙ ПОЛІТОЛОГІЇ: АНАЛІЗ ОСНОВНИХ ПІДХОДІВ*

Проблема забезпечення ефективності державного управління, особливо у кризові періоди та за умов перехідного суспільно-державного розвитку, є надзвичайно актуальною для дослідників, які працюють у царині соціально-гуманітарних наук, передусім – політології. Сучасний світовий і національний суспільно-політичний розвиток характеризується посиленням вимог з боку суспільства до рівня компетентності, авторитету та відповідальності державної влади й державного управління. Тому дослідницька увага багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців спрямована на розробку проблематики, пов'язаної з питаннями визначення ролі політичної стратегії і тактики як важливих чинників оптимізації процесів державного управління, забезпечення ефективності політико-владної діяльності.

Метою представленої статті є розгляд політичної стратегії і політичної тактики як системних, комплексних понять з урахуванням найбільш поширених у сучасній політичній науці підходів до розуміння їх сутності та значення за умов нестабільності суспільно-політичного розвитку. Основою джерельної бази запропонованої статті стали передусім дослідження вітчизняних вчених, здійснені в останні десятиріччя. Так, при підготовці цієї статті були використані монографії С. Рябова «Державна влада: проблеми авторитету і легітимності», С. Наумкіної «Соціально-політичні аспекти управління», О. Валевського «Державна політика в Україні: методологія аналізу, стратегія, механізми впровадження» та колективна праця «Трансформації демократії та пошук стратегії

*** Мироненко П. В.** Особливості розгляду політичної стратегії і тактики в сучасній політології: аналіз основних підходів / П. В. Мироненко // Держава і право: зб. Наук. праць. Юридичні і політичні науки. – К.: Інститут держави і права ім.. В.М. Корецького НАН України, 2008. – Вип. 41. – С. 768-774.

суспільно-політичного розвитку України» (автори – В. Паламарчук, О. Литвиненко, С. Янішсвський), в яких в різних аспектах розглядається проблематика вироблення політичної стратегії і тактики за умов суспільно-політичної нестабільності. Важливими для дослідження зазначеної проблематики виявилися також результати дисертаційних напрацювань вітчизняних вчених В. Баштанника, Т. Каменчук, В. Сарапіна, представлені в авто реферативному вигляді. У праці американського дослідника В.Н. Данна «Державна політика: вступ до аналізу» репрезентовано підхід до розуміння сутності державної політики та політичної стратегії і тактики як її невід'ємних складових, найбільш поширений в англомовних політичних дослідженнях. Оригінальний підхід до розгляду політичної стратегії і тактики з точки зору політичного менеджменту запропонований у книзі російської дослідниці Г. Пушкарьової «Політичний менеджмент».

Варто зазначити, що питання політичної компетентності системи державної влади є однією з найбільш гострих проблем сучасної політики. Саме політична компетентність державної влади є тим чинником, який може сприяти або заважати подоланню нестабільності суспільно-політичного розвитку, мінімізувати чи поглиблювати кризові явища у країні. Політична компетентність державної влади є критерієм ефективності й успішності здійснюваної нею політики, забезпечуючи високий рівень її легітимності. До того ж, політична компетентність зачіпає особливу політичну нарину – сферу діяльності керівників вищого рангу – політичного керівництва, що пов'язане з прийняттям політичних й управлінських рішень. На думку вітчизняної дослідниці Т. Каменчук, «абсолютна політична компетентність включає володіння владними структурами знаннями усього спектру сучасних політичних технологій: гуманітарних, інформаційних, виборчих, а також методами «створення подій».

На наш погляд, політична компетентність державної влади може також визначатися через аналіз понять «політична стратегія» і «політична тактика». Адже ці два поняття широко використовуються у сучасній західній політичній науці, особливо при розгляді сфери державної політики й державного управління. В останні роки вітчизняні дослідники також почали оперувати цими поняттями для аналізу особливостей та перспектив перебігу трансформаційних процесів, що відбуваються в Україні.

Частина українських науковців відстоює точку зору про те, що сьогодні одним з найбільш актуальних напрямів політологічних пошуків має стати аналіз політичних стратегій як синтетична прикладна міждисциплінарна наука. Адже, наприклад, в англомовній літературі дуже часто в якості найближчого відповідника терміна «policy» використовується слово «strategy». Інші дослідники проблематики здійснення державної політики і державного управління (Т. Каменчук) вважають, що поняття політичної стратегії і політичної тактики відповідають рівням планування й управління політичним процесом. За цих умов політична стратегія постає «як загальна мета руху і загальні принципи і способи її досягнення», що реалізуються через ідеологічні теорії, програми політичних партій, діяльність представників політичної еліти. Політична тактика, у свою чергу, – це «дроблення стратегічного процесу на етапи або елементи, що представляють собою одночасно самостійні процеси і моменти цілого».

Вітчизняна дослідниця С. Наумкіна розглядає поняття «політична стратегія» і «політична тактика» з точки зору здатності системи політичного управління до самокоректування, оскільки політичне управління є тією цариною, діяльність суб'єктів якої не передбачає їх права на помилки. Отже, політична стратегія – це створення такої системи політичного управління, яка формує «простір для максимально діалектичного й оперативного уточнення розрахунку» розвитку суспільства. Політична тактика – це оперативний елемент політичної діяльності, що створює й обслуговує «відповідні організаційні умови для високоефективної реалізації стратегічного розрахунку».

Політична тактика, як вважає С. Наумкіна, може різнитися залежно від царини застосування, вирішуючи два класи завдань – магістральні й конкретні. Розв'язання магістральних завдань у блоці політичної тактики передбачає врахування законів і тенденцій розвитку об'єкту, часових та просторових факторів можливих рішень, оптимальних для даних умов. Основним принципом тактичного забезпечення вирішення магістральних завдань є застосування оптимальних варіантів управлінських рішень, причому тактичне рішення не має бути більш складним й ємним у порівнянні з самим завданням. Головною вимогою до політичної тактики є її гнучкість, адже суб'єкти системи політичної тактики обов'язково мусять оперативно реагувати на зміни зовнішнього середовища, здійснювати негайне «перезавантаження» у випадках необхідності. Особливістю

тактики конкретності є те, що головне в організаційних проблемах ефективності полягає у визначенні стану об'єкта на момент прийняття управлінського рішення, необхідності пом'якшення або зняття ентропійних складових в його розвитку Наявність альтернатив за цих умов виступає найважливішою умовою прийняття управлінських рішень.

Велика група вітчизняних дослідників розглядає проблематику політичної стратегії і політичної тактики у контексті аналізу трансформаційних процесій, які відбуваються в сучасній Україні. Так, один з перших українських дослідників» проблем державного розвитку С. Рябов ще понад десять років тому пов'язував поняття «політична стратегія» і «стратегічний розвиток» з необхідністю забезпечення легітимації державної влади, політико-владної діяльності як основного засобу подолання політичної нестабільності. Як зазначав учений, стратегія державного розвитку України мас базуватися на забезпеченні гарантування стабільності і безпеки суспільства з боку авторитетної влади, яка спирається на державні закони.

На переконання вітчизняних дослідників В. Паламарчука, О. Литвиненка, С. Янішевського, стратегія суспільно-політичного розвитку України, як і будь-якої країни перехідного типу, повинна базуватися на визначенні суспільством ключових тенденцій загальносвітових трансформацій. Таке визначення є неможливим без усвідомлення необхідності досягнення певних усталених у найбільш розвинутих країнах світу стандартів і норм організації політичного, економічного, соціального і культурного життя суспільства. Як вважають вітчизняні вчені, визначення стратегічних орієнтирів (дороговказів) майбутнього держави можливе «лише у спосіб розгортання широкого суспільного діалогу між всіма суспільно-політичними силами, що репрезентують основні групи населення». Тому центральним завданням держави загалом та її владних структур зокрема є «завдання створення і реального запровадження інституціональних, правових, економічних і культурних умов для ефективного опрацювання суспільством проблеми вибору магістральних шляхів свого подальшого розвитку».

Таким чином, реалізація комплексу заходів політичної стратегії і політичної тактики у суспільствах перехідного типу, які переживають труднощі, пов'язані з перебігом трансформаційних процесів, є складним завданням не лише для органів державної влади й управ-

ління, а й для самого суспільства. Адже таке суспільство для успішної реалізації цих завдань має на рівні масової свідомості бути політично, соціально та культурно готове для сприйняття стратегічних проектів, виступаючи у модернізацій них процесах не як об'єкт суспільно-політичних перетворень, а в якості суб'єкту діалогу між владою і громадянами. До того ж, і перед самою державною владою постає вимога високого рівня політичної компетентності, відповідальності і готовності до налагодження такого діалогу, і також «політичної мужності» приймати не завжди популярні рішення заради досягнення стратегічної мети суспільно-політичного розвитку.

Тактичний блок у процесі досягнення стратегічної мети суспільно-політичного розвитку країни полягає у забезпеченні найбільш сприятливих умов для практичного поступу суспільства за обраними дороговказами, тобто у внесенні відповідних конкретних коректив та уточнень до суспільної практики сьогодення, За словами українських дослідників В. Паламарчука, О. Литвиненка та С. Янішевського, найпершим тактичним завданням при просуванні до стратегічної мети держави є формування «суспільно-продукувального середовища» як основи для здійснення суспільних трансформацій. Принциповою ознакою такого середовища є спроможність його економічного, політичного, соціального і культурного секторів щодо вироблення шляхів і засобів розв'язання стратегічних завдань національного поступу. «Суспільно-продукувальне середовище» за умов перехідного розвитку має стати головним суб'єктом суспільно-політичних трансформацій. Отже, відповідальність за успішність й ефективність здійснення стратегічного розвитку країни у такому випадку покладається не стільки на органи державної влади і державного управління, скільки на суспільство, на самих громадян.

При розгляді проблематики політичної стратегії і політичної тактики за умов перехідного розвитку, суспільно-політичної нестабільності вітчизняні та зарубіжні дослідники оперують такими поняттями, як: «стратегія політики», «стратегічна культура», «стратегічна еліта», «стратегічне планування», «стратегічне мислення». Так, Л. Райхлер зазначає: «наявність високої культури стратегічного мислення є вирішальним чинником при визначенні структури загроз національній безпеці». На думку дослідника, стратегічна культура вказує, що планування політичної діяльності перебуває під впливом історико-культурних традицій. Стратегічна культура – це рівень від-

повідності тієї політичної стратегії, що застосовують суб'єкти політики, викликам історичної та культурної ситуації, в контексті якої здійснюється їх діяльність. Як бачимо, політичну стратегію можна розглядати і в якості історико-культурного феномену.

Успішність й ефективність реалізації комплексу заходів політичної стратегії і політичної тактики багато в чому залежить від визначення ієрархії стратегічних цілей з врахуванням тактичних політичних завдань. Таким чином, визначення ієрархії стратегічних цілей поєднує методологію політичної стратегії з основами політичної тактики, адже цей процес передбачає вибір прийнятних для кожного окремого випадку засобів досягнення стратегічної мети національного розвитку. При визначенні ієрархії стратегічних цілей і дослідиик-теоретик, і політик-практик може зіткнутися з парадоксом «тактичного плюралізму», сутність якого полягає в тому, що «реалізація стратегічної мети відбувається під впливом різних соціальних економічних, психологічних чинників, які створюють власну політичну кон'юнктуру. Тому виникає проблема між метою, яка декларується, і засобами, якими вона досягається», – підкреслює вітчизняний дослідник О. Валевський.

Американський фахівець проблем формування державної політики В.Н. Данн пропонує такий алгоритм процесу вироблення політики, що фактично відображає сутність визначення ієрархії стратегічних цілей:

- встановлення порядку денного – передбачає ранжування проблем на першорядні та другорядні, а також на такі, що взагалі залишаються поза увагою посадовців;
- формулювання політики, яке пов'язане з визначенням альтернатив політики задля найоптимальнішого розв'язання проблеми, ці альтернативи мають форму виконавчих наказів, рішень суду і законодавчих актів;
- прийняття політики – одна з альтернатив політики приймається за наявності підтримки парламентом, консенсусу між керівниками організацій або рішення суду;
- впровадження політики – ухвалена політика впроваджується в життя адміністративними підрозділами, які мобілізують фінансові й людські ресурси з метою практичної реалізації політики;
- оцінювання політики – урядові органи аудиту й обліку визначають, чи діють виконавчі установи, законодавчі й судові органи у

відповідності до встановлених законом вимог виконання політики й досягнення її цілей».

Безумовно, запропонований В.Н. Данном алгоритм не е універсальним для всіх національних систем державного управління, проте, на наш погляд, базові його етапи найчастіше використовуються при здійсненні заходів політичної стратегії і тактики у демократичних країнах.

Політична компетентність державної політики і державного управління як необхідна умова забезпечення ефективності політичної стратегії і політичної тактики багато в чому визначається тим, наскільки оптимально організована система політичного менеджменту у країні. Необхідно зазначити, що у сучасній політичній науці саме проблематиці політичного менеджменту приділяється особлива увага дослідників, що також засвідчує важливість й актуальність цієї проблематики як на теоретичному, так і на прикладному рівні розвитку політики. Саме фахівці з політичного менеджменту зазвичай формулюють основні ідеї національної політичної стратегії та визначають завдання, прийоми, заходи, що створюють комплекс політичної тактики. Зважаючи на взаємозв'язок політичного менеджменту з проблематикою політичної стратегії і політичної тактики, російська дослідниця Г. Пушкарьова виділяє наступні політичні цілі й завдання політичного менеджменту:

1. зміцнення авторитету державної влади або політичного діяча як стратегічне завдання;
2. створення сприятливих умов для діяльності державних установ, політичних партій, громадських організацій шляхом конструювання у масовій свідомості їх привабливого образу як тактичний прийом;
3. розширення числа прихильників тієї чи іншої державної або політичної програми, політичного проекту, в яких і пропонуються суспільству стратегічні цілі розвитку;
4. створення політичних союзів, блоків, адже політика альянсів й узгодженостей дозволяє основним політичним акторам вирішувати найскладніші стратегічні і тактичні завдання;
5. вплив на осіб, які приймають державні й управлінські рішення, застосовуючи різноманітні прийоми й форми політичного тиску;
6. мобілізація мас з метою реалізації стратегічних і тактичним цілей суспільно-політичного розвитку.

Розробка стратегічних напрямів розвитку держави є провідною метою політики. Тому не дивно, що політологія як наука про політику не просто аналізує основи державотворчої стратегії, але й намагається передбачити майбутнє, сформулювати на цій основі принципи перспективної політики і поточної політичної практики. Важко не погодитися з вітчизняним дослідником В. Сарапіним у думці про те, що «у сучасній українській політології стратегічна інтегрована думка щодо розвитку держави ще не сформована в достатньо легітимному вигляді. Дискусія, що розгорнулась останніми роками, виявляє досить широкий спектр підходів та поглядів».

Більшість науковців та політиків погоджуються у тому, що політична стратегія національного розвитку за умов нестабільності має стимулювати активність кожної особистості, створювати одночасно моральні, правові й економічні умови щодо її легітимності, розгортання в суспільно визначеному полі, а не в «тіні». Таким чином, визначення стратегії суспільно-політичного поступу с комплексним завданням, що потребує системного бачення розв'язання нагальних проблем сучасності, а також перспектив цивілізаційного розвитку. Саме тому В. Сарапін наголошує на тому, що при аналізі проблематики політичної стратегії у суспільствах перехідного типу (зокрема в Україні) варто використовувати такий термін, як «системна реформа», що має стати основою визначення завдань політичної стратегії і політичної тактики. Дослідник зазначає, що «системна реформа» – це поняття, яке охоплює собою весь комплекс (весь спектр) поступових змін, які забезпечують перехід суспільної системи від одного якісного стану до іншого, більш високого, прогресивного; вона здійснюється мирним шляхом, послідовним втягуванням в свою орбіту все ширшого комплексу перетворень і маси населення, яка поступово утверджує себе як суб'єкт суспільного розвитку».

На нашу думку, поняття «системна реформа» допомагає дослідникові також у процесі теоретичного осмислення специфіки функціонування суспільства в ситуації нестабільності суспільно-політичного розвитку, у пошуку найбільш оптимальних варіантів раціоналізації владних відносин у контексті вироблення політичної стратегії і політичної тактики, у визначенні нових, ефективніших варіантів взаємовпливу суспільства і держави. За цих умов розуміння значення системних реформ при реформуванні суспільства виступає як організаційно-регулюючий, системний вплив держави на суспільно-полі-

тичні процеси з метою забезпечення стабільного прогнозованого його розвитку, і, безумовно, як невід'ємна складова системи заходів політичної стратегії і тактики.

Оскільки дослідження суспільства у періоди нестабільності, кризи, трансформації є надзвичайно складним, то й розгляд теоретичної бази розвитку політико- владного механізму у таких умовах передбачає напрацювання значного методологічного обґрунтування політичної стратегії і тактики як основи для системних реформ. Як зазначає вітчизняний дослідник В. Баштанник, аналізуючи системні реформи у суспільствах перехідного типу варто враховувати суттєвий вплив таких факторів:

- визначення центральною управлінською елітою стратегії суспільно-політичного розвитку (шляхом регламентації у відповідних нормативно-правових актах);
- наявності раціонального механізму оцінювання здобутків і втрат при реалізації окремих політичних програм, оперативного внесення коректив;
- здійснення неупередженого аналізу проблемних ситуацій групами незалежних експертів при прийнятті управлінських рішень;
- наявності альтернативних варіантів розвитку подій, коротко-, середньо- та довгострокових прогнозувань, що мають базуватися на ґрунтовних наукових розробках.

Вироблення ефективної та дієвої політичної стратегії подолання політичної нестабільності у суспільстві є неможливим без врахування особливостей співпраці й взаємодії суб'єктів громадянського суспільства і влади як інтегративного співробітництва органів державної влади, політичних партій, громадських організацій та ЗМІ, тому що це є важливою умовою демократичного розвитку будь-якої країни у сучасному світі. Особливе місце у системі «органи влади – політичні партії – громадські організації – ЗМІ – громадянин» належить засобам масової інформації. Адже «через гарантування діяльності незалежних ЗМІ (як системи суспільного обговорення, джерел інформації, системи суспільної адаптації), активної участі у суспільному житті громадських організацій відбувається процес становлення взаємодії у системі «органи влади – політичні партії» як основи громадянського суспільства», – вважає В. Баштанник. Тому при виробленні політичної стратегії і тактики за умов функціонування

перехідного суспільства просто необхідним є залучення до цього процесу й інституцій громадянського суспільства.

Таким чином, у сучасній політичній науці представлені різні підходи до розуміння сутності політичної стратегії і політичної тактики, які розкривають названі політичні феномени, виходячи з різних сторін їх функціонування та впливу на розвиток суспільства. Спільним для більшості з цих наукових підходів є переконання дослідників у тому, що саме вироблення та впровадження у системі державної влади й управління комплексу заходів політичної стратегії і тактики виступає необхідною умовою оптимізації процесів суспільно-державного розвитку та подолання політичної нестабільності. У свою чергу, ефективність заходів політичної стратегії і тактики забезпечується дотриманням таких вимог:

- політична стратегія і тактика повинні мати системний характер для того, щоб забезпечити узгодженість і неперервність процесів суспільно-державного розвитку;
- високий рівень політичної компетентності представників системи державної влади й управління е базовою умовою, що забезпечує успішність комплексу заходів політичної стратегії і тактики;
- політична стратегія і тактика мають забезпечувати високий рівень легітимації політико-владної діяльності у країни та відповідати соціокультурному, політичному й економічному рівню розвитку суспільства.

Література:

1. Каменчук ТО. Політична компетентність державної влади в системі управління: Автореферат дис. канд. політ, наук / Миколаївський державний гуманітарний університет імені Петра Могили. – Миколаїв, 2006. – С. 3.

2. Данн В.Н. Державна політика: вступ до аналізу: Підручник для вищих навчальних закладів / Перек. з англ. – Одеса, 2005. – С. 17.

3. Каменчук Т.О. Цит. праця. – С. 10.

4. Наумкина С М. Социально-политические аспекты управления. – Одесса, 1994. – С. 51.

5. Там само. – С. 53, 54, 55.

6. Рябов С.Г. Державна влада: проблеми авторитету й легітимності: Монографія. – К., 1996. – С. 111.

7. Паламарчук В.М., Литвиненко О.В., Янішевський С.О. Трансформації демократії та пошук стратегії суспільно-політичного розвитку України: Монографія. – К., 2003. – С. 102.

8. Там само. – С. 102, 103.

9. Валевський О. Л. Державна політика в Україні: методологія аналізу, стратегія, механізми впровадження: Монографія. – К., 2001. – С. 35, 36.

10. Там само.-С.41.

11. Данн В.Н. Цит. праця. – С. 37.

12. Пушкарева Г.В. Политический менеджмент: Учеб. пособ. – М., 2002. – С. 16, 17, 18.

13. Сарапін В.О. Ідеологія системних реформ у контексті стабілізації соціально-економічного та політичного розвитку України на рубежі століть (політологічний аналіз): Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата політичних наук / НПУ імені М.П. Драгоманова. – К., 2005. – С. 1.

14. Там само. – С. 12-13.

15. Баштанник В.В. Державне управління в системі владно-партійної взаємодії: Автореферат дис. канд. наук з державного управління / Українська академія державного управління при Президентові України. – К., 2002. – С.8.

16. Там само. – С. 14-15.

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ РЕАЛІЇ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ В СИСТЕМІ ЕТНОНАЦІОНАЛЬНИХ КООРДИНАТ*

Попри значну кількість справедливих нарікань, драматичний перебіг президентських виборів 2004 р. має і деякі позитивні суспільно-політичні наслідки, щоправда, цілком у дусі діалектики: переваги виявилися результатом самих тих недоліків. Говорячи про недоліки, маємо на увазі критично низький рівень довіри народу до тодішньої влади, який став результатом відчуженості владної горизонталі найвищого щабля від нагальних проблем суспільства загалом і звичайних людей зокрема. Влада чим далі, тим більше нагадувала дивну істоту, яка мешкає у «вежі зі слонової кістки», не маючи ніякого бажання знати, а тим більше намагатися позитивно вплинути на те життя, що вирувало поза комфортним, проте багато в чому штучним і навіть віртуальним світом життя влади. Діалектичною перевагою такого очевидного суспільно-політичного недоліку за результатами президентських виборів стала зміна неадекватної влади.

З аналогічним діалектичним алгоритмом ми маємо справу і у випадку розвінчування деяких, хоч і приємних, проте все ж ілюзій. Йдеться про невиправдані надії щодо високого рівня національної, регіональної, конфесійної та мовної єдності й несуперечливості сучасного українського суспільства. Звичайно, можна і треба брати до уваги, що попередня влада в критичній фазі президентських перегонів з метою збереження своїх позицій свідомо пішла на загострення усіх ліній поділу українського соціуму; також справедливим виявиться твердження, що загострення суспільних протиріч стало результатом значною мірою підступних інспірацій, однак усі ці аргументи, на жаль, не в змозі спростувати актуальний у даному випадку афоризм хрещеного батька діалектики Геракліта: поділу підлягає лише те, що містить достатній потенціал поділу.

---

* **Мироненко П. В.** Суспільно-політичні реалії сучасної України в системі етнонаціональних координат / П. В. Мироненко // Актуальні проблеми внутрішньої політики. – К.: Вид-во НАДУ, 2005. – Вип. 1. – С. 37–47.

Зрештою, цей сумний вердикт має, за всіма канонами діалектики, оптимістичний висновок: тепер ми знаємо слабкі місця української суспільно-політичної дійсності. Таке знання дає нам змогу не лише визначити пріоритетні напрями докладання зусиль, а й також виробити оптимальну стратегію і тактику подолання недоліків.

Серед аспектів, що викликають особливу тривогу з огляду на свою конфліктогенність, етнонаціональний чинник посідає провідну позицію. Тому цілком природно, що він очолить ієрархію пріоритетної уваги нової влади. Оскільки ж ми маємо справу не з поверховою проблемою, то не слід розраховувати на її розв'язання засобом кавалерійських наскоків у вигляді разових політичних рішень. Це не заперечує необхідність прийняття політичних рішень, однак розв'язання проблеми повинно бути адекватним формату самої проблеми, а це означає, що слід починати з ґрунтовного і скрупульозного теоретико-методологічного і апробаційного супроводу зазначеної проблеми. Це – вимога не лише науки, а й тривіальної логіки та здорового глузду. А в ідеї підкоритися приписам самоочевидності альтернативи, як відомо, немає.

Отже, рух у напрямі нової політичної ідентичності української нації неухильно актуалізує аналітично-рефлексійні зусилля на проблематиці етнічної ідентичності, оскільки успішне творення нової сукупної національної якості можливе лише на основі синтезу, симбіозу, сплаву і т.ін. тих етнічних ідентичностей, які на цей час рельєфно виявили себе в Україні. У тій частині наукового співтовариства, яка спеціалізується на розвитку й функціонуванні етносів, досі немає консолідованого уявлення про природу етнічного. Деякі дослідники вважають етнос соціальним конструктом, інші розглядають його як явище, що нав'язане інтелектуальною і творчою елітою, а ще дехто ідентифікує етнічну належність з інструментом для досягнення певних індивідуальних і корпоративних цілей у політиці. Таким чином, інтерпретація категорії «етнос» залежить від того, яким чином тлумачиться першооснова етносу: чи це інтелектуальний конструкт, чи різновид групової солідарності, який нав'язується суспільством або його окремою частиною, чи може автентична, природна даність людини (щось на зразок статевої ознаки).

Грецьке слово «етнос» має чимало значень, з яких найважливішими варто визнати наступні: «вид», «порода». В основу етносу, етнічної симптоматики й діагностики покладена причетність до етно-

су, етнічна ідентичність. Людина належить до свого етносу від народження. Іноді, щоправда, можлива інкорпорація в етнос інша-племінників, проте застосована у значних масштабах така процедура найчастіше розпорошує, розмиває етнос, а не консолідує його. В цілому можна дати таку дефініцію етносу: це стійкий, природно сформований колектив людей, який відрізняється своєрідними стереотипами поведінки (останні об'єктивно й закономірно еволюціонують у процесі історичного та соціокультурного становлення), а також протиставляє себе іншим аналогічним колективам.

Більше двох сотень років тому Йоган-Готфрід Гердер у своїх «Ідеях до філософії історії людства» переконливо довів: найефективнішою і найперспективні-шою з точки зору життєздатності соціальною групою є група етнічна, сформована з осіб одного етносу. Річ у тім, що кожен народ (етнос) має власний унікальний Дух життєосягнення й життєподолання. Характерні особливості цього Духу віддзеркалюють неповторні моменти життя того чи іншого етносу протягом століть і навіть тисячоліть. Тому неповторність життя певного етносу з усією неухильністю призводить до неповторності відчуття навколишнього світу, а відтак і до формулювання на виклики цього світу певних унікальних світоглядних, аксіологічних і загалом сенсожиттєвих відповідей і пропозицій. Таким у загальних рисах є алгоритм визрівання світоглядних парадигм національно-етнічного гатунку.

Згідно з Ольгертом Вочковським, під етносом слід розуміти такий народ, який володіє почуттям етнічної спорідненості, проте ще не має того, що характеризує сучасну націю – «національну свідомість». На думку ж Л.М.Гумільова, спільними рисами кожного етносу є: 1) протиставлення себе іншим етносам і за рахунок цього самоствердження; 2) мозаїчність, яка в процесі суспільної життєдіяльності цементується воєдино системними зв'язками; 3) закономірний процес розвитку від пускового моменту, через акматичну фазу й до розсіювання або перетворення на релікт.

Гумільов вважав, що будь-які комбінації таких факторів, як мова, раса, географічне середовище, соціальні відносини, самосвідомість та процес еволюції не дають підстав для побудови правдоподібної гіпотези про походження й становлення етносу, оскільки всі визначення етнічності за критеріями мови, раси і т.п. є неостаточними, а відтак і недосконалими. Саме Гумільов увів до наукового обігу фактор «Х», який назвав пасіонарністю і обґрунтував його детермінативний

вплив на динаміку, закономірності й особливості етногенези. Будь-які форми етногенези, згідно з Гумільовим, відбуваються лише у разі наявності пасіонарної напруги. Однак безпосередньо пасіонарності як явища ніхто ніколи не бачив і не побачить, тому характеризувати її ми можемо лише опосередковано, за соціальними виявами.

Пасіонарність має ще одну важливу властивість: вона заразна. Це означає, що гармонійні й імпульсивні люди, опинившись у безпосередній близькості від пасіонаріїв, починають поводитися так, ніби вони також пасіонарії. Пусковим моментом етногенези є раптове, спонтанне виникнення в суспільній популяції критичної маси пасіонаріїв і субпасіонаріїв; фаза підйому – швидке збільшення кількості пасіонаріїв у результаті розмноження або інкорпорації; акматична фаза -наявність максимальної кількості пасіонаріїв; фаза надламу – різке зменшення кількості пасіонаріїв і витіснення їх субпасіонаріями; інерційна фаза – поступове, проте невпинне зменшення кількості пасіонаріїв; фаза обскурації- цілковита заміна пасіонаріїв субпасіонаріями, які через особливості свого світоглядного, аксіологіч-ного, етичного й вольового формату неухильно призводять до занепаду етносу.

Досі існує чимало нечітких та неузгоджених аспектів тлумачення етнонаціональної дійсності; крім того, багато понять цієї сфери з точки зору жорстко наукового підходу виявляються або незрозумілими, або такими, що адекватно не відображають реалій. На сучасну пору сформувалися два основних напрями, які по-різному розуміють природу основних категорій, пов'язаних з етнічним фактором. Базис такого розмежування відображено в полемічному протистоянні Ернста Геллнера та Ентоні Сміта, а сутність суперечки полягала, головним чином, у різному розумінні категорії нація.

Власне, змістовий аспект етнічності почав дискутуватися ще на зламі 60-70-х рр. XX ст. Здебільшого виникнення цієї дискусії пов'язується з етнополітичними процесами, що відбувалися в світі на той час: розпад світової колоніальної системи, утворення декількох десятків нових держав, загострення міжетнічних відносин в світі – ось неповний перелік тих об'єктивних причин, які поставили проблему ідентичності фронтально, на передній план теоретико-методологічної полеміки в політології, соціальній філософії та соціології.

Відбувся ретельний теоретичний аналіз всієї сукупності понятійно-категоріального апарату. Інтенсифікація теоретичного дискурсу призвела до виникнення двох теоретичних напрямів: примордіаліз-

му та конструктивізму. Втім, деякі дослідники схильні виокремлювати три напрями – крім двох згаданих ще й інструменталізм. Однак більшість усе ж схильна розглядати інструментальний підхід як одне з відгалужень конструктивізму.

Якщо в примордіалізмі етнічність є об'єктивно заданою, то в конструктивізмі вона вважається інтелектуальним конструктом. Що ж стосується інструменталізму, то тут етнос розглядається як соціальна група, якій притаманні спільні інтереси і використання інструменту етнічності для реалізації консолідованої мети. Таким чином, реальною основою для об'єднання індивідів є не етнічність, а певні інтереси (економічні, політичні і т.п.). Що ж стосується самої етнічності, то вона є інструментом, який використовується для досягнення певної мети, задоволення тих чи інших потреб.

Для визначення такого складного поняття, як ідентичність, необхідно розібратися зі змістом основних категорій, що відображають феномен етнічності. Мова йде, головним чином, про змістову структуризацію категорій етнос та нація. Етнос – це історично сформована на певній території стійка сукупність людей, які володіють спільними рисами і стабільними особливостями культури. За такої інтерпретації етнос тлумачиться як виключно історико-біологічний феномен, якому притаманне безсвідоме, афективне ставлення індивідів до свого народу. Отже, етнічне в такому випадку визначається через примордіальне, тобто через те, що передує свідомості людини. Прихильники даного напрямку схильні акцентувати увагу якраз на афективній природі етносу: етнічність розглядається ними в якості стійкої емоційної прив'язаності індивідів один до одного.

У примордіалістському підході виокремлюють два основні напрями: соціо-біологічний та еволюційно-історичний. Соціобіологи інтерпретують етнос як спільноту, засновану на біологічних закономірностях, які трансформуються в соціальні. Вони пояснюють виникнення етносу на підставі еволюційно-генетичних передумов. Представники іншого, еволюційно-історичного, напряму в примордіалістському підході схиляються до думки про етнос як про соціальну, а не біологічну спільноту. На їхню думку, взаємна прив'язаність членів етносу досягається завдяки соціально-історичному контексту, а не закономірностям біологічного розвитку: це реально існуючі групи з притаманними їм оригінальними соціально-історичними рисами, мовою, культурою та ідентичністю.

Основною тезою примордіалізму відносно етносу є твердження про те, що етнос – явище історичне й об'єктивне. Воно не залежить від волі носіїв етнічності. Певною мірою це відповідає дійсності, оскільки, народжуючись, людина потрапляє в уже існуюче етнічне середовище. Таким чином, створюється враження про надсуб'єктивну природу етносу Втім, змалювання структуризації етносу виявиться неповним, якщо не показати об'єктивні умови етнічної трансформації. Як і будь-яка спільнота, етнос фіксує специфічний перетин соціального та індивідуального. Члени етносу живуть в об'єктивних економічних, соціальних, політичних і т.п. умовах. Тому взаємодія в межах етнічної структури може мати декілька площин, а структуризація етносу характеризується історичною мінливістю. Водночас слід мати на увазі, що історичну ситуацію, яка включає в себе політичні, культурні, соціальні, економічні та інші умови, створили суб'єкти соціальної взаємодії; саме тому в будь-яких своїх виявах трансформація етносів – це першочергово реагування соціальних агентів (суб'єктів) на соціальну структуру, вплив атомарних індивідів на соціальний макрорівень.

Формування соціального агента відбувається внаслідок того, що він народжується в умовах певного впливу на нього соціальної структури. Цей вплив не припиняється і під час соціалізації, коли людина набуває ідентичності. Іншими словами, етнічна ідентичність виявляється результатом первинного впливу символічного простору соціальної структури (етносу) на індивіда. Подальше формування етнічної ідентичності базується вже на інтенціях соціального актора: він сам набуває ознак агента, який формує власну етнічність.

Примордіалістська концепція виходить з того, що етнічна ідентичність не підлягає вибору: її неможливо «привласнити», оскільки соціальний агент не має в цьому питанні свободи вибору в принципі. Етнічна ідентичність виявляється актуальною в тому випадку, коли етнос, до якого зараховує себе певний індивід, починає виконувати функцію інформаційного захисту від нестабільного оточення й невизначеності. Цю функцію етнос виконує шляхом підтримання культурних традицій, тих етнічних маркерів, які сформувалися протягом тривалого періоду адаптації етносу до природного та соціального середовищ. Тому етнос розглядається як носій культурних традицій, які мають істотне функціональне значення.

Найяскравішою фігурою, що репрезентує примордіалістський підхід, в західній традиції вважається Ентоні Сміт. Він визначав етнос як спільноту людей, що має власне ім'я, поділяє спільні міфи про предків, володіє оригінальною історією та культурою, асоціюється зі специфічною територією і відрізняється почуттям солідарності. Отже, примордіалізм розглядає етнічність як деяку об'єктивну даність, надсуб'єктивну характеристику індивіда, зумовлену або історичним розвитком, або біологічною еволюцією.

Примордіалізм вважається історично більш первинним порівняно з конструктивізмом. Цей напрям домінував до кінця 70-х рр. XX ст., аж поки не вийшла у світ праця Ернста Геллнера «Нації і націоналізм», яка зафіксувала народження нового підходу до тлумачення етнічності – конструктивізму Сутність цього напрямку полягає в тому, що етнічне співтовариство, яке виникає на підставі диференціації етнокультур, функціонує, базуючись на різних доктринах і уявленнях, які домінують у відповідній етнокультурі. В свою чергу, доктрини «винаходяться» інтелектуальною елітою етносу – письменниками, вченими й політиками. Таким чином, етнос виявляється інтелектуальним конструктом еліти (звідси – конструктивізм).

Надалі цей конструкт етнічності транслюється на потенційних представників етносу за допомогою різноманітних засобів впливу на свідомість членів спільноти (йдеться, зокрема, про ЗМІ, книги, фільми, виставки тощо). Відтак крім того, що етнічність є інтелектуальним конструктом, вона значною мірою ще й нав 'язана соціальність. Причому цю соціальність політичні лідери часто використовують з метою «етнічної мобілізації населення». Індивідів, які використовують етнічність для досягнення особистих вигод чи переваг, називають «етнічними підприємця-ми». Вони формують центральну категорію одного з відгалужень конструктивізму – інструменталізму.

Ернст Геллнер створив універсальну концепцію націй і націоналізму. Він наголошував, що феномен нації існує в межах лише індустріально розвинених суспільств і є продуктом політики націоналізму (звідси й ідеологічний принцип, який вимагає, щоб політичні та етнічні кордони збігалися і щоб правителі та більшість їхніх підлеглих належали до одного етносу). Якщо розглядати націю в соціокультурному аспекті, то вона втілюється в двох положеннях Геллнера:

1. Належність суспільних суб'єктів до однієї нації є дійсним лише в тому випадку, якщо їх об'єднує спільна культура, котра конвенцій-

но погоджена як система ідей, умовних знаків, зв'язків, способів поведінки і спілкування.

2. Індивіди належать до однієї нації лише в тому випадку, якщо вони визнають належність один одного до цієї нації. Іншими словами, націю формує людина; вона – продукт людських переконань і пристрастей. Звичайна група людей перетворюється на націю в тому разі, якщо члени цієї групи визнають спільні права й обов'язки стосовно один одного. Власне, взаємне визнання такого об'єднання й перетворює їх у націю. Оскільки, на думку Геллнера, громадянська приналежність цілком і повністю залежить від суб'єктивної волі й бажань індивіда, остільки й нація інтерпретується як уявний конструкт, результат інтелектуальних зусиль творчої еліти суспільства.

Інший представник конструктивізму, Бенедикт Андерсон, наполягає на тому, що націю слід розглядати як культурний артефакт особливого походження. Аби її зрозуміти, необхідно ретельно дослідити обставини історичного виникнення й зміни її значень протягом попереднього часу і причини впливу на сучасну пору Одного разу створені, ці артефакти набули ознак своєрідних моделей, які можуть бути трансформовані з різним ступенем усвідомлення в ті чи інші соціальні контексти, перетинаючись з численними політичними та ідеологічними факторами.

Андерсон пропонує наступне визначення нації: це уявна політична спільнота, котра тлумачить себе як кількісно обмежена та суверенна. Андерсон вважає, що будь-яка спільнота, якщо вона заснована на безпосередніх міжособистісних контактах, насправді є уявною; спільноти подібного типу відрізняються лише способами, якими вони формалізують таку уявність. Характерною ж особливістю нації є саме кількісна обмеженість та суверенітет.

Нація інтерпретується як обмежена тому, що немає нації, рівної людству в цілому; кожній нації притаманна самооціночна сегментезованість, тобто вона мислить себе як один із сегментів людства. Нація тлумачиться як суверенна, оскільки категорія суверенітету з'явилася після епохи Просвітництва, коли настала зріла стадія людської історії, символом якої виявилася політична свобода у формі саме суверенної держави. Нарешті, нація уособлюється зі спільнотою, оскільки не зважаючи на фактичну нерівність та експлуатацію в її межах одними індивідами інших, вона обов'язково передбачає уявлення про «глибоке горизонтальне товариство й солідаризм» (за висловом Андерсона).

Що є тими елементами; які генерують, етруктуризують гетерогенну масу народу чи етносу (етносів) у гомогенну націю? Щодо відповіді на це запитання едності в академічному середовищі досі не спостерігається. Втім, можна сформулювати деяку аргументаційну ієрархію, яка відображає найпереконливіше витлумачені «за» та «проти» націогенези. Розпочнемо з «Промови до німецького народу» Й.Г.Фіхте. Виголошені ним під час розгрому й поневолення Німеччини наполеонівськими військами, вони стали своєрідною «національною Біблією» не лише політичного визволення й об'єднання німців, а й залишилися своєрідним каноном романтичного націоналізму взагалі. Завданням цих промов було нагадування нації про її приспану самобутність і вказування шляхів, якими національний організм може свою ідентичність пробудити й загострити, піднести на вищий щабель функціональної ефективності, дієвості. Йшлося про значущість фактора політичної волі, виховання національної свідомості, прищеплення почуття національної гідності тощо.

Власне, реалізація політичної волі є тим чинником, який і творить націю головним чином і в першу чергу. Жодна об'єктивна прикмета, як і ніяка сума таких прикмет, ще не становлять нації: нація як політична спільнота може народитися там, де немає ні окремої мови, ні культури, ні інших ознак. Лише воля і прагнення політичної самостійності народжують націю. Ольгерт Бочковський слушно констатував: «Усі спроби визначення нації за так званими об'єктивними ознаками не справдилися; кожна ознака чи всі разом – не вичерпують природи нації. Адже не можна націю ототожнювати з расою або з кров'ю, вона не рабськи пов'язана з територією чи землею, не покривається мовою і тим більше релігією. Навіть культура не вичерпує абсолютно її природи, хоча нація – безсумнівне першоджерело вселюдських культурних вартостей і інспірує найкращі твори світової культури» [1, с. 80].

Належати чи не належати до нації – це залежить першочергово від сфери почуттів та волі. Таку точку зору переконливо розтлумачив П.Манчіні, який серед ознак нації найголовнішою вважав якраз «національну свідомість». Націотворче значення волі для процесу структуризації нації відзначав і батько німецької соціології Фердінанд Тьоніс. Народ перетворюється в націю настільки, наскільки еволюціонує від пасивної (етнографічної) національності до активних (націокреативних) форм. Почуття і воля відіграють велику роль як чинники

етно- і націогенези. Натомість розум є малоактивним засобом націотворення, а тому має другорядне функціонально-інструментальне призначення.

Ознаки нації умовні: взяті окремо, вони не є достатніми для характеристики нації. Винятком є лише певне самоусвідомлення, як писав Шевченко, «чуття єдиної родини». Така самоідентифікація з певним аксіологічним та телеологічним категоричним імперативом національної спільноти, помножена на вольову готовність відстояти ціннісно-цілепокладаючі обереги, дає змогу феномену самоусвідомлення актуалізувати національний потенціал. Отже, нація – це першочергово певна вольова свідомість, що є спільною аксіологічною і сенсожиттєвою потре-бою спільноти. Це той, як висловився Ренан, постійний плебісцит, який триває щодня, конкретизовуючи кількісні та якісні параметри нації.

Втім, чи варто у категоричній формі стверджувати, що нація – це спільність духу, а не крові Аби не згубити в безпредметній риториці аріаднину нитку сутності проблеми, перекинемо місток до соціокультурного і світоглядно-політичного емпіризму: отже, чи може ескімос Аляски самоусвідомитися як бушмен Південної Африки, а німець, дачанин та бельгієць – врости в духовний світ туземців Нової Каледонії та Полінезії? Точніше, наскільки природним виявляться такі метаморфози духовних перевтілень?

Правдоподібно, якщо факти наведеного ідентифікаційного переродження й мають подекуди місце, то лише як курйози. Тому, не заперечуючи першість духу як імперативу нації, все-таки не слід відкидати креативний потенціал інших націотворчих чинників, розміщуючи їх у відповідній їх потенціалу ієрархічній послідовності. І якщо ми маємо на меті не розминутися з істиною, то аспекту кровної спорідненості (чи відмінності) в такій ієрархії мають відводитися аж ніяк не ар'єргардні позиції. Заперечувати це – означало б відверто знущатися над здоровим глуздом і прописними істинами логіки.

Будьмо відвертими й науково коректними: іншородним етнічним одиницям дух певного етносу чи нації значною мірою незрозумілий, підозрілий і навіть ворожий. Відтак, з точки зору теорії вірогідності інородці можуть не стільки посприяти утвердженню й домінації місцевого етнічного духу, скільки змарнувати, скомпрометувати й здискредитувати його. Подібні світоглядно-ціннісні висновки були сформульовані ще кілька тисяч років тому в Талмуді; втім, підтвер-

дження їм ми повсюди знаходимо й нині. Зокрема, за результатами проведеного в 2003 р. в Латвії референдуму на предмет вступу до Європейського Союзу «за вступ до ЄС проголосувало 67% учасників референдуму. Проти висловилася більшість жителів східних районів країни. Наприклад, в другому за кількістю населення місті Латвії Даугавпілсі 85% населення якого складають нелатиші, 68% учасників референдуму сказали Євросоюзу «ні».» [3, с. 3] Цей емпіричний приклад є досить показовим і промовистим, аби виявитися підставою не лише для абстрактних теоретизувань, а й для відповідальних політологічних і політичних висновків, пересторог і конкретизованих планів на майбутнє.

У нас люблять повторювати тезу В.Соловйова, згідно з якою ідея нації є не тим, що вона думає про себе в часі, а тим, що Бог думає про неї у вічності. Проте наведений вислів непридатний для наукової аргументації, оскільки покладається на феномен принципово неверифікований – думку Бога. Крім того, щоб витлумачити точку зору Бога на якесь явище, треба бути або великим нахабою, або грандіозним авантюристом. Принаймні, жоден релігійний, філософський та історіософський авторитет не візьме на себе відповідальність витлумачити точку зору Бога на ідею нації, – відтак ідеєю нації тільки й може бути те, що вона (нація) сама думає про себе в часі і просторі, яке призначення вона визнає як своє, притаманне собі, автентичне власній природі.

Як стверджує М.Степико, молодій Українській державі «вдалося вчасно визначити засади етнополітики та створити систему регулювання етнонаціональних процесів, що сприяло подальшій консолідації української нації. Тобто були визначені необхідні основи для забезпечення єдності та цілісності України у нових історичних умовах, узгодження загальнодержавних інтересів та інтересів усіх етносів, розвитку їхньої культурної, мовної та релігійної самобутності» [7, с. 84]. Втім, таку ейфорію не поспішає поділяти громадська думка України, інакше важко зрозуміти, яким чином слід тлумачити результати соціологічних досліджень, згідно з якими громадянами України себе ідентифікують лише близько третини респондентів нашої країни, тим часом як на початку 1990-х рр. аналогічна цифра коливалася в межах 50% [4, с. 7]. Як бачимо, ні абсолютні цифри, ні тенденція до їх зміни не дають підстав для переможних реляцій у питанні становлення консолідованої української політичної нації. Тож на сьогодні

коректніше було б вести мову не про українську політичну націю, а хіба що про дисперсну поліетнічність України, яка потребує значних зусиль – спочатку інтенсивних науково-теоретичних, а згодом (і якомога швидше) адекватних прикладних – з метою перетворення аморфної, гетерогенної поліетічності в гомогенну українську націю, консолідовану на ефективних, перспективних і прийнятних для широкого загалу принципах, цінностях і шлях.

Українська цивілізація зароджувалася як етнічна. У цьому форматі вона існувала в ті історичні періоди, коли була позбавлена державності. А от українська політична цивілізація функціонувала лише в періоди повноцінної державності України. І хоча нині державність України є доконаним фактом, політичною та історичною реальністю, втім, залишається чимало істотних теоретико-праксіологічних аспектів та проблем, які ще належить з'ясувати, а саме: що це за реальність, на який ідейний, економічний та психологічний фундамент вона спирається? Попри те, що за роки незалежності в політичній свідомості України здійснювався перехід від філософії та ідеології боротьби за незалежність до філософії існування в нових геополітичних і геоекономічних умовах, проте, на жаль, глибинний оберіг життєдіяльності народу, чим є побудова ціннісно-цілепокладаючих орієнтирів, і досі залишається неструктурованим.

Теоретико-методологічне задоволення цієї потреби не є чимось екстраординарним, адже ще Фрідріх Ніцше в праці «Воля до влади» чітко зазначив причину занепаду будь-якого суспільства: «Немає мети – немає і відповіді на запитання: навіщо?» [6, с. 351]. Якщо ж немає конкретного ідеалу державотворення і суспільнозначущої мети консолідаційного типу, яку натомість підмінюють загальними фразами на кшталт: «Будуємо демократичну, правову, соціальну державу», – то нема й не може бути консолідованої активності народу, такої бажаної особливо в початковий період державного будівництва.

Тому важко не погодитися з тими дослідниками, які стверджують: «Важливішим аспектом ефективності державотворення є усвідомлення нацією консолідуючого парадигмального вектора і перспективного цілепокладання. Закріплення його у самосвідомості дає можливість створювати єдині підходи до осмислення та оцінки стану справ нації, прогнозувати стратегічні напрями її розвитку. Йдеться про наявність національної ідеологічної концепції, певної практичної свідомості нації, спрямованої на її самореалізацію, в тому числі й

у сфері державотворення. Оскільки таких цілеспрямованих і продуктивних устремлінь у галузі національної ідеології та ідеології державотворення у нас досі практично не існує, то це негативно позначається і на внутрішній, і на зовнішній політиці країни» [2, с. 5]. Хоча наведена цитата може здатися занадто розширеною, зате в ній з'ясовується сутність проблеми опукло, предметно й концентровано. В умовах же домінування евфемізмів і загальних фраз це виявляється неабиякою теоретико-праксіологічною перевагою.

З огляду на заполітизованість зазначена проблематика тим більше потребує підходу за принципом sine ira et studio*. Якщо проаналізувати стан справ неупереджено, то маємо визнати: криза національної мети – це результат якраз першочергово кризи національної ідентичності, а криза ідентичності – де-факто стан цівілізаційної невизначеності. Тут вельми доречним виявиться зауваження Джо-ванні Джентіле про те, що нація – це держава, яка усвідомлює свою єдність і солідаризм в історичній, духовно-культурній, етичній, аксіологічній, геополітичній та іншій площинах; відсутність же такого усвідомлення ставить під сумнів фактичність існування як нації, так і держави.

Абрахам Маслоу переконливо довів, що «людство досягло такого ступеня розвитку, коли воно вже саме відповідає за свою еволюцію. Ми стали самоево-люціонерами, а це передбачає обов'язковий вибір, відбір та прийняття рішень» [5, с. 24]. Однак «якщо цивілізація перебуває в стані динамічних змін, під час яких співіснують украй суперечливі цінності, а спосіб життя різних людей відрізняється все істотніше, то вибір, який доводиться робити людині, є надзвичайно непростим» [8, с. 17].

Еміль Дюркгейм витлумачив цей феномен як аномію, тобто наслідок занадто швидких соціальних змін, що розбалансовують суспільну свідомість. Спростування й заперечення попередніх суспільних норм викликають у людей таке почуття, ніби вони опиняються в просторі без орієнтирів. Не маючи надійних світоглядних азимутів і уявлень про нормативістику, індивіди швидко втомлюються від такого алгоритму й динаміки суспільного існування. Життя втрачає цінність і, як наслідок, – настає аномічна стагнація, психологічна й вольова втома, розпач і само-руйнування.

Різка зміна соціальних нормативів та ідеалів або їх цілковита відсутність призводить до того, що більшість членів суспільства перестають відчувати свою причетність до даного соціуму; відбувається

радикальне відчуження індивідуального від соціального, внаслідок чого нові соціальні норми й цінності (якщо такі взагалі мають місце) відкидаються, а замість конвенційних інструментів досягнення індивідуальної та суспільної мети висуваються вузькокорпоративні або й взагалі індивідуальні – часто-густо суспільно-деструктивні й протиправні.

Аномія – надзвичайно підступний і небезпечний суспільно-політичний симптом. Підступний, оскільки, зазвичай, є непомітним і латентним, а небезпечним, позаяк за істотністю руйнівного впливу на суспільний солідаризм і перспективізм з ним можуть поспереречатися лише найбільш небезпечні суспільно-політичні тенденції. Українському соціуму зразка 2004 р. були притаманні риси класичної аномії: невизначеність орієнтирів розвитку і навіть мети. Що ж стосується української специфіки, то вона полягала у відсутності тієї надзвичайно високої динаміки суспільних перетворень, яка здебільшого й зумовлює аномію як таку. Навпаки: у випадку з Україною можна вести мову про стагнаційний тип аномії- тобто такий її різновид, який виникає не в результаті надмірної пропозиційності варіантів розвитку, а внаслідок критичного дефіциту вакууму обґрунтованих пріоритетів суспільного еволюціонування.

Утім, попри українські відмінності й особливості, аномія на наших теренах зберегла універсальні небезпеки, до переліку яких слід віднести в першу чергу «знеструмлення» громадянської ініціативності й відповідальності. Це створило реальні загрози усім щаблям соціального буття, оскільки перманентно підривало самі основи суспільної форми організації – соціальний солідаризм та повагу до і інтересів (мети пріоритетів) соціуму. На щастя, президентські вибори 2004 р. сколихнули, пробудили українське суспільство від анемічної сплячки. Ні, сьогодні Україна ще не визначилася, в чому саме полягає її Національна Ідея та Мета, однак народ уже достеменно усвідомлює значущість ідейно-цілепокладаючого критерію на всіх шаблях соціальної дійсності – індивідуальному, міжособистісном); партійному, державному, загальносуспільному.

Отже, початок покладено. Прикро, що лише нині. Втім, краще пізно, ніж ніколи, Далі – справа за конкретизацією, фокусуванням пріоритетів розвитку з огляду на ті чи інші виклики сучасності й

майбуття. Тут – безмежне поле для взаємної співпраці науковців та громадянського суспільства. Будьмо гідними того грандіозного українського потенціалу, який нині вимагає актуалізації.

Список використаних джерел:

1. Бочковський (9. Вступ до націології. – К., 1998.

2. І.Додонов Р., Мофа С. Пріоритетні напрямки оптимізації національно-дер-жавницької самосвідомості в Україні // Політичний менеджмент. – К., 2003. – № 2.

3. Киевские ведомости. – 2003. – 22 сент.

4. Кіевскій телеграфъ – 2001. – 8-10 июля.

5. Маслоу А. Дальние пределы человеческой психики. – СПб., 1997.

6. Ницше Ф. Воля к власти // Сумерки богов. – М, 1989.

7. Степико М.Т. Сучасний етап становлення української політичної нації: жа-рактерні особливості // Стратег, панорама. – К., 2004. – № 1.

8. Хорни К. Наши внутренние конфликты: Конструктивная теория невроза: Психоанализ и культура. – М., 1995.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ КОНФЛІКТОЛОГІЧНОЇ ПАРАДИГМИ В УКРАЇНІ*

Ідея внутрішньої суперечливості, конфліктності суспільної сфери в цілому й політичної зокрема утвердилася в гуманітарних науках наприкінці XIX ст. Алексіс де Токвіль, Карл Маркс, Георг Зіммель, а згодом Кеннет Боулдінг, Льюїс Козер та інші теоретики інтерпретували конфлікт як рушійну силу соціальних та політичних процесів – своєрідний важіль, покладений в основу комунікативних, інтерсуб'єктивних та загалом суспільних змін, перетворень і трансформацій, що визначає характер функціонування того чи іншого аспекту життя соціуму в цілому та його окремих складових.

Щоправда, тезі про апріорну конфліктність соціальної дійсності притаманна аж ніяк не абсолютна конвенційність у середовищі дослідників суспільно-політичних процесів: у політичній науці існує і протилежний поглял, репрезентований, зокрема, Емілем Дюркгеймом, Максом Вебером, Джоном Дьюї та іншими вченими, які виходили з вторинності конфлікту для розуміння сутності, іманентної природи й субстанційності соціального та його невід'ємного функціонального сегмента – політики. На їхній погляд, узгодженість ідеалів і соціокультурних цінностей із запровадженням їх у практику суспільно-політичного буття дає змогу ефективно виявити конфліктну симптоматику, нівелюючи її деструктивність у самому зародку й забезпечуючи стабільність суспільної дійсності за всіма як актуальними, так і евентуальними азимутами. Тому конфлікти і конфліктність розглядаються цим напрямом суспільно-політичної думки як соціальна аномалія; політика ж покликана підтримувати «соціальну солідарність» (Е.Дюркгейм), справляти «педагогічний вплив на суспільство» (Д.Дьюї) тощо з метою недопущення і запобігання їм.

*** Мироненко П. В.** Теоретико-методологічні аспекти конфліктологічної парадигми в Україні / П. В. Мироненко // Актуальні проблеми внутрішньої політики. – К.: Вид-во НАДУ, 2004. – Вип. 3. – С. 47–61.

Однак не варто перебільшувати несумісність концептуалізму й принциповості інтерпретації конфліктної феноменології наведеними парадигмальними підходами: по суті, відмінність полягає не стільки в оцінці природи, логіки й закономірностей становлення конфліктогенних факторів і явищ, скільки в акцентуванні уваги на різних елементах нерозривної понятійної пари суспільство/конфлікт. Адже якщо Токвіль, Маркс, Зіммель і Козер сприймали конфлікт як незаперечну даність, яка потребує розробки відповідних теоретико-методологічних і поведінкових стратегій, то Дюркгейм, Вебер і Дьюї привертали увагу до можливостей соціуму істотно регламентувати перебіг конфліктної процесуальності, а відтак – до побудови ідеальної моделі суспільства, в межах якої конфлікти виявляться або взагалі неможливими, або ж розвиватимуться за певним цілепокладаючим сценарієм і справлятимуть лише позитивний, креативний і евристичний вплив на суспільно-політичне життя.

Зрозуміло, що за відсутності такої практично реалізованої ідеальної моделі соціуму конфліктність набуває очевидних, цілком об'єктивних, атрибутивних і навіть незаперечних ознак суспільної дійсності. Тому твердженню на кшталт «Конфлікт – це особливий тип соціальної взаємодії, а не патологічне відхилення в перебігу соціального процесу» [1, с. 164] притаманний надзвичайно високий рівень наукової конвенційності. Зрештою, вислів Ральфа Дарендорфа також солідаризує навколо свого смислового центру переважну більшість дослідників у галузі суспільно-політичного сегмента знань: «Все суспільне життя, по суті, є суцільним конфліктом з огляду на свою мінливість. На рівні людських суспільств не існує стабільності, оскільки немає нічого усталеного. З огляду на зазначену обставину творче ядро кожного суспільства і сама можливість свободи, а також раціональне оволодіння і контроль за соціальними проблемами перебувають у перманентному конфлікті» [2, с. 380].

Закономірності перебігу суспільно-політичних процесів в Україні не є винятком із загальноцивілізаційного і наукового правил: нашому соціуму також цілком притаманна конфліктна симптоматика. Більше того, в Україні вона не просто глибоко вкорінена в соціальну буттєвість, а ще й актуалізується і додатково потенціюється трансформаційно-реформаторськими особливостями соціального буття, оскільки будь-які істотні суспільні перетворення неухильно нарощують конфліктну симптоматику, ущільнюють її, ускладнюють взаємо-

залежність її елементів. З огляду на це важко не погодитися з Ю. Маційовським, який стверджує: «Переживаючи нелегкий період трансформації, українське суспільство залишається політично нестабільним, соціально неструктурованим, розколотим регіонально, і тому зберігається небезпека виникнення деструктивних конфліктів» [3, с. 25].

Йдеться, таким чином, не про винятковість конфліктної симптоматики (для соціуму вона є очевидною і закономірною), а про її формат, модальність, гостроту. В цьому контексті чимало дослідників конфліктів прирівнюють, уподібнюють формат конфлікту до температури людського тіла: така температура, з одного боку, є характерною ознакою людської життєдіяльності, можливості повноцінного виконання функцій організмом, однак, з другого боку, прийнятний для людини діапазон температури є надзвичайно вузьким, а вихід за його межі означає втрату або життєздатності в цілому, або, принаймні, функціональних можливостей організму.

Втримати конфліктогенні чинники в межах, необхідних для виконання креативно-структуризаційних соціальних функцій, є завданням політичного менеджменту. Зрозуміло, подібне управління конфліктною симптоматикою виявиться тим ефективнішим, чим більше воно спиратиметься на науково обгрунтовані висновки й пропозиції. Тому вкрай важливий висновок полягає в необхідності узгодженої взаємодії наукової та праксеологічної складових політичного буття.

За великим рахунком, гармонійність взаємозалежності, вміле використання здобутків один одного набуває ознак визначального фактора для функціонування як науковців-теоретиків у галузі конфліктології, так і політиків-практиків: якщо перші не можуть залишати поза увагою емпіричний матеріал суспільно-політичного досвіду других, то другим не слід ігнорувати наукові висновки перших, інакше вони потраплятимуть під вплив волюнтаризму, що негативно позначатиметься на ефективності політичного менеджменту, особливо на стадії широкоформатних суспільних перетворень.

Зазначена методологічна настанова є детермінативно-ключовою для всього комплексу оперування конфліктологічною проблематикою. Для сучасних суспільно-політичних реалій України така вимога взагалі виявляється категоричною й імперативною, оскільки досі ні наукова думка, ні політичний праксис нашої країни не змогли вне-

сти до переліку своїх здобутків уміле оперування як теоретичною, так і практичною складовою конфліктної феноменології.

Це пояснюється кількома причинами. Зокрема, конфліктологи-теоретики не мають у своєму активі доблесних наукових перемог над суспільно-політичним конфліктом як предметом наукового дослідження, оскільки здебільшого свідомо знижують планку наукової проблемності переважно тому, що, зазвичай, не вірять у втілення своїх теоретичних надбань на рівні суспільно-політичного праксису. Слід визнати, що вони мають для цього безліч підстав у формі емпіричних підтверджень із середовища суспільно-політичного буття.

Конфліктологи-практики ж не лише традиційно ігнорують пропозиційність науковців, а й так само традиційно замовчують або применшують реальне значення наявних суспільно-політичних конфліктів. Цей підхід стилістично й семантично корелюється з перефразованою відомою сталінською методологемою: немає конфлікту – немає проблеми. Щоправда, в цьому разі існує одна істотна відмінність: якщо в сталінській версії відсутність людини можна було сприймати цілком буквально (тобто, що її немає de facto), то стосовно сучасних українських конфліктологів-практиків відсутність суспільно-політичного конфлікту слід сприймати як очевидну ілюзію, чи, в кращому випадку, побажання – сам же конфлікт залишається і цілком динамічно розвивається автономно, що, на жаль, не завжди гармонійно узгоджується з потребами (а тим більше, з оптимумом) суспільно-політичного функціонування сучасного українського соціуму.

Таким чином, постає ще одна проблема, на яку повністю поширюються ознаки конфлікту: йдеться про конфлікт інтересів конфліктологів-теоретиків та конфліктологів-практиків у питанні оперування симптоматикою суспільно-політичної конфліктогенності сучасної України. Відтак, очевидною стає потреба у переформатуванні, оздоровленні відносин між політичною наукою та політичним менеджментом України як у цілому, так і по вертикалі ставлення до конфліктної етнології зокрема.

На жаль, окреслений аспект потребує окремого дослідження. Тому доцільно зосередити увагу переважно на визначальних теоретико-методологічних аспектах конфліктологічної парадигми, виокремленні ієрархії дослідницьких пріоритетів і систематизації, узагальненні наукових підходів до питання соціально-політичної конфліктогенності.

Для вибору науково ефективного кута зору (тобто опорної, архімедової ме-тодологічної точки) на суспільно-політичний конфлікт слід виявити дослідницький пріоритет, що детермінуватиме як процедуру наукового оперування конфліктом, так і решту особливостей і характеристик становлення конфліктної буттєвості. В цьому контексті слушним є зауваження В.А.Мельника: «Будучи невід'ємним елементом соціальних процесів, конфлікти відіграють певну роль щодо суспільного цілого. Таким чином, аналіз соціального конфлікту виявиться неповним, якщо не з'ясуванні його функції в суспільстві» [4, с. 306].

Значна частина дослідників соціальної сфери вважає, що найістотнішою функцією соціальних конфліктів є стимулювання динаміки суспільних процесів. Зокрема, такі знакові постаті, як Ральф Дарендорф і Льюїс Козер, стверджують, що конфлікти стоять на заваді стагнації соціальних систем, сприяють виникненню новаторських інституційних форм соціального функціонування, надають суспільній буттєвості динамічних тенденцій функціонування.

Друга за значущістю функція соціальних конфліктів полягає в об'єднанні, інтеграції, солідаризації соціальних суб'єктів і спільнот. Зокрема, Георг Зіммель переконливо довів, що кожен соціальний конфлікт так чи інакше спонукає до посилення внутрішньої єдності соціальних груп, які виступають сторонами (суб'єктами) конфлікту. Він слушно зауважив, що конфлікт – це механізм саморозвитку соціуму, який стимулює і мотивує суспільний інтерсуб'єктивний обмін, унеможливлює інерцію закостеніння соціального буття. Відтак конфлікт виявляється в соціальному розумінні глибоко функціональним: він є необхідною передумовою суспільного розвитку.

Якщо ведуть мову про суспільно-політичний конфлікт, то зазвичай уникають деталізаційного прикметника «суспільно-політичний». Однак, якщо врахувати, що існує безліч напрямів етнологічної і функціональної структуризації конфліктів, то доцільність зауваження, про який саме конфлікт ідеться, набуває необхідних ознак. Отже, якщо йдеться про соціальний конфлікт, то виокремлюють принаймні дві характерні його особливості: по-перше, це несумісність мети і/або засобів двох чи більше соціальних суб'єктів, по-друге, високу стадію розвитку суперечностей у системі відносин соціальних суб'єктів.

Доволі популярною і майже загальноприйнятною є дефініція соціального конфлікту Льюїса Козера: «Це – протистояння між колек-

тивними акторами з приводу цінностей, статусів, влади або ресурсів, у якому мета кожної зі сторін полягає в тому, щоб нейтралізувати, послабити або усунути своїх суперників» [5, с. 8].

У сучасній науковій літературі з теорії конфліктів існують дві моделі окреслення проблеми соціального конфлікту: якщо модель Т. Парсонса акцентує увагу на соціальному співробітництві, то модель Р.Дарендорфа – на перманентних протиріччях, змінах та конфліктах. Зрештою, обидва компоненти – співробітництво і конфлікт – «постійно існують» у суспільному житті в тих чи інших поєднаннях, тому ефективність дослідження, ймовірно, зумовлена не стільки вибором між аргументаційними акцентами Парсонса чи Дарендорфа, скільки вмілим поєднанням, синтезуванням позицій обох учених. Принаймні, погляди двох видатних авторитетів соціальної науки протистоять одна одній не надто радикально і категорично, а тому залишається можливість узгодження, конвергенції, зведення до спільного знаменника систематизованої (системної) єдності поглядів Парсонса та Дарендорфа.

Під політичним же конфліктом розуміють, передусім, різновид і результат конкурентної взаємодії двох і більше сторін (індивідів, груп, держав тощо) з метою розподілу владних повноважень, політичних інтересів, цінностей, ресурсів і т.ін. Ключем для адекватного розуміння політичного конфлікту й оперування ним (наукового, управлінського тощо) є поняття політичного інтересу в конфлікті. Під ним мають на увазі «вибіркове ставлення суб'єкта конфлікту до якихось політичних явищ, подій, процесів, а також до політичної діяльності, що грунтується на світоглядних принципах, переконаннях та установках. Це та внутрішньо усвідомлена рушійна сила політичної поведінки, яка спонукає суб'єкт як до зіткнення з протилежною стороною конфлікту, так і до конкретних дій з досягнення політичних цілей» [6, с. 79].

Дискусійним і суперечливим у політичній науці залишається питання детер-мінованості конфліктів, факторів впливу на становлення конфліктної проблематики. Найчастіше структуризація підходів щодо зазначеного питання обмежується трьома напрямами. Перший напрям акцентує увагу на полікаузальності конфліктів (К.Клаузевіц, І.Кант, Г.Гегель). Представники цієї аргументаційної течії наполягають, що основи конфлікту породжені здебільшого кількома причинами: політичними, психологічними, соціальними, еконо-

мічними, духовними, демографічними, етнічними, історичними, культурно-цивілізаційними, конфесійними, географічними (геополітичними), ситуативними, особистими (міжособистіними) тощо.

Другий напрям віддає перевагу психолого-ідеологічній детермінованості конфліктів (А.Шопенгауер, Ф.Ніцше, А.Дюрінг, Л.Гумплович, К.Каутський). Основною причиною соціальних конфліктів представники цього напрямку називають психологічну схильність людей до крайніх форм (способів) реалізації своєї мети, передусім мети ідейно-теоретичної, світоглядної, концептуальної, ідеологічної.

Третій напрям – соціально-економічна детермінованість конфліктів (К.Маркс, Ф.Енгельс, В.І.Ленін). Прихильники такої тези стверджували вирішальний детермінаційний вплив соціально-економічної структури суспільства на перебіг суспільно-політичних конфліктів, наділяли соціально-економічний сегмент буттєвості функціями опорного, визначального базису. Зазначена аргументація, хоч і мала зовні переконливі ознаки, проте з часом на рівні суспільного праксису виявила чимало істотних недоліків. Зрештою, цей напрям і досі залишається доволі популярним і привабливим у середовищі дослідників конфліктної проблематики.

Конфлікт (від лат. conflictus – зіткнення, протиборство) є протистоянням двох або більше різноспрямованих сил (цілей, інтересів) з метою їх реалізації в умовах протидії. Він завжди сигналізує про наявність протиріч. У соціальній і політичній структурі суспільства конфлікти характеризуються рівнем, масштабами, гостротою, сферою виникнення та іншими параметрами й ознаками.

На сьогодні відсутній єдиний погляд щодо загального (оптимального) мето-дологічного підходу, який доцільно покласти в основу вивчення конфліктів. Природа конфлікту аналізується багатьма дисциплінами, кожна з яких вивчає конфліктну симптоматику з погляду власних методологічних підходів. Одні дослідники наполягають на перевагах соціологічного, другі – психологічного, треті – кібернетичного, семантичного та інших методів. Що ж стосується міждисциплінарних (синтетичних, еклектичних) напрямів дослідження, то в більшості з них усе ж превалюють методи якоїсь однієї дисципліни.

У деяких визначеннях конфлікту поряд з намаганням зосередити увагу на тих чи інших особливостях конфліктної етнології, неприпустимо розпорошується увага щодо природи, логіки і закономірностей загального формату конфліктів і конфліктності. Наведемо приклад:

«Під конфліктом слід розуміти таку поведінку сторін, яка спрямована на завдання взаємної шкоди» [3, с. 26]. Такий у цілому дослідницький продуктивний підхід усе ж має істотні недоліки: зокрема, він перетворює конфліктологію на якийсь підрозділ теорії і практики змови. Насправді ж усе значно складніше: конфліктність укорінена у самій природі особистісних, групових і суспільних інтересів*, ціннісно-світоглядних переваг, пріоритетів, акцентів тощо. Саме ці апріорні та іманентні відмінності й розбіжності, власне, й роблять фактор конфліктності беззастережним. Питання полягає лише в тому, яких якісних та кількісних ознак набуде конкретно-історичний конфлікт, а також якою виявиться його інтенсивність та ступінь безкомпромісності.

Якщо узагальнити всі підходи до вивчення конфлікту, то можна виокремити три основні напрями, які в сукупності характеризують таке багатоаспектне явище суспільного життя, як конфлікт.

Перший напрям – емоційно-психологічний. Він характеризує один з традиційних підходів до сприйняття, вивчення й інтерпретування конфлікту. В його основі – з'ясування природи конфлікту через честолюбство, ворожість, агресивність та інші негативні риси людської натури. Цей підхід виходить з аналізу емоційного стану учасників конфлікту, з бажання пояснити їхні дії переважно природними причинами – страхом, ненавистю, афектами тощо.

Другий напрям – діалектичний. Він базується на необхідності виявляти протиріччя в самій сутності явищ і розглядати ці протиріччя як необхідне і здебільшого достатнє джерело руху й змін у суспільстві.

Третій напрям – соціально-мотиваційний. Це найширший і найбільш універсальний дослідницький напрям, репрезентований Макіавеллі, Гоббсом, Вебером. Його прихильники стверджують, що в основі кожного конфлікту лежить інтерес, а будь-який соціальний конфлікт є насамперед конфліктом інтересів.

Поліаспектність конфлікту як дослідницької проблеми з усією неухильністю приводить до висновку, що конфліктологія – це яскраво виражена міждисциплінарна галузь знань. Адже саме комплексний характер тлумачення конфліктних факторів соціально-політичної буттєвості дає змогу розраховувати на такий дослідницько-пропозиційний рівень, якому властиві евристичність, креативність і загалом науково ефективний потенціал.

Власне, саме оптимальний вибір методологічно-інструментального апарату дослідження і дає змогу розраховувати на переконливе оперування фактографією і феноменологію конфліктогенного типу. Він украй необхідний з огляду на вузькоаспектність і сегментизованість досліджень, які залишаються одним з найбільш поширених та істотних недоліків оперування конфліктною феноменологією. Йдеться про ту частковість аналізу, яка досі властива переважній більшості праць, присвячених конфліктологічному аспекту соціальної дійсності – тим часом як послідовне використання методолого-методичних настанов системності дає змогу автору відтворити об'єкт та предмет дослідження найбільш яскраво й аргументаційно вичерпно, виявляючи логіку, послідовність та закономірність становлення конфліктних явищ.

Компаративістський аналіз наявних теоретико-методологічних підходів дає змогу зробити висновок, що для ефективного й аргументованого оперування конфліктогенною феноменологією в цілому і проблематикою суспільно-політичних конфліктів зокрема необхідно застосовувати методи та інструментарій комплексного, системного аналізу. Саме системний підхід, урахування якомога більшої сукупності факторів становлення, розгортання й перебігу конфліктів виявляється необхідною емпіричною базою, яка дає підстави розраховувати на дослідження по-справжньому об'єктивне, адекватне формату аналізованої проблематики, позбавлене суб'єктивізму й волюнтаризму, науково коректне, ефективне й продуктивне.

Системний підхід надає можливість зобразити об'єкт вивчення водночас у його унікальності (цілісності складових частин) та взаємозалежності (взаємодії на рівні як складових частин та елементів, так і міжоб'єктної і міжсуб'єктної взаємодії). Це дає змогу виявити правила взаємодії та закономірності функціонування системного об'єкта. Щоб уникнути різнотлумачень, зазначимо, що в цьому разі поняття «система», «системність» та «системний підхід» подаються в інтерпретації Людвіга фон Берталанфі: тобто система – це сукупність елементів, що взаємодіють один з одним.

Більш прикладним і конкретизованим варіантом системного підходу є системна теорія, що виконує завдання побудови, змалювання та пояснення систем і їх складових, взаємодії систем та середовищ, а також внутрішньосистемних процесів, під впливом яких відбувається зміна (кореляція, динаміка) тієї чи іншої системи. Що ж стосується

системного аналізу, то він вирішує ще конкретніші завдання: напрацьовує сукупність практичних методик, прийомів, способів, процедур, завдяки яким вивчення об'єкта стає більш впорядкованим.

На Заході ще в середині XX ст. виокремився міждисциплінарний напрям дослідження, в якому почали систематизовано (тобто використовуючи системний підхід) і з міждисциплінарних позицій вивчатися причини виникнення конфліктів та воєн, а також умови збереження суспільно-політичних балансів і миру. Назва цього дослідницького напряму – полемологія (від гераклітівського polemos, що означає конфлікт або ж війну в широкому розумінні).

Активна розробка на Заході проблем, пов'язаних з урегулюванням конфліктів, привела до виникнення великої кількості дослідницьких центрів та випуску спе-ціалізованих видань. Йдеться, зокрема, про: «Журнал з розв'язання конфліктів» (The Journal of Conflict Resolution), «Міжнародний журнал з урегулювання конфліктів» (The International Journal of Conflict Management), «Журнал дослідження проблем миру» (Journal of Pease Research), «Журнал з переговорів» (Negotiation Journal), «Міжнародні переговори: журнал практичних і теоретичних досліджень» (International Negotiation: A Journal of Theory and Practice).

Таким чином, можна стверджувати, що в другій половині XX ст. в суспільних дисциплінах на Заході в загальних рисах структуризувалася конфліктологічна парадигма. На сьогодні чи не найбільш дискутивним її аспектом є так звана «загальна теорія конфлікту». Згідно з цієї теорією у викладі американського соціолога Кеннета Боулдінга в книзі «Конфлікт і захист: загальна теорія», всі конфлікти тлумачаться такими, що мають деякі спільні елементи і напрями розвитку, які є істотними для перебігу конфліктної симптоматики будь-якого типу; відтак вивчення їх передбачає подання феномена конфлікту з погляду універсальних теоретичних викладок, які поширюють свої положення на будь-який конфлікт. На переконання Боулдінга, «розробка загальної теорії конфлікту дасть змогу суспільству контролювати конфлікти, прогнозувати їх наслідки, керувати ними, використовувати їх на користь суспільству» [7, с. 92].

На противагу К.Боулдінгу, А.Рапопорт, навпаки, стверджує, що «створення загальної теорії конфлікту є малоймовірним, якщо взагалі можливим, оскільки саме поняття «конфлікт» відображає існування явищ, які істотно відрізняються одне від одного, а тому

підлягають цілковито різним принципам класифікації і типологізації» [8, с. 70].

Проте значущість конфліктологічної парадигми в системі сучасного суспільно-політичного знання добре усвідомлюють не лише на Заході, айв Україні. Переконливим свідченням цього може бути вердикт А.А.Ручки та В.В.Танчера: «Теорія соціального конфлікту», конфліктологічна перспектива, конфліктна традиція – все це позначення найважливішого напряму розвитку соціологічної думки» [9, с. 219].

Зрештою, незалежно від подальшого розвитку загальної теорії конфлікту чи теорії соціального конфлікту аналіз конфліктності має універсальну логіку, послідовність і закономірності, які здебільшого розподіляють на три етапи:

1) фіксація конфліктної проблеми (необхідно окреслити проблемну тему якомога ширше, щоб була можливість знайти якомога більше ефективних рішень і альтернатив);

2) визначення головних учасників конфлікту (їх необхідно згрупувати залежно від інтересів щодо предмета конфлікту);

3) виявлення небезпек, зумовлених негативними емоціями, які спотворюють уявлення про конфліктну дійсність суб'єктів конфлікту.

Об'єктивний і неупереджений аналіз конфліктів неможливий поза сутнісною деталізацією предмета конфлікту. Отже, предметний аспект суспільно-політичних конфліктів є тим фокусом дослідницької уваги, з приводу якого виникає протистояння політичних сил. Інакше кажучи, це – об'єктивно існуюча або уявна проблема, яка слугує причиною конфлікту. Предметом конфлікту є основне протиріччя, з огляду на яке і заради розв'язання якого суб'єкти конфлікту, власне, і вступають в протиборство. Поняття «предмет конфлікту» споріднене з поняття «об'єкт конфлікту», під яким слід розуміти конкретну матеріальну або духовну цінність, до володіння якою або використ-тання якої прагнуть обидві сторони конфлікту. В принципі, предметом соціального конф-лікту можуть бути будь-які явища та процеси суспільної життєдіяльності.

За предметом конфлікту завжди приховані певні протиріччя. Саме протиріччя, а не просто розбіжності чи незбіги між сторонами викликають конфлікти. Однак це не означає, що, зумовлюючи паралельні наміри учасників, можливо, і їхню конкуренцію, протиріччя неухильно призводять до конфлікту. Під час урегулювання конфліктів украй важливо визначити, які саме конфлікти лежать в їх основі.

В принципі, відносно можливих дій у конфлікті визначаються залежно від того, як визначається його основа.

Протягом історичного розвитку неодноразово змінювалися сутнісні параметри протиріч, покладені в основу конфліктів, і що визначали ту чи іншу епоху, проте самі протиріччя і породжені ними конфлікти залишалися. Зокрема, Е.Луард вбачає джерело основних протиріч у світі в XVI – на початку XVII ст. у релігійній сфері (відповідно й більшість конфліктів мали релігійний характер); наприкінці XVII – у XVIII ст. в династичній владі; у XIX ст. – протиріччя в розвитку національних інтересів держав; у XX ст. – в ідеологічному протиріччі Сходу та Заходу, яке виразилося в «холодній війні». Звичайно, наведені протиріччя не вичерпують всього переліку протиріч того чи іншого історичного періоду. Що ж стосується міжнародних відносин останніх 15 років, то протиріччя не зникли зовсім – просто на зміну одним прийшли інші, і до того ж загострилися деякі старі.

Зрештою, не слід ототожнювати протиріччя з конфліктом. Конфлікт є лише однією з форм вияву протиріч. Самі ж протиріччя можуть виявлятися і у вигляді розбіжностей, які, не досягаючи конфліктної фази, цілком підлягають врегулюванню шляхом переговорів, консультацій, дискусій тощо. Протиріччя може існувати століттями, однак не призвести до самого конфлікту. Таким чином, протиріччя можуть лише породжувати конфлікту ситуацію, яка виявиться живильним середовищем конфлікту, проте це зовсім не робить конфлікт обов'язковим і неминучим. Щоб на основі наявних протиріч виник конфлікт (конфліктні відносини і/та конфліктні дії), необхідним є: по-перше, усвідомлення наявності цих протиріч учасниками, по-друге, спрямованість (скерованість) сторін конфлікту розв'язати наявні протиріччя саме в конфліктний спосіб.

Отже, конфлікт – це певний рівень, надзвичайна форма загострення протиріч; що ж стосується перспектив урегулювання конфліктів, то вони залежать від міри об'єктивності/суб'єктивності протиріч. Принагідно слід зауважити: не існує чіткої кореляції між об'єктивністю передумов конфлікту та складністю прийняття політичного рішення з метою усунення конфліктного загострення.

До передумов виникнення конфлікту відносять конфліктогенні чинники, причини виникнення та умови виникнення конфліктів.

Під конфліктогенним чинником зазвичай розуміють рушійну силу конфліктного процесу. Згаданий чинник породжує основне про-

тиріччя конфлікту, фон, тональність і напруження, однак не породжує конфлікт як такий. Конфліктогенні чинники структуризуються за такими типами: історичний, соціальний, духовний, культурно-цивілізаційний, економічний тощо.

Коли йдеться про причини виникнення конфліктів, то мається на увазі те, що породжує конфліктогенний наслідок, наприклад: зміну статусу, соціально-економічного становища, політичних та геополітичних можливостей тощо.

Нарешті, під умовами виникнення конфліктів розуміють конфліктне (конфліктогенне, конфліктомістке) середовище. Розрізняють об'єктивні та суб'єктивні умови виникнення конфліктів. До об'єктивних, зокрема, належить стан напруженості, співвідношення сил, внутрішня нестабільність, територіальні суперечки, політична нестабільність, мілітаризм і експансіонізм тощо; до суб'єктивних – психологічний стан лідерів, характерні особливості керівників, рівень їхньої поінформованості тощо.

Коректний, науково скрупульозний підхід передбачає необхідність констатації, що не буває двох абсолютно однакових конфліктів, однак у кожному з них можна виявити ті чи інші типологічні риси, ознаки й закономірності. Як і політичні дії, соціально-політичні конфлікти можна класифікувати за різними критеріями: за причинами, що їх зумовили (цей перелік може бути надзвичайно великим); за складом конфліктуючих сторін (міжособистісні, внутрішньогрупові, міжгрупові, міжкласові, міжнаціональні, міжнародні); за динамікою розвитку (згасаючі, загострюючі, хронічні, експансивні тощо); за формами дій сторін (із застосуванням насилля та без його застосування); за соціальними цілями й наслідками (такі, що не зачіпають основ соціально-політичного ладу, а також такі, що передбачають докорінні чи, принаймні, істотні перетворення соціальної системи). Із зазначених типів соціальних конфліктів як предмет розгляду політичної науки найчастіше виступають два останніх.

В основу типологізації конфліктів покладено різні критерії. Зокрема, конфлікти класифікуються за такими критеріями:

1) предметом: політичні, територіальні, економічні, ідеологічні і т.п.;
2) кількістю застосованих ресурсів: тотальні (використовують усі можливі ресурси) та обмежені;
3) масштабом: локальні, регіональні, глобальні;
4) часовими параметрами: коротко-, середньо-, довготривалі;

5) інтенсивністю застосування сили: низькоінтенсивні (застосовують до 100 тис. осіб), середньоінтенсивні (від 100 тис. до 1 млн осіб), високоінтенсивні (понад 1 млн осіб).

Типологізація конфліктів з усією необхідністю спонукає до структуризації універсальної типології конфліктів, яка, між іншим, у політичній науці досі остаточно не сформульована. На сьогодні найбільш поширеним є поділ конфліктів на такі: а) конфлікти інтересів, б) конфлікти цінностей, в) конфлікти ідентифікацій.

Конфлікт інтересів пов'язаний із протистоянням різних інтересів (насамперед політичних і соціально-економічних), конфлікт цінностей виникає внаслідок зіткнення ціннісних орієнтації і пріоритетів, конфлікт ідентифікацій – у результаті перегляду історичних, культурно-цивілізаційних та інших постулатів.

Типологізація конфліктів і зусилля щодо виокремлення універсальної типології конфліктів актуалізують проблематику типів конфліктних стратегій, які здебільшого поділяються за такими поведінковими принципами (пріоритетами):

1) стратегія яструба (мета виправдовує засоби);

2) стратегія страуса (не стільки перемога, скільки збереження ресурсів);

3) стратегія контрольованої ескалації (важлива не лише перемога, а й втрати,

які при цьому зазнає переможець. Інакше кажучи, перемога не повинна бути здобута

за будь-яку ціну, її метою є оптимальний баланс втрат у результаті ескалації конфлікту та прибутків внаслідок перемоги в ньому, тобто – досягнення результату з

мінімальними витратами).

Динаміка та тенденції розвитку конфліктів визначаються багатьма факторами: ступенем складності причин і умов, які їх спричинили; глибиною емоційних переживань учасників; мірою рішучості сторін досягати поставленої мети; реальними можливостями задоволення претензій сторін; наявністю матеріальних, фінансових, організаційних засобів у сторін; готовністю учасників іти на поступки один одному; втручанням зовнішніх чинників і т.ін.

Спорідненим із динамікою і тенденціями розвитку конфліктів є аспект їх стадіальності. Виокремлюють, зокрема, такі стадії конфлікту: 1) латентну, 2) відкриту, 3) врегулювання.

Незалежно від тривалості конфлікту характерні особливості його перебігу залишаються універсальними. Зокрема, свідомість суб'єкта конфлікту видозмінюється, послідовно проходячи кілька фаз, які вирізняються доволі чіткими ознаками й критеріями: латентну, демонстративну, агресивну та батальну. До їх загальних характеристик слід віднести:

- латентної- процеси спотворення відносини чи комунікативного обміну ще не усвідомлюються, вважаються нормальними;
- демонстративної-конфлікт усвідомлений, конфліктуючі сторони це демонструють;
- агресивної – зовні спілкування припинено, воно є латентним, формується «образ ворога», противники виношують агресивні плани;
- батальної – демонструє агресію, реалізує експансивні плани на рівні політичного праксису.

Інколи стадіальність конфліктів структуризують за дещо спрощеними критеріями: ескалація/деескалація (реверсія). Ескалація – це невід'ємна ознака конфліктної динаміки. Вона передбачає розширення і поглиблення конфлікту, втягування в нього нових учасників і формування нових агресивних намірів, підвищення інтенсивності конфлікту між двома та більше сторонами. Ескалація свідомо загострює конфлікт, підкріплює його ідейно-пропагандистськими засобами.

Деескалація, або реверсія – це зниження конфліктного напруження: на батальній фазі – засобом припинення бойових дій, на агресивній – методом руйнування образу ворога, на демонстративній – готовністю до співробітництва, на латентній – засобом відновлення партнерських відносин.

Конфліктний моніторинг і конфліктний менеджмент асоціюються передусім з терміном «соціологія конфлікту», запропонованим для наукового вжитку Георгом Зіммелем у його праці «Соціологія» (1908). Соціологія конфлікту оперує доволі широким діапазоном конфліктної інструментальності й функціональності: зокрема, прогнозуванням конфліктів, управлінням ними, розв'язанням, регулюванням, врегулюванням, розблокуванням, нівелюванням конфліктів, запобіганням тощо. Зрештою, найчастіше йдеться про прогнозування, запобігання та врегулювання конфліктів.

Прогнозування конфлікту – це створення образу конфлікту з визначенням динаміки його розвитку. Йдеться про екстраполяцію чин-

ного статус-кво на майбутній стан конфліктної системи, в результаті чого будується модель можливого розвитку конфліктної ситуації. Під час прогнозування визначається передусім протиріччя, яке справляє найбільший вплив на перебіг конфлікту, зумовлює і детермінує конфліктну симптоматику в цілому.

Під запобіганням конфлікту розуміють або діяльність суб'єктів політичних відносин, спрямовану на нейтралізацію конфліктогенних протиріч, або недопущення руйнівного впливу вже наявного конфлікту на ту чи іншу сферу суспільного буття.

Політичне врегулювання конфліктів, на відміну від орієнтації на односторонні дії, передбачає, що учасники конфлікту визнають наявні протиріччя між ними і предметом обговорення. Таким чином, сторони констатують можливість і необхідність взаємоприйнятного рішення.

Серед умов урегулювання конфлікту здебільшого виокремлюють такі: 1) суб'єкти мають усвідомити, що продовження конфлікту призведе до збитків більших, ніж у разі досягнення компромісу; 2) кінцева мета конфлікту недосяжна; 3) лідери сторін є легітимними, їм підкоряється переважна більшість політичних сил, підтримується дисципліна в середовищі підлеглих; 4) сторони дотримуються необхідних правил поведінки і прислухаються до своїх опонентів.

До технологій урегулювання конфліктів відносять аналітичну та практичну. Аналітична передбачає необхідність: а) проаналізувати ситуацію, б) діагностувати конфлікт; в) визначити поточний стан конфлікту; г) спрогнозувати варіанти розвитку; д) змоделювати результати зусиль; е) розробити практичні рекомендації. Практична ж технологія означає: а) втрату впливу; б) політичну залежність; в) кризу політичної влади; г) руйнацію політичного режиму; е) втрату стратегічних позицій; є) критичну вичерпаність матеріальних ресурсів; ж) економічну ізоляцію; з) спад промисловості та виробництва тощо.

Час від часу конфліктні відносини можуть загострюватися, супроводжуючись конфліктними діями (здебільшого взаємними), що виражається у використанні зви-нувачень, погроз, попереджень, ультиматумів тощо. Конфліктні відносини і дії передують кризі, яка характеризується різким, раптовим загостренням і погіршенням відносин. Раптовість і несподіваність розвитку подій, їх непередбачуваність і некерованість є характерними ознаками кожної кризової ситуації. Саме в наявності таких ознак і полягають характерна відмінність, особливості небезпеки кризи.

Криза означає не просто погіршення відносин – нехай навіть різке й несподіване: у більшості словників поняття «криза» визначається як «ключова точка», «поворотний момент», «різка зміна», «раптовий перелом», «важкий перехідний стан». Таким чином, учасники конфліктів, досягнувши кризової точки, переходять до якісно нових відносин. Вивчення подібних ситуацій сприяло виокремленню самостійної дослідницької галузі та праксіологічного напряму, які відображають специфіку кризи, – йдеться про кризове врегулювання (інколи віддають перевагу терміну кризове управління).

Сам термін «кризове врегулювання» ввійшов у науковий обіг після Карибської кризи 1962 р. і активно використовувався міністром оборони США Р.Макнамарою. Під кризовим урегулюванням мають на увазі дії двох сторін, які намагаються реалізувати несумісні цілі, отримати перевагу над противником і водночас запобігти глобальному протистоянню з ним.

Призводячи до різкого погіршення у відносинах, криза, однак, не обов'язково тягне за собою початок війни. Як приклад можна згадати також Карибську кризу 1962 р., коли відносини між США та СРСР не переросли у збройне протистояння і у світову війну, хоча ситуація була надзвичайно гострою. Хоча в принципі цілком можливий і інший варіант розвитку подій, а саме: сторони все непохитніше виявляють ворожий характер одна до одної – в такому випадку за кризою майже неухильно розпочинається збройний конфлікт.

Як зазначає М.М.Лєбєдєва, «між змістом понять «конфліктні відносини», «криза», «конфліктні дії»», «збройний конфлікт» немає чітко окреслених меж. Відносини учасників можуть переходити з однієї якості в іншу, тому не слід абсолютизувати наведені поняття, однак важливо мати на увазі, що завдання щодо врегулювання в кожному з цих випадків дещо відрізняються одне від одного. Зокрема, в разі конфліктних відносин, кризи і конфліктних дій головне завдання полягає в тому, щоб не допустити силового розв'язання проблеми, а при збройних діях -перейти від силових рішень до мирних методів урегулювання. Разом з тим загальним завданням при врегулюванні є недопущення подальшого розвитку конфронтаційних відносин і дій, стимулювання учасників до пошуку спільних шляхів розв'язання проблеми, яка і викликала конфлікт» [10, с. 26].

У політичній практиці існують різні шляхи врегулювання соціально-політичних конфліктів, тобто методи зниження їх гостроти,

припинення відвертих ворожих дій сторін. Проте способи врегулювання соціальних конфліктів, зниження їх інтенсивності та припинення відвертих ворожих дій сторін конфлікту є доволі обмеженим. Усіх їх можна звести до таких: 1) заперечення, замовчування наявних конфліктів; 2) застосування репресивних дій щодо однієї чи всіх конфліктуючих сторін; 3) здійснення реформ, покликаних частково усунути передумови, які призвели до відкритого протистояння; 4) спроб докорінного розв'язання конфліктів шляхом усунення їх безпосередніх причин. Вибір на користь конкретного методу в практичній політиці зумовлений багатьма факторами.

Врегулювання, а згодом і остаточне розв'язання конфлікту стає можливим у разі переведення його з фази загроз у фазу суперечки або з воєнної стадії на післявоєнну. Врегулювання – це стратегія, спрямована на компромісне розв'язання суперечки, яка хоч і не повністю відповідає цілям кожної із сторін, проте дає їм змогу досягти деяких важливих цілей. Врегулювання означає скоріше досягнення угоди, компромісу щодо окремого аспекту конфлікту, ніж щодо конфлікту в цілому.

Компроміс здебільшого призводить до припинення відвертого насилля, однак сторони залишаються невдоволеними, оскільки компроміс не враховує повністю всі інтереси і потреби його суб'єктів. Зокрема, залишаються почуття ворожості, страху й підозри, відчуття несправедливості й нерівності, які, власне, й були передумовами виникнення конфлікту. Латентна конфліктність такого типу з часом може знову набути рішучих конфліктних форм.

Проте досягнення компромісу між конфліктуючими сторонами вважається найбільш привабливим методом урегулювання конфліктів. Значущість компромісу як політичного методу найбільш ефективна тоді, коли відносини між учасниками конфлікту відрізняються неантагоністичним характером і сторони мають певний спільний інтерес. У цьому разі відкривається шлях для взаємних поступок заради досягнення спільної мети. Зрештою, це не гарантує цілковитого припинення чи сутнісного вичерпання, подолання конфлікту: останній може навіть не зменшувати своєї інтенсивності, проте він обов'язково трансформується, передислоковується в інституційну площину розвитку, що підвищує рівень контролю за ним і цілеспрямованого впливу на нього з боку еліт. Якщо ж відносини сторін конфлікту мають радикальний конфліктний характер, тоді виникає потреба в заходах щодо докорінного усунення причин напруження.

Якщо йдеться про розв'язання конфлікту, то мають на увазі стратегію, спрямовану на усунення причини конфлікту шляхом обмеження або трансформації конфліктної ситуації і прийняття рішення, яке влаштовує всіх учасників конфлікту. На відміну від врегулювання стратегія розв'язання, по-перше, застосовується в межах латентного конфлікту; по-друге, вона спроможна на зміну всіх елементів структури конфліктної поведінки опонента – його мети, конфліктних установок і дій, тоді як урегулювання – переважно на впорядкування фізичної взаємодії сторін. Розв'язання конфлікту має на меті усунення причин, що лежать в основі конфліктної симптоматики, щоб вони не призвели до латентного повернення насилля.

Дестабілізація влади і дезінтеграція суспільства виникають не тому, що існують конфлікти, а через невміння їм запобігти й спрогнозувати, своєчасно й ефективно врегулювати. Адже відомо, що дуже часто влада та суспільство в цілому зазнавали відчутних втрат і навіть колапсу лише тому, що тривіально ігнорували конфліктну симптоматику, не надавали їй належного значення, не приділяли необхідної уваги. Як писав Ральф Дарендорф, «людська свобода і свобода політичного вибору існують у світі регульованого конфлікту» [11, с. 107]; відтак, лише перманентне виявлення й ефективне врегулювання конфліктів є необхідною умовою стабільного і поступального розвитку соціуму.

Цілковите усунення соціальних конфліктів із суспільного середовища неможливе в принципі, оскільки протиріччям соціальної дійсності притаманний трансісторичний буттєвий формат, а до того ж вони ще й посилюються, взаємопотенціюються протиріччями і конфліктністю індивідуального та міжособистісного становлення. Тому, як зазначав Георг Зіммель, постановка питання про цілковите викорінення соціальних конфліктів є некоректною і дилетантською: може йтися хіба що про умови, методи, інструментарій, способи тощо зниження гостроти конфліктів, переведення їх у цивілізований суспільноприйнятний формат.

З огляду на це істотно актуалізується теоретико-праксеологічне завдання управління конфліктом – тобто його врегулювання, розв'язання, придушення, а також ініціювання певних конфліктних ситуацій в інтересах як суспільства в цілому, так і його окремих суб'єктів. Річ у тім, що вміло організоване управління конфліктом забезпечує мінімізацію політичних, соціальних, економічних і моральних втрат;

а соціально-політичний розвиток не є наслідком ні конфлікту, ні уявної безконфліктності – його позитивну якість забезпечує саме вміння своєчасно й ефективно впливати на перебіг конфліктної симптоматики.

Отже, якщо конфлікт – це цілком об'єктивне суспільне явище атрибутивного типу, то завдання полягає не в усуненні конфліктів у принципі, а у виробленні ефективної культури поведінки в конфлікті, реагуванні на нього, взаємодії з конфліктом, своєрідному modus vivendi – «способу співжиття» з конфліктом.

Останнім часом сформульоване завдання все частіше асоціюється з такою сферою соціального знання й практики, як прийняття політичних рішень, тобто врегулювання конфліктів шляхом переговорів і посередницьких процедур. Якщо конфлікт складається з учасників (акторів) та факторів (ресурсів), що визначають об'єктивний потенціал конфлікту, то прийняття політичного рішення – це сфера дії винятково учасників (звичайно, вони не повинні ігнорувати об'єктивну контекстуальність, проте ніколи не редукціонують прийняття рішення до тривіального арифметичного обрахування сукупності об'єктивних параметрів); у цьому розумінні прийняття політичного рішення є завжди істотно суб'єктивним і волюнтаристським процесом.

Прийняття політичного рішення – це складне, діалектичне поєднання динамічного виміру (оперування об'єктом дослідження у розвитку, становленні, розгортанні) та фіксації (виявлення істотних, тимчасово статичних характеристик) конфліктної симптоматики. Прийняття політичного рішення неможливе без урахування потенціалу, мети та засобів учасників конфліктів. Зазначені особливості найбільш притаманні хрестоматійним, найяскравішим прикладам прийняття політичних рішень.

Дослідження логіки, закономірностей і особливостей прийняття політичних рішень виявиться неможливим, якщо не з'ясувати роль особи політичного діяча в умовах конфлікту. Особистісні риси впливових та харизматичних лідерів ігнорувати недоцільно і дослідницьки некоректно, однак особистісний фактор здебільшого дуже важко виокремити поза зв'язком і залежністю від інших параметрів і чинників конфліктної ситуації. По-перше, цей фактор практично неможливо подати у «рафінованому» вигляді, оскільки він перманентно накладається на безліч інших особливостей реальної ситуації; по-друге,

людина зазвичай виявляє себе надзвичайно різнобічно, тому на зовні однакові ситуації індивід може реагувати у надзвичайно широкому діапазоні, водночас схожі реакції можуть виявитися наслідком різних причин.

Актуальність конфліктологічної парадигми в умовах сучасних суспільно-політичних реалій України зумовлює необхідність як її теоретико-методологічного забезпечення, так і своєчасного праксеологічного втілення аргументованих настанов суспільно-політичної теорії. Це той випадок, коли міждисциплінарний, системний тип знання (аналізу) може бути втіленим у політичну дійсність лише за умов узгоджених та синхронізованих зусиль науковців-теоретиків і політиків-практиків. Така особливість істотно ускладнює досягнення мети, проте водночас підвищує відповідальність такого завдання, мобілізує інтелектуальний потенціал України на нові звершення.

Список використаних джерел:

1. Groom A J. Paradigms in Conflict: The Strategist, the Conflict Researcher and the Peace Research // Conflict: Reading in Management and Resolution. – L., 1990.

2. Политология. Курс лекций. – М., 1999.

3. Маціевський Ю. Конфліктологія: що та як вивчати? // Людина і політика. – К., 2000. – № 1.

4. Мельник В.А. Политология. – Минск, 1996.

5. Coser L. The Functions of Social Conflict. New York, 1956.

6. Коваленко Б.В., Пирогов АЖ, Рыжов О.А. Политическая конфликтогия. – М., 2002.

7. Boulding K. Conflict and Defense: a General Theory. – New York, 1962.

8. Rapoport A. Conflict in Man Made Environment. – Baltimore, 1974.

9. Ручка А.А., ТанчерВ.В. Очерки истории социологической мысли. – К., 1992.

10. Лебедева М.М. Политическое урегулирование конфликтов. – М., 1999.

11. Dahrendorf R. Life Changes: Approaches to Social and Political Theory. – Chicago, 1979.

ОСМИСЛЕННЯ КОНФЛІКТОЛОГІЧНИХ ПІДХОДІВ У КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАБІЛЬНОСТІ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО РОЗВИТКУ*

Швидка зміна соціальної структури суспільства, звичних норм життя, зміна ідеологічних цінностей і орієнтирів, легітимізація прихованих вогнищ напруженості об'єктивно призвели до виникнення внутрішніх конфліктів, які відбуваються на соціально-економічному грунті, але мають яскраво виражену політичну ознаку. Знання та використання ефективних технологій запобігання конфліктів і нейтралізації конфліктогенних чинників стає важливим державним завданням, вирішення якого сприяє зміцненню внутрішньополітичної стабільності в країні.

Проблема конфлікту й конфліктних ситуацій завжди привертала увагу таких видатних соціальних мислителів, як К.Маркс, Г.Зіммель, К.Боулдінг, Л.Козера, Р.Дарендорф, М.Косолапов, І.Гурков та інших. Але зміни, які відбуваються у державах, що вийшли зі складу СРСР, змусили автора цієї статті звернутися до аналізу джерел із зазначеної теми.

Будь-яка моральна філософія, включаючи світові релігії, оперує поняттями конфлікту між силами добра і зла, порядку й хаосу.

Загалом є різні визначення конфліктів. У контексті загальної теорії конфліктів К.Боулдінг дає їм таке визначення: «Конфлікт є така ситуація, в якій сторони доводять до відома неузгодженість своїх потенціальних позицій або станів і намагаються зайняти позицію, яка виключає спрямування іншого».

Тобто конфлікти – це діяльність, в якій люди або групи людей, виходячи із власних інтересів, намагаються відтиснути чи навіть знищіти один одного. На думку Л.Козера, – це боротьба за цінності й право на певний статус, володіння могутністю та ресурсами, в якій мета опонентів – нейтралізація нанесеної шкоди або усунення суперника.

---

* **Мироненко П. В**. Осмислення конфліктологічних підходів у контексті забезпечення стабільності соціально-політичного розвитку / П. В. Мироненко // Політологічний вісник : зб. наук. праць. – К.: «ІНТАС», 2007.– Вип. 28.– С.37–46.

Р. Дарендорф розглядає конфлікт як ситуацію, в якій має місце невідповідність між правами соціальної групи на доступ до соціальних (у тому числі матеріальних) благ і можливостями реалізувати ці права, наявністю реального доступу до цих благ. Він протиставляє своє розуміння конфлікту марксистської теорії класів, вважаючи конфлікт результатом опору існуючих в усякому суспільстві відносин підкорення і панування.

М.Косолапов розглядає конфлікт як реальне відношення (взаємодію) між людьми або складними соціальними суб'єктами, коли цілі одних учасників конфлікту можуть досягатися тільки за рахунок деякого обмеження цілей, інтересів, прав або статусу інших його учасників.

Незалежно від природи та змісту конкретного конфлікту, виникнути він може тільки на базі раніш накопиченої конфліктності, причому, існує як мінімум дві її критичні межі: одна, нижче якої конфлікт практично неможливий, та друга, вище якої він практично неминучий.

Концепція конфлікту охоплює у наш час ноо-, біо-, еко-, техносферу. Проте, можна розмежувати дві важливі сфери існування, а згідно з цим два типи конфліктів: технічні та соціальні. Межа між цими типами невизначена, але все ж існує.

Технічні конфлікти, у тому числі конфлікти з приводу створення та використання техніки, виникають, здебільшого, між галузями, підприємствами, усередині підприємств. Вони – неминучі супутники науково-технічного прогресу і в цій якості вивчаються відповідною галуззю знань – іноватикою.

Конфлікти у ноосфері можна умовно розділити на чотири класи в залежності від кількості залучених людей: конфлікт особи, конфлікт між особами, конфлікт в організаціях, міжорганізаційний конфлікт. Перші два типи конфліктів є предметом вивчення різних галузей психології. Міжорганізаційні конфлікти, здебільшого, називають соціальними (під поняття організації тут підпадають будь-які стійкі групи людей: підприємства, органи економічного управління, політичні організації тощо).

Першим, хто поклав поняття конфлікту в основу соціальної теорії, був Карл Маркс. Його ключові тези можна викласти таким чином:

1. Чим більш нерівномірно розподіляються в системі дефіцитні ресурси, тим глибше конфлікт інтересів між панівними й підлеглими класами.

2. Чим глибше підлеглі класи почнуть усвідомлювати свої істинні інтереси, тим більша ймовірність, що вони будуть мати сумніви у законності існуючої форми розподілу дефіцитних ресурсів.

3. Чим більше підлеглі класи усвідомлюють свої колективні інтереси й починають сумніватися в законності існуючого розподілу, тим більша ймовірність, що вони повинні будуть спільно вступити у відкритий конфлікт з панівними класами.

4. Чим вища ідеологічна уніфікація членів підлеглих класів, тим більше розвинена їх структура політичного керівництва, тим відчутніша поляризація панівних та підлеглих класів.

5. Чим відчутніша поляризація панівних та пригноблених класів, тим більш насильницьким буде конфлікт.

6. Чим більш насильницьким є конфлікт, тим більше структурних змін зазнає система й тим більший відбудеться перерозподіл невистачаючих ресурсів.

Дійсність виявилась значно багатшою від запропонованої схеми. На практиці не вдалось звести усі соціальні конфлікти до класових, а класові конфлікти – до незгасних антагонізмів, що супроводжуються постійною ескалацією напруженості.

Відображенням даного факту стала поява теорії соціального конфлікту, протилежна теорії Маркса. Її творцем був німецький соціолог Г.Зіммель. В його інтерпретації конфлікти також були обов'язковими супутниками соціального життя. Головні тези «теорії конфліктного функціоналізму» Г.Зіммеля такі:

1. Чим сильніші внутрішньогрупові чвари та частіші внутрішньогрупові конфлікти, тим менша ймовірність, що межі між групами повинні зникнути.

2. Чим сильніша гострота конфлікту, чим менше інтегрована група, тим більша ймовірність деспотичної централізації конфліктних груп.

3. Чим гостріший конфлікт, тим міцніше внутрішня згуртованість конфліктуючих груп.

4. Чим менша гострота конфлікту, чим більше соціальне ціле базується на функціональній взаємозалежності, тим більша ймовірність, що конфлікт має інтегровані наслідки для соціального цілого.

5. Чим частіші конфлікти та менша їх гострота, тим краще члени підлеглих груп можуть позбутися і ворожості, відчути себе господарями власної долі, і отже, підтримати інтеграцію системи.

6. Чим менше загострені конфлікти та чим вони частіші, тим більша ймовірність, що будуть створені норми, що регламентують конфлікт.

7. Чим триваліші та менше загострені конфлікти між групами, які по-різному володіють владою, тим більша ймовірність, що вони відрегулюють своє ставлення до влади.

Ця теорія виявилась добре придатною до реалій соціального життя сучасних високорозвинених країн. На базі цієї теорії виник цілий науковий напрямок, що розробляє методи вирішення «реалістичних конфліктів» шляхом пошуку загального ціннісного консенсусу. Ці методи реально використовувались і державними організаціями, і профспілковими рухами, і низкою політичних партій з метою досягнення «національної згоди», особливо в 60-ті та 70-ті роки.

Проте, і теорія Г.Зіммеля була свідомо односторонньою. У запропоновану ідеальну схему не вписувалось багато реалій сучасного світу. Проведені у 40 – 50-ті роки дослідження становлення та розподілу тоталітарних режимів показали, що у надрах таких зовнішньо благополучних, добре інтегрованих суспільств існують зародки руйнівних антагоністичних та соціальних конфліктів. Став необхідним вихід на новий рівень теоретичного узагальнення, назріла необхідність створення концепції, яка б синтезувала у діалектичній єдності протилежності концептуальних підходів до проблеми, розглянутої Марксом та Зіммелем, і більш відповідаючої потребам практики.

Такою концепцією мала стати «теорія середнього рангу», яка була відображена у працях Л.Козера. Він докладно розробив теоретичні положення, що відносяться до визначення причин конфлікту, ступеня його гостроти, його тривалості та характеру наслідків як для конфліктуючих сторін, так і для соціальної спільності взагалі. В цілому, теорія Л.Козера – наукове обгрунтування дій політика, який намагається уникнути насильницького шляху при вирішенні протиріч. Головні тези теорії Л.Козера мають такий вигляд:

1. Чим більше незаможні групи беруть під сумнів законний характер існуючого розподілу невистачаючих ресурсів, тим більша ймовірність того, що вони стануть призвідниками конфлікту.

2. Чим більше знедолення, якого зазнають групи (із абсолютних перетворюються у відносні), тим більша ймовірність того, що ці групи стануть ініціаторами конфлікту.

3. Чим більше групи вступають у конфлікт через свої об'єктивні інтереси, тим легший конфлікт, і навпаки, чим більше конфлікт зв'язаний із хибними інтересами, тим він гостріший.

4. Чим більш жорсткою є соціальна система, тим менше інституційованих засобів для погашення конфлікту та зняття напруги буде в її розпорядженні.

5. Чим менше обмежені цілі сторін, тим триваліший конфлікт.

6. Чим менше в учасників конфлікту згоди з приводу його цілей, тим довше триватиме конфлікт.

7. Чим менше піддається інтерпретації символічне значення перемоги або поразки протилежної сторони, тим тривалішим буде конфлікт.

8. Чим краще лідери конфліктуючих груп зможуть зрозуміти, що повне досягнення цілей обходиться дорожче, ніж перемога, тим менш тривалішим буде конфлікт.

9. Чим гостріший конфлікт, тим краще розмежовуються конфліктні групи.

10. Чим гостріший конфлікт, тим більша ймовірність, що в конфліктних групах складуться централізовані структури прийняття рішень, і тим краще він буде сприяти зміцненню структурної та ідеологічної згуртованості.

11. Чим більше відношення між головними конфліктними групами носитимуть первинний характер, тим гострішим буде конфлікт, тим більше він приводитиме до подавлення «інакомислень» та відхилень у кожній групі та посилювати підлеглість основоположним нормам і цінностям.

12. Чим рухоміша соціальна структура, в якій відбувається міжгруповий конфлікт, чим частіші та слабші конфлікти, тим більша ймовірність, що зміни системи в результаті приведуть до підвищення адаптивності та інтеграції.

13. Чим частіше відбуваються конфлікти, тим менша ймовірність, що вони відображають розбіжності з приводу основних цінностей, у тому й полягає їх функціональне значення, здебільшого щоб підтримувати рівновагу.

14. Чим частішими й слабкішими будуть конфлікти, тим більша ймовірність того, що вони будуть сприяти створенню засобів нормативного регулювання конфлікту.

15. Чим рухоміша система, тим більша ймовірність, що конфлікт може встановити у цій системі збалансовану ієрархію влади.

16. Чим рухомішою буде система, тим більша ймовірність того, що конфлікт викличе створення асоціативних коаліцій, а це посилить цілісність та інтеграцію систем.

Як зазначає І.Гурков, теорія Л.Козера остаточно поставила на твердий грунт «якісні» аспекти вивчення конфліктів. Особливо, на думку І.Гуркова, висновки Л.Козера придатні для дослідження міжнаціональних конфліктів, що характеризуються розмитістю цілей, різноманітністю задіяних груп, відсутністю згоди з приводу символів перемоги чи поразки.

Останнім часом особливої актуальності набула проблема вироблення цілісної теорії стосовно такого явища, як міжнародний конфлікт, який є різновидом соціального.

Одна з найсерйозніших концептуальних і методологічних складнощів на цьому шляху – визначення того, що взагалі розуміється під «міжнародним» на відміну від «неміжнародного». Зрозуміло, що стосовно теоретичної та політичної інтерпретації конфліктів це питання має дуже важливе і актуальне значення.

Мабуть тому переважна більшість дослідників на Заході вважають за краще взагалі відходити від методологічних та змістовних питань, які пов'язані з таким розмежуванням, концентруючи увагу переважно на явищі «конфлікту», ніж на чиннику його «міжнародності». Перші обмежуються тільки інтуїтивним розумінням «міжнародного конфлікту», вважаючи, що якщо таке явище виникає, воно стає очевидним й додаткових пояснень не потребує. Другі визначають міжнародний конфлікт за тією чи іншою його формальною ознакою. Треті, а таких абсолютна більшість, – у центр своєї уваги ставлять те, що вони називають «етнічним (фактично міжнаціональним) конфліктом»: політичне або інше зіткнення, протиборствуючими сторонами якого виступають етнічно розрізнені між собою співтовариства та структури. Дослідження етнічних конфліктів – один із найдавніших і найбільш представницьких (за кількістю публікацій) напрямків у теорії політики, міжнародних відносин та самої політології. За своїм змістом праці цього напрямку, здебільшого, присвячені конкретним конфліктам і носять скоріш усього, конкретний емпірико-описовий характер, хоча за останні 5-7 років схильність до теорії етнічного конфлікту стає все більш чітко вираженою, а оскільки більшість держав світу носить чітко виражений національний характер, тому майже будь-який міжнаціональний конфлікт можна завжди зобразити як

міжнаціональний. З іншого боку, приділення уваги виключно міжнаціональним аспектам «затирає» специфіку конфліктів внутрішніх у порівнянні з міжнародними.

Власно теоретичне вивчення міжнародного конфлікту веде свій відлік ще із 40-х років. Першим історичним його напрямком був державний. Цей напрямок зробив об'єктом свого аналізу війну, розглядаючи це явище з позиції інтересів держави, що ототожнювались з загальнонаціональними, та її політики.

Державний напрямок розглядає війну як неприємну, але неминучу частину світової політики та міжнаціональних відносин. Він із самого початку був органічно націлений на створення політичної теорії ведення війн та конфліктів. Обстановка «холодної» війни у світі наприкінці 40-х – рубежі 70-х років надавала цьому напрямку найвищу актуальність. В його рамках одержали розвиток концепції практичного балансу воєнних, воєнно-політичних, воєнно-економічних сил, ескалації конфліктів, всі варіанти стратегічного аналізу, концепції залякування та стратегії стримування, теоретичні положення дипломатії примусу.

З другої половини 60-х років, під впливом усвідомленої небезпеки ядерного протистояння, з'являється новий напрямок вивчення міжнародних конфліктів, який можна назвати авангардиським. Об'єктом дослідження залишились війни та міжнародні конфлікти, але, при цьому, війни та конфлікти вже не сприймалися як неминучість, а стали розглядатися як одна із можливих форм відносин. У прикладних працях сильний акцент був зроблений для запобігання виникнення нових війн та конфліктів, а також політичного врегулювання вже існуючих. Проте, відірваність авангардистів від офіційних структур заважала проникненню результатів їх розробок в практичну політику.

Як відмічає М.Косолапов, 80-ті роки поклали початок формуванню інтегрованої прикладної політичної конфліктології, а також, що вкрай істотно, її активного, все більш широкого проникнення в політику урядів, правлячих партій, в повсякденну діяльність різних суспільно-політичних сил та посередницьких організацій.

Спочатку усунення колишньої конфронтації, а потім і розпад ялтинської системи міжнародних відносин зробили політично та дипломатично актуальними пошуки шляхів створення неконфронтаційного міжнародно-правового порядку. Із висуненням на перший план проблем і завдань миротворчості вкрай актуальними стають як

пошуки оптимальних шляхів та форм застосування сили в необхідних випадках, так і політичне врегулювання раніш ніколи не регульованих ситуацій. Прикладна політична конфліктологія намагається синтезувати розробки в області теорії міжнародного (а також внутрішнього, змішаного) конфлікту, що має перевірену практичну цінність.

На фоні цієї наукової еволюції чітко простежується два ідейних напрямки, кожен з яких робить акцент на виявленні у власній області системи тих практичних заходів та кроків, які дозволяли б відвертати потенційні конфлікти, припиняти конфлікти, що розпочались, або зменшувати їх руйнівні наслідки. Один із таких ідейних напрямків носить політико-правовий характер і зосереджується на найбільших за масштабом конфліктах: соціальних, етнічних, міжнародних і т.і., створюючи політичні та правові засоби їх вирішення. Другий робить акцент на політико-психологічних аспектах конфлікту та шляхах його врегулювання. У центрі його уваги знаходиться проблема можливості збудження ворогуючих сторін піти на примирення та згоду ще до початку конфлікту (або в процесі нього), а також практичного здійснення такого врегулювання, коли є хоча б мінімальна воля щодо його досягнення.

Обидві вищеперераховані ідейно-теоретичні течії синтезуються у прикладних дослідженнях таких конкретних проблем врегулювання реальних внутрішніх та міжнародних конфліктів як мистецтво й теорія переговорів, політичне посередництво, організація та ведення процесу досягнення й закріплення миру в умовах збройної боротьби.

Усі названі напрямки сучасної політичної конфліктології не стільки суперечать, скільки взаємодоповнюють один одного, а разом дають цінний матеріал для наукового осмислення явища конфлікту та подальшого теоретизування в цій області. Накопичений у світі піввіковий досвід наукового дослідження міжнародних та інших конфліктів й практична діяльність в цій області істотно збагатили розуміння цього явища, хоча й не дали поки що його загальної теорії. Виходячи із сучасного стану конфліктології можна зробити висновок, що проблеми управління конфліктами та їх врегулювання потребують з боку науки пильної уваги до істотних аспектів конфлікту, його об'єктивних функцій та ролі в структурі соціальної поведінки та в соціально-історичному процесі.

М.Косолапов зауважує, що практика операцій ООН з підтримки миру теж підводить в останні роки до аналогічних висновків. Так, колишній Генеральний секретар ООН Б.Бутрос Галі в доповіді «Порядок в ім'я миру» виділяє чотири напрямки миротворчої діяльності під егідою або при прямій участі ООН:

«превентивна дипломатія», що націлена на запобігання та недопущення конфліктів;

операції та діяльність для досягнення миру там, де його вже порушено;

операції та діяльність з підтримки миру в районах, де він був досягнутий, але ймовірне його порушення;

діяльність по закріпленню миру на етапі зупинення воєнної фази конфлікту.

При цьому Б.Бутрос Галі спеціально підкреслює необхідність звернення до глибинних причин конфлікту, до його корінь на першому та четвертому із вищеназваних напрямків, без чого операції, власне з підтримання миру, будуть ефективними лише у межах коротких та середніх проміжків часу, а у довгостроковому плані – зведені нанівець.

Література:

1. Семків О.І. Політологія. – Львів: Світ, 1994.

2. Гурков И.Б. Проблемы теории конфликта в современной научной литературе//Известия АН СССР. Серия экономическая. – 1991. – №1. – С. 131-141.

3. Фельдман Д.М. Отечественная политология перед фундаментальными проблемами исследования международного конфликта //Вестник Московского ун-та. Сер. 18. Социология и политология. – 1995. – №1. – С. 58-65.

4. Косолапов Н. Конфликты постсоветского пространства и современная конфликтология//Мировая экономика и международные отношения. – 1995. – №10. – С. 5-15.

5. Косолапов Н. Конфликты постсоветского пространства: политические реалии//Мировая экономика и международные отношения. – 1995. – №11. – С. 36-46.

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО АВТОРА

Сьогодні, 24-го грудня 2023 року, завершую Хроніки війни, які розпочав 24-го лютого 2022 року.

За цей час Українським Народом пережито багато страждань і горя, принесені збоченими росіянами на чолі з міжнародним воєнним злочинцем путіним.

Розумію, що мої щоденники відображають особисту думку про війну і суспільство та носять суб'єктивний характер. Але я намагався бути чесним перед собою, своїми синами і читачем.

Перші Хроніки війни вийшли друком 24 квітня 2022 року під назвою «Збочена росія та ознаки Третьої світової війни». Тоді були ознаки, а сьогодні я переконаний у правоті свого визначення у щоденнику від 24-го лютого 2022 року: «Третя світова війна. Російське збочене народонаселення під керівництвом цинічного холоднокровного «колективного путіна» розв'язало Третю світову війну на території України проти західних демократій. Темрява пішла війною проти світла».

Тритомник, який завершую, матиме назву «Українська політія: хроніки війни. Нотатки із щоденника політолога», а фактично це книга-щоденник, де я намагався описати свої відчуття війни задовго до самої війни, ставлення до російського збоченого народонаселення, серед якого прожив 25 років, і, врешті, погляд на війну і громадянське суспільство України, яке за 32 роки не спромоглося стати єдиним джерелом влади в Україні, чим і спровокувало війну.

У книзі-щоденнику є повтори і спогади минулих років мого життя. Це зроблено навмисно задля привернення уваги читача на важливі, як на мене, події.

За майже два роки і я, і моя родина, пережили нелегкі часи, бо війна не оминула і нас: молодший син Сергій з 2014 року і з 25-го лютого 2022 року на війні, був декілька разів поранений, але кожного разу повертався у свій підрозділ. Старший син Віталій весь цей час допомогав братові і його побратимам всім необхідним. Мені залишалось зберігати спокій родини і писати Хроніки війни.

Впевнений, що війна увійшла у завершальну стадію. До виходу книги з друку настане Перемога над збоченою росією і воїни України повернуться до своїх родин.

З повагою до кожного із Вас

доктор Мироненко

ПУБЛІЦИСТИЧНЕ ВИДАННЯ

Петро МИРОНЕНКО

ПРОЗРІННЯ ВІЙНОЮ

Нотатки із щоденника політолога

Том ІІІ

(25.08.2023–24.02.2024)

Мова видання – українська

В авторській редакції

Макетування
Щегельський Павло Григорович

Підписано до друку 2 листопада 2025 року
Формат 70х100/16. Ум. друк. арк. 20,75

ВИДАВНИЦТВО ПОЛІТІЯ
АКАДЕМІЇ «УКРАЇНСЬКА ПОЛІТІЯ»

Адреса: 01054, м. Київ, вул. Леонтовича, 5.
e-mail: academy.mpv@gmail.com тел. +38-044-227-82-03 (04)

Свідоцтво про внесення суб'єкта господарювання
до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції Серії ДК № 8185 від 04.10.2024 р.

КНИГИ АВТОРА (2022 – 2025 рр.):

Петро Мироненко. Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Видання Академії політичних наук України. Київ. Видавництво Політія, 2022. 208 с. ISBN 978-966-97788-7-1

Петро Мироненко. Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Частина ІІ. Видання Академії політичних наук України. Київ. Видавництво Політія, 2022. 302 с. ISBN 978-966-97788-8-8

Петро Мироненко. Збочена росія та ознаки Третьої світової війни. Нотатки із щоденника політолога. Частина ІІІ. Видання Академії політичних наук України. Київ. Видавництво Політія, 2022. 360 с. ISBN 978-966-97788-8-8

Петро Мироненко.
Спогади про майбутнє. Хроніки війни із щоденника політолога (24.02.2022 – 24.08.2022). Видання Академії політичних наук України. Київ. Видавництво Політія, 2022. 700 с. ISBN 978-966-97788-6-4

Петро Мироненко.
Прозріння війною. Нотатки із щоденника політолога. Том перший. Київ. Видавництво Політія, 2025. 604 с ISBN 978-617-8166-02-1

Петро Мироненко.
Прозріння війною. Нотатки із щоденника політолога. Том другий. Київ. Видавництво Політія, 2025. 600 с. ISBN 978-617-8166-05-02

Петро Мироненко.
Прозріння війною. Нотатки із щоденника політолога. Том третій. Київ. Видавництво Політія. 2025. 620 с. ISBN 978-617-8166-08-3

Петро Мироненко. Прозріння війною. Нотатки із щоденника політолога. Том четвертий. Видавництво Політія. 2025. 624 с.
ISBN 978-617-8166-01-4